

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CLIVE CUSSLER

KUSURSUZ PLAN

Nisan 1950: Montana Gölü'nün derin sularından paslı bir buharlı lokomotif enkazı çıkarılır. Lokomotifte bulunan kırk dört yıl önce ölmüş üç ceset, olayı izleyenleri hiç ilgilendirmemektedir. Onları ilgilendiren, bundan sonra olacaklardır...

Yıl 1906: Amerika'nın batı eyaletlerinde iki yıldır esmekte olan suç dalgası ortalığı kasıp kavurmaktadır.

Tek başına pek çok banka soygunu düzenleyen bir adam, olaylara tanık olanları da gözünü kırpmadan öldürüp geride tek bir iz bırakmadan ortadan kaybolur.

"Kasap Haydut" adıyla anılan adamın işlediği suçlar, artık hükümeti de harekete geçirir.

İşin başına getirilen Isaac Bell adındaki dedektif, oldukça başarılı, zeki ve dikkatli biridir, ama o da Kasap Haydut'un soygun ve öldürme yöntemlerindeki kusursuzluğu ve ince planları karşısında neredeyse çaresiz kalır.

Karşısındakinin, şimdiye dek karşılaştığı en zeki katil ve soyguncu olduğunu kısa sürede fark eden Bell, düşmanını tanımaya, adeta onun beynini okumaya çalışır. Atacağı her adımı hesaplar, ama hesaplayamadığı bu hayatta kalma çabasının kimin lehine sonuçlanacağıdır.

**YILLARDIR GERİLİM VE AKSİYON ÖGELERİYLE
SÜSLEDİĞİ ROMANLARIYLA OKUYUCULARIN DERİN
HAYRANLIĞINI KAZANAN CLIVE CUSSLER'DAN
YEPYENİ SOLUK SOLUĞA BİR ROMAN...**

16 NİSAN 1950 FLATHEAD GÖLÜ, MONTANA

Gölün dibinden çıkarılırken tıpkı mezozoik çağlardan kalma bir canavarı andırıyordu. Makinist kabini ve kazan, yeşil bir çamurla kaplıydı; seksen bir inçlik makinenin dişlilerine yapışmış tortular, tabakalar halinde gölün buzlu sularına dökülüyordu. Buharlı lokomotif, su yüzeyinden ağır ağır yukarı çekilirken, bir an, kurtarma salından yönetilen muazzam vincin kablolarında asılı kaldı. Her yanından akan çamura rağmen, makinist kabininin penceresinin hemen altındaki 3025 sayısı hâlâ görülebiliyordu.

Pennsylvania, Philadelphia'daki Baldwin Lokomotif Fabrikasında üretilen 3025, 10 Nisan 1904 çıkışlıydı. "Pacific" sınıfı olarak bilinen bu buhar motorlu, yüksek tekerlekli büyük lokomotifler on tane çelik vagonu çekerek saatte yüz yirmi kilometre hızla uzun mesafeler kat edebiliyorlardı. Ön kısmındaki dört, kazanın altındaki altı tane büyük ve makinist kabininin altında bulunan iki küçük tekerleği nedeniyle bu sınıf lokomotifler 4-6-2 olarak da anılırdı.

Vinç operatörü, kurtarma mürettebatının büyülenmiş bakışları altında levyeleri büyük bir dikkatle kumanda ederek 3025'i ana güverteye indirince, sal bu ağırlığın etkisiyle suya on santim daha battı. Adamlar neden sonra kendilerine geldiler ve lokomotif tutan kabloları söktüler.

"Yaklaşık elli yıldır suyun altında olduğu düşünülürse, bayağı iyi durumda," dedi kurtarma operasyonları şefi. Neredeyse bu lokomotif kadar eski olan sal, bin dokuz yüz yirmilerden beri gölün ve buna bağlı ırmakların dibini tarama işlerinde kullanılmaktaydı.

Bob Kaufman iri yapılı, en basit esprilerde bile kahkaha atmaya hazır, cana yakın bir adamdı. Güneş altında uzun saatler geçirmenin verdiği kırmızılık iyiden iyiye yüzüne yerleşmişti; tam yirmi yedi yıldan beri bu kurtarma salında çalışmaktaydı. Yaşı yetmiş beşi bulmuştu ve istese çok daha önce emekli olabilirdi, ama şirket onu çıkarmadığı sürece çalışmaya devam edecekti. Yanında duran ve yaşça kendisinden büyük olduğunu sandığı adama döndü.

"Ne dersiniz?" diye sordu Kaufman.

Yetmişli yaşlarının sonunda olmasına rağmen gümüş renkli gür saçlarıyla hâlâ dinç görünen uzun boylu, sıırım gibi adam lokomotide baktı. Yüzü, geçen yılların etkisiyle meşin gibi olmuştu. Gözlüklerinin ardındaki mavi gözleri pırıl pınlıydı. Dudağının üstünde, sanki oraya

yıllarca önce yerleştirilmiş gibi duran gümüş renkli bir bıyık vardı. Fırça gibi kaşları da bıyığıyla aynı renkteydi. Başındaki pahalı Panama şapkayı çıkarıp mendiliyle alnını sildi.

Ana güverteye indirilmiş olan lokomotifin yanına yürüyüp dikkatini makinist kabinine yöneltti. Merdivenlerden akan çamurlu sular salın güvertesine yayılıyordu.

"Üstündeki bütün pislığe rağmen," dedi adam bir süre sonra. "Hâlâ göze çok güzel görünüyor. Çok geçmez, demiryolu müzelerinden biri bunu restore edecek parayı denkleştirip sergilemeye başlar."

"İyi ki buralı bir balıkçı kıçtan takma motorunu suya düşürmüş ve aramak için dibi taramış, yoksa lokomotif bir yanm yüzyıl daha orada kalacaktı."

"Evet, gerçekten büyük şans," dedi uzun boylu, gümüş renkli saçlı adam yavaşça.

Kaufman, lokomotifin yanına gelip elini kocaman tekerleklerden birinin üstünde gezdirdi. Yüzünde duygusal bir ifade vardı. "Babam Union Pacific'te makinistti," dedi alçak sesle. "Pacific sınıfı lokomotiflerin, hayatı boyunca kullandıklarının en iyisi olduğunu söyler dururdu. Treni manevra istasyonuna sokacağı zaman beni de kabine alırdı. Pacific sınıfı çok süratli olduğu için genellikle yolcu vagonları taşırdı."

Kauçuk katmanlı kanvas giysileri içinde bir dalgıç ekibini taşıyan platform suyun altından çıkarılıyordu. Başlarında Mark V pirinç başlıklar, göğüs kısmında bedenlerine sanlı ağırlık kemerleri ve üstü kanvas, parmak kısmı pirinç, tabanları ise kurşun olan on sekiz kiloluk botları vardı. Platform güverteye kondurulurken dalgıçlar da hava pompasına bağlı kordonlarını toplamaktaydılar. Bu ekip güverteye ayak bastığı anda başka bir dalgıç ekibi platformun üstüne çıktı ve hiç vakit kaybetmeden hâlâ buzlu olan gölün dibine indirildi.

Yağ lekeleriyle kaplı tulumları ve iş kıyafetleri içindeki müret- ~ tebatın arasında ortamla uyum göstermeyen uzun boylu adam, olan biteni sessizce seyretmekteydi. Üstünde ütülü bir kahverengi pantolon, kaşmir ceketinin içinde de pahalı bir kaşmir kazak vardı. Pırıl pırıl cilalı ayakkabılarınsa, yağla kaplı güvertede ve paslı kabloların arasında nasılsa hiç kirlenmemişti.

Merdivenleri kaplayan tortu katmanlarına bir göz attıktan sonra Kaufman'a döndü. "Buraya bir portatif merdiven getirelim de kabine çıkalım."

Kaufman'ın bir iki talimatından sonra getirilen merdiveni makinist koltuğunun arkasındaki zemine dayadılar. Kaufman önde, uzun

boylu ad,im arkada kabine çıktılar. Tavandan oluk gibi su akarken, ocaktan Çamurla karışık erimiş kömür boşalıyor, metal zemine dökülüyordu.

Kahin ilk bakışta boş görünüyordu. Kazanın üstüne monte edilmiş vanalar, borular, levyeler çamur ve yosunlarla örtülüydü. Taban, ayak bileğine kadar yükselen balçıkla kaplıydı, ama uzun boylu sessiz gözlemci, ayakkabıllarının üstünden taşan çamura aldırmadı. Diz çöküp, balçığın içinde küçük tepeler gibi duran üç tümseği inceledi.

"Makinist ve ateşçi," dedi uzun boylu adam.

"Emin misiniz?"

Adam başını salladı. "Eminim. Makinistin adı Leigh Hunt'tu. Evliydi ve şimdi orta yaşlarda olan'iki çocuğu vardı. Ateşçinin adıyla Robert Carr'dı. Bu seferi yaptıktan sonra evlenecekti."

"Üçüncü adam kimdi?"

"Adı Abner Weed'di. Zorba müşteri. Lokomotif çalıştırmaları için Hunt'un ve Carr'ın enselerine tabanca dayamıştı."

"Görünüşleri berbat," dedi Kaufman manzara karşısında içi bulanarak. "İskelete dönüşmemiş olmaları şaşırtıcı."

"Tuzlu suda olsalardı geriye hiçbir şey kalmazdı, ama Flathead Gölü'nün soğuk ve tatlı suyu cesetleri korumuş. Gördüğün şey, vücudun yağ depoladığı adifos dokusudur. Su altında bir süre sonra çözülür ve vücuda balmumu gibi, sabuna benzeyen bir görünüm verir."

"Şerife haber verip buraya bir sorgu yargıcı getirmek zorundayız."

"Bu bizim operasyonumuzu geciktirir mi?" diye sordu yabancı.

"Hayır," dedi Kaufman. "Geciktirmez. İkinci dalgıç ekibi kabloları yerleştirdikleri anda kömür vagonunu yukarı çekeceğiz."

"Ekleme vagonunda ne olduğunu görmem çok önemli."

"Göreceksiniz." Kaufman boş bir gayretle adamın aklından geçenleri okumaya çalıştı. "İşleri kolaylaştırmak için önce şu kömür vagonunu çeksek iyi olur. Kömür vagonundan ayırmadan diğer vagona yoğunlaşırsak sonuç çok kötü olabilir. Lokomotif kadar ağır olmasa da dikkatli davranmazsak parçalanma tehlikesi var. Bu operasyon diğerinden çok daha hassas. Hem zaten bagaj vagonunun ön tarafı yarısına kadar kömür vagonunun altına gömülmüş durumda."

"Bagaj vagonu değil. Yük vagonu veya marşandiz."

"Bunu nasıl bilebilirsiniz?"

Gözlemci bu soruyu duymazlıktan geldi. "O halde, önce kömür vagonunu çekin. Burada sorumlu şef sizsiniz."

Kaufman bir zamanlar insan olan tümseklere baktı. "Buraya nasıl girmişler? Koca bir tren onca yıl bir gölün ortasında nasıl kaybolabilir?"

Uzun boylu gözlemci gölün durgun mavi sularına baktı. "Kırk dört yıl önce burada, gölün bir ucundan diğerine kereste yüklü tren vagonlarını taşıyan bir feribot vardı."

"Gerçekten çok tuhaf," dedi Kaufman. "Gazeteler ve Southern Pacific yetkilileri trenin çalındığını duyurmuşlardı. Hatırladığım kadarıyla, tarih 21 Nisan 1906'ydı."

Yaşlı gözlemci gülümsedi. "Şirketin örtbas etme çabası. Tren çalınmamıştı. Bir demiryolu sevk memuruna rüşvet yedirmişler."

"O yük vagonunda cinayet işletecek kadar değerli bir şey olsa gerek," dedi Kaufman. "Altın nakliyatı falan gibi."

Yaşlı adam başını salladı. "Ortada dolaşan söylentilere göre tren altın taşıyordu. Ama işin aslı, nakledilen şey altın değil, nakit paraydı."

"Kırk dört yıl," dedi Kaufman. "Bir trenin kayıp kalması için çok uzun bir zaman. Belki para hâlâ vagondadır."

"Belki," dedi uzun boylu adam, ufuk çizgisinde sadece kendisinin görebildiği bir şeye bakarak. "Belki içine girdikten sonra kesin cevaplan bulabiliriz."

10 OCAK 1906 BISBEE, ARIZONA

O öğleden sonrası Bisbee'deki Moon Caddesi'nde yalpalayarak yürüyen yaşlı insan enkazını kim görse, onu ömrünü kasabanın çevresindeki madenlerde çalışarak geçirdiği için yaşına göre fazlasıyla yıpranmış biri sanır ve fena halde yanılırdı. Adamın gömleği leş gibiydi ve uzun zamandır yıkanmamış gibi kokuyordu. Tek askıyla tutunan paçavra halindeki pantolonunun paçaları, çok önceden çöpe atılmış olması gereken partial çizmelerinin içine tikiştirmişti.

Omuzlarına kadar uzanan yağlı ve keçeleşmiş saçları neredeyse göbeğine kadar inen kirli sakalıyla karışıyordu. Gözleri siyah denecek kadar koyu kahverengiydi. Soğuk ve neredeyse habis bir görünümü olan bu gözlerde en küçük bir ifade belirtisi yoktu. Bir kez bile kazma ya da kürek tutmamış ellerinde iş eldivenleri vardı.

Bir kolunun altında içi boş gibi görünen bir çuval taşıyordu. Kirli çuvalın üstünde DOUGLAS YEM ŞİRKETİ, OMAHA, NEBRASKA yazılıydı.

Yaşlı adam bir an durup, Moon Caddesi'yle Tombstone Canyon Yolu'nun kesiştiği köşedeki bir banka oturdu. Tam arkasında bir bar vardı ama bu saatte müşterileri madenlerde çalışmakta olduğu için hemen hemen boş gibiydi. Bu küçük maden kasabasında alışveriş eden veya dolaşan insanlar ona tiksintiyle şöyle bir bakıp başlarını çevirmekteydiler. Onlar yanından geçerken yaşlı adam pantolon cebinden çıkardığı viski şişesini başına dikey, sonra kapağını kapatıp tekrar cebine sokuyordu. Kimse o şişede viski yerine çay olduğunu tahmin edemezdi.

Hava, haziran ayı için sıcak sayılırdı; adam en az otuz derece olduğunu düşündü". Arkasına yaslanıp önünde uzanan caddeye baktı; yaşlı bir at tarafından çekilen bir trolleybüs geçmekteydi. Elektrik motorlu trolleybüsler henüz Bisbee'ye gelmemişti. Caddelerdeki taşıtların çoğu hâlâ atla çekilen vagonlar ve faytonlardan oluşmaktaydı. Şehrin sahip olduğu birkaç otomobil ve dağıtım kamyonu ise bu saatte ortalıklarda görünmüyordu.

Adam, şehrin 1880 yılında Copper Queen Mine adındaki bakır madeninin zengin ortaklarından biri olan Yargıç De Witt Bisbee tarafından kurulduğunu öğrenmişti. Yirmi bin kişilik nüfusuyla San Francisco ile St. Louis arasındaki en büyük yerleşim merkeziydi. Küçük ahşap binalarda barınan çok sayıda madenci ailesinin varlığına rağmen şehrin ekonomisi barların ve kalabalık bir hayat kadını topluluğunun faaliyetlerine dayanmaktaydı.

Adamın çenesi göğsüne düştü; ilk bakışta olduğu yerde sızmış bir sarhoş görünümü verse de aslında rol yapıyordu. Etrafındaki en küçük hareketin bile farkındaydı. Arada bir caddenin karşısındaki National Bank'a göz atıyordu. Dolgu lastik tekerlekleri olan bir Bisbee kamyon bankanın önünde park edince adamın ilgisi kabardı. Kamyonun tek muhafızı, içinde yeni basılmış banknotlar olan büyük bir çuvalı dışarı çıkardı. Az sonra bankanın veznedarı geldi ve ikisi birlikte ağır bir sandığı kamyonu taşıdılar.

Adam, yerel madenlerden çıkarılan üç milyon onsluk altının bir kısmının bu sandıkta olduğunu biliyordu. Ama ilgisini çeken şey altın değildi. Altın tek kişinin taşıyamayacağı kadar ağırdı ve elden çıkarması da çok tehlikeliydi. Adamı Bisbee'ye çeken şey bu değerli san maden değil, nakit paraydı.

Kamyon gittikten sonra adamın, Phelps Dodge Maden Şirketi'nin güvenlik görevlileri olarak tanıtladığı iki kişi bankadan çıktı. Maden şirketinin ertesi gün ödeyeceği maaşlar için gereken nakit parayı

teslim etmişlerdi. Adam içinden güldü. Bisbee National Bank'ın aktifleri şu anda epey yükselmiş durumdaydı.

İki haftadan beri bankaya giren çıkanı seyretmiş olduğu için herkesi tek görüşte tanıyabiliyordu. Hangi saatlerde geldiklerini de kaydetmişti. Şu anda içeride veznedarla banka sahibi ya da yöneticisi olan adamdan başka kimsenin olmadığını bilerek saatine baktı ve başını salladı.

Yaşlı adam ağır ağır yerinden kalktı. İçi boş büyük çuvalı omzunda, salına salına bankaya doğru yürüdü. Tam içeri girecekken hiç beklemediği anda yanından bir kadın geçti. Kadın ona tiksintiyle baktıktan sonra etrafından dolaşıp bankaya girdi. Adamın planında bu kadın yoktu, ama beklemektense sorunu hemen halletmeye karar verdi. Caddeye son kez bir bakış attıktan sonra kadının ardından o da içeri girdi.

Kapıyı kapadı. Veznedar kasa dairesinde olduğu için kadın onun dönmesini bekliyordu. Yaşlı adam, çizmesinden 1902 model, .38 kalibrelik bir Colt tabanca çıkardı ve namlusuyla kadının tam ensesine vurdu. Kadın yavaşça yere yığılırken kayıtsız gözlerle onu seyretti. Bu iş o kadar çabuk ve sessiz olmuştu ki, ofisinde bulunan banka sahibi ne bir şey duymuş ne de görmüştü.

Sonra, aniden bir banka soyguncusuna dönüşen sarhoş madenci çevik bir hareketle bankonun üstünden atlayıp, banka sahibinin ofisine daldı ve tabancanın namlusunu adamın başına dayadı. "Direnirsen kurşunu kafana yersin," dedi alçak sesle. "Şimdi veznedarı odana çağır."

Şişman ve kel bir adam olan banka sahibinin kahverengi gözleri korkuyla faltaşı gibi açıldı. Hiç karşı gelmeden, "Roy, buraya gelsene," diye seslendi.

"Hemen geliyorum, Bay Castle," diye seslendi Roy kasa dairesinden.

"Kasa kapısını açık bırakmasını söyle," dedi soyguncu alçak, fakat tehdit dolu bir sesle.

"Roy, kasa kapısını kapatma," diye seslendi Castle, gözlerini alnına dayanmış namludan ayırmadan.

Roy elinde kasa defteriyle kasa odasından çıktı. Bankonun öbür tarafında baygın yatan kadını görmedi. Hiçbir şeyden kuşkulananmadan Castle'nin ofisine girdiği anda patronunun başına silah dayamış olan soyguncuyu gördü ve kaskatı kesildi. Soyguncu tabancayı Castle'nin başından çekip namlusuyla kasa odasını işaret etti.

"İkiniz birden," dedi sakın bir sesle. "Kasa odasına girin."

Direnış göstermek iki adamın da aklından bile geçmedi. Castle masasından kalkıp kasa odasına doğru yürürken soyguncu da çabucak birkaç adım geriledi ve bankaya gelen olup olmadığını anlamak için caddeyi kontrol etti. Oradan geçen birkaç kadın ve bir bira dağıtım vagonu dışında caddede kimse yoktu.

Kasa odasının ii pirinç bir lambayla aydınlatılmıştı. İi altın dolu sandıktan başka, raflar maden şirketlerinin maaş ödemeleri olan banknotlarla doluydu. Soyguncu uvalını veznedara attı.

"Hadi bakalım, Roy, ne kadar yeşillik varsa çuvala doldur."

Roy söyleneni yaptı ve titreyen ellerle raflardaki banknot destelerini çuvala doldurmaya başladı. İşi bittiğinde çuval neredeyse dikiş yerlerinden patlayacak kadar dolmuştu.

"şimdi ikiniz de yüzüstü yere yatın," dedi soyguncu.

Artık soyguncunun çekip gideğini sanan Castle ve Roy, yere yatıp ellerini başlarının arkasında kenetlediler. Soyguncu, cebinden kalın bir yn atkı çıkarıp tabancasının namlusuna sardı. Sonra soğukkanlılıkla iki adamı da başlarından vurdu. Yn atkı silah sesini yeterince boğmuştu. Adam hiç duraksamadan çuvalı omuzladı ve arkasına bakmadan kasa odasından dışarı ıktı.

Ne var ki, işi henüz bitmiş değildi. Bankonun altında yatan kadın inleyerek dirsekleri üstünde doğrulmaya çalışıyordu. Soyguncu, gözünü kırpmadan tabancasını kadının başına dayadı ve onu da diğerleri gibi vurdu. Yüzünde pişmanlık şöyle dursun küçük bir duygu belirtisi bile yoktu. Bu insanların geride bıraktıkları bir aileleri var mıdır, diye bir düşünce aklının ucundan bile geçmiyordu. Bir karınca yuvasının üstünden geçerken ne kadar kayıtsızsa, bu üç kişiye öldürürken de aynı umursamazlık içindeydi.

Tabancayı sardığı atkının içinden yere düştüğünü duyduğu boş kovanı aramak için bir an durdu, ama kovanı bulamadı. Aramaktan vazgeçip yavaş hareketlerle bankadan dışarı ıktı. Tahmin ettiği gibi, boğulmuş silah seslerini kimse duymamıştı.

Adam, tıka basa parayla dolu çuvalı sırtına atıp bankanın arkasındaki bir ara sokağa daldı. Kimsenin göremeyeceği bir merdiven altında, kirli elbiselerini, gri peruğunu ve sakalını çıkanp küçük bir valizin iine tıktı. Artık üstünde terzi elinden çıkmış pahalı bir elbise, başındaysa özenle taranmış gr kıvıll saçlarını örten bir melon şapka vardı. Bir kravat çıkanp boynuna bağladıktan sonra çizmelerini de valize koydu. Kısa boylu bir adam olduğu için izmelerin tabanı yaklaşık beş santim yükseltilmişti. Uzun boylu görünmek için topuklan yüksek bir ift İngiliz yapımı deri ayakkabı giydikten sonra, altına büyük bir deri bavul ve bir Harley Davidson motosiklet gizlemiş olduğu kanvas örtüyü kaldırdı. Sokağı sık sık

kolaan ederek uvaldaki paralan bavula sokuşturdu, ardından da bavulu motosikletin arka tekerleği üstüne tutturulmuş sepete kayışla bağladı. Eski kıyafetini koyduğu valiz de ön tekerlek üstündeki sepetteydi.

O sırada Tombstone Canyon Yolu tarafından birisinin bağırdığını duydu. Bisbee National Bank'taki cesetler bulunmuştu. Adam hiç aldırmadan motosikletini itip U beygirlik tek silindirli motorunu çalıştırdı. Bacağını selenin üstünden aşırıp oturdu ve boş ara sokaklardan tren depolarına doğru ilerledi. Kimseye görünmeden geldiği yan hat üstünde, bir yük treni su almak için durmuştu.

Zamanlaması kusursuzdu.

Beş dakika gecikmiş olsaydı tren tekrar ana hatta çıkmış, Tucson . yolunu tutmuş olacaktı. Makinist ve frenci su ikmali yapmak için ahşap su deposundan büyük bir boruyu çekerlerken, motosikletli adam yelek cebinden bir anahtar çıkardı ve üstünde boyayla O'BRIAN MOBİLYA şİRKETİ, DENVER yazan bir yük vagonunun kapısındaki asma kilidi aıp, sürgülü kapıyı çekti. Yük vagonunun bu saatte burada bulunması tesadüf değildi. Hayali bir mobilya şirketi olan O'Brian Mobilya şirketi'nin bir o kadar hayali temsilcisi rolünü oynayarak peşin para demiş ve bu vagonun El Paso, Teksas-Tucson, Arizona seferi yaparken Bisbee'den geçen yük trenine eklenmesini sağlamıştı.

Yük vagonunun kenanna kelepçelenmiş geniş bir kalası yerinden çıkarıp, motosikletini vagona çıkarmak için rampa olarak kullandı. Sonra hemen sürgülü kapıyı kapadı ve menteşeli küçük bir pencereden elini uzatıp asma .kilidin dilini yerine oturttu. O anda duyulan düdük sesiyle birlikte tren hareket etti ve tekrar ana hatta çıkmak üzere yola koyuldu.

Dışarıdan bakınca yk vagonunun, yıllardan beri kullanılmakta olan diğerlerinden hiçbir farkı yoktu. Boyası solmuş, ahşap kenarları aşınmış ve kazınmıştı. Ama bu görünüşü aldatıcıydı. Vagonun içi boş veya bir köşesine mobilya yığılmış değildi; bir demiryolu şirketi sahibine aitmiş gibi son derece lüks ve süslü bir şekilde döşenmişti. Duvarlar ve tavan maunla kaplanmıştı. Yerde kalın, tüylü bir halı vardı. Bu dekor ve döşemeye çok para harcanmış olduğu belliydi. Lüks bir oturma odası, saray gibi bir yatak odası ve en modern gereerle donatılmış, gurme yemeklerin yapılabileceği bir mutfak vardı.

Ama hizmeti, uşak veya aşı yoktu.

Adam tek başına çalışırdı; gerçek adını ve mesleğini ifşa edebilecek hiçbir suç ortağı yoktu. Onun banka soyguncusu ve onlarca insanı öldürmüş bir katil olarak yürüttüğü gizli

operasyonlardan hiç kimse haberdar değildi. Hatta bu vagon bile Kanada'da yapıp döşenmiş, Amerika Birleşik Devletleri sınırından gizlice geçirilmişti.

Soyguncu rahat bir deri koltuğa oturdu ve buz dolu kovada soğutulmuş bir 1884 Château La Houringue Bordeaux şarabının mantarını çıkarıp kadehine doldurdu.

Kasaba şerifinin hiç vakit kaybetmeden bir ekip oluşturacağını biliyordu. Ama arayacakları kişi, sarhoş halde cinayet işleyen yaşlı ve uyuz bir madenci olacaktı. At sahibi bile olamayacak kadar yoksul olduğunu düşündükleri adamı bulmak için kasabanın altını üstüne getireceklerdi. Kasabada hiç kimse onu at üstünde veya bir faytonda görmemişti.

Adam başansından duyduğu mutlulukla kristal kadehinden şarabını yudumlayarak deri bavula baktı. Bu onun kaçınıcı başarılı soygunuydu? On beş, on altı? O güne kadar öldürmüş olduğu otuz sekiz adam ve kadınla iki çocuk aklının ucundan bile geçmiyordu. Maden şirketinin maaşlar için yatırdığı miktardan 325.000 veya 330.000 dolar olduğunu tahmin ediyordu. Çoğu soyguncunun bu miktardan tahmin etmesi bile mümkün değildi.

Ama onun için kolaydı, çünkü kendisi de bir bankerdı.

Şerif, yardımcılarını ve topladıktan ekip, katil soyguncuyu hiçbir zaman bulamayacaklardı. Adam sanki buhar olup uçmuştu. Kimse soyguncuyla motosiklet üstündeki şık adam arasında bir bağ kuramazdı.

Bu korkunç soygun ve cinayet, Bisbee tarihindeki en uzun ömürlü bilinmezlerden biri olarak kalacaktı.

15 EYLÜL 1906 MISSISSIPPI NEHRİ KİYISINDAKİ HANNIBAL KASABASI, MISSOURI

Yirminci yüzyılın başlarından itibaren Mississippi Nehri üstünde seferler yapan buharlı gemilerin önemi azalmıştı. Hâlâ eski ihtişamını koruyarak seyreden sadece birkaç buharlı gemi vardı. Saint Peter, demiryollarının gelişmesiyle gözden düşen o şatafatlı gemilerden hâlâ hayatta kalan son birkaç tanesinden biriydi. Uzunluğu seksen beş, genişliği yirmi beş metreydi; kıvrımlı merdivenleri, ferah yolcu kabinleri ve dünyanın en güzel yemeklerinin yapıldığı muhteşem yemek salonuyla saraylara özgü bir zarafeti vardı. Kadınlar için gösterişli özel salonların yanı sıra, erkeklerin puro içip iskambil oynayabilecekleri, aynalarla ve yağlıboya tablolarla süslü odalar bulunuyordu.

Nehirde seyreden gemilerde oynanan kart oyunları, usta kumarbazlar yüzünden kötü bir şöhret yapmıştı. Gemiye binerken sahip oldukları servetin büyük kısmını ayrılırken kaybetmiş olan pek

çok yolcu vardı. Saint Peter'in oyun salonunda, büyük oyunların oynandığı yerden uzakta, sessiz bir köşede iki adam keyifle poker oynamaktaydılar.

Bu sahne ilk bakışta odadaki diğer masalarda görünenden farksızdı, ama dikkatle bakan biri, yeşil çuha üstünde hiç fiş olmadığını fark ederdi.

Joseph Van Dorn kartlarını inceledikten sonra elini açtı. "İyi ki, parasına oynamıyoruz," dedi. "Yoksa sana sekiz bin dolar borcum olacaktı."

ABD Suç Soruşturma Dairesi Müdürü Albay Henry Danzler gülümseyerek karşılık verdi. "Sen de benim gibi hile yapsaydın, ta- pi olurduk."

Van Dorn kırklı yaşlarının başında, güler yüzlü bir adamdı. Yariaklan ve çenesi, kelini örtmekte yetersiz kalan kıvılcıklı saçlarıyla uyumlu sakalının altında kalmıştı. Heybetli burnu yüzünün en göze çarpan özelliğiydi; kahverengi gözlerindeki melankolik ve kederli ifade fena halde aldatıcıydı.

İrlanda doğumlu olan bu adamın adı; soygunculan, katilleri ve her türlü suçluyu yakalaması sebebiyle ülke çapında büyük bir saygınlık kazanmıştı. Yeraltı suç dünyasının sakinleri, dünyanın öbür ucuna bile gitseler Van Dorn'un onları bulup yakalayacağını bilirlerdi. Ünlü Van Dorn Dedektiflik Şirketi'nin kurucusu ve başkanı olarak, yardımcılarla birlikte pek çok siyasi suikastı önlemiş, Batı'nın en azılı haydutlarını adaletle teslim etmiş ve ülkenin ilk gizli servis teşkilatının kurulmasına önyak olmuştu.

"Sen yine kendine daha fazla as dağıtırdın," dedi gülerek.

Yüz elli kiloya varan heybetli vücuduna rağmen Danzler, kaplan kadar çevik ve rahat hareket edebilen bir adamdı. Hafif grileşmiş, bakımlı saçları geminin büyük pencerelerinden sızan ışıktaki parlıyordu. Çevresinde olan biten her şeyi değerlendiren, yumuşak bakışlı, mavi-yeşil karışımı gözleri vardı.

İspanya-Amerika Savaşı'nın kahraman gazisi olan Danzler, Yüzbaşı John Pershing ve Onuncu Süvari Alayı'nın siyah "Buffalo Askerleri" ile birlikte San Juan Tepesi'ni ele geçirmişlerdi. Daha sonra Filipinler'de Moro'lara karşı kahramanca savaşarak takdir kazanmıştı. Kongre, hükümetin teklifini onaylayınca Suç Soruşturma Dairesi kurulmuş, Başkan Roosevelt de ondan bu kurumun ilk müdürü olmasını rica etmişti.

Danzler büyük cep saatinin kapağını açıp baktı. "Adamın beş dakika gecikti."

"Isaac Bell benim en iyi ajanımdır. Aradığı adamı, bazen kadın da olur, mutlaka yakalar. Geciktiyse iyi bir nedeni vardır."

"Başkan Roosevelt'i vurmaya hazırlanan suikastçı Ramos Kelly'yi yakalayanın o olduğunu mu söylemiştin?"

Van Dorn başıyla doğruladı. "Missouri'deki Barton çetesini haklayan da odur. Üçünü vurup öldürdükten sonra diğer ikisi teslim olmuşlardı."

Danzler bir süre ünlü dedektifin yüzüne baktı. "Banka" soyguncusu seri katilimizi bu adamın durduracağına inanıyor musun?"

"Katili yakalayacak bir kişi varsa, o da Isaac'tır."

"Aile geçmişi nasıl?"

"Çok zengindirler," dedi Van Dom. "Babası ve büyükbabası bankerdi. Boston'daki American States Bank adını duymuş muydun?"

"Duydum," dedi Danzler. "Hatta benim de o bankada hesabım var."

"Isaac çok varlıklıdır. Dedesi bir gün bankanın başına onun geçeceğini umarak vasiyetinde ona beş milyon dolar bıraktı. Ama öyle olmadı. Isaac dedektifliği bankerliğe tercih etti. Ekibimde olduğu için çok şanslıyım."

Danzler koluna düşen bir gölge fark etti. Başını kaldırıncı, her şeyin ötesini görmek için bakan bir çift açık mavi gözle karşılaştı. Bu büyüleyici gözlerde, sanki Danzler'in aklından geçenleri okumaya çalışan bir ifade vardı.

Danzler hemen onu tartmaya başladı. Bir doksan boyunda, en fazla seksen beş kilo olabilecek uzun boylu, sıırım gibi bir adamdı. Berber elinden çıkmış gür san saçları ve üst dudağını tümüyle örten bir bıyığı vardı. Rahat bir duruşla uzun parmaklı ellerini iki yanından sarkıtmıştı. Albay bu adamın hiç şakası olmayan, boşa zaman geçirmeye ve samimiyetsizliklere tahammül edemeyen biri olduğu sonucuna vardı. Çene yapısı ve dostça bir gülümsemeyle dudaklarının aldığı şekil onun ne kadar azimli olduğunu gösteriyordu. Danzler onun otuz yaşında olabileceğini tahmin etti.

Üstünde en küçük bir kınışıklık olmayan beyaz keten bir takım elbise vardı. Ağır bir altın köstek, yeleğinin sol cebindeki büyük, altın saate bağlıydı. Başına geniş kenarlı bir şapka giymişti. Danzler kıyafetine bakıp onu gösteriş düşkünü biri olarak nitelendirebilirdi, ama adamın ayaklarındaki yıpranmış deri çizmeler onun at sırtında uzun saatler geçirdiğini gösteriyordu. Bell, elindeki ince valizi masanın yanına bıraktı.

"Albay Danzler," dedi Van Dorn. "Seni Isaac Bell'le tanıştırayım."

Danzler elini uzattı, ama ayağa kalkmadı. "Joe bana peşine düştüğünüz herkesi yakaladığınızı söylüyor."

Bell belli belirsiz gülümsedi. "Korkanm, Bay Van Dorn biraz abartmış. Üç yıl önce Butch Cassidy ve Harry Longabaugh, New York'tan Ajantin'e kalkan gemiye bindiklerinde on dakika geç kalmıştım. Gemi limandan ayrılmış, onları yakalayamamıştım."

"Yanınızda kaç tane polis veya ajan vardı?"

Bell omuz silkti. "Meseleyi tek başıma halletmek niyetindeydim."

"Longabaugh aslında Sundance Kid değil miydi?" diye sordu Danzler.

"Evet," dedi Bell. "Bu takma ad ona Wyoming'deki Sundance kasabasında bir at çalmaya çalışırken verilmiş. Yakalanıp on sekiz ay hapis yatmış."

"Direnmeden teslim olacaklarını düşünmüyordunuz herhalde?"

"Sanırım, direnirlerdi, demek yanlış olmaz," dedi Bell, ama tek başına bu ünlü haydutları nasıl teslim alacağı konusunda bir açıklama yapmadı.

Van Dorn herhangi bir yorum yapmadan arkasına yaslandı ve albaya gururlu bir gülücük gönderdi.

"Otursanıza, Bay Bell. Küçük oyunumuza katılır mısınız?"

Bell boş masaya kuşkulu bir göz attıktan sonra Danzler'e baktı. "Gördüğüm kadarıyla fiş kullanmıyorsunuz."

"Ciddi bir oyun değil," dedi Van Dom, kâğıtları karıp üç kişilik kart dağıtarak. "Şu ana kadar albaya sekiz bin dolar borçlandım."

Bell masaya otururken gözlerindeki kuşku gitmiş, durumu anlayan bir ifade gelmişti. Oyun aslında kılıftı. Başkan ve albay, diğer oyuncuların uzakta bir köşeye çekilmiş, ciddi bir oyuna dalmış numarası yapıyorlardı. Şapkasını kucağına koyup kartlarını aldı ve kendini oyuna vermiş gibi yaptı.

"Son iki yıldır Batı eyaletlerinde olagelen banka soygunları ve cinayetler hakkında bilginiz var mı?" diye sordu Danzler.

"Sadece kulaktan dolma bilgiler," dedi Bell. "Bay Van Dom'un bana verdiği başka görevler üstünde çalışıyordum."

"Bu cinayetler hakkında tam olarak ne biliyorsunuz?"

"Yalnızca soyguncunun eylem sırasında bankada kim varsa öldürdüğünü, geride onu ele verebilecek hiçbir iz bırakmadan kaybolduğunu biliyorum."

"Başka?" diye üsteledi Danzler.

"Bu kişi her kimse," dedi Bell. "Çok, ama çok iyi. Soruşturmalar sonucunda en küçük bir iz veya ipucu bulunamadı." Bir an susup Van Dorn'a baktı. "Buraya bu nedenle mi çağırıldım?"

Van Dorn başını "evet" anlamında salladı. "Baş soruşturmacı olarak bu vakayı üstlenmeni istiyorum."

Bell masaya bir kart atıp Danzler'in verdiği kartı aldı ve sol elindeki diğer kartların arasına soktu.

"Solak mısınız?" diye sordu Danzler merakla.

"Hayır. Aslında sağ elimi kullanırım."

Van Dorn alçak sesle güldü. "Sen göz açıp kapayana kadar Isaac şapkasında sakladığı küçük tabancasını çekip horozunu kaldırır ve ateş edebilir."

Sohbet sırasında Danzler'in Isaac'a duyduğu saygı giderek artıyordu. Ceketini geri çekip 1903 Colt .38 kalibrelik, horozsuz otomatik bir tabanca çıkardı. "Joe'nin sözüne inanırım, ama bir sınamadan geçirmek ilginç ola..." Danzler cümlesini bitiremeden burnunun ucuna küçük Derringer tabancanın ikiz namlusu dayanıvermişti.

"Yıllar seni yavaşlatmış, Henry," dedi Van Dorn. "Ya da aklın başka yerdeydi."

"Gerçekten de çok hızlıymış," dedi Danzler adamakıllı etkilenmiş bir halde.

"Hangi ofiste çalışacağım?" diye sordu Bell, tabancasını tekrar şapkasının içindeki küçük cebe yerleştirirken.

"Soygunlar batıda Placerville, California ile doğuda Terlingua, Teksas arasındaki bölgede gerçekleşti," dedi Van Dom. "Güneyde Bisbee, Arizona ile kuzeyde Bozeman, Montana arasında. Bence en iyisi tam ortada bir yerde başlaman."

"Bu da Denver olur."

"Evet," dedi Van Dorn. "Bildiğin gibi, orada altı deneyimli ajanımızın bulunduğu bir ofisimiz var."

"Onlardan ikisiyle üç yıl önce birlikte çalışmıştım," dedi Bell. "Curtis ve Irvine, sıkı adamlardır."

"Tabii, unutmuşum," dedi Van Dorn birden hatırlayarak. "Şunu da eklemeliyim, albayım: Isaac bir tren soygunu sırasında iki kişiyi öldürdüğü için asılan Jack Ketchum'un yakalanmasını da sağlayan kişidir." Masanın altına uzanıp Bell'in yanında getirdiği valizin aynısını ortaya çıkardı. Bell de boş valizini Van Dorn'a uzattı. "Bu suçlarla ilgili, bütün raporlar burada. Şu ana kadar edindiğimiz tüm ipuçları bizi çıkmaz bir sokağa sürükledi."

"Ne zaman başlıyorum?"

"Geminin bir sonraki durağı olan Clarksville'de inip, ilk trenle Independence'ye gideceksin. Orada sana verilecek Union Pacific Ekspres biletiyle de Denver'e gidersin. Bu sırada toparlayabildiğimiz bütün bilgileri ve ipuçlarını da incelemiş olursun. Oraya varınca bu melun katili arama görevine başlarsın." Van Dorn'un yüzüne bir öfke ve hüsrân ifadesi oturdu. "Kusura bakma, Chicago'dan ayrılırken

sana bavul hazırlama fırsatı vermedim, çünkü buraya olabildiğince çabuk gelmeni istiyordum."

"Merak etmeyin, efendim," dedi Bell gülümseyerek. "Neyse ki bu yolculuk için iki bavul hazırlamıştım."

Van Dom kaşlarını kaldırdı. "Biliyor muydun?"

"İyi bir tahminde bulundum, diyelim."

"Araştırmalarınızdan bizi haberdar edin," dedi Danzler. "Devletten herhangi bir yardım gerekirse, sizin için elimden geleni yaparım."

"Teşekkür ederim, efendim," dedi Bell. "Durumu ayrıntılarıyla öğrenince hemen sizi ararım."

"Ben Chicago ofisinde çalışıyor olacağım," dedi Van Dom "Oradan Denver'e telefon servisi henüz kurulmadığı için gelişmeleri bana telgrafla bildirirsin."

"Herhangi bir gelişme olursa, tabii," diye mırıldandı Danzler hafif alaylı. "Karşınızda bu ülkenin bugüne kadar gördüğü en zeki suçlusu var."

"Söz veriyorum, bu korkunç suçların sorumlusunu yakalayana kadar hiç dinlenmeyeceğim."

"Sana iyi şanslar dilerim," dedi Van Dorn içtenlikle.

"Konuyu değiştirmiş olmayayım, ama elimde üç dam var," dedi Danzler.

Van Dom omuz silkip kartlarını masaya attı. "Benden iyisin."

"Ya siz, Bay Bell?" diye sordu Danzler kendinden emin bir gülümsemeyle.

Isaac Bell kartlarını birer birer açtı. "Floş ruayal," dedi heyecansız bir sesle. Sonra, başka tek kelime etmeden masadan kalktı ve salondan dışarı çıktı.

Öğleye doğru bir adam, iki katının çektiği eski bir arabayla Nevada'nın Rhyolite kasabasının dışındaki mezarlığın önünden geçiyordu. Mezarların etrafı ahşap çitlerle çevrilmiş, ölülerin adları da yine ahşap plakalar üstüne oyularak yazılmıştı. İsimlerin çoğu tifodan, koleradan ve bir maden kasabasının zorlu hayat koşullarına dayanamayan çocuklara aitti.

Güneşin doğrudan ışınları altında Mojave Çölü temmuz sıcağında dayanılmaz bir haldeydi. Araba sürücüsü koltuğa tutturulmuş eski püskü bir şemsiyenin altında oturmaktaydı. Ensesini örten siyah saçları omuzlarına inecek kadar uzun değildi. Başında lekeli bir Meksika sombrero'su vardı. Mavi camlı gözlüğü gözlerini gizlerken yüzünün alt yansı katırların savurduğu tozlara karşı bir mendille

örtülüydü. İki büküm oturuş biçimiyle vücut yapısını değerlendirmek zordu.

Yoluna devam ederken bir madencinin boş bira şişelerini kerpiçe tutturarak yapmış olduğu eve büyük bir ilgiyle baktı. Şişelerin altı dışan, ağızlanysa içeri dönüktü; yeşil cam, evin içine ürpertici bir ışık veriyor olmalıydı.

Adam tren yoluna geldikten sonra hat boyunca uzanan yan yolda ilerledi. Raylar güneşte ayna gibi parlıyordu. Bu hat, Las Vegas-Tonopah demiryolu hattıydı ve kasabanın yerleşim alanının tam ortasından geçmekteydi.

Araba tali hat boyunca dizilmiş seksen tane tren vagonunun yanından geçti. Bu vagonlar getirdikleri yükü boşaltmışlar, şimdi ocaklara sevk edilecek maden filizleriyle dolduruluyorlardı. Araba sürücüsü bir yük vagonunun otuz vagonluk bir trene eklenişine şöyle bir göz attı. Vagonun üstünde O'BRIAN MOBİLYA ŞİRKETİ, DENVER yazılıydı. Adam cebinden ucuz bir saat çıkarıp baktı -kimliğini gösterecek hiçbir şey taşı mıyordu- Las Vegas'a gidecek trenin kalkmasına daha kırk dakika vardı.

Beş yüz metre daha ilerledikten sonra Rhyolite Tren İstasyonu'na geldi. Ana bina Gotik ve Erken İspanyol Dönemi karışımı bir stilde tasarlanmıştı. Süslü depo binası Las Vegas'ta kestirilip, buraya nakledilmiş taşlardan yapılmıştı. İstasyon platformunda San Francisco'dan gelen bir yolcu treni durmaktaydı. Gelen yolcular indikten sonra, koltuklar görevliler tarafından temizlenmiş, şimdi de San Francisco yönüne gidecek olan yolcular trene binmekteydiler.

Araba sürücüsü sokakların büyük bir hareketlilik içinde olduğu şehir merkezine geldi. Arada bir durup büyük mağazaları seyretti; bir tanesinin ön girişinde kocaman bir levha vardı ve üstünde VİSKİ DIŞINDA HER ŞEY SATILIR yazılıydı.

1904 yılındaki altına hücum günlerinde burada uzun ömürlü, sağlam binalardan oluşan küçük bir şehir kurulmuş, 1906 yılına gelindiğinde Rhyolite altı bin nüfuslu, zengin bir yerleşim merkezi olmuştu. Alelacele kurulan bir çadır toplumuyken, artık uzun bir geleceği olan parlak bir şehirdi.

Taş ve betondan yapılmış ana binaları, küçük Rhyolite metropolünü Güney Nevada'nın önde gelen şehirlerinden biri haline getirmişti. En göze çarpan yapı, görüntüsü ile zenginliği ve refahı yansıtan dört katlı bankaydı. Bunun hemen ötesinde üç katlı bir ofis binasının inşaatı devam ediyordu.

Şehirde bir postane, bir opera salonu, yirmi yataklık bir hastane, konforlu oteller, iki kilise, üç banka ve büyük bir okul vardı. Modernleşmeden payını yeterince almış olan Rhyolite'de kusursuz

alışan bir telefon sistemiyle, ihtiyaı kadar elektrik üretebilen bir elektrik santrali bulunuyordu. Hayat kadınlarının yüksek faaliyet gösterdikleri gittikçe gelişen bir kırmızı ışıklı semti, kırk tane ban ve sekiz tane dans salonu da şehrin gece hayatına renk katmaktaydı.

John S. Cook Bank'ın aktifleri dışında, şehrin sunduğu hiçbir şey araba sürücüsünün ilgisini çekmiyordu. Banka kasasında gümüş sikkeler halinde bir milyon dolardan fazla nakit Olduğunu ğrenmişti. Ama madenci maaşları için gelen nakit parayı taşımak çok daha kolaydı; adam bugüne kadar tek bir altın veya gümüş parçası almış değildi. Civar tepelerde maden çıkaran seksen beş şirketin maaş tutarları da epey bir miktar tutuyordu.

Her zamanki gibi iyi bir planı vardı; madencilerin barındığı bir pansiyonda kalmış, sahte bir isimle açtırdığı hesaba küçük miktarlar yatırmak için defalarca Cook Bank'a girip çıkmıştı. Onu maden mühendisi sanan banka müdürüyle de bir aħbaplık geliştirmişti. Siyah bir peruk ve takma bıyıkla görünüşünü değiştirdiği gibi, aksak yürüyüşünü de bir maden kazası sonucu diye açıklamayı ihmal etmemişti. Bu kimliğiyle sık sık buraya gelerek şehirdeki insanların bankayla olan ilişkilerini de inceleme fırsatı bulmuştu.

Arabasını Cook Bank'a doğru sürdü; ne var ki, şimdiki görünüşü farklıydı. Mühendis kıyafeti yerine madenlere erzak taşıyan bir arabacı kimliğine brnmşti. Onu yazın l sıcağında ekmek parası için mücadele eden diğer arabacıardan ayırt etmek mümkün değildi. Katırlarını bir ahıra sürdü. Kimsenin görmediğine emin olunca tıpkı kendisi gibi giydirilmiş bir mankeni alıp, arabanın oturma yerine bağladı. Sonra katırları şehrin anacaddesi olan Broadway'a doğru yürüttü. Banka girişindeki beton kaldırıma gelmeden önce katırların kıına bir şaplak atıp, arabayı şehir merkezine doğru çekmelerini sağladı. Oturma yerinde elindeki dizginlerle manken duruyordu.

Adam bankaya yaklaşan bir müşteri olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı. Ortalıkta dolaşmakta olan hiç kimse o yöne doğru yrmyordu. Başını kaldırıp dört katlı binaya baktı, st kattaki bir diş hekimi ve doktorun tabelalarını gördü. Başka bir tabelada aşağıyı işaret eden bir el resmi, postanenin bodrum katında olduğunu gösteriyordu.

Efnkaya girip lobide etrafına bakındı. Para çeken bir adam dışında hiç kimse yoktu. Bu müşteri veznedenden parasını aldıktan sonra yabancıya hiç bakmadan yürüdü ve bankadan dışarı çıktı.

şanslı adammiş, diye düşündü soyguncu.

,Eğer o müşteri kendisini fark etmiş olsaydı, onu vurup öldürecekti. Soyguncu geride kendisi hakkında en küçük bir ayrıntıyı bile tanıtlayacak kimseyi bırakmazdı. Yoksa, çok az bir ihtimal de

olsa, kılık değiştirmiş olduğunu anlayan biri çıkabilirdi.

Barlarda konuşulanlara kulak kabartıp, bu bankanın civardaki en üretken madenlerin, özellikle de yıllık cirosu iki milyon dolan bulan Montgomery-Shosone Madeni'nin sahipleri adına bir yönetici tarafından işletildiğini öğrenmişti.

Soyguncu, buraya kadar her şey yolunda, diye geçirdi aklından ve bir çırpıda bankonun üstünden aşıp, şaşkınlık içinde kendisine bakan veznedarın yanında bitti. Çizmesinden otomatik tabancasını çıkarıp namluyu adamın başına dayadı.

"Kıpırdama ve bankonun altındaki alarm düğmesine basmayı aklından bile geçirme, yoksa beynini dağıtırım."

Veznedar olanlara inanamıyor gibiydi. "Bu gerçekten de bir soygun mu?" diye kekeleydi.

"Aynen öyle," dedi soyguncu. "Şimdi, hiçbir şey olmamış gibi, yavaş yavaş müdürün odasına yürü."

Korku içindeki veznedar, içerisini göstermeyen buzlu cam kapının önünde durup tıklattı.

"Gelebilirsin," dedi içeriden bir ses.

Adı Fred olan veznedar kapıyı açınca arkasından sertçe itildi ve dengesini kaybedip müdürün masasına doğru düştü. Masanın üstündeki, müdürün adını HERBERT WILKIN S olarak tanıtan isim levhası devrildi. Durumu hemen anlayan Wilkins masasının altında duran tabancasına uzandı ama beş saniye geç kalmıştı. Soyguncu, bu tabancanın varlığını yakındaki bir barda sohbet ederken, müdürün kendi ağzından duyup öğrenmişti.

"O tabancaya elini sürme!" diye bağırdı soyguncu.

Wilkins hemen pes eden bir adam değildi. En ufak ayrıntısına kadar hatırlayabilmek için soyguncuya uzun uzun baktı. "Bir yere kaçamazsın," dedi nefretle.

Soyguncu buz gibi bir sesle cevap verdi. "Bugüne kadar yakalanmadım, bu defa da yakalanmayacağım." Neredeyse iki buçuk metre boyundaki kasayı işaret etti. "Kasayı aç!"

Wilkins soyguncunun gözlerinin içine baktı. "Hayır, açmayacağım."

Soyguncu hiç vakit kaybetmedi. Tabancanın namlusunu kalın bir havluya sardı ve veznedarı iki gözünün arasından vurdu. Sonra da Wilkins'e döndü. "Belki buradan tek bir dolar almadan giderim, ama sen hayatta olmayacağın için bunu göremezsın."

Wilkins ayağa kalkıp dehşet dolu gözlerle Fred'in başının etrafında oluşan kan gölüne baktı. Kurşunun içinden geçtiğı ve hâlâ dumanı

tüten havluyu gördü; binadaki hiç kimse silah sesini duymuş olamazdı. Büyülenmiş gibi kasaya gidip kilidin şifresini girdi. Yarım dakika sonra sürgüyü indirince devasa çelik kapı ardına kadar açıldı.

"Al ve cehenneme götür," diye tısladı Wilkins.

Soyguncu buna güldü, sonra da adamı şakağından vurdu. Banka müdürü daha yere devrilmeden, çabuk adımlarla ön kapıya gidip kapadı ve pencereye KAPALIDIR levhasını astı, sonra güneşlikleri indirdi. Kasaya dönüp sistemli bir şekilde bütün banknotları alarak gömleğinin altından beline bağlamış olduğu çamaşır torbasına doldurdu. Torba dikiş yerlerinden patlayacak kadar dolduğunda, kalan banknotları çizmesinin içine ve pantolon ceplerine tıktırdı. Kasada hiç nakit para kalmayınca, soyguncu bir an altın ve gümüş sikkelere baktı. Hatıra olarak bir tane altın sikkeyi alıp cebine attı.

Bankanın, arkadaki dar sokağa açılan ağır bir demir kapısı vardı. Soyguncu içerideki sürgüyü açıp kapıyı araladı ve sokağı inceledi. Karşı tarafta konutlar sıralanmıştı.

Bankadan bir blok ötede çocuklar beyzbol oynuyorlardı. Bu iyi değildi. Soyguncu bunu hiç hesaba katmamıştı. Cook Bank'ı ve çevresindeki sokakları gözlemleyerek saatler harcamıştı, ama bankanın hemen arkasında çocukların oynadığını ilk kez görüyordu. Zamanı sınırlıydı ve gizli yük vagonuna ulaşması için sadece on iki dakikası vardı. Çuvalı, yüzünün sağ tarafını gizleyecek şekilde om- - zuna atıp oynayan çocukların etrafından dolandı ve kendini bir yan sokağa attı.

Çocukların çoğu onu fark etmemişti. Sadece içlerinden biri sağ omzunda büyük bir çuval taşıyan yoksul görünümlü adama baktı. Oğlana tuhaf gelir şey, adamın başındaki Meksika sombrerosu'ydu; Rhyolite'de kimse sombrero giymezdi. Bu partial kılıklı adamda tuhaf olan başka bir şey daha vardı... Derken, çocuklardan biri ona seslenince, tekrar dikkatini oyuna verip havadaki topu tam zamanında yakaladı.

Soyguncu, çuvalı omuzlarına bağlayarak sırtına astı. Bisikletini bir dişçi muayenehanesinin altındaki fiçinin yanına park etmişti. Bisikletine binip Armagosa Sokağı boyunca pedal çevirdi, kırmızı ışıklı semtin içinden geçtikten sonra demiryoluna vardı.

Tren frencilerinden biri hat boyunca trenin sonundaki personel vagonuna doğru yürüyordu. Soyguncu bu kadar şanssız oluşuna inanamadı. Onca titizlikle yaptığı plana rağmen kader ona kötü bir oyun oynamıştı. Daha önceki soygunlarından ve cinayetlerinden farklı olarak bu defa salak bir çocuk tarafından fark edilmişti. Şimdi de bu tren işçisi vardı. Bugüne kadarki kaçışları sırasında hiç bu

kadar çok göz onu görmemişti. Sonuna kadar devam etmekten başka: çaresi yoktu.

Şansına, frenci bir kez bile soyguncunun olduğu yöne bakmadı. Yük vagonlarının dingillerindeki ve tekerleklerindeki yağ miktarını kontrol etmekle meşguldü.

Soyguncu yanından geçerken frenci başını kaldırıp bakmaya gerek duymadan denetimine devam etti. Tren birazdan kalkıp, önce Tonopah'a, oradan da Sacramento'ya gidecekti.

Makinist şimdiden, ağır lokomotifi harekete geçirecek kadar buharı olup olmadığını anlamak için göstergelerine bakmaktaydı. Soyguncu tam özel vagonuna gireceği sırada frencinin dönüp kendisini görmemesi için dua etti. Hemen kilidi açıp sürgülü kapıyı çekti. Bisikletini içeri attıktan sonra küçük bir merdivenden çıkıp, ağır para çuvalını da içeriye taşıdı.

Vagonuna girdikten sonra başını uzatıp trenin geri kalanına baktı. Frenci de denetimini bitirmiş, personel vagonuna binmekteydi. Soyguncuyu özel vagonuna girerken gördüğünü belli eden hiçbir davranışı olmadı.

Artık kendisini saray gibi vagonunda emniyette hissedenden soyguncu, koltuğuna gömülüp Rhyolite Herald gazetesini okumaya başladı. Acaba ertesi günün gazetesi banka soygunuyla, müdürün ve veznedarın öldürülmesi haberini nasıl geçecekti? Daha önceleri olduğu gibi, içinde en küçük bir pişmanlık yoktu. Öldürdüğü insanları hiç aklına getirmezdi.

Daha sonra, soyguncu/katilin hiçbir iz bırakmadan kaçmasının esrarengizliğine, bir de şehrin dışında, Bullfrog Yolu'nda bulunan at arabası eklenecekti. Araba boştu, sürücü yerinde de bir manken vardı. Peşine düşen şerif yardımcıları durum karşısında afallamışlardı.

Şerif Josh Miller saatlerce kafa patlatmasına rağmen, hiçbir tahminde bulunamamıştı. Hiçbir şeye anlam vermek mümkün değildi. Haydut en küçük bir iz bile bırakmamıştı.

Rhyolite'deki bu soygun ve cinayetler çözülmemiş bulmacalardan biri olarak tarihteki yerini aldı.

Bin beş yüz metre rakımlı Colorado'da bütün renkler yaz güneşi altında derin kontrastlar yaratmaktaydı. Denver şehrinin üstündeki gökte tek bir bulut yoktu. Kimseyi bunaltmayan, yirmi beş derecelik bir hava sıcaklığı vardı.

Isaac Bell kompartımanının kapısını kapatıp yataklı vagonun sonundaki gözlem platformundan aşağıya indi. Bir an durup Gotik

tarzda inşa edilmiş olan Union İstasyonu'na baktı. Rocky Dağlarından çıkarılan taşlarla yapılmış olan bu üç katlı heybetli bina, beş yüz metre uzunluğundaydı.

Devasa saatin ok uçlu kollan saati 11.40 olarak gösteriyordu. Bell, keten takım elbisesinin yelek cebindeki büyük altın saatini çıkarıp Romen rakamlarını gösteren oklara baktı. Onun saati 11.43'tü. İçinden güldü; istasyon saatinin üç dakika geri olduğuna hiç kuşkusu yoktu.

Kırmızı tuğlalı platformda yürüyüp bagaj vagonuna geldi; kendi bavullarını bulup bir hamal çağırdı. "Benim adım Bell. Lütfen, bavul-
lanmın Brown Palace Otel'e gönderilmesini sağlayabilir misiniz?"

Hamal Bell'in eline tutuşturduğu altın paraya sevinçle baktı ve parmaklarının arasında saygıyla ovuşturdu. "Tabii, efendim, hemen götürürüm."

"Ayrıca, daha sonraki trenle gelecek bir sandık bekliyorum. Lütfen, bunun da Union Pacific yük deposuna teslim edilmesini sağlar mısınız?"

"Tabii, efendim, ilgilenirim." Hâlâ altın sikkeyi ovuşturarak hamalın ağzı kulaklarındaydı.

"Çok teşekkür ederim."

"Bunu taşımamı ister misiniz?" diye sordu hamal, Bell'in elindeki valizi işaret ederek.

"Onu ben götüreceğim, teşekkür ederim."

"Size bir taksi çağırayım mı?"

"Gerek yok. Tramvaya bineceğim."

Bell ihtişamlı avizelerin sarktığı yüksek tavanlı büyük lobiden geçip, yüksek sırtlıkları olan bir dizi meşe bankın önünden yürüdükten sonra iki yanında Helenistik sütunlar bulunan ana girişe ulaştı. Wyncoop Sokağı'nı kat edip, On Yedinci Sokak'a vardı ve yeni inşa edilmiş Mizpah Kemerinin altından geçti. Bahçe kapısını andıran bu yapının üstünde, gelen tren yolcularına hoş geldin, gidenlereyse "iyi yolculuklar" dileyen, iki tane Amerikan bayrağı asılıydı. Bell, Mizpah kelimesinin eski İbranicede gözetleme kulesi anlamına geldiğini biliyordu.

Hafif yazlık elbiseleri, eldivenleri ve süslü şapkaları içinde iki genç hanım, aküyle çalışan bir otomobille önünden geçerlerken, Bell şapkasını çıkarıp onları selamladı. Kadınlar bu yakışıklı adamın jestine küçük tebessümlerle ve başlarını sallayarak karşılık verdikten sonra On Yedinci Sokak boyunca, eyalet meclis binasına doğru yollarına devam ettiler.

Şehrin caddelerinde at arabaları ve faytonların sayısı hâlâ otomobillerden fazlaydı. Çanlarını öttürerek gelen Tramway

Şirketi'nin tramvayı Wazee Sokağı'nı dönüp blok sonundaki durağına geldi ve burada yolcu indirip yeni yolcularını aldı. Atla çekilen tramvaylar artık tarih olmuştu; elektrikli tramvaylar Denver'in her semtine ulaşıyordu.

Bell basamakları çıkıp vatmana on sent uzattı. Aracın çanı çaldıktan sonra büyük, kırmızı tramvay hareket etti ve On Yedinci Sokak boyunca ilerlemeye başladı. On dört blok boyunca yolun iki tarafı üç veya dört katlı binalarla çevriliydi. Kaldırımlar tipik bir iş gününde olması gerektiği gibi kalabalıktı. Erkekler siyah veya gri takım elbiseler içindeyken, kadınlar ayak bileklerine kadar inen uzun elbiseler giyiyorlardı. Kadınlann çoğunun başında şatafatlı şapkalar, ellerindeyse şemsiyeler vardı.

Bell, Cadillac otomobil satan bir mağazaya ilgiyle baktı. Tentelerin gölgesi sayesinde vitrinin içi görülebiliyordu. Bell bu mağazanın yerini hatırlayabilmek için sokak tabelalarına baktı. Büyük bir otomobil meraklısı olan Bell'in de bir Locomobile yanş otomobili vardı. Bu aracı Joe Tracy, 1905 yılında New York, Long Island'da yapılan Vanderbilt Kupası yarışında kullanmış ve üçüncülük kazanmıştı. Bell bu otomobile tampon ve ön farlar ekleyerek, şehir trafiğinde kullanılabilir hale getirmişti.

Bundan başka bir de parlak kırmızı renkte, üç buçuk beygirlik V-Ikiz motorlu, son model bir yanş motosikleti vardı. En son tasarıma eseri olan bu motosiklette elcikten gaz veriliyor ve saatte doksan kilometre hız yapılabiliyordu.

Tramvay, California ile On Yedinci Sokak'ın kesiştiği yerde durunca Bell indi ve kaldırımda yürümeye başladı. Denver'e gelmeyeli üç yıl olmuştu. Hemen her köşede yüksek binalar dikilmiş, yenilerinin inşaatı da aralıksız devam etmekteydi. Bir blok yürüdükten sonra sekiz katlı, kahverengi bir taş yapı olan Colorado Binası'na ulaştı.

Yüksek pencereleri, binanın rengine uyan kahverengi tentelerle güneşe karşı korunuyordu. Zemin katın tamamını Hedgecock & Jones ve Braman Giyim Şirketi işgal etmekteydi. Bunun üstünderse İtfaiye Sigorta Fonu Şirketi ve Van Dom Dedektiflik Şirketi vardı.

Bell lobiye girip öğle yemeği tatili-için dışarı çıkmakta olan kalabalığın arasından ilerledi. Zemin, duvarlar ve tavan yeşim taşı renginde İtalyan mermeriyle kaplanmıştı. İki güzel genç hanımla birlikte asansöre bindi ve kabinin arkasına geçip durdu. Asansör operatörü çelik makaslı kapıyı kapatırken, Bell centilmenlik gereği geniş kenarlı şapkasını başından çıkarıp eline aldı.

Asansör operatörü kıvrımlı kumanda kolunu çekerek asansörü üst katlara çıkardı. Kadınlar neşeli sohbetlerine ara vermeden beşinci

katta indiler. Koridora çıktıktan sonra dönüp Bell'e mahcup bir bakış atmaktan da geri kalmadılar.

Operatör, asansörü durdurup kapıyı açtı. "Sekizinci kat. Size iyi günler dilerim, efendim."

"Ben de size," dedi Bell.

Bell'in çıktığı koridorun duvarı bel hizasına kadar Meksika kırmızısına, üst kısmıysa ceviz rengine boyanmıştı. Sağa döndükten sonra-üst camıqda VAN DORN DEDEKTİFLİK ŞİRKETİ yazılı kapının önüne geldi. Bu yazının altında şirketin sloganı okunuyordu: Asla pes etmeyiz, asla.

Beyaza boyanmış olan bekleme odasında yastıklı iki ahşap koltuk ve gerisinde genç bir kadının oturduğu bir masa vardı. Van Dom göz boyamak için dekorasyona para dökecek bir adam değildi. Odadaki tek süsleme, başkanın, sekreterin arkasındaki duvarda asılı fotoğrafıydı.

Sekreter başını kaldırıp karşısındaki iyi giyimli adama hayranlıkla bakarak gülümsedi. Açık kahverengi gözlü, geniş omuzlu, güzel bir kadındı. "Size nasıl yardımcı olabilirim, efendim?"

"Arthur Curtis ve Glenn Irvine ile görüşmek istiyorum."

"Sizi bekliyorlar mı?"

"Lütfen, onlara Isaac Bell'in geldiğini söyleyin."

Kadın bir an soluğunu yutar gibi oldu. "Ah, Bay Bell. Tahmin etmeliydim. Bay Curtis ve Bay Irvine sizi yarından önce beklemiyorlardı."

"Independence, Missouri'den kalkan ilk trene yetişebildim." Bell masadaki isim levhasına baktı. "Siz de Miss Agnes Murphy olmalısınız."

Kadın nikâh yüzüğü görünecek şekilde sol elini kaldırdı. "Bayan Murphy."

Bell en can alıcı gülümsemesiyle karşılık verdi. "Umarım size Agnes dememde sakınca yoktur, çünkü epey bir süre burada çalışacağım."

"Hiçbir sakıncası yok."

Sekreter, masasından kalktı. Mavi bir plise eteklikle beyaz bir gömlek giymişti. Saçları o günlerin çok modası olan tarzda, tepede toplanmıştı. İç ofislere doğru yürürken etekleri hışırdadı.

Her zaman meraklı bir mizacı olan Bell, masanın etrafından dolanıp Bayan Murphy'nin bir Remington daktiloda yazmakta olduğu mektuba bir göz attı. Mektup, Van Dorn'a hitaben yazıyordu-ve batı eyaletleri yöneticisinin, çözölememiş vakalar için Bell'in buraya gelip sorumluluğu devralmasına karşı duyduğu hoşnutsuzluğu ifade ediyordu. Bell, Denver ofisinin başındaki Nicholas Aleksander ile hiç

karşılaşmamıştı, ama adam ona karşı düşmanca davranırsa bile nezaketi elden bırakmamaya kararlıydı.

Bell sekreter masasından ayrılıp pencerenin önünde durdu; şehirdeki binaların çatılarına bakarken, Aleksander bekleme odasına girdi. Görünüşüyle, birçok vakayı çözüp suçluları adalete teslim eden bir şef soruşturmacıdan çok, bir cenaze evinin muhasebecisini andırıyordu. Kısa boyluydu, başı Bell'in ancak omuzlan hizasına geliyordu. Üstünde ona büyük gelen bir ceketle çuval gibi bir pantolon vardı. Gömleğinin yüksek yakaları eskimişti ve ter lekeleriyle doluydu. Burun kemerinin üstündeki kelebek gözlüğünün gerisinden oakan kederli gözleri yeşildi.

Aleksander elini uzatıp, soğuk bir gülümsemeyle, "Bay Bell," dedi. "Van Dorn'un en iyi ajanıyla tanışmaktan şeref duyuyorum."

Bell bu övgüyü yutmadı, çünkü söylenişinde en küçük bir içtenlik belirtisi bile yoktu. "O şeref bana ait," diye karşılık verdi, az kalsın dilini ısıracaktı. Aleksander'in, onu özel bölgesine giren bir müdahaleci gibi gördüğüne kuşku yoktu.

"Lütfen, arka tarafa gelin. Size yeni ofisinizi göstermeden önce biraz konuşalım."

Aleksander birden döndü ve gergin adımlarla iç ofislere açılan kapıdan içeri girdi. Onlar kapıdan geçerken Bayan Murphy tatlı bir gülücükle kenara çekildi.

Aleksander'in ofisi dağların panoramik manzarasına sahip tek köşe odaydı; diğer ofisler küçük ve penceresizdi. Bell bu ofislerin kapısı olmadığını fark etti; dolayısıyla hiçbir mahremiyeti yoktu. Aleksander'in odası sığır derisi kanepeler ve koltuklarla donanmıştı. Ahşap masası çok büyüktü ve üstünde tek bir sayfa kâğıt bile yoktu. Giyim konusunda özensiz olsa da, belli ki iş hayatında titiz bir adamdı.

Masanın gerisindeki yüksek arkalıklı koltuğuna oturduktan sonra, karşısındaki yastıksız tahta iskemleye oturması için Bell'e işaret etti. Göz korkutmak için eksik olan tek şey, Aleksander'in koltuğunun altındaki bir platform, diye geçirdi aklından Bell. Böylece, Olimpos Dağı'ndaki ikinci sınıf bir tanrı edasıyla çalışanlarına iyice tepeden bakabilirdi.

"Hayır, teşekkür edenim," dedi Bell alçak sesle. "İki gün boyunca trende oturduktan sonra daha yumuşak bir yere oturmayı yeğlerim." Gidip kanepelerden birine yayıldı.

"Nasıl isterseniz," dedi Aleksander. Bell'in üste çıkmasından hoşlanmamıştı.

"Üç yıl önce burada bir vaka üstünde çalıştığım sırada siz yoktunuz."

"Evet, ondan altı ay sonra Seattle ofisinden terfi edip buraya geldim."

"Bay Van Dom sizden övgüyle bahsetti," diye yalan söyledi Bell. Van Dom bu adamdan hiç söz etmemişti.

? Aleksander ellerini kavuşturup bomboş masasının üstüne koydu. "Sanırım, Bay Dom bu katil ve eylemleri hakkında size bilgi vermiştir."

"Sözlü olarak değil." Bell getirdiği valizi kaldırıp gösterdi. "Bana verdiği raporları tren yolculuğum sırasında inceledim. Bu soygunların ve cinayetlerin failini yakalamanın neden böylesine zor olduğunu anlıyorum. Eylemlerini büyük bir titizlikle planlıyor ve görüldüğü kadarıyla kusursuz bir tekniği var."

"Bu nedenlerle de bir türlü yakalanamıyor."

"Bana verilen raporları iyice özümseedikten sonra, adamın bu ayrıntı fetişinin onu ele verebileceğine inanıyorum," dedi Bell.

Aleksander ona kuşkuyla baktı. "Bu sonuca nasıl vardığınızı sorabilir miyim?"

"Yaptığı işler fazla kusursuz ve zamanlaması çok iyi. Küçük bir yanlış hesap, onun sonu olabilir."

"Umarım yakın bir iş ilişkimiz olur," dedi Aleksander zorla gizlediği bir düşmanlıkla.

"Umarım," dedi Bell. "Sizin için sakıncası yoksa, Bay Van Dom, Art Curtis ve Glenn Irvine'yi ekibime alabileceğimi söyledi."

"Sorun değil. Bay Van Dorn'un isteklerine karşı çıkacak değilim. Hem zaten bu ajanlar birkaç yıl önce sizinle birlikte çalıştıklarını bana söylemişlerdi."

"Evet, onların işlerine çok bağlı ajanlar olduğunu görmüştüm." Bell ayağa kalktı. "Ofisimi görebilir miyim?"

"Elbette."

Aleksander masasından kalkıp koridora girdi.

Bell bütün ofislerin çok küçük ve sade olduğunu fark etti. Mobilyalar asgari ölçülerde tutulmuştu ve duvarlarda tek bir resim bile görünmüyordu. Ofiste sadece bir tane ajan vardı; Bell'in tanımadığı bu adamı Aleksander de tanıştırmaya gerek duymadı.

Aleksander tam elbise dolabına benzeyen bir ofisi işaret edecekken, Bell hiç anlamamış gibi, "Bir toplantı odanız var mı?" diye soruverdi.

"Evet, ofislerin ve koridorun karşısında." Durup bir kapıyı açtı ve Bell'in içeri girmesi için kenara çekildi.

Toplantı odası on metre uzunluğunda, beş metre genişliğindeydi. İki büyük avize altında, üstü cilalı uzun bir çam masa vardı. Etrafına on sekiz tane koltuk yerleştirilmişti. Duvarlar masaya uyan renkte

çam panellerle kaplıydı, zeminde kırmızı bir halı göze çarpıyordu. Duvarlardan birindeki yüksek pencereler ikindi güneşinin odanın her köşesine erişmesini sağlıyordu.

"Çok güzelmiş," dedi Bell. "Çok güzel."

"Evet," dedi Aleksander gözleri gururla parlayarak. "Bu odayı şehrin nüfuzlu kişileri ve politikacılarıyla yaptığımız toplantılar için kullanırım. Van Dom Dedektiflik Şirketi'nin saygınlığını ve önemini vurguluyor."

"İşimi görür," dedi Bell pişkince. "Ben bu odada çalışacağım."

Aleksander gözleri öfkeyle parlayarak Bell'e baktı. "Bu mümkün değil. İzin vermem."

"En yakın telgraf ofisi nerededir?"

Aleksander şaşırdı. "İki sokak ötede. 16. Sokak'la Champa'nın kesiştiği yerde. Neden sordunuz?"

"Bay Van Dom'a bir mesaj çekip, toplantı odanızı operasyon merkezi olarak kullanmak için izin isteyeceğim. Bu vaka böylesine önemliken, ricamı geri çevireceğini sanmam."

Aleksander yenildiği zamanı bilen bir adamdı. "Size iyi şanslar dilerim, Bay Bell. Elimden geldiğince sizinle işbirliği yapacağım." Sonra Bell'i orada bırakıp kendi odasına gitmek için döndü. Kapısının önünde bir an durup baktı. "Unutmadan söyleyeyim, size Albany Otel'de bir oda ayırttım."

Bell gülümsedi. "Buna gerek kalmayacak. Ben Brown Pala- ce'de bir suit rezervasyonu yaptırmıştım."

Aleksander afalladı. "Bay Van Dorn'un bu masrafa onay verdiğine inanamıyorum."

"Vermedi. Masrafı kendi imkânlarımla ödeyeceğim."

Bell'in ne kadar varlıklı olduğunu bilmeyen batı eyaletleri şefi şaşkınlık içindeydi. Anlamıyor, fakat soru sormak da istemiyordu. Sersemlemiş ve yenilgiyi tamamen kabul etmiş bir halde odasına girip kapıyı kapadı.

Bell, adamın arkasından gülerek baktıktan sonra yanında getirdiği raporları toplantı masasının üstüne yaydı. Bekleme odasına gidip Agnes Murphy'ye yaklaştı. "Agnes, Curtis ve Irvine'nin ne zaman geleceklerini biliyor musun?"

"Yarın sabaha kadar buraya geleceklerini sanmam. Bir banka sahtekârlığı vakası için Boulder'e gitmişlerdi."

"Pekâlâ. O halde bina yöneticisini arayıp buraya çağırabilir misin? Toplantı odasında bazı değişiklikler yapmak istiyorum."

Kadın ona kuşkuyla baktı. "Toplantı odası mı dediniz? Bay Aleksander çalışanların o odaya girmesine pek izin vermez. Orayı şehrin önde gelenlerini ağırlamak için kullanır."

"Ben burada olduğum sürece, o oda benim ofisim olacak."

Agnes ona yepyeni bir saygıyla baktı. "Albany Otel'de mi kalacaksınız? Geçici görevle gelen ajanlar genellikle orada kalırlar."

"Hayır, Brown Palace'de kalacağım."

"Bay Aleksander bu ekstra masraf için onay verdi mi?" diye sordu Agnes çekinerek.

"Bu konuda onun onayı gerekmiyordu."

Agnes Murphy ona bakarken adeta Mesih'le karşılaşmış biri gibiydi.

Isaac Bell ofisine döndü ve masanın bir ucunda kendisine çalışacak boş alan açmak için koltukların yerini değiştirdi. Çok geçmeden bina yöneticisi geldi. Bell adama odada yapmak istediği değişiklikleri açıkladı. Katilin eylem yapmış olduğu batı eyaletlerinin ve şehirlerinin bir haritasını tutturmak için karşı uçtaki duvarın yumuşak bir maddeyle kaplanmasını istiyordu. Toplanan bilgiler, fotoğraflar ve çizimler için iç duvara da böyle bir kaplama gerekecekti. Bell, yöneticinin eline yirmi dolar değerinde bir altın külçesi tutuşturunca, yönetici en geç ertesi gün öğlene kadar bu değişikliklerin tamamlanacağına söz verdi.

Bell günün geri kalanını banka katilini yakalamak için planlar ve organizasyonlar yaparak geçirdi.

Saat tam beşte Aleksander evine gitmeden önce kapıdan başını uzattı ve, "Yerleştiniz mi?" diye sordu buz gibi bir sesle.

Bell başını kaldırıp bakmadı bile. "Evet, teşekkür ederim." Daha sonra Aleksander'in öfke dolu gözlerine baktı. "Bu arada, odada bazı değişiklikler yapıyorum. Umarım sizce de bir sakıncası yoktur. Söz veriyorum, dosya kapandığı zaman eski haline getireceğim."

"Lütfen, öyle yapın." Aleksander çaresizlik içinde başını sallayıp ofisten çıktı.

Bell adamla ilişkisinin bu şekilde gelişmesinden memnun değildi. Şirketin ofis şefiyle böyle sidik yarışına girmeyi hiç hesap etmemişti, ama kendisi atak yapmasaydı, Aleksander'in onu ezip geçeceğine emindi.

5

Henry C. Brown'un zengin olmadan önce ineklerini otlattığı yerde, 1892 yılında yaptırdığı otele verilen Brown Palace adı "Yaylaların Kraliçe Şehri" olarak anılan Denver'e yakışıyordu. Kırmızı granit ve kumtaşından yapılmış olan bina bir gemi pruvası biçimindeydi. Servetlerini altın ve gümüş işiyle kazanmış olan adamlar burada kalırlar, eşleri öğleden sonrası çaylarına katılırken kızları geceleri düzenlenen balolarda dans ederlerdi. Devlet başkanlarından McKinley ve Roosevelt'i de ağırlamış olan otelde, yabancı ülkelerin

imparatorları ve kraliyet ailesi üyeleri olduğu gibi, dönemin ünlü sahne sanatçıları da kalmaktaydı. Brown Palace şehrin finans ve kültür merkezinde yer aldığı için hem şehrin hem de şehir dışından gelen işadamlarının rağbet ettikleri bir uğrak yeri idi.

Bell, otelin On Yedinci Sokak'taki giriş kapısına vardığında hava kararmak üzereydi. Resepsiyonda kaydını yaptırırken muhteşem lobide göz gezdirdi. Lobinin bulunduğu orta avlu dokuzuncu kata kadar yükseliyordu. Sütunlar ve Meksika'dan trenle getirilmiş yaldızlı oniks kaplamalar vitray tavandan sızan pastel güneş ışığını yansıtmaktaydı. Yedi yüzden fazla dökme demir panellerle kaplı balkon tırabzanları lobiden üst katlara doğru kıvrılarak tırmanıyordu.

Çoğu kimse bilmezdi, ama caddenin karşısındaki Navarre Otel'in ve restoranının sahibi Brown Palace'den kendi tesisine bir yeraltı ray sistemi kurmuş, görünmeden üst kattaki genelev kadınlarının hizmetinden yararlanmak isteyen beyefendilere giriş çıkışlarda kolaylık sağlamıştı.

Bell anahtarını aldıktan sonra asansöre bindi ve operatöre hangi katta ineceğini söyledi. Arkasından bir kadın girdi. Önce aynalı duvara doğru yürüdüktan sonra kapıya döndü. Sırtı açık, mavi bir ipek tuvalet giymişti. Kızıl renkli ipek gibi saçları tepesinde toplanmış, yanlardan kıvrıcık bukleler iniyordu. Saçına yerleştirilmiş iki tane büyük kuş tüyü vardı. İnşam hemen kavrayan bir çekiciliğe sahipti. Dimdik duruşu olan uzun boylu bir kadındı. Bell onun pürüzsüz, uzun boynuna bakarak yaşımdan yirmi beş veya yirmi yedi olarak tahmin etti. Gözleri hareli kahverengiydi. Bell kadının çok çekici olduğunu düşündü... Çok güzel değildi belki, ama her bakımdan müthiş bir albenisi vardı. Genç adam, kadının evlilik yüzüğü olmadığını da fark etti.

Otelin balo salonlarından birinde bir partiye katılıyor herhalde, diye tahminde bulundu Bell. Her zamanki gibi, yanılmamıştı. Asansör, balo salonlarının olduğu ikinci katta durdu. Kadın çıkarken Bell şapkası elinde kenara çekildi ve hafifçe eğilerek selam verdi.

Kadın onu şaşırtacak kadar sıcak bir gülümsemeyle başını salladı ve boğuk bir sesle, "Teşekkür ederim, Bay Bell," dedi.

Bell önce algılayamadı. Sonra da kadının ne söylediğini anlayınca parmağına çekiçle vurulmuş gibi oldu. Onu tanımasına çok şaşırmıştı ve kadını daha önce hiç görmediğine emindi. Bell asansör operatörünün kolunu tuttu ve, "Kapıyı bir dakikalığına kapamayın," dedi.

Kadın bu sırada otelin büyük balo salonu girişindeki kemerli kapıya doğru ilerleyen kalabalığın arasına karışmıştı. Saçları kuş tüyleriyle süslü kadınlar cıvı cıvı, rengârenk tuvaletler içindeydiler.

Erkekler de en şık smokinlerini giymişlerdi. Kapıdaki pankartta ST. JOHN YETİMhanesi YARDIM DERNEĞİ yazılıydı.

Bell tekrar asansöre döndü ve operatöre teşekkür ettikten sonra, "Lütfen, yukarı çıkalım," dedi.

Bell, süitin kapısını açıp içeri girdi: Victoria tarzında döşenmiş bir çalışma odası, süslü bir banyo, bir yatak odası ve sayvanlı1'1 bir yatak vardı. Valizleri açılmış, elbiseleri bir kat görevlisi tarafından dolaba asılmıştı; bu, suit rezervasyonu yapan müşterilere sunulan özel bir hizmetti. Valizleri odada yoktu. Bodrumdaki depoda muhafaza ediliyordu. Beli hiç zaman kaybetmeden banyo yapıp tıraş oldu.

Saatine baktı; asansörden indiğinden beri otuz dakika geçmişti. Siyah papyonunu bağlaması, genellikle iki kişi gerektiren kol düğmelerinin takılması da on beş dakika sürdü. Bell'in, keşke bu işte yardım edecek bir kanm olsaydı dediği anlardan biriydi. Sırada siyah çorapların ve ayakkabıların giyilmesi vardı. Kuşak yerine siyah bir yelek giydi; sağ cebindeki büyük altın saatin altın kösteğini sarkıtmayı ihmal etmedi. Sonra da tek sıra düğmeli, klapalan saten siyah ceketini giydi.

Aynaya son bir kez baktığında, kendisini o gecenin karşısına çıkaracağı her şeye hazır hissetti.

Büyük balo salonuna girdiğinde yardım demeği balosu tam havasını bulmuştu. Bell saksı içindeki uzun bir palmiye'nin arkasına geçip etrafa bakındı. Çok büyük ve ihtişamlı salondaki dans pisti parkeydi ve dallı budaklı bir tasanmı vardı; tavan, duvar resimleriyle süslüydü. Bell çok geçmeden esrarengiz kadını buldu; altı numaralı masada üç çiftle birlikte oturuyordu ve görüldüğü kadıyla bir kavalyesi yoktu. Balo sorumlusu olan otel müdürünün yanına gitti.

"Affedersiniz," dedi Bell dostça gülümseyerek. "Altı numaralı masada oturan mavi tuvaletli hanımın adını söyler misiniz?"

Otel müdürü başını kaldırıp kurumlu bir bakış attı. "Özür dilerim, efendim, ama konuklarımız hakkında bilgi vermekten kaçınıyoruz. Zaten baloya gelen herkesi tanımam mümkün değil."

Bell ona bir on dolarlık altın sertifikası uzattı. "Bu hafızanızı biraz hızlandırır mı?"

Müdür tek kelime etmeden deri kaplı bir defter çıkardı ve içindeki listeyi taradı. "Masada tek başına oturan hanımın adı Miss Rose Manteca'dır. Ailesi muazzam bir çiftliğe sahip olan Los Angeles'li, çok zengin bir kadındır. Size ancak bu kadarını söyleyebilirim."

Bell adamın omzuna dokundu. "Çok teşekkür ederim."

Müdür sırtıttı. "İyi şanslar."

Orkestra ragtime'1' ve modem dans melodilerini karıştırarak çalıyordu. Pistte "Won't You Come Over to My House?" adında bir şarkı eşliğinde dans eden çiftler vardı.

Bell, Rose Manteca'nın arkasından yaklaşıp kulağına fısıldadı. "Bu dansı bana lütfeder misiniz, Miss Manteca?"

Kadın dönüp ona baktı. Hareli kahverengi gözler büyüleyici menekşe gözlerle karşılaşıyordu. Çok zeki bir kadın, diye düşündü Bell, ama aniden smokinle karşısında bitivermesi onu çok şaşırtmıştı. Kadın bir an gözlerini kaçırıp kendini toparladı, ama yüzünün iyiden iyiye kızarmasına engel olamamıştı.

"Bağışlayın, Bay Bell. Sizi bu kadar çabuk beklemiyordum."

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu Bell. Böyle söylemesi ne tuhaf, diye düşündü.

Kadın masada oturanlardan izin isteyip ayağa kalktı. Bell onun koluna girip dans pistine yönlendirdi. Kolunu ince beline doladıktan sonra elini tuttu ve müziğe uyan adımlarla dansa başladı.

"Çok güzel dans ediyorsunuz," dedi kadın bir süre pist etrafında dolandıktan sonra.

"Şehrimizde, sosyeteye yeni katılan genç kadınları etkilemem için annem bana zorla dans dersleri aldirmıştı."

"Ayrıca bir dedektif için çok güzel giyiniyorsunuz."

"Varlıklı erkeklerin, smokinlerini hiç çıkarmadıkları bir şehirde büyüdüm."

"Bu şehir de Boston olmalı, değil mi?"

Onca yıldan beri soruşturmalar yapan Bell ilk kez çok şaşırmıştı, ama hemen kendini toparladı ve karşı atağa geçti. "Siz de Los Angeles'lisiniz."

Kadın bayağı iyiymiş, diye düşündü Bell. Gözünü bile kırpmamıştı.

"Çok şey biliyorsunuz," dedi kadın, Bell'in gözlerindeki anlamı çözemiyordu.

"Sizin yarınız kadar bile değil. İlgi alanınız nedir? Hakkımdaki bunca bilgiyi nasıl edindiniz? Daha doğrusu, neden edindiniz?"

"Sizin muammaları çözmekten hoşlandığınızı sanıyordum." Kadın, göz göze gelmemek için özellikle onun yüksek omzundan öteye bakmaya çalışıyordu, ama Bell'in gözleri onu kavramıştı bir kere. Kadın böyle sarsıcı bir duyguyu hiç hesaba katmamıştı.

Ona gösterilen fotoğraflar, şimdi karşısında gördüğü adamı çok eksik yansıtmıştı. O, gözünde canlandırdığından çok daha yakışıklıydı. Ayrıca son derece zekiydi de. Güçlü sezgileriyle ün yapmasında şaşılacak bir şey yoktu. Adamı ağına düşürmeye çalışırken sanki kendisi bir ağa doğru çekilir gibiydi.

Müzik sona erince orkestranın yeni bir parçaya başlaması için bir süre beklediler. Bell bir adım geri çekilip kadını ayakkabılarından, özenle biçimlendirilmiş saçlarına kadar baştan ayağa süzdü. "Çok güzel bir kadınsınız. Bana olan ilginiz nereden kaynaklanıyor?"

"Yakışıklı bir adamsınız. Sizi daha iyi tanımak istedim."

"Benimle asansörde karşılaşmadan önce adımı ve nereli olduğumu biliyordunuz. Belli ki karşılaşmamız önceden tasarlanmıştı."

Kadın cevap veremeden orkestra, "In the Shade of the Old Apple Tree" adlı yeni parçaya başladı. Bell yönetimi ele aldı ve birlikte fokstrot yaptılar. Kadını kendine çekip elini sımsıkı tuttu. Kadını zaten ince olan beli korseyle daha da incelmışti. Başının tepesi Bell'in çenesi hizasındaydı. Bell'in içinden, dudaklarını onun dudaklarına bastırmak geldiyse de kendini tuttu. Bunu yapmanın ne yeriye ne de zamanı. Üstelik aklından hiç de romantik düşünceler geçmiyordu. Kadın, onu casus gibi izlemekteydi. Bu kesindi. Bell, niyeti ne olabilir, diye düşünmeye başladı. Ona tamamen yabancı olan birisi neden ilgi duyabilirdi? Aklına gelen ihtimaller sadece kadının, Bell'in daha önce hapse attırdığı, vurduğu veya idam ettirdiği biri tarafından işe koşulmuş olması üzerinde toplanıyordu. İntikam peşinde bir akraba veya dost olabilir miydi? Aslında, son on yılda yakalamış olduğu sefil tiplerle bu kadını ilişkilendirmek zordu.

Müzik sona erince kadın onun elini bırakıp geri çekildi. "Şimdi izninizle, arkadaşlarıma yanına dönmem gerekiyor, Bay Bell."

"Tekrar buluşabilir miyiz?" diye sordu Bell en can alıcı gülümsemesiyle.

Kadın hafifçe başını iki yana salladı. "Sanmıyorum."

Bell bu karşılığı duymazlıktan geldi. "Yarın gece birlikte yemek yiyelim."

"Kusura bakmayın, meşgulüm," dedi kadın mesafeli bir ses tonuyla. "Ayrıca, bu şık smokininizle bile, Denver Şehir Kulübü'ndeki Western Bankers Balosu'na bu gece olduğu gibi kolayca giremezsiniz." Sonra çenesini kaldırıp, uzun etekliğini savurarak masasına döndü.

Kadın, oturduktan sonra dönüp Bell'e doğru baktı, ama kalabalığın içinde onu göremedi. Adam kaybolmuştu.

mm

Ertesi sabah ofise ilk gelen Bell oldu. Yüz kapıdan doksanını açabilecek bir maymuncuk kullanarak içeriye girmişti. Uzun masanın ucunda banka soygunu raporlarını incelerken Arthur Curtis ve Glenn Irvine odaya geldiler. Bell onları ayakta karşılayıp el sıkıştı. "Art, Glenn, sizleri tekrar görmek ne güzel."

Curtis kısa boylu ve tombul bir adamdı; yuvarlak göbeğinin üstündeki yelek düğmeleri sonuna kadar gerilmişti. Seyrelmiş kum rengi saçları, kepçe kulakları, mavi gözleri ve dişlerini sergileyen sıcak bir gülüşü vardı. "Koca Ayaklı Cussler'in Golden'deki banka soygunundan beri seninle görüşmedik."

Irvine şapkasını portmantoya astı; tarak yüzü görmemiş gür, kahverengi saçları vardı. Uzun boyu ve sıska vücuduyla korkuluk gibiydi. "Hatırladığım kadarıyla, bizi doğruca herifin saklandığı mağaraya götürmüştün."

"Basit bir tümevarım uygulamasıydı," dedi Bell gergin bir gülümsemeyle. "Oradaki çocuklara ebeveynlerinden birkaç günlüğüne saklanmak istediklerinde sığınacakları bir yer var mı, diye sormuş- turn. Otuz kilometrelik alan içinde sadece o mağara vardı ve erzak temin etmek için Cussler'in kasabaya gidebileceği yakınlıktaydı."

Curtis batı eyaletlerini gösteren büyük haritanın önünde durdu ve katilin eylemlerini gerçekleştirdiği noktalan gösteren küçük bayraklara baktı. "Bu Kasap Haydut'la ilgili herhangi bir sezgin var mı?"

Bell ona baktı. "Kasap Haydut mu? Ona bu adı mı taktılar?"

"Bu adı Bisbee Bugle gazetesinin bir muhabiri buldu. Diğer gazeteler de benimseyince bütün bölgeye yayıldı."

"Bu bizim işimize gelmez," dedi Bell. "Bu isim herkesin ağzında dolaşırken, kanunlara saygılı yurttaşlar onu hâlâ yakalayamadığımız için Van Dom Dedektiflik Şirketi'ne yüklenecekler."

"O iş zaten başladı bile," dedi Curtis ve Rocky Mountain News gazetesini masaya koyup, Bell'in önüne açtı. Bell gazeteye baktı.

Başmakale Rhyolite'deki soygun ve cinayetle ilgiliydi. Makalenin yansı şu soru üstüne kurulmuştu: "Neden emniyet kuvvetleri vakayla ilgili hiçbir ilerleme gösteremiyor ve Kasap Haydut'u yakalayamıyor?"

"Öfke yayılmış," dedi Bell.

"Öfke bize yönelmiş durumda," diye ekledi Irvine.

"Pekâlâ, bakalım elimizde ne var?" dedi Bell. Sonra da önündeki masanın üstünde yığılı, yanm metre yüksekliğindeki banka soygunlarıyla ilgili dosyaları gösterdi. "Trende gelirken raporları inceledim. Galiba bildiğimiz tek şey, karşımızda sonradan banka soymaya başlayan bir kovboyun olmadığı."

"Tek başına çalışıyor," dedi Curtis. "Son derece zeki ve kötü. Ama insanı delirten şey, geride en küçük bir iz bırakmıyışı."

Irvine de başını sallayarak bu görüşü paylaştı. "Sanki şehirden çıkıp, kayboluyor ve geldiği cehenneme geri dönüyor."

"Çevredeki kırsalda hiç iz bulunamadı mı?" diye sordu Bell.

"Hayır," dedi Curtis. "En iyi iz sürücüler bile elleri boş döndüler."

"Olayın tepkileri yatışana kadar şehirde saklanmış olabileceğini gösteren bir ipucu var mı?"

"Şu ana kadar bir şey bulunmadı," dedi Curtis. "Soygunlardan sonra bir daha hiç görünmemiş."

"Hayalet," dedi Irvine. "Karşımızda bir hayalet var."

Bell güldü. "Hayır, o bir insan, ama çok akıllı bir insan." Dosyaları masanın üstüne yaydı. Bir tanesini seçip açtı; Rhyolite, Nevada soygunuyla ilgili rapordu. "Adamımızın her banka soygununda hiç şaşmadan uyguladığı bir çalışma tarzı var. Sanırım bankayı soymadan önce birkaç gün orada kalıp şehri ve insanları inceliyor."

"Ya bir kumarbazdır ya da gözü kapalı risk alan biridir," dedi Curtis.

"Bence ikisi de değil," diye düzeltti Bell. "Adamımız gözü pek ve çok kurnaz. Kirli işini görürken kılık değiştirdiği sonucuna varabiliriz, çünkü soygun yaptığı şehirlerde hiç kimse kuşkulu görünen bir yabancı tarifinde hemfikir olamadı."

Irvine oda içinde volta atmaya başladı; arada bir bayrakların iğnelenmiş olduğu haritaya bakıyordu. "O şehirlerdeki insanlar sarhoş bir serseri, üniformalı bir asker, zengin bir tüccar ve küçük nakliye işleri yapan bir arabacı gördüklerini hatırlıyorlar. Ama hiçbiri bu kişileri cinayetlerle ilişkilendiremiyor."

Curtis yerdeki halıya bakarak omuz silkti. "Güvenilir bir tanıtlama yapacak kimse olmayışı ne tuhaf."

"Bunun tuhaf bir yanı yok," dedi Irvine. "Adam hepsini öldürüyor. Ölüler konuşamaz."

Bell düşüncelerine dalmış, konuşulanları duymuyor gibiydi. Derken gözleri haritada bir noktaya odaklandı. "Aklımdaki en büyük soru, adamın soygun sırasında bankada bulunan herkesi neden öldürdüğünü. Kadınları ve çocukları bile. Bu katliamla eline ne geçiyor? Sadece tanık bırakmamak amacıyla olamaz, çünkü zaten şehirde başka bir kimlikle ortaya çıkmış. Ne var ki..." Durdu, "...diş fırçalar gibi kolaylıkla cinayet işleyenler için psikologların yeni bir tanımı var. Onlara sosyopat diyorlar. Adamımız hiç pişmanlık duymadan öldürüyor. Tamamen duygusuz; gülmeyi veya sevmeyi bilmiyor ve buzdağı kadar soğuk bir yüreği var. Onun için küçük bir çocuğu vurmakla bir güvercin vurmak arasında fark yok."

"Bu kadar acımasız ve zalim insanların var olduğuna inanmak zor," dedi Irvine tiksintiyle.

"Geçmişteki birçok haydut ve silahşor sosyopattı," dedi Bell.

"Hapşırır gibi adam öldürüyorlardı. Şu meşhur Teksas'lı kötü adam

Wesley Hardin, bir keresinde sırf horluyor diye adamın biri öldürmüştü."

Curtis gözlerini Bell'den ayırmıyordu. "Sence sırf zevk aldığı için mi bankadaki herkesi öldürüyor?"

"Evet," dedi Bell. "Haydut, bu kanlı cinayetleri işlerken tuhaf bir şekilde tatmin oluyor. Bu da onun özelliklerinden biri. Sonra da şerif dahil, bütün şehir halkı olup biteni anlayamadan kaçıp gidiyor."

"O halde, elimizde ne var?" diye sordu Irvine. "Hangi kanallardan aramaya başlayacağız?"

Bell ona baktı. "Adamın bir başka alışkanlığı da altınlarla hiç ilgilenmeyip, sadece nakit parayı alması. Glenn, senin görevin, soyulan bütün bankalarda çalınan banknotların seri numaralarını öğrenmek olsun. Montana, Bozeman'dan başla."

"Madencilik yapılan şehirlerdeki bankaların ellerinden geçen her banknotun seri numarasını kaydetme alışkanlığı yoktur."

"Belki şansın yaver gider ve madenci maaşları için büyük şehirlerden gönderilen paraları kaydeden bir banka bulursun. Soyguncu ya parayı harcamak zorunda ya da elindeki banknotları değiştire- bilmek için bankalara para yatırıp tekrar çekmesi gerekir. Böyle bir izi yok edemez."

"Yabancı finans kuruluşlarında değiştirmiş olabilir."

"Olabilir, ama o zaman parayı ülke dışında harcaması gerekecek. Tekrar ABD'ye getirmesi çok riskli olur. Bence ganimetini ülke içinde tutuyor."

Bell, Curtis'e döndü. "Art, sen de soygunların yapıldığı günlerde o şehirlerden çıkış yapan posta arabaları ve tren tarifelerini kontrol et. Şerif ve ekibi adamın izini bulamadılarsa, belki de şehirden tren veya posta arabasıyla ayrılmıştır. California'daki Placerville' den başlayabilirsin."

"Hemen giderim," dedi Curtis.

"Sen burada kalıp kumanda merkezini mi Oluşturacaksın?" diye sordu Irvine.

"Hayır," dedi Bell. "Ben de saha çalışması yapacağım; Rhyolite'den başlayıp geriye doğru soygunların izini süreceğim. Katil ne kadar zeki de olsa, eylemlerini ne kadar güzel planlamış da olsa mutlaka bir yerlerde iz bırakmış olmalı. Mutlaka gözden kaçmış bir ipucu vardır. Madenci şehirlerindeki insanlarla konuşacağım; belki gördükleri bir şey vardır, önemsiz buldukları için şerife veya emniyet müdürüne bildirmemişlerdir."

"Bize ne zaman, nerede olacağını gösteren bir çizelge verirsen, bir şey bulduğumuz taktirde telgrafla sana haber verebiliriz," dedi Curtis.

"Yarın veririm," dedi Bell. "Ayrıca adamımızın henüz soymadığı, yüklü maaş ödemeleri yapan madenci şehirlerine de gideceğim. Az bir ihtimal de olsa, belki bizim kasabın hamlesini önceden tahmin edip bir tuzak hazırlar ve onu kontrolümüzde bulunan bir bankayı soymaya özendirebilirim." Bir çekmece açıp içinden iki tane zarf çıkardı. "Burada, yolculuk masraflarınıza yetecek kadar nakit para var."

Curtis ve Irvine hayretler içinde bakıştılar. "Bugüne kadar hep üçüncü mevkide yolculuk yapıp kendi paramızı harcar, sonra bütün faturaları ve makbuzları getirip teslim ederdik," diye açıkladı Curtis. "Aleksander bizden hep salaş otellerde kalıp ucuz yemekler yememizi isterdi."

"Bu vaka küçük tasarruflar yapılamayacak kadar önemli. İnanın, Bay Van Dom benim rica ettiğim her masrafı onaylatacaktır; yeter ki sonuç alalım. Haydut, herkesi yenilmez olduğuna ve asla yakalanmayacağına inandırmış olabilir, ama o da kusursuz değildir. O da hepimiz gibi hata yapabilir. Gözden kaçırdığı küçük ve önemsiz bir hata onu kucağımıza düşürecek. Ve baylar, bizim görevimiz de o küçük ve önemsiz hatayı bulmaktır."

"Elimizden geleni yapacağız," dedi Irvine.

Curtis de onu onaylar biçimde başını salladı. "İkimiz adına konuşuyorum, seninle tekrar çalışmak bizim için büyük bir şeref."

"O şeref bana ait," dedi Bell içtenlikle. Gerçekten de Batı'da- ki insanları ve araziye iyi tanıyan bu kadar akıllı ve tecrübeli ajanlarla çalışacağı için kendisini çok şanslı buluyordu.

•İ» 4» ?

Güneş batıda Rocky Dağlarının arkasında kaybolmaya başlarken Bell toplantı odasından çıktı. Her zaman temkinli olduğu için kapıyı kapatıp kilitlemeyi ihmal etmedi. Ofisten geçerken Nicholas Aleksander'le karşılaştı. Adam terziden yeni çıkmış gibiydi; üstünde her zamanki zevksiz kıyafeti yerine şık bir smokin vardı. Aslında onda eğreti duran yeni bir saygınlık imajı yaratmaya çalışmıştı. Cilanın altında hâlâ bir eksiklik hissediliyordu.

"Çok şıksınız, Bay Aleksander," dedi Bell kibarca.

"Evet, bu akşam karımı Denver Country Kulübü'ndeki bir davete götürüyorum. Denver'de epey nüfuzlu tanıdıklarım vardır."

"Duymuştum."

? "Yazık, siz gelemiyorsunuz; sadece kulüp üyeleri davetli." "Ah, çok iyi anlıyorum," dedi Bell, iğneleme isteğini bastırarak. Bell onun yanından ayrıldıktan sonra caddeye çıkıp telgraf ofisine gitti ve Van Dorn'a bir telgraf çekti.

Curtis, Irvine ve benim yürüteceğimiz bir soruşturma çizelgesi hazırladım. Çevremizde bir casus var. Bu kişi yabancı bir kadın, otelde yanıma geldi; adımı ve geçmişimi biliyor, sanki Denver'de bulunma nedenimi de biliyor gibi. Adı Rose Manteca. Los Angeles' li zengin bir çiftçi ailesindenmiş. Lütfen, Los Angeles ofisimizden bu konuyu soruşturmalarını isteyin. Burada bir gelişme olduğunda sizi haberdar edeceğim.

Bell

Bell, telgrafi amirine gönderdikten sonra kalabalık kaldırımında yürüyerek Brown Palace'ye gitti. Kapıcıyla bir süre konuşup ondan bir şehir haritası aldıktan sonra, birlikte lobinin altında, kazan dairesinin de bulunduğu ambara indiler. Burada onları otelin bakımından sorumlu ustası karşıladı. Lekeli bir tulum giymiş olan güler yüzlü adam, Bell'i daha önce açtıkları büyük sandığa götürdü ve tek bir ampulün aydınlattığı mekânda, sandığın yanında duran pınl pırl, kırmızı bir motosikleti gösterdi.

"İşte burada, Bay Bell," dedi adam memnun bir gülümsemeyle. "Harekete hazır. Kendi ellerimle cilaladım." "Çok teşekkür ederim, Bay..." "Bomberger. John Bomberger."

"Otelden ayrılmadan önce hizmetlerinizin karşılığını alacaksınız," dedi Bell.

"Yardımcı olabildiğim için memnunum."

Bell odasına çıktığında, o sabah kuru temizlemesi yapılmış olan smokinini askıda asılı buldu. Çabucak bir banyo yaptıktan sonra önce smokini, üstüne de dolabından çıkardığı uzun bir keten pardösüyü giydi; pardösünün etekleri pırl pırl cilalı ayakkabılarına kadar iniyordu. Daha sonra, smokin pantolonunun motordan sızabilecek yağlarla kirlenmemesi için bacaklarına bir getr0 geçirdi. Son olarak koruyucu bir gözlüğü de olan kepini taktı.

Arka merdivenleri kullanarak ambara indi. Beyaz lastik tekerlekleriyle kırmızı motosiklet, savaşmaya hazır bir aygır gibi onu bekliyordu. Bell ayağıyla dayanağı arka tampona ittikten sonra altmış kiloluk aracı gidonundan tutup, servis rampasından yukarı doğru iterek çıkardı.

Bell rampadan çıkınca kendisini eyalet meclisi binasının önünden de geçen Broadway'da buldu. Arka tekerleğin üstünde, deve sırtına benzeyen yakıt tankının tepesindeki dar ve sert seleye yerleşti. Yarış amaçlı yapıldığı için sele gidonla aynı seviyedeydi; biniş sırasında Bell'in neredeyse yatay durumda eğilmesi gerekiyordu.

Koruyucu gözlüğü gözüne yerleştirdikten sonra eğilip, yakıtın depodan karbüratöre geçmesini sağlayan valfi açtı. Sonra bisiklete biner gibi pedal çevirmeye başladı; böylece üç kuru bataryada oluşan

elektrik akımı bobine gelip yüksek voltajlı bir kıvılcım çıkarıyor ve silindirlerdeki yakıtı tutuşturuyordu. Bell üç metre bile gitmeden V-İkiz motor canlandı ve egzozundan hırıltılar çıkarmaya başladı.

Bell sağ eliyle tuttuğu gaz kolunu yarım çevirerek gaz verince, saatte altmış kilometrelik bir hızla faytonların ve tek tük otomobilin bulunduğu Broadway Caddesi'nde ilerlemeye başladı.

Motosiklet yanış amaçlı tasarlandığı için fan yoktu, ama tepedeki yanm ay ve caddenin iki yanında dizili elektrik lambalan yolu yeterince aydınlatıyordu. Bell son anda önündeki at pisliği yığının fark edip yanından geçti.

Üç kilometre gittikten sonra bir sokak lambasının altında durup haritasına baktı. Doğru yönde olduğunu belirledikten sonra Speer Caddesi'ne kadar durmadan devam etti, sonra batıya döndü. Üç kilometre daha ilerledikten sonra Denver Şehir Kulübü görüldü.

Oldukça büyük ve yüksek olan bina, her yanındaki sayısız pencereden akan ışıkların etkisiyle alevler içindeymiş gibi görünüyordu. Ana giriş önündeki araç yolu, park edilmiş faytonlar ve otomobillerle tıklım tıklım doluydu. Sürücüler küçük gruplar halinde durmuş, sohbet edip sigara içiyorlardı. Kapıda beyaz smokinli iki adam gelen konukların davetiyelerini kontrol etmekteydi.

Bell araç yoluna motosikletle girdiği taktirde çok fazla dikkat çekeceğine emindi. Üstünde uygun kıyafeti olsa bile, davetiyesi olmadan onu içeriye almalan mümkün görünmüyordu. Motosikletini sürüp golf parkunma doğru yöneldi. Çimlerin üstünden geçmemeye ve tümseklere çarpmamaya özen göstererek geniş bir daire çizdi ve ana binanın hemen arkasındaki malzeme barakasına yaklaştı. Baraka karanlıktı ve içeride kimse yoktu.

Motoru kapatıp hemen oradaki bir çalılığın yanma yanaştı. Motosikleti dayanağı üstünde oturtup pardösüsünü çıkardı ve bununla gidonu örttü. Sonra bacaklarındaki getrleri, kepini ve koruyucu gözlüğünü çıkardı. San saçlarını eliyle düzelttikten sonra ışığın altına geçip ana binaya doğru yürümeye başladı. Bütün o alan, pencerelerden vuran ışıklarla ve arka girişe uzanan dar yoldaki lambalarla aydınlatılmıştı. Arka giriş önünde bekleyen birkaç kamyon vardı. Mavi üniformalı garsonlar kamyonlardan aldıkları tabaklarla dolu tepsileri mutfağa taşıyorlardı.

Bell merdivenleri çıktıktan sonra, mutfağın sahibiymiş gibi bir tavırla iki garsonun arasından geçti. Garsonlar da aşçılar da dönüp ona bakmadılar bile. Onların gördükleri kadarıyla bu uzun boylu, smokinli adam kulübün yöneticilerinden biri olmalıydı. Böylece, Bell hiçbir sorun yaşamadan yemek salonuna girebilecekti. Mutfağın yaylı kapılarından birini iterek açtı ve kulübün seçkin konukları arasına

karışarak masaların etrafında dolaşmaya başladı. Rose Manteca'yı arıyordu.

İki dakika masalara bakındıktan sonra kadını dans pistinde gördü.

Ve kaskatı kesildi.

Rose'nin dans ettiği kişi Nicholas Aleksander'di.

Bir an yanlarına gidip, Rose'yi Aleksander'in elinden alırsa yüzlerinin ne hale geleceğini düşünüp güldü. Ama bu akıllıca olmazdı. Burada umduğundan da fazlasını görmüştü. Artık casusun kimliğini biliyordu. Ne var ki Bell, Aleksander'in para karşılığı Kasap Katil ve onun dışı casusu hesabına çalışmadığına emindi. Aleksander sadece ahmağın tekiydi ve güzel bir yüz karşısında eli ayağı kesiliyordu. Bell, kendisini fark etmediklerine sevindi.

Masalara servis yapıyormuş gibi, kolunun üstüne bir peçete koyup eline bir kahve sürahisini aldı. Rose veya Aleksander kendisine doğru bakacak olurlarsa sürahiyi kaldırıp yüzünü gizleyebilirdi. Müzik sona erince onların masalarına dönmelerini seyretti. Masada ikisinden başka, Bell'in Aleksander'in karısı olduğunu tahmin ettiği, gerdanı sarkmış bir kadın vardı. Demek ki, ikisi de dans amacıyla tesadüfen karşılaşmamışlardı. Birlikte oturmaları, bu masanın daha önceden ayrılmış olduğunu gösteriyordu. Birbirlerine yabancı değildiler.

Bell gözleriyle Rose'yi süzmeye başladı. Kızıl saçlarına uyan kırmızı bir tuvalet giymişti. Yine arkada toplanmış olan saçlarının hem önden hem yanlardan bukleleri sarkıyordu. Korsenin bastırdığı göğüsleri iki beyaz tümsek gibi kabarmıştı. Tepeden tırnağa, çok güzel bir kadındı.

Dudakları neşeli bir kahkahayla aralanmış, hareli kahverengi gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Bir ara elini Aleksander'in kolunun üstüne koydu. Demek ki, temas etmekten hoşlanıyor, diye düşündü Bell. Rose'nin enerjisi masadaki herkesi etkisi altına almıştı. Büyüleyici bir kadındı, ama-bu büyüğü Bell'e işlemiyordu. İçinde bu kadına karşı en ufak bir tutku veya kıvılcım yoktu. Bell'in gözünde bu kadın düşmandı, arzulanacak bir nesne değildi. Onun saydam güzelliğinin ardındaki rıyayı görebiliyordu.

Yeterince gözlem yaptığına karar verince, hemen yanından geçen bir garsonu siper ederek tekrar yaylı kapıdan mutfığa girdi.

Bell, motosikletinin üstünde bıraktığı pardösüsünü ve getrleri giyerken şanslı olduğunu düşündü. Hiç ummadığı ve

yararlanabileceği bir durumla karşılaşmıştı. Brown Palace'ye dönüş yolunda, Alek- sander'e sadece sahte ve yanlış yönlendirici bilgiler vermesi-gerektiğini düşündü. Hatta belki, Rose Manteca'yı baştan çıkaracak bir şey bile uydurabilirdi.

Bu konuyu düşünmek çok hoşuna gitti. Kurnaz dişi aslanın izini sürmesi için elinde iyi bir koz olduğuna inanıyordu.

Ertesi sabah Bell ofise döndükten sonra telgraf ofisinden bir ulak ona Van Dorn'un gönderdiği telgrafi getirdi.

Los Angeles'teki şef ajanım, Rose Manteca'yla ilgili hiçbir iz bulamadığını bildirdi. Şehrin üç yüz kilometre civarındaki alanda o isimde çiftlik sahibi olan hiçbir aile yok. Galiba bu hanım senin gözlerini fena kamaştırmış. Çok mu güzeldi?

Van Dorn

Bell içinden güldü. Telgrafi cebine sokup Aleksander'in ofisine gitti ve kapıyı tıklattı.

"Girin," dedi Aleksander ancak yanında oturan birinin işitebileceği bir sesle.

Bell onu pek duymadıysa da içeri girdi. Denver'in şef ajanı, "Rapor vermek için geldiniz, herhalde," dedi hatırlı sormadan.

"Evet," dedi Bell. "Faaliyetlerimizin ne aşamada olduğunu anlatmak istedim."

"Dinliyorum," dedi Aleksander; başını önündeki kâğıtlardan kaldırmadığı gibi, Bell'e oturmasını da söylemedi.

"Curtis'le Irvine'yi, emniyet görevlilerini ve varsa soygunlara ve cinayetlere tanık olan kimseleri sorguya çekmeleri için bölgeye gönderdim," diye yalan söyledi Bell.

"Yerel polisin bize veremediği herhangi bir bilgi ortaya çıkaracaklarını sanmam."

"Ben de ilk Los Angeles trenine binmeyi düşünüyorum."

Aleksander başını kaldırıp baktı; gözlerinde kuşkucu bir ifade belirmişti. "Los Angeles'e mi? Öraya neden gideceksiniz ki?"

"Oraya gitmiyorum," dedi Bell. "Las Vegas'ta inip başka bir trenle Rhyolite'ye geçeceğim. Niyetim, eğer varsa, bulacağım tanıkları şahsen sorguya çekmek."

"Güzel plan," dedi Aleksander; rahatlamış görünüyordu. "Bir an Miss Manteca için Los Angeles'e gideceğinizi düşünmüştüm."

Bell şaşırmış gibi yaptı. "Onu tanıyor musunuz?"

"Dün geceki kulüp balosunda eşim ve benimle aynı masadaydı. Başka yerlerde de birlikte olduk. Bana yetimler hayrına verilen baloda karşılaştığınızı söyledi; geçmişinizle ve çalışmalarınızla çok ilgilendi. Özellikle de banka soyguncusu/katil çok ilgisini çekti."

Eminim çalışmalarım ilgisini çekiyordur, diye geçirdi içinden Bell. Ama, "Onu etkilediğimi bilmiyordum," dedi. "Beni hemen silkeleyip bıraktı."

"Karım Miss Manteca'nın size abayı yaktığını düşünüyor."

"Yok canım. Onun hakkında öğrenebildiğim tek şey, Los Angeles'li zengin bir aileden geldiği."

"Bu doğru," dedi Aleksander kendi bilgisizliğinin farkında olmadan. "Babasının şehir dışında muazzam bir arazisi var."

Aleksander'in Rose'yi soruşturmadığı, Bell ve Kasap Haydut vakası hakkında onca soru sormasından bile hiç kuşkulandığı belli oluyordu.

"Ne zaman dönmeyi düşünüyorsunuz?" diye sordu Aleksander.

"Rhyolite'deki soruşturmayı bitirip dönmem beş günü bulur."

"Ya Curtis ve Irvine?"

"On gün veya iki hafta."

Aleksander dikkatini yeniden önündeki kâğıtlara çevirdi. Bell'i başından savar gibi, "İyi şanslar," dedi kısaca.

Bell toplantı odasına dönüp döner koltuğuna oturdu ve ayaklarını uzun masaya uzattı. Bayan Murphy'nin daha önce getirdiği kupadan kahvesini yudumlarken, gözlerini tavana dikip, orada bir şey görüyormuş gibi bakmaya başladı.

Demek ki, Rose Manteca hakkındaki şüphelerinde yanılmıyordu. Kadın sadece bir sahtekâr değildi, ayn zamanda büyük ihtimalle Kasap Haydut'la bir bağlantısı vardı ve Van Dom Dedektiflik Şirketi'nin soruşturmasıyla ilgili bilgi edinmeye çalışıyordu. Bell bu adamın çok üstün nitelikleri olduğunun farkındaydı; kesinlikle sıradan bir haydut değildi. Güzel bir casus çalıştırması onun operasyonlarını ne kadar titizlikle planladığını gösteriyordu. Rose ya da gerçek adı her neyse, işinde çok iyiydi. Denver ofis şefinin güvenini kazanmakta hiç zorlanmamıştı. Zemini bu kadar güzel hazırlamasından, onun tam bir profesyonel olduğu anlaşılıyordu. Haydut'un bir casus çalıştırması, onun birinci sınıf kaynakları olduğunu, belki de devletin ve ticaret camiasının içine kadar uzanan kollan olduğunun belirtisiydi.

4» *î- 4»

Bell, Brown Palace'ye döndükten sonra resepsiyona gidip Rose Manteca'nın oda numarasını sordu. Görevli ona mesafeli bir bakış atarak, "Özür dilerim, efendim," dedi. "Konuklarımızın oda numarasını kimseye vermeyiz." Sonra da gülümseyerek, "Ama size Miss Monteca'nın bu öğlen otelimizden ayrıldığını söyleyebilirim."

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Hayır, ama bagajı Union İstasyonu'na götürüldü; Phoenix ve Los Angeles trenine yüklendi."

Bell bunu hiç beklemiyordu. Kadını avcunun içinden kaçırdığı için kendine küfretti.

Bu Rose Monteca'nın gerçek kimliği neydi? Los Angeles'te yaşadığını gösteren hiçbir kayıt yokken, neden oraya giden bir trene binmişti?

E>erken, Bell'in aklına başka bir düşünce yerleşti. Haydut, vurgununu şimdi nerede yapacaktı? En küçük bir tahminde bile bulunamamak canını çok sıkıyordu. Daha önce uğraştığı vakalarda hep kontrolün kendinde olduğunu düşünürdü. Ne var ki, bu defa durum çok farklıydı.

San saçlı, açık kahverengi bıyıklı adamın görünüşünden epey varlıklı olduğu belliydi'. Tren istasyonundan çıktıktan sonra bir N Model Ford taksinin arka koltuğuna kuruldu ve gökte tek bir bulutun olmadığı bu güzel günde, keyifle Wasatch Dağları eteğindeki Salt Lake City şehrinin manzarasını seyretmeye başladı. Üstündeki, son moda gösterişli takım elbisenin ciddi bir işadamı havası da vardı. Başındaki ipek melon şapka, yüksek yuvarlak yakalı gömleği, üç düğmeli frak ceketi ve yelegeyle çok şıktı. Ayak bileklerine kadar çıkan tozluğu, inci grisi eldivenleriyle aynı renkteydi.

Eğilip, pencereden vitrinleri seyrederken ellerinin arasında, tepesinde kocaman gagalı bir kartal başı olan som gümüş bastonunu tutuyordu. Gayet masum görünen bu baston aslında uzun namlulu bir tabancaydı. Bir düğmeye basılınca tetiği ortaya çıkıyor ve .44 kalibrelik bir kurşun atabiliyordu.

Taksi, Temple Meydanı'nı geçtikten sonra 300 South Sokağı'na döndü ve Peery Otel'in önünde durdu. Salt Lake City'nin bir numaralı oteli olan bu bina, madencilikte yaşanan büyük patlama başla-

71

madan hemen önce Avrupa mimarisi tarzında inşa edilmişti. Kapı görevlisi taksinin arkasındaki bavulları çıkarırken, adam sürücüye beklemesini söyledi. Sonra ikili cam kapıdan geçip geniş lobiye girdi.

Resepsiyon görevlisi gülümseyerek başıyla selam verdikten sonra lobideki büyük saate bir göz attı. "Siz Bay Eliah Ruskin olmalısınız."

'•Doğru," dedi adam.

"Saat ikiyi çeyrek geçiyor. Tam söylediğiniz saatte geldiniz, efendim."

"İlk defa trenim rötör yapmadı."

"Lütfen, kayıt defterini imzalar mısınız?"

"Bir randevuma yetişmem gerekiyor. Lütfen bagajımın odama çıkarılmasını, giyeceklerimin dolaplara ve çekmecelere yerleştirilmesini sağlar mısınız?"

"Elbette, Bay Ruskin. Şahsen ilgilenirim." Görevli, bankın üstünden eğilip Ruskin'in bacakları arasında duran büyük deri bavulu işaret etti. "Bu bavulu da odanıza göndermemi ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Onu yanıma alacağım."

Ruskin dönüp dışarı doğru yürürken bir elinde bastonu, diğerindeyse, ağırlığı yüzünden omzunu aşağıya çeken bavulu vardı. Bavulu taksinin kapısından içeri sokup, tekrar arka koltuktaki yerini aldı.

Arkasından bakan resepsiyon görevlisi, Ruskin'in o ağır bavulu neden takside bırakmayıp lobiye getirdiğini, sonra tekrar dışarıya çıkardığını merak etti. İçinde herhalde çok değerli bir şey olmalı, diye düşündü. Yeni bir müşteri gelince de bu düşünceleri aklından uçup gitti.

Sekiz dakika sonra Ruskin taksiden çıkıp sürücüyü ücreti ödedi ve Salt Lake Bank & Trust'un lobisine girdi. Kapının yanında bir koltukta oturmakta olan güvenlik görevlisine gidip, "Bay Cardoza'yla randevum var," dedi.

Görevli ayağa kalkıp buzlu cam kapısı olan bir odayı işaret etti. "Bay Cardoza'yı orada bulabilirsiniz."

Aslında Ruskin'in görevliye nereye-gideceğini sormasına hiç gerek yoktu. Elini kolunu sallayarak banka müdürünün ofisine de gidebilirdi. Güvenlik görevlisi, Ruskin'in kendisini büyük bir dikkatle incelediğini fark etmemişti; yaşını tahmin etmeye çalıştığını, hareketlerinin hızını, 1905 model Colt Browning otomatik tabancasının bulunduğu kılıfı kalçasına nasıl taktığını gözlemlediğini hiç anlamamıştı. Bu kısa süreli gözlem, güvenlik görevlisinin pek dikkatli ve tetikte olmadığını gösteriyordu. Günler boyu hiçbir sorun yaşamadan müşterilerin girip çıktığını görmek, adamı dikkatsiz ve kayıtsız yapmıştı. Ruskin'in büyük bavulunda da sıra dışı bir şey görmemişti.

Bankonun gerisinde iki tane veznedar vardı. Bunlardan ve güvenlik görevlisinden başka, banka personeli olarak sadece Cardoza ve sekreteri bulunuyordu. Ruskin kasa odasına açılan ve lobiden görünen büyük çelik kapıyı inceledi. Bu kapıyla müşterilere, paralarının sağlam ve güvenilir ellerde olduğu izlenimi vermek istemişlerdi.

Ruskin sekreterin yanına gitti. "Merhaba, adım Eliah Ruskin. Saat iki buçukta Bay Cardoza ile randevum var."

Ellili yaşlarındaki gri saçlı kadın bir şey söylemeden gülümsedi ve ayağa kalktı. Buzlu cam üstünde ALBERT CARDOZA, MÜDÜR yazılı

bir kapıya doğru yürüdü; kapıyı tıklatıp başını içeriye uzattı. "Bay Eliah Ruskin adında biri sizi görmek istiyor."

Cardoza hemen ayağa kalkıp kapıya geldi; Ruskin'in elini hararetle sıkıp, "Tanıştığımıza memnun oldum, efendim," dedi. "Gelişinizi heyecanla bekliyorduk. Bu kadar yüklü miktarda para yatıran bir New York bankası temsilcisini karşılamak bizim için sıradan bir olay değildir."

Ruskin bavulu Cardoza'nın masasının üstüne koydu, kilidi açıp kapağını kaldırdı. "İşte buyurun, bankanıza yatıracağımız yanm milyon dolar... Ne zaman çekeceğimize ileride karar vereceğiz."

Cardoza desteler halindeki elli dolarlık altın sertifikalarına büyük bir saygıyla baktı; bunu bankerlerin "vaat edilmiş toprakları" giriş pasaportu gibi gördüğü belliydi. Sonra giderek artan bir şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Anlamıyorum. Nakit olarak beş yüz bin doları taşımak yerine neden yanınıza bir banka çeki almadınız?"

"New York'lu Hudson River Bankası yöneticileri çekle iş görmekten hoşlanmıyorlar. Daha önceki yazışmalarımızdan da bildiğiniz gibi, batıda gelişme potansiyeli olan şehirlerde şubeler açacağız. Kapılarımızı açtığımız zaman elimizde nakit olması gerektiğine inanıyoruz."

Cardoza endişeli gözlerle Ruskin'e baktı. "Umarım, yöneticileriniz Salt Lake City'de rakip bir banka açmayı düşünmüyorlardır."

Ruskin gülerek başını iki yana salladı. "Phoenix, Arizona ve Reno, Nevada bankamızın Batı'da ilk başta şube açacağı yerler olacak."

Cardoza rahatlamıştı. "Doğru, Phoenix ve Reno hızla gelişmekte olan yerler."

"Salt Lake'de hiç banka soygunu oldu mu?" diye sordu Ruskin laf arasında; gözleri kasa kapısındaydı.

Cardoza şaşırdı. "Bu şehirde öyle şeyler olmaz. Şehir halkı izin vermez. Salt Lake, ülkenin suç oranı en düşük olan şehridir. Halk çok dindardır. İnanın Bay Ruskin, hiçbir haydut bu bankayı soymaya cesaret edemez. Paranız kasamıza girdikten sonra yüzde yüz bir emniyet içinde olacaktır."

"Kasap Haydut denen bir adamın batı eyaletlerinde soygunlar yapıp cinayetler işlediğini okumuştum."

"Hiç merak etmeyin. O adam sadece küçük madenci şehirlerinde, maaşların yattığı bankaları soyuyor. Salt Lake büyüklüğündeki bir şehirde banka soymaya kalkışacak kadar aptal olamaz. Daha kent sınırlarına ulaşmadan polisler onu vurur."

Ruskin başıyla kasa odasını işaretetti. "Çok güvenli görünüyor."

"Mississippi 'nin batısındaki en güzel kasa dairesidir. Philadelphia'da bizim için özel olarak yapıldı," diye açıkladı Cardoza gururla. "Toplu, tüfekli bir bölük asker gelse içine giremez."

"Mesai saatleri içinde açık tuttuğunuzu görüyorum."

"Neden olmasın? Paralannın ne kadar iyi korunduğunu görmek müşterilerimizin hoşuna gidiyor. Ve daha önce de söylediğim gibi, Salt Lake City'de bugüne kadar hiçbir banka soyulmadı."

"Bankanızda günün en yavaş zamanı nedir?"

Cardoza pek anlayamadı. "En yavaş zamanı mı?"

. "Yani, en az müşteri işlemi olan saatler."

"Bir buçukla iki arası işler yavaşlar. Çoğu müşterimiz öğlen tatilini bitirip ofislerine dönmüş olurlar. Saat üçte kapattığımız için de belli bir sayıda müşteri son anda işlem yapmak için gelir. Neden sordunuz?"

- "İş trafiğini New York'taki bankamızla karşılaştırmak istedim; galiba hemen hemen aynı." Bavula hafifçe vurdu. "Parayı kasanızda bırakıp, yarın alırım."

"Birazdan kapatacağız, ama yann sabah ilk iş, parayı başveznedanma saydırırım."

Cardoza çekmecesini açıp deri kaplı bir defter çıkardı ve yarım milyon dolar teslim alındığını belirten bir makbuz yazdı. Makbuzu alan Ruskin bunu ceketinin göğüs cebinde taşıdığı büyük bir cüzdana yerleştirdi.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi Ruskin.

"Elbette. Ne isterseniz."

"Veznedarınız parayı sayarken ben de orada bulunmak istiyorum."

"Çok naziksiniz ama eminim bankanız bu sayımı çok dikkatle yapmıştır."

"Güveniniz için teşekkür ederim, ama yine de işi sağlama almak için burada bulunmak isterim."

Cardoza omuz silkti. "Nasıl isterseniz."

"Bir ricam daha olacak."

"Söylemeniz yeter."

"Yarın sabah ilgilenmem gereken bir işim var, saat bir buçuğa kadar meşgul olacağım. O sırada sizin de işleriniz yavaşladığına göre, en uygun saat bu olur herhalde."

"Haklısınız," dedi Cardoza. Ayağa kalkıp elini uzattı. "O halde, yarın öğleden sonra görüşmek üzere."

Ruskin bastonunu veda işareti olarak kaldırıp Cardoza'nın odasından ayrıldı. Güvenlik görevlisi başını kaldırıp ona bakmadı bile. Ruskin bastonunu sallayarak bankadan dışarıya çıktı.

İçten içe gülüyordu. Elbette ki bankaya sadece bavulun içindekileri saymak amacıyla dönecek değildi.

Ertesi gün öğleden sonra Ruskin bankaya doğru yürürken yoldan geçen insanların kendisini görmesi için çaba gösterdi; dükkânlara girip çıktı, esnafla kısa sohbetler yaptı. Bastonu da korunma amacıyla değil, sadece dikkat çekmesi için taşıyordu.

Saat bir buçukta Salt Lake Bank & Trust'a geldiğinde güvenlik görevlisine aldırmadan içeri girdi ve giriş kapısını içeriden kilitledi. Sonra penceredeki tabelanın, KAPALIDIR yazısını dışarıya çevirdi ve penceredeki güneşliği aşağıya kadar indirdi. Can sıkıntısından uyuşmuş haldeki güvenlik görevlisi hâlâ birazdan bankanın soyulacağını anlamamıştı. Ne Albert Cardoza ve sekreteri, ne de veznedar ve para yatırmak için veznede bulunan kadın, bu yabancıнын sıra dışı davranışını fark etmişlerdi.

Güvenlik görevlisi neden sonra duruma uyanarak Ruskin'in normal bir banka müşterisi gibi davranmadığını ve niyetinin kötü olabileceğini anladı. Ayağa kalktı; eli, kılıfındaki tabancasına giderken, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu. Sonra Ruskin'in .38'lik Colt tabancası burnuna dayanınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sakin direnme, yavaşça bankonun arkasına yürü!" Ruskin, bu arada tabancasını üstü yanık delikleriyle kaplı, eski bir yün atkıyla sardı. Veznedarlar ayaklan dibindeki tüfeklerine davranamadan, hemen bankonun arkasına geçti. Bankanın soyulacağını akıllarından bile geçirmeyen adamlar zaten şaşkınlık içinde ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

. "Sakin silahlarınızı almaya kalkışmayın!" diye bağırdı Ruskin.

"Yüzüstü yere yatın, yoksa beyninize kurşunu yersiniz." Vezne önündeki kadma bastonuyla işaret etti. "Bankonun bu tarafına gelip veznedarlarla birlikte yere yat, canın yanmasın." Sonra tabancasını Cardoza'nın sekreterine doğru salladı. "Sen de! Yat yere!"

Herkes yüzüstü cilalı maun zeminde yattıktan sonra Ruskin gidip Cardoza'nın kapısını tıklattı. Ofisin dışından gelen seslerden bir anlam çıkaramamış olan banka müdürü olup bitenden tamamen habersizdi. Her zamanki gibi sekreterinin girmesini bekledi, ama kadın görünmeyince, sinirlenerek yerinden kalktı ve gidip kapıyı açtı. Ne olduğunu anlaması tam on saniye sürdü. Elinde tabancasıyla karşısında dikilen Ruskin'e bakakaldı.

"Ne demek oluyor bu?" diye çıkıştı. Yerde yatan insanları gördükten sonra iyice afallamış bir halde tekrar Ruskin'e baktı.

"Anlamıyorum. Ne oluyor?"

"Salt Lake City'deki ilk banka soygunu," dedi Ruskin neşeli ir ?
»r.te.

Cardoza kıpırdamadı. Şaşkınlıktan donup kalmıştı. "Siz, saygın bir New York bankası müdürsünüz. Bunu neden yapıyorsunuz? Çok mantıksız. Bu işten ne kazanmayı umuyorsunuz?"

"Kendi nedenlerim var," dedi Ruskin buz gibi bir sesle. "Şimdi bana bir banka ödemesi çıkarmanı istiyorum; tam dört yüz yetmiş beş bin dolarlık."

Cardoza, ona çıldırmış olduğunu düşünerek baktı. "Banka ödemesi kimin adına olacak?"

7R

"Eliah Ruskin adına, başka kime olacak?" dedi Ruskin. "Elini çabuk tut, hadi!"

Hâlâ şaşkınlıktan sersemlemiş halde olan Cardoza çekmecesinden içinde banka ödemeleri olan bir defter çıkarıp çabucak Ruskin'in istediği miktarda bir ödeme belgesi doldurdu. Bitirince ona uzattı. Ruskin bunu alıp göğüs cebine yerleştirdi.

"Evet, sen de diğerleriyle birlikte yere yatacaksın."

Cardoza kötü bir rüyadaymış gibi yavaşça yere, sekreterinin yanına uzandı.

"Şimdi, ben size bildirene kadar kimse hareket etmesin; gözünüzü bile kırpmayacaksınız."

Başka bir şey söylemeden kasa odasına girdi ve içerideki parayı daha önce beş tonluk kapının ardında görmüş olduğu para çuvallarına doldurmaya başladı. On dolar ve üzeri banknotlardan oluşan yaklaşık iki yüz kırk beş bin dolar miktarındaki parayla iki çuvalı doldurdu. Güzel plan yapmıştı. Önceden yaptığı istihbaratla Salt Lake Bank & Trust'a nakit rezervi olarak Chicago'daki Continental & Commercial National Bank'tan büyük miktarda nakit gönderildiğini öğrenmişti, içinde kendi parası olan bavulu kasadaki başka bir rafta bıraktı.

Çuvalları yere koyup kasa kapısını kapadı. Sonra içerideki sürgüleri devreye sokan kolu çevirip zamanlayıcıyı ertesi sabahın dokuzuna kurdu.

Hiç telaş etmeden, sanki parkta yürüyüş yapıyormuş gibi bankonun öbür tarafına geçti ve yerde yatmakta olan insanları gözünü kırpmadan, teker teker başlarının arkasından vurdu. Boğuk silah sesleri art arda o kadar çabuk çıkmıştı ki, kimse ne olduğunu anlamaya veya bağırmaya bile fırsat bulamamıştı. Ruskin sonra gidip güneşliği yukarı çekti; böylece yoldan geçenler kasa odasının kapalı olduğunu görüp, bankanın da kapalı olduğu sonucuna varacaklardı. Cesetler bankonun arkasına çekildikleri için görünmüyorlardı.

Ruskin dışarıdaki yaya ve araç trafiğinin seyreldesini bekledikten sonra telaşsızca bankadan çıkıp kapıyı kilitledi ve bastonunu

sallayarak ağır adımlarla binadan uzaklaştı. Saat dört olduğunda çoktan Peery Otel'e varmış, banyo yaptıktan sonra restorana inmişti. Fûme somon, fava ve havyardan oluşan yemeğini bir şişe 1899 yılının Fransız Clos de la Roche Burgundy şarabıyla renklendirdi. Lobide bir saate yakın gazete okuduktan sonra odasına çıkıp yattı ve deliksiz bir uyku çekti.

? ? *

Ruskin öğleye doğru bir taksiye binip Salt Lake Bank & Trust'a gitti. Giriş kapısı önünde toplanmış bir kalabalık vardı; bir ambulans hareket edip oradan ayrıldı. Etraf üniformalı polislerle doluydu. Ruskin kalabalığı yanp bankaya yaklaştı ve kıyafetinden dedektif olduğunu tahmin ettiği bir adamın yanına geldi.

"Burada neler olduğunu öğrenebilir miyim?" diye sordu kibarca.

"Banka soyulmuş ve beş kişi öldürülmüş."

"Soyulmuş mu, insanlar öldürülmüş mü dediniz? Bu korkunç bir şey. Daha dün New York'taki bankamdan getirdiğim yanm milyon dolar buraya yatırmıştım."

Dedektif ona hayretle baktı. "Yanm milyon dolar mı dediniz? Nakit olarak mı?"

"Evet, makbuzum da burada." Ruskin makbuzu dedektifin gözünün önüne tuttu. Dedektif belgeye bir an baktıktan sonra, "Siz Eliah Ruskin misiniz?" diye sordu.

"Evet, ben Ruskin'im. New York, Hudson River Bank'ı temsil ediyorum."

"Nakit olarak yanm milyon dolar!" diye tekrarladı dedektif heyecanla. "Bankanın soyulmasına şaşırmmamak gerek. İçeri girseniz iyi olacak, Bay Ruskin. Banka yöneticilerinden Bay Ramsdell ile tanışın. Ben Salt Lake Emniyet Teşkilatı'ndan John Casale'yim."

Cesetler kaldırılmıştı, ama maun zeminde kurumuş kan lekeleri hâlâ epey bir alan kaplıyordu. Baş komiser Casale, Ruskin'i koca göbekli, yeleşinden kalın bir saat kösteği sarkan iriyarı, şişman bir adamın yanma götürdü. Adam, Cardoza'nın masasına oturmuş, banka mevduatlarını inceliyordu. Gözleri donuklaşmıştı. Ruskin'i fark edince dikkati dağıldığı için sinirlendi.

"Bu bay, Bay Eliah Ruskin," diye tanıttı onu Casale. "Dün, bankaya yatırması için Bay Cardoza'ya yarım milyon dolar teslim ettiğini söylüyor."

"Sizinle bu koşullarda tanıştığım için üzgünüm. Ben bankanın genel müdürü Ezra Ramsdell." Ramsdell ayağa kalkıp Ruskin'in elini sıktı. "Korkunç, dehşet verici bir şey," diye mırıldandı. "Beş kişi öldü. Daha önce Salt Lake City'de hiç böyle bir şey olmamıştı."

"Bay Cardoza'nın bankam adına kasaya koyduğu paradan haberdar mıydınız?" diye sordu Ruskin lafı hiç dolandırmadan.

"Evet," dedi Ramsdell. "Bana telefon edip, sizin geldiğinizi ve bankanızın nakit parasını kasaya koyduğunu bildirdi."

"Huzur içinde yatsın, Bay Cardoza bana bir makbuz yazmıştı; dolayısıyla yöneticilerim bankanızın bu zararı karşılayacağınıza hükmedecekler."

"Yöneticilerinize endişe etmemelerini söyleyin."

"Soyguncu ne kadar nakit çalmış?" diye sordu Ruskin.

"İki yüz kırk beş bin dolar."

"Artı, benim yarım milyonum," dedi Ruskin çok sinirlenmiş gibi.

Ramsdell ona tuhaf bir bakış attı. "Açıklaması mümkün olmayan bir nedenle, soyguncu sizin paranızı almamış."

Ruskin aklı karışmış numarası yaptı. "Ne diyorsunuz siz?"

"Büyük deri bavul içindeki banknotlar sizin midir?" diye sordu baş komiser Casale.

"Altın sertifikaları mı? Evet, onlar temsil ettiğim bankanıdır."

Ramsdell ve Casale şaşkınlık içinde bakıştılar. Sonra, "Bay Cardoza'yla birlikte kasaya yerleştirdiğiniz bavuldaki paraya dokunulmamış," diye açıkladı Ramsdell.

"Anlamıyorum."

"Paraya el sürülmemiş. Açıp kendim baktım. Altın sertifikalarınız olduğu yerde duruyor."

Ruskin hâlâ afallamış rolünü sürdürüyordu. "Hiç anlam veremirim. Neden sizin paranızı alıp benimkini bırakmış?"

"asaie kulağını kaşdı. "Benim tahminim, aceleyle bavula bakmadı V içinde nakit olarak bir servet bulunduğunu da öğrenemedi."

:vindim," dedi Ruskin, sonra da ipekli şapkasını çıkarıp alnındaki ' >li teri sildi. "Soyguncunun bir daha gelmeyeceğini varsayarak, panyı vine sizin kasanızda bırakacağım. Phoenix ve Reno'da yeni şubeler açacağımız zamana kadar burada kalabilir."

"Çok minnettar oluruz. Özellikle, şu anda elimizdeki bütün nakit çalınmışken."

Ruskin yerlerdeki kan lekelerine baktı. "Sizi soruşturmanızdan alıkoymayayım." Casale'ye baktı. "Eminim, katili kısa zamanda yakalayıp idam edilmesini sağlarsınız."

"Yemin ederim, onu yakalayacağız," dedi ^asale güvenle. "Salt Lake'den bütün çıkış yolları ve tren istasyonları polis memurlarıyla dolu. Yakalanmadan şehir dışına çıkması mümkün değil."

"Size iyi şanslar dilerim," dedi Ruskin. "O şeytanı yakalamanız için dua edeceğim." Sonra Ramsdell'e döndü. "Benim yapabileceğim bir

şey olursa, yann öğleden sonrasına kadar Peery Otel'de olacağım. Saat dörtteki trenle de yeni açılacak şubeyle ilgili çalışmalar yapmak için Phoenix'e gideceğim."

"Çok yüce gönüllü bir insansınız, efendim," dedi Ramsdell.

"Operasyonlarımız başlar başlamaz sizi arayacağım."

"Önemli değil." Ruskin bankadan çıkmak üzere yürürken döndü.

"Size iyi şanslar dilerim, baş komiserim."

Ruskin, caddenin karşısına geçip bir taksiye binene kadar Casale arkasından baktı. "Çok tuhaf," dedi kendi kendine konuşur gibi.

"Bildiğim kadarıyla Phoenix'e gidecek ilk tren üç gün sonra."

Ramsdell omuz silkti. "Belki yanlış bilgi edinmiştir."

"Yine de bu adamda beni huzursuz eden bir şey var."

"Neymiş o?"

"Bankasının parası çalınmadığı için çok büyük bir sevinç göstermedi. Sanki bu kapıdan içeri girmeden önce bunu biliyormuş gibiydi."

"Ne önemi var?" diye sordu Ramsdell. "Soyguncu, yarım milyon dolarını görmediği için Bay Ruskin mutlaka memnun olmuştur."

Dedektif düşünceler içindeydi. "Orada yarım milyon dolar olduğunu nereden biliyorsunuz? Saydınız mı?"

. "Bay Cardoza saymış olmalı."

"Emin misiniz?"

Ramsdell ofisten çıkıp kasa odasına doğru yürümeye başladı.

"Neden şimdi çabucak saymıyoruz?"

Bavulu açıp üstte bulunan banknot destelerini yandaki rafa yerleştirdi. Üstte altın sertifikalan halinde yirmi bin dolar vardı. Bunun altına da düzgün bir şekilde kesilip bantla tutturulmuş gazete kâğıt- - lan yerleştirilmişti.

"Aman Tanm!" dedi Ramsdell soluğu kesilerek. Sonra birden aklına bir şey gelmiş gibi hemen ofise koştu ve masanın üstünde duran defteri açtı. Bu defterde banka ödemeleri kayıtlıydı... Ama en sön ödemenin kaydı girilmemişti. Ramsdell'in yüzü kül gibi oldu.

"Alçak katil, Cardoza'yı yanm milyonluk ödeme yazması için zorlamış olmalı. Adam bunu hangi bankaya yatırsa, o banka bunu onaylamış olduğumuzu sanıp Salt Lake & Trust'tan ödeme isteyecek. Aksi taktirde mahkemeye veriliriz, ABD Hazine Dairesi ajanları üstümüze gelir... Bankayı kapatmak zorunda kalırız."

"Ruskin sadece dolandırıcı değildi," dedi Casale. "Bankanızı soyup beş çalışanı ve bir müşteriyi öldüren de oydu."

"İnanamıyorum," dedi Ramsdell hayretler içinde. Sonra hemen, "Onu durdurmalısınız," dedi. "Otelinden ayrılmadan önce onu yakalayın."

"Hemen Peery Otel'e bir ekip gönderirim," dedi Casale. "Ama adam aptal değil. Büyük ihtimalle bu kapıdan çıkar çıkmaz kaçmaya başlamıştır." -

"Bu yaptıklarını yanına bırakamazsınız."

"Eğer bu adam meşhur Kasap Haydut'sa şeytanın ta kendisi demektir, çünkü hayalet gibi ortadan kayboluyor."

Ramsdell'in gözlerinde bir pırıltı belirdi. "Bu  deme emrini bir yerlerde, bir bankada bozdurması gerekecek. Ülkedeki her bankanın müdürünü arayıp, Eliah Ruskin adına yarım milyon dolarlık bir ödeme yapmadan önce polise haber yermeleri için uyaracağım. Bu iş onun yanına kalmayacak."

"Ben o kadar emin değilim," dedi John Casale fısıldar gibi bir sesle. "Hem de hiç emin değilim."

10

 03B

 inde olduğu tren Rhyolite İstasyonu'nda durduğunda Bell, Kasap Haydut'un çok uzakta olmadığını düşünüyordu. Van Dom ona uzun bir telgraf çekip, artık Salt Lake Katliamı olarak bilinen olayı ayrıntılarıyla anlatmıştı. Kasap Haydut'un Salt Lake gibi büyük bir şehird ki bankayı hedef se eceeğini Bell dahil, hiç kimse beklemiyordu. Bell'in planında, Rhyolite'den sonraki durağı da bu şehirdi.

Elinde, yolculuklarda sadece en gerekli şeylerini bulundurduğu deri çantasıyla trenden indi.   l sıcağı bir anda fırına girmiş gibi yüzüne çarptı, ama nem olmayışı sayesinde terlemiyordu.

İstasyon müdüründen bilgi aldıktan sonra şerifin ofisi ve tutukevi olarak kullanılan binaya yürüyerek gitti. şerif Marvin Huey orta boylu, kırsal bir adamdı. Bakmakta olduğu ARANIYOR afişlerinden başını kaldırıp içeriye giren Bell'e baktı.

"şerif Huey, Ben Van Dorn Dedektiflik şirketi'nden Isaac Bell'im."

Huey yerinden kalkmadığı gibi elini de uzatmadı; bunun yerine ağzında çiğnemekte olduğu tütünü, bir tütün hokkasına tükürdü. "Evet, Bay Bell, saat on treninde olacağınızı bildirmişlerdi. Sıcak havamızı nasıl buldunuz?"

Bell teklif beklemeden Huey'in karşısına bir iskemle çekip oturdu. "şahsen Denver'in yükseklerdeki serin havasını tercih ederim."

şerif onun sıcaktan bunalmış haline belli belirsiz gülümsedi.

"Burada uzun süre yaşasaydımsa, belki hoşunuza bile gidebilirdi."

• "Soruşturmamla ilgili olarak size bir telgraf çekmiştim," dedi Bell lafı uzatmadan. "Kasap Haydut'un izini bulmamı sağlayacak herhangi bir bilgi edinmek istiyorum."

"Umarım, benden daha şanslı olursunuz. Cinayetlerden sonra sadece terk edilmiş, köhne bir yük arabasıyla katilin şehre gelirken kullandığı atlan bulabildik."

"Onu gören kimse var mı?"

Huey başını iki yana salladı. "Kimse dikkatini ona vermemiş ki. Üç kişiden farklı tarifler aldık. Hiçbiri diğerine uymuyor. Bildiğim tek şey, adamların şehir dışına çıkan hiçbir at arabası, fayton veya otomobil izi bulamadıkları."

"Ya demiryolu?"

Huey yine başını iki yana salladı. "Sekiz saat içinde şehirden hiç tren çıkmadı. İstasyonda görevlendirdiğim adamların yolcu vagonlarını tek tek aradılar, ama kuşkulu hiç kimseye rastlamadılar."

"Ya yük trenleri?"

"Adamların o gün şehirden çıkan tek yük trenini araştırdılar. Onlar da, tren personeli de yük vagonlarında gizlenen kimse görmediler."

"Bu haydutla ilgili sizin görüşünüz nedir?" diye sordu Bell. "Sizce nasıl böyle tertemiz bir kaçış yapabilmiş?"

Huey pirinç hokkaya bir miktar tütün daha tükürdükten sonra, "Pes ettim," dedi. "Bunu söylemek bana acı veriyor, ama benim ve adamların elinden nasıl kaçabildiğini aklım almıyor. Açıkçası, bu iş beni aşıyor. Otuz yıldır kanun adamıyım, daha bir kere bile bir suçluyu elimden kaçırmamıştım."

"Kendi bölgelerindeki bankalar soyulduktan sonra onu k. ybe- den tek şerif siz değilsiniz "

"Yine de bu beni avutmuyor," diye mırıldandı şerif.

"İzninizle, o üç tanığı sorguya çekmek istiyorum."

"Vaktinizi boşa harcarsınız."

"Adlarını alabilir miyim?" diye üsteledi Bell. "Ben de kendi işimi yapmak zorundayım."

Huey omuz silkip bir afişin arkasına üç ismi yazdı ve Bell'e uzattı. "Bu insanları tanırım. Verdikleri tanımlar uymasa da hepsi düzgün, namuslu yurttaşlardır."

"Teşekkür ederim, şerif, am ne kadar önemsiz görünse de her ipucunu soruşturmak benim gö?^ ım."

"Yardımcı olabileceğim ' <a bir şey çıkarsa, haber verin," dedi Huey yeni bir hevesle.

"Gerekirse ararım," dedi Bell.

?

' Bell ertesi sabahı, Şerif Huey'den isimlerini aldığı insanları bulup, onları sorguya çekmekle geçirdi. Bell tanıklardan aldığı tarifleri değerlendirmekte çok ustaydı, ama bu defa hiçbir sonuca

varamadı. İkisi erkek, biri kadın olan bu kişiler birbiriyle uyuşmayan ifadeler verdiler. Şerif Huey haklıydı. Bell yenilgiyi kabullenip otele döndü ve aynı felaketi yaşayan Bozeman, Montana'ya gitmek üzere hazırlık yapmaya başladı.

Otelin restoranında kuzu yahnisinden oluşan akşam yemeğini yediği, sırada şerif gelip masasına oturdu.

"Size bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu Bell nazikçe.

"Hayır, teşekkür ederim. Sizi aramamın nedeni, daha sonra aklıma Jack Ruggles'in gelmesi."

"Kim oluyor bu adam?"

"On yaşlarında bir oğlan çocuğu. Babası madende çalışır, annesi de çamaşırcılık yapar. Çocuk bana soygun günü tuhaf görünen bir adam gördüğünü söyledi, ama yaptığı tarifi üstünde pek durmadım. Pek zeki bir çocuk değildir. Haydut'u gördüğünü iddia ederek diğer oğlanlara hava atmak istediğini düşündüm."

"Onunla konuşmak isterim."

"Üçüncü Sokak'tan çıkıp Menlo'ya gidin. Sonra sağa dönün. Sol yandaki ikinci evde oturuyor; o ev de civardaki diğer evler gibi her an çökecekmiş gibi durur."

"Çok teşekkür ederim."

"Jackie'den edineceğiniz bilgi diğerlerinden daha fazla olmayacaktır, belki daha az bile olabilir."

"İyimser olmak zorundayım," dedi Bell. "Daha önce de söylediğim gibi, ne kadar önemsiz görünse de her ipucunu kontrol etmek zorundayız. Van Dom Dedektiflik Şirketi de katili en az sizin kadar çok yakalamak istiyor."

"Yolda bakkala uğrayıp biraz şekerli sakız alsanız iyi olur," dedi Şerif Huey. "Jackie bunlara bayılır."

"Bilgi için teşekkürler."

+ v 4*

Bell, şerifin tarifiyle Ruggles ailesinin evini kolayca buldu. Ahşap yapı olduğu gibi bir yana eğilmişti. Beş santim daha yatsa çökecek, diye düşündü Bell. Çürük merdivenlerden çıkarken ön kapıdan bir oğlan çocuğu fırladı ve sokağa doğru koşmaya başladı.

"Jackie Ruggles sen misin?" diye sordu Bell oğlanı kolundan yakalayarak.

Çocuk hiç de ürkmüş gibi görünmüyordu. "Kim soruyor?"

"Adım Bell. Van Dom Dedektiflik Şirketi'nde çalışıyorum. Banka soyulduğu gün gördüklerinle ilgili birkaç şey sormak istiyorum."

"Van Dom," dedi Jackie hayranlıkla. "Sizler bayağı meşhursunuz. Yani şimdi, Van Dorn'dan gelen bir dedektif benimle konuşmak mı istiyor?"

"Evet, öyle," dedi Bell, öldürücü vuruşuna hazırlanarak. "Biraz şekerli sakız ister misin?" Az önce bakkaldan aldığı küçük torbayı uzattı.

"Hey, sağ ol, bayım." Jackie Ruggles hiç nazlanmadan elini torbaya daldırdı ve yeşil renkli bir sakızı hemen ağzına attı. Üstünde pamuklu bir gömlekle, dizlerinin altı kesilmiş bir pantolon vardı. Bell, iyice eskimiş olan deri ayakkabılarının ona ağabeyinden kaldığını tahmin etti. Çocuğun elbiseleri, çamaşırcı olan annesine yakışır biçimde tertemizdi. Oğlan süpürge sapı gibi sıskaydı, çilli bir yüzü ve tarak yüzü görmemiş, kıvrıcık, açık kahverengi saçları vardı.

"Şerif bana senin soyguncuyu gördüğünü söyledi."

Oğlan sakızı çiğnerken bir yandan da cevap verdi. "Gördüm tabii. Ama kimse bana inanmıyor."

"Ben sana inanıyorum," dedi Bell. "Bana gördüklerini anlatsana."

Jackie başka bir sakız almak için elini torbaya uzatınca Bell ona engel oldu. "Bana bildiklerini anlattıktan sonra hepsini alabilirsin."

Oğlan biraz bozuldu ve omuz silkti. "Ara sokakta arkadaşlarımla beyzbol oynuyorduk, o sırada o yaşlı adam..."

"Ne kadar yaşlı?"

Jackie, Bell'i süzdü. "Senin yaşında."

Otuz yaş, Bell için genç sayılırdı, ama galiba on yaşındaki bir çocuğun gözünde bayağı ihtiyar görünüyor olmalıydı. "Devam et."

"Burada yaşayan çoğu madenci gibi giyinmişti, ama kafasında Meksikalılarınkine benzer kocaman bir şapka vardı."

"Sombrero mu?"

"Galiba öyle deniyor. Bir de omzunda ağır bir çuval taşıyordu. İçi tıka basa bir şeyle dolu gibiydi."

"Gözüne çarpan başka bir şey oldu mu?"

"Ellerinin birinde küçük parmağı yoktu."

Bell birden gerildi. Katilin tarifindeki ilk ipucu buydu. "Küçük parmağının olmadığına emin misin?"

"Eminim."

"Hangi eli?" diye sordu Bell içinde kabaran heyecanı dizginlemeye çalışarak.

. "Sol."

"Sol eli olduğuna hiç şüphen yok mu?"

Jackie bu soruya sadece başını "evet" anlamında sallayarak karşılık verdi, gözlerini sakız torbasından alamıyordu. "Onu seyrettiğimi görünce bana çok kötü baktı."

"Sonra ne oldu?"

"Gelen bir topu yakalamam gerekti. Döndüğümde gitmişti."

Bell, çocuğun başını okşarken dağınık saçları arasında eli kaybolur gibi oldu. "Hadi, şimdi bütün sakızları al, ama senin yerinde olsam daha çok sürsün diye ağır ağır çiğnerdim."

•!• *»• v

Bell, Rhyolite Otel'deki hesabını kapattı. Trene binmeden önce Van Dorn'a bir telgraf çekip, Kasap Haydut'un sol elinde küçük parmağının olmadığını bildirdi. Van Dom'un hemen bütün ajanlarına haber yayıp, bu tanıma uyan kişileri kollamalarını ve haber vermelerini isteyeceğini biliyordu.

Bell son anda Denver'e dönmekten vazgeçip, Bisbee'ye gitmeye karar verdi. Belki, az bir ihtimal de olsa, şansı yaver gider ve haydudun tarifiyle ilgili bir ipucu daha edinebilirdi. Trenin pulman koltuğunda arkasına yaslandı. Kavurucu çöl sıcağının farkında bile değildi.

Sıska bir oğlan çocuğunun verdiği ilk sağlam ipucu esrar perdesini pek aralamış sayılmazdı, ama Bell bunun bir başlangıç olduğunu düşünüyordu. Bu gelişmeden memnun bir halde hayal kurmaya başladı; eksik parmağı sayesinde haydudu yakaladığı günü hayal ediyordu.

»M

: % 'MuptyŞjŞi

4 MART 1906 SAN FRANCISCO, CALIFORNIA

Son takma adı Ruskin olan adam, süslü pirinç lavabonun üstündeki büyük oval aynaya bakarak usturasıyla tıraş oluyordu. Bitirdikten sonra yüzüne pahalı bir Fransız kolonyası çarptı. O sırada yük treni aniden durunca dengesini sağlamak için lavabonun kenarına tutundu.

Dışarıdan bakınca vagonun tahta duvarı gibi görünen sürgülü pencereye uzandı ve temkinli bir şekilde sürgüyü araladı. Buharlı bir lokomotif, O'Brian Mobilya'da dahil olmak üzere trenden ayrılmış olan on tane yük vagonunu Southern Pacific Demiryolları'nın Oakland Mole denen muazzam terminal binasının içine itti. Oakland şehrinin batı tarafındaki bu yapı; kazıklar, duvarlar ve San Francisco Körfezi'nin içine doldurulmuş kayaların üstüne oturtulan devasa bir iskeleden oluşuyordu. Feribotların girip bağlandıkları yanaşma yeri ana binanın batısında, ikiz kulelerin arasındaydı. Bu kulelerdeki elemanlar, körfezin karşısındaki San Francisco'dan gelip giden feribotların yükleme ve boşaltma çalışmalarını yönetirlerdi.

Oakland Mole, bütün kıtayı kat eden demiryolunun sonunda bulunduğu için günün yirmi dört saati doğudan gelip ters yöne yolculuk yapacak her çeşit insanla dolup taşardı. Yük trenleri ile yolcu trenleri bir aradaydı. Körfezdeki kardeş şehirlerde ticaret patlaması yaşandığı için bu istasyon 1906 yılında son derece işlek bir yerdı. Üretimin çok büyük bir kısmı her ne kadar Oakland fabrikalarında gerçekleşse de ticaret .merkezi olarak San Francisco'nun yıldızı parlamıştı.

Ruskin gizli yolculuğuna Southern Pacific Demiryolu Şirketi'nin yaptırmış olduğu San Gabriel adlı feribotla devam edecekti. Klasik feribot tipinde, iki taraflı giriş çıkışı olan bu geminin pruvasında ve kış kısmında birer kaptan köşkü bulunuyordu. İki adet buharlı motoru vardı ve yandan çarklıydı. Tren taşıyan feribotların ana güvertesinde yük trenleri için paralel raylar bulunurdu. Kamaraların olduğu üst güverte yolculara ayrılmıştı. Yüz metre uzunluğunda, yirmi üç metre genişliğindeki San Gabriel, beş yüz yolcu ve yirmi tren vagonu taşıyabiliyordu.

Tarifeye göre San Gabriel feribotu önce yolcuları indirmek için Southern Pacific Şirketi'nin Townsend ve Üçüncü sokakların kesiştiği terminale gidecek, sonra Townsend ve King sokaklarının bu-, lunduğu 32 numaralı iskelede tren vagonlarını boşaltacaktı. Bu vagonlar Üçüncü ve Yedinci sokakların arasındaki şehir tren istasyonuna götürülecekti. O'Brian Mobilya Şirketi'ne ait olan vagon buradan, haydudun sahibi olduğu bir deponun vagon parkına alınacaktı.

Ruskin, San Gabriel ile defalarca körfez yolculuğu yapmıştı; Salt Lake City macerasından sonra bir an önce evine dönmek istiyordu. Geminin kalkışını duyuran buharlı düdüğün sesi bütün iskelede çınladı. Motorlar çalışınca dokuz metrelik çark dönmeye başladı. Gemi iskeleden ayrılıp, körfezin cam gibi dümdüz suyu üstünde yola koyulmuştu. Yirmi dakika sonra San Francisco'ya varmış olacaktı.

Ruskin terzi elinden çıkmış, siyah, bir takım elbise giyip, yaka iliğine san bir gül yerleştirdi. Melon şapkasını başına hafifçe yan oturtttuktan sonra ellerine süet eldivenlerini geçirip bastonunu aldı.

Sonra eğilip, vagon zeminindeki döşeme kapağını kaldırdı ve kocaman, ağır bir bavulu buradan aşağıya bıraktı. Sonra kendisi aşağıya süzülerek güverteye, rayların arasına indi. Elbisesini kirletmemeye özen göstererek, etrafta hiçbir personelin bulunmadığından emin olana kadar vagonun altında bekledi, sonra da doğrulup oradan uzaklaştı.

Ruskin, yolcuların bulunduğu üst güverteye gitmek için merdivenden çıkarken tayfalardan biriyle karşılaştı. Tayfa durdu ve ciddi bir ifadeyle ona baktı.

"Yolcuların ana güverteye geçmelerinin yasak olduğunu biliyor musunuz, efendim?"

"Evet, biliyorum," dedi Ruskin gülümseyerek. "Hatamı anladım ve gördüğünüz gibi yolcu güvertesine gitmek üzere döndüm."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, efendim."

"Önemli değil. Görevinizi yaptınız."

Kasap Haydut, merdivenleri çıkıp yolcuların konforlu bir şekilde yolculuk yaptığı, şatafatlı ve lüks kamaraya girdi. Restorandan bir fincan çay aldıktan sonra öndeki açık güverteye gitti ve çayını yudumlarken giderek yaklaşan San Francisco binalarını seyretti.

Bu körfez şehri, şimdiden büyüleyici, romantik ve kozmopolit bir merkez olmaya başlamıştı. 1900 yılında başlayarak hızla yükselmiş ve San Francisco'yu Batı'da finans ve ticaretin yıldızı haline getirmişti. Şehir, o anda güvertede duran şık giyimli adam gibi, öngörü sahibi girişimciler tarafından inşa edilmişti. Bu adam da tıpkı onlar gibi, fırsatını buldu mu hemen harekete geçer, onu değerlendirirdi.

İnceliklere pek aldırmayan biri olan Ruskin, çayını bitirdikten sonra fincanı restorana iade etmek yerine denize attı. Bir süre balık avlayan kuşları seyrettikten sonra kalabalığa karışıp, ön merdivenden ana güverteye, oradan da Southern Pacific Şirketi'nin İspanyol stilinde yapılmış terminali önündeki iskeleye yürüdü.

Bavulunu sımsıkı tutarak terminalin içinden geçti ve Town- send Sokağı'na çıktı. Bir süre kaldırımında durup bekledi. Derken, iki kişilik beyaz bir Mercedes Simplex, önünde sert bir frenle durunca yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bu otomobil dört silindirli, altmış beygirlik motoruyla saatte yüz yirmi kilometre hız yapabiliyordu. Çelik, pirinç, ahşap, deri ve lastiğin muhteşem bir bileşimiydi. Onu kullanmak başlı başına bir serüvendi.

Otomobil ne kadar güzel ve çekiciyse, direksiyonda oturan kadın da o kadar albeniliydi. İnce belli zarif bir vücudu vardı. Kızıl saçları saç rengine uyum gösteren kırmızı bir fiyonkla süslenmişti. Başındaki bone uçmaması için çenesinden bağlanmış, ten rengi elbisesi yerdeki beş pedala rahat basabilmesi için dizlerine kadar sıyrılmıştı. Bir elini büyük direksiyondan çekip el salladı.

"Selam, ağabey. Bir buçuk saat geciktin."

"Selam, kardeşim," dedi haydut gülerek. "Makinist, treni ne kadar hızlı sürebiliyorsa ben de ancak o kadar çabuk gelebildim."

Haydut, kadının yanağına bir öpücük kondurdu. Kadın onun kokusunu içine çekti. Ruskin hep kardeşinin kendisine verdiği Fransız kolonyasını kullanırdı. Kokusu akşam yağmurundan sonra çiçeklerin yaydığı kokuya benzerdi. Bu kadın, kız kardeşi olmasa, Ruskin belki de ona âşık olabilirdi.

"Yolculuğun başarılı geçmiştir herhalde."

"Evet," dedi Ruskin bavulu kayışla basamağa bağlarken. Kahverengi deri döşemeli yolcu koltuğuna yerleşti. "Ajanları transfere engel olmadan Salt Lake Bank & Trust'un ödeme emrini bozdurmam lazım."

Kadın, bağcıklı ayakkabısını debriyaja bastırıp usta bir hareketle aracı vitese aldı, otomobil bir zebra peşine düşen aslan gibi yola atıldı. "Buraya gelmen iki gün sürdü. Sence çok tehlikeli olmaz mı? Adamlar emniyet görevlileriyle temasa geçip, özel ajanlar görevlendirmiş olabilirler. Servet değerindeki çalıntı bir banka ödemesi bulmak için ülkedeki bütün bankaları kontrol ediyorlardır."

"Bu da kırk sekiz saatten önce gerçekleşmez," dedi Ruskin. Kadın, Market Sokağı'na doğru sert bir dönüş yaparken koltuğunun kenarına tutundu. Şapkasını da tam da uçmak üzereyken yakalamayı başardı.

Kadın, otomobili hızlı kullanıyor, ağır akan trafiğin içinde yoldan geçenlerin şaşkın bakışları altında süratle ilerliyordu. Yolun büyük kısmını kapatan kocaman bir bira kamyonuyla yolun üstündeki bira fiçilerinin arasından kıl payı sıyrılarak geçti. Kasap Haydut, hiçbir korku belirtisi göstermeden ıslıkla bir marş çalıyor, elbise dükkânlarından çıkan güzel kadınlara şapkasıyla selam veriyordu. Kadın önündeki elektrikli tramvayı geçmek için karşıdan gelen trafiğin içine daldı ve faytonları çeken atlan fena halde ürküttü.

Taş ve tuğla yapımı binalarla çevrili iki blok sonra kadın Market Sokağı'yla Sutter Sokağı'nın kesiştiği köşedeki Cromwell National Barık'ın önünde sert bir frenle durdu. "İşte geldik, ağabey. Umanın yolculuğumuz hoşuna gitmiştir."

"Bir gün kendini öldüreceksin."

. "Senin suçun olur," dedi kadın gülerek. "Bu otomobili bana sen verdin."

"Sana bunun yerine Harley Davidson'umu vereyim."

"Aklından bile geçirme." Kadın neşeyle el sallayarak, "Akşam eve geç kalma," dedi. "Gruenheim'lerle Barbary Coast'ta buluşup şu ünlü dans revülerinden birine gideceğiz."

"Aman ne iyi," dedi Ruskin alaycı bir ifadeyle. Kaldırma inip bavulu bağlayan kayışları çözdü. Kadın onun bavulu kaldırmakta

zorlandığını gördü; bavulun Salt Lake Bank'tan çalınan parayla tıka basa dolu olduğunu biliyordu.

Gaz pedalına basınca Mercedes Simplex büyük bir gürültü çıkararak yola fırladı. Bir iki desibel daha fazlası dükkânların vitrin camlarını kırabilirdi.

Haydut dönüp İyon sütunları ve vitraylı camla kaplı büyük pencereleri olan, şatafatlı Cromwell National Bank'ın binasına gururla baktı Gri üniformalı bir kapıcı ona büyük cam kapılardan birini açtı. Kır saçlı adam ABD Süvari Birliklerinde otuz yılını geçirmiş eski bir askerdi.

"Günaydın, Bay Cromwell," dedi kapıcı. "Tatil dönüşünüzde sizi tekrar görmek ne güzel."

"Döndüğüm için ben de memnunum, George. Yokluğumda havalar nasıldı?"

"Tıpkı bugünkü gibi efendim, güneşli ve ılık." George büyük bavula baktı. "Bunu taşımamı ister misiniz, efendim?"

"Hayır, sağ ol. Ben taşıyım. Egzersize ihtiyacım var."

Küçük, pirinç bir tabelada bankanın aktifleri yirmi iki milyon dolar olarak gösteriliyordu. Birazdan yirmi üç olacak, diye düşündü Cromwell. Sadece elli yıllık Wells Fargo Bank'ın sermayesi, aktifleri ve likiditesi kendi bankasından daha fazlaydı. George'nin açtığı kapıdan giren haydut, Cromwell National Bank'ın mermer kaplı lobisinden yürüyerek, süslü yönetici masalannın ve koruyucu parmaklıkları olmayan veznelerin önünden geçti. Veznelerin bu şekilde açıkta olması bir yenilikti ve bu yeniliği başlatan kişi de hayatta hiç kimseye güvenmeyen, eyalet dışındaki bankaları soyarak kendi finans imparatorluğunu kuran adamdı.

Aslında artık Jacob Cromwell'in kendi bankası için para çalmasına gerek yoktu. Ne var ki, bu işin heyecanı kanına girmişti bir kere. Kendini yenilmez hissediyordu. Yaşlılıktan ölene kadar her türlü polis soruşturmasını, özellikle de Van Dom Dedektiflik Şirketi'ni alt edeceğine inanıyordu. Casusları aracılığıyla, hâlâ hiç kimsenin onu tanıtlama ihtimali olmadığını öğrenmişti.

Cromwell asansöre binip üçüncü kata çıktı. Ana ofis katında zemin İtalyan karolarıyla kaplıydı. Fildişine çalan kahverengi halının üstünde sessizce yürüyerek ofisine girdi. Duvarlar, on dokuzuncu yüzyıl Batı'sını resmeden tablolarla süslü, tik panellerle kaplıydı. Tavanı tutan kolonlar totem direkleri biçiminde yapılmıştı. Tavan, San Francis- co'nun ilk günlerini canlandıran duvar resimleriyle süslüydü.

Cromwell, hem banka hem de kendi şahsi işlerini yürüten üç sekreter çalıştırıyordu. Bunların üçü de güzel, uzun boylu, zarif ve

zeki kadınlardı, üstelik hepsi de San Francisco'nun seçkin ailelerinden geliyorlardı. Cromwell onlara rakiplerinin verebileceğinin çok üstünde maaş veriyordu. Sekreterlerden beklenen tek şey, masrafını bankanın karşıladığı elbiselerinin aynı renk ve stilde olmasıydı. Her gün farklı bir renJT giiyorlardı. Bugün hepsi, halıya uyan, kahverengi elbise giymişlerdi.

Kadınlar, adamın içeri girdiğini görür görmez ayağa kalkıp etrafını çevirdiler, neşeli seslerle ona hoş geldin, deyip Oregon'daki av tatilinin nasıl geçtiğini sordular. Cromwell kendini tutmakta çok zorlandığı halde, bu üç kadının hiçbirisiyle gönül ilişkisine girmemişti. Kendi iş alanında uyguladığı çok katı prensipleri vardı.

Hoşbeş bittikten sonra kadınlar masalarına döndüler. Cromwell, dokuz yıldan beri yanında çalışmakta olan kıdemli sekreterini ofisine çağırdı.

Tik ağacından yapılmış devasa masasına oturup bavulunu masanın altına yerleştirdikten sonra Marion Morgan'a bakıp gülümsedi. "Nasılsınız, Miss Morgan? Son günlerde edindiğiniz erkek arkadaşlarınız var mı?"

Kadının yüzü pembeleşti. "Hayır, Bay Cromwell. Gecelerimi evde oturup, kitap okuyarak geçiriyorum."

Marion yirmi bir yaşında üniversiteyi bitirip Cromwell'in bankasında veznedar olarak çalışmaya başlamış, sonra yöneticiliğe terfi etmişti. Şimdi otuz yaşındaki hiç evlenmemiş olan kıza, çoğu insan evde kalmış gözüyle bakıyordu. Oysa Marion, şehirdeki hangi varlıklı erkeği istese onunla evlenebilirdi. Çok güzel ve zarif bir kadındı, erkek arkadaşlarını titizlikle seçerdi; ama henüz kocasını seçmemişti. Erkeklerde beklentisi çok yüksekti ve hayallerindeki beyaz atlı prensle hâlâ karşılaşmamıştı. Saman sarısı saçları günün modasına uygun biçimde taranmış, uzun boynunun üstünde duran güzel yüzünü vurgulamıştı. Vücudu tipik bir kum saatine benziyordu. Mercan denizi gibi yeşil gözleriyle Cromwell'e bakarak kalemini ve not defterini hazırladı.

"Kayıtlarımızı kontrol etmek için Salt Lake City'deki bir bankanın ajanları gelecek. Her an burada olabilirler."

"Defterlerimizi mi denetleyecekler?" diye sordu Marion hafif telaşlı.

"Hayır," dedi Cromwell. "Öyle bir şey değil. Banker arkadaşlarımdan Salt Lake City'de bir bankanın soyulduğunu duydum; çalınan paraların başka bir bankaya yatırılmış olması ihtimali varmış."

"Bu işle benim ilgilenmemi ister misiniz?"

"Hayır. Lütfen, sadece onları ağırlayıp, ben hazırlık yapana kadar oyalayın."

Marion, Cromwell'in bu isteğini biraz tereddütle karşılamış olsa da merakını belli etmedi. "Evet, tabii, siz hazır olana kadar rahat etmelerini sağlarım."

"Şimdilik bu kadar," dedi Cromwell. "Teşekkür ederim."

Marion ofisten çıkıp kapıyı kapar kapamaz Cromwell göğüs cebinden Salt Lake Bank & Trust'un ödeme emrini çıkardı. Sonra içinde bankanın muhasebe defterlerinin ve kayıtlarının bulunduğu kasaya gitti. Büyük bir ustalıkla, çabucak defterlerde gerekli tahrifatı yaptı; böylece hesaplar ödeme emrinin bozdurulmuş ve bütün miktarın Eliah Ruskin'e ödenmiş olduğunu gösteriyordu. Cromwell bu paranın bankanın likit sermayesinden çıktığını gösteren bir ekleme de yaptı.

Kayıtlardaki bu tahrifatı bitirdikten sonra fazla beklemesi gerekmedi. Ajanlar yirmi dakika sonra Cromwell'in dış ofisine varmışlardı. Marion, Bay Cromwell'in çok meşgul olduğunu söyleyerek onları oyalamaya çalıştı. Masasının altından sinyal sesini duyunca, adamları Cromwell'in ofisine götürdü.

Telefon kulağındayken onları karşılayan Cromwell, başıyla selam verip oturmaları için işaret etti. "Evet, Bay Albernathy, hesabınızın kapatılıp paranızın Louisiana'daki Baton Rouge Bank'a transferiyle bizzat ilgileneceğim. Bir şey değil. Yardımcı olabildiğim için memnunum. İyi yolculuklar dilerim. Hoşça kalın."

Cromwell zaten hattın kapalı olduğu telefonu yerine koydu. Ayağa kalkıp masanın öbür tarafına geçti ve elini uzattı. "Merhaba, ben bankanın başkanı Jacob Cromwell'im."

"Bu baylar Salt Lake City'den gelmişler," dedi Marion.

"Bankalarından çıkan bir ödeme emriyle ilgili olarak sizinle görüşmek istiyorlar." Sonra ayak bileklerinin iki santim üstündeki eteğini savurarak döndü, ofisten çıkıp kapıyı kapadı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Cromwell kibarca.

Adamlardan biri sıska ve uzun boyluydu, diğeryse devamlı terleyen tıknaz biriydi. Önce uzun boylu olanı konuştu. "Adım William Bigalow, arkadaşım da Joseph Farnum. San Francisco'da herhangi bir finans kuruluşu, Salt Lake Bank & Trust'tan çıkan dört yüz yetmiş beş bin dolarlık bir ödeme emri almış mı, diye soruşturuyoruz."

Cromwell yapmacık bir endişeyle kaşlarını kaldırdı. "Sorun nedir?"

"Bu ödeme emri banka müdürü tarafından baskı altında yazıldı; haydut daha sonra onu öldürüp, kasadaki paraları alarak kaçtı. Soyguncunun izini bulmaya çalışıyoruz."

"Eyvahlar olsun!" dedi Cromwell çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırarak. "O ödeme emri dün öğleden sonra elimize geldi."

İki ajan birden gerildi. "Ödeme emri sizde mi?" diye sordu Farnum ümitle.

"Evet, muhasebe bölümündeki bir kasada," dedi Cromwell. Sesi daha da ciddileşti. "Ne yazık ki ödemeyi yaptık."

"Demek ödemeyi yaptınız!" diyerek inler gibi bir ses çıkardı Bigalow.

Cromwell omuz silkti. "Eh, yaptık tabii."

"Herhalde bir çek vermişsinizdir," dedi Farnum, haydut çeki başka bir bankada bozduramadan engel olma ümidiyle.

"Hayır, adı ödeme emrinde yazılı olan bay nakit istedi, biz de bu isteğini yerine getirdik."

Bigalow ve Farnum, şok olmuş bir halde Cromwell'e bakakaldılar. "Sokaktan geçerken bankanıza giren birine yaklaşık yarım milyon dolar nakit parayı verdiniz, öyle mi?" Bigalow'un suratı bir karış asılmıştı.

"Yöneticim onay için getirdiğinde ödeme emrini inceledim. Tamamen yasal görünüyordu."

Bigalow durumdan hiç memnun değildi. Salt Lake Bank'ın yöneticilerini arayıp, onlara dört yüz yetmiş beş bin dolarların buhar olup gittiğini söylemek ona düşüyordu.

"Ödeme emrindeki isim neydi?"

"Bay Eliah Ruskin diye biri," dedi Cromwell. "Bana dosya içinde belgeler gösterdi; buna göre bir sigorta şirketinin kurucusu olan Bay Ruskin... sanırım Washington Eyaleti'nde Bellingham adındaki bir kasabada çıkan yangında kül olan evler için tazminat ödeyecekti."

"Ruskin'i tarif edebilir misiniz?" diye sordu Farnum.

"Çok iyi giyimliydi," diye başladı Cromwell. "Uzun boylu, sarı saçlı ve kalın, sarı bıyıklı. Gözlerinin rengine bakmadım. Ama hatırladığım kadarıyla, tepesinde gümüşten bir kartal başı olan tuhaf bir bastonu vardı."

"Bu Ruskin işte," diye mırıldandı Farnum.

"Hiç vakit kaybetmemiş," dedi Bigalow ortağına. "Ekspres trene binip, bir günde buraya gelmiş."

Farnum kuşkulu gözlerle Cromwell'e bakıyordu. "Eyalet dışından gelen birine, böyjesine muazzam bir miktarı ödemek size tuha' gelmedi mi?"

"Doğru, ama dediğim gibi, bir sahtekârlık olmasın diye ödeme emrini bizzat inceledim. Adama bu parayı neden bir Seattle bankasından çekmediğini sordum, bana şirketinin San Francisco'da bir şube açmakta olduğunu söyledi. Sizi temin ederim, o ödeme emri tamamen yasaldı. Kuşkulanmak için hiçbir neden göremedim.

Kasada bulunan bütün nakit paramızı vermek pahasına da olsa, ödemeyi yaptık."

"Temsil ettiğimiz banka bundan hiç hoşlanmayacak," dedi Famum.

"Benim bir endişem yok," dedi Cromwell. "Cromwell National Bank yasadışı bir işlem yapmadı. Bankacılık kurallarına ve yönetmeliklerine uygun davrandık. Salt Lake Bank & Trust'un bize yapa- cağı ödeme konusunda da endişem yok. Hem zaten sigorta şirketleri çalınan parayı tazmin edecektir; yanm milyon dolar zararı rahatça karşılayacak aktifleri olduğunu biliyorum."

"En yakın telgraf ofisine gidip Salt Lake Bank & Trust yöneticilerine haber versek iyi olacak," dedi Famum ortağına. "Hiç memnun olmayacaklar."

"Evet," dedi Bigalow. "Bu işi burada bırakmayabilirler."

"Ödeme emrini yerine getirmeden başka çareleri yok. Salt Lake Bank itiraz etmeye kalkarsa, bankacılık komisyonu Cromwell Bank'ın lehine karar verir."

İki ajan ayağa kalktı.

"Sizden ödeme koşullarını belirten yazılı bir ifade almamız gerekiyor," dedi Famum.

"Avukatlarım sabah ilk iş bunu hazırlarlar."

"Teşekkür ederiz."

"Bir şey değil," dedi Cromwell yerinden kalkmadan. "İşbirliği için elimden geleni yaparım."

Ajanlar gider gitmez Cromwell hemen Miss Morgan'ı ofisine çağırdı. "İki saat boyunca rahatsız edilmek istemiyorum."

"Tamam, efendim."

Kapı kapanır kapanmaz Cromwell gidip sessizce kapıyı kilitledi. Sonra ağır bavulu masasının üstüne koyup açtı. Paralar bavulun içine rastgele konmuştu, bazıları kâğıt bantlarla tutturulmuş desteler halindeydi.

Cromwell sistemli bir şekilde banknotları sayıp, dağınık halde olanları bantla bağlayarak deste yaptı ve üstüne miktarlarını yazdı. İşini bitirdiği zaman masasının üstü sayılmış ve işaretlenmiş, düzgün banknot desteleriyle dolmuştu. Tam iki yüz kırk bir bin dolar vardı. Sonra paraları tekrar bavuluna yerleştirip, bavulu yine masanın altına itti; birkaç tane muhasebe defteri çıkarp, bu parayı da daha önceki soygunlarından elde ettiği ganimetleri gizlemek için yarattığı hayali hesaplara yatırılmış mevduat olarak kaydetti. Kayıtlarının eksiksiz olduğuna kanaat getirdikten sonra zili çalıp Miss Morgan'ı çağırdı ve artık başarılı bir finans kuruluşunun günlük işleriyle uğraşmak için hazır olduğunu bildirdi.

Bankanın mesai saatleri sabah on ile öğleden sonra üç arasındaydı. Mesai bittikten sonra Cromwell bütün memurlarının eve gitmelerini ve bankanın kapanmasını bekledi. Koca bankanın içinde tek başına kaldıktan sonra bavuluyla beraber asansöre bindi, giriş katına indikten sonra, açık bırakılması talimatını verdiği kasa odasına gitti. Para destelerini birer birer veznedarların müşteri işlemleri için kullandıkları uygun kutulara yerleştirdi. Yazmış olduğu hayali makbuzları ertesi sabah muhasebe şefine verecek, o da bu hayali mevduatları seri numaralarını bilmeden kayıtlara geçirecekti.

Jacob Cromwell halinden memnundu. Salt Lake City'deki bankayı hem dolandırıp hem de soymak o güne kadar yaptığı en cüretli işti. Bunu bir daha yapmayı düşünmüyordu. Bu son eylemi, takipçilerini şaşırtacak, onun daha cüretkâr olduğu sonucuna varıp, yine büyük bir şehrin bankasını soymaya kalkışacağını sanacaklardı. Ama Cromwell şansını zorlamaması gereken zamanları bilirdi. Böyle bir soygun son derece karmaşık bir işti. Yine bir suç işleme krizi geldiğinde bu defa hedefi, seçimini henüz yapmadığı, küçük bir şehir olacaktı.

Kasayı kapatıp kilitledikten ve zamanlayıcıyı ayarladıktan sonra bodrum katına indi ve varlığını sadece kendisinin bildiği bir kapıdan geçerek sokağa çıktı. Bir ısıklık tutturup önce taksiyle California Sokağı'na, buradan da tramvayla yüz yirmi beş metre yüksekliğindeki bir tepe olan Nob Hill'deki evine gitti. Yazar Robert Louis Stevenson buranın büyük malikânelerle dolu olduğunu anlatmıştı.

Cromwell'in malikânesi Cushman Sokağı'na, benzer yapılarla çevrili şık bir yoldaydı. Diğer gösterişli malikâneler madencilikle büyük servetler kazanmış kişilere ve adı önce Central Pacific, sonra da Southern Pacific Demiryolları olan şirketin dört sahibine aitti: Huntington, Stanford, Hopkins ve Crocker. Sanatçı gözü olan birisi için bu malikâneler gösteriş merakıyla yapılmış birer çirkinlik abidesiydi.

Diğerlerinden farklı olarak Cromwell ve kız kardeşi Margaret'in evi ahşap değil, taştan yapılmıştı. Dış görünümüyle bir kütüphaneyi andınıyordu. Bu binanın Washington'daki Beyaz Saray'ı andırdığını söyleyenler de vardı.

Eve geldiğinde kız kardeşi sabırsızlıkla onu beklemekteydi. Onun ısrarıyla Cromwell hızla üstünü değiştirdi ve Barbary Co-ast'ta geçirecekleri gece için hazırlandı. Giyinirken, o haftanın bir hayli üretken geçtiğini düşünüyordu. Yenilmezlik duygusuna bir başarı daha eklemişti.

Irvine, Bozeman'daki banknotların seri numaralarını öğrenemedi. Banka sadece seri numaralarını kaydetmemekle kalmamış, soygundan sonra iflas etmişti. Aktifleriyle zarar karşıladıktan sonra banka çökmüş, kurucusu da banka binası dahil, elde kalan ne varsa zengin bir gümüş madencisine satmıştı.

Irvine, listesindeki soyulan bir başka bankada şansını denemek için Northern Pacific Demiryolu Şirketi'nin trenine binip, Montana'da, deniz seviyesinden 3200 m yükseklikte bir madenci şehri olan Elkhorn'a gitti. Hızla gelişmekte olan iki bin beş yüz nüfuslu Elkhorn'da, 1872-1906 yılları arasında on milyon dolarlık altın ve gümüş çıkarılmıştı. Kasap Haydut, şehrin bankasını üç yıl önce soymuş, geride dört ölü bırakmıştı.

Tren istasyona girerken Irvine yola çıktığından beri Elkhorn soygunuyla ilgili raporu belki onuncu defa incelemişti. Haydudun bütün soygunlarında kullandığı yöntem uygulanmıştı. Kuars madenlerinde çalışan üç bin işçinin maaşının yatırıldığı gün, madenci kılığında bankaya girmişti. Her zamanki gibi olayı gören hiçbir tanık yoktu. Kurbanların dördü de -banka müdürü, bir veznedar ve para çekmek için orada bulunan bir kankoca- yakın mesafeden başlarından vurulmuşlardı. Bu defa da hiç silah sesi duyulmamış, haydut en küçük bir ipucu bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Irvine önce Grand Otel'e kaydını yaptırdı, sonra da yeni sahibinin adını almış olan Marvin Schmidt Bank'a gitti. Banka binasının mimarisi o günlerde madenci şehirlerinde moda olan tarzdaydı. Yerel taşlarla, Gotik temalı inşa edilmişti. Irvine, Old Creek ve Pinon sokaklarının kesiştiği köşeye bakan bir kapıya doğru yürüdü. Müdürün masası devasa bir çelik kasanın hemen yanındaydı.

"Bay Sigler?" diye sordu Irvine.

Briyantinli siyah saçları geriye taranmış genç bir adam başını kaldırıp baktı. Koyu yeşil gözleri ve yüz hatları Hindistan kökenli olduğunu gösteriyordu. Pamuklu bir pantolon, yumuşak yakalı bir gömlek giymişti ve kravatı yoktu. Masasının üstünde duran gözlüğünü alıp burnunun üstüne yerleştirdi.

"Ben Sigler'im. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Van Dorn Dedektiflik Şirketi'nden Glenn Irvine'yim. Birkaç yıl önceki bir soygunun soruşturması için geldim."

Sigler sinirli bir ifadeyle kaş çattı. "Sizce Van Dom, olay yerine gelmekte biraz gecikmedi mi? O soygun ve cinayetler 1903 yılında gerçekleşti."

"O sıralarda soruşturma görevi bize verilmiş değildi," dedi Irvine.

"Peki, bu kadar zaman geçtikten sonra neden buraya geldiniz?"

"Eğer kayıtlarınızda varsa, soygunda çalınan banknotların seri numaralarını bulmak için."

"Hizmetlerinizin bedelini kim ödüyor?"

Irvine adamın güvensizliğini ve kuşkularını anlayışla karşılıyordu. Onun yerinde kendisi olsaydı, o da aynı şeyleri hissedirdi.

"Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti. Banka soygunlarının ve cinayetlerin son bulmasını istiyorlar."

"O alçağın hâlâ yakalanmamış olması bana tuhaf geliyor," dedi Sigler.

"Eğer iki ayaklı biriye, Van Dom Dedektiflik Şirketi onu mutlaka yakalayacaktır," dedi Irvine güvenle.

"Bunu görmeden inanmam," dedi Sigler kayıtsızca.

"Seri numaralarının kayıtlarını görebilir miyim? Eğer çalınan banknotların numaralarını bulabilirsek, izini sürmeye çalışacağız."

"Neye dayanarak kaydedilmiş olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Hiçbir şeye. Ama sormakla bir şey kaybedecek değilim."

Sigler çekmecesinde bir süre arandıktan sonra bir anahtar destesi çıkardı. "Bütün eski banka kayıtlarını binanın arkasındaki bir depoda muhafaza ederiz."

Peşinden gelmesi için Irvine'ye işaret ettikten sonra bir arka kapıdan çıkıp, banka arsası üstünde bulunan küçük bir taş yapıya gitti. Kapı gıcırtyla açıldı. İçeride, raflar üstünde eski muhasebe defterleri ve hesap kayıtları yığılıydı. Depo odasının arka ucunda küçük bir masayla bir iskemle vardı.

"Oturun Bay Irvine, ben de bakayım, bir şey bulabilecek miyim."

Irvine pek iyimser değildi. Nakit paranın seri numaralarını kaydedip saklayan bir banka bulma ihtimali çok düşüktü. Buna rağmen her yolun denenmesi gerekiyordu. Bez ciltli defterleri kanştıran Sigler'i seyretti. Neden sonra Sigler bir defteri açıp heyecanla başını salladı.

"İşte burada," dedi zafer kazanmış gibi. "Muhasebecimiz soygundan iki gün önce kasada bulunan bütün nakit paranın seri numarasını kaydetmiş. Bazı banknotlar müşterilere gitmiştir tabii, ama çoğunu haydut almıştır."

Irvine defteri açıp içinde satır satır, düzgün kolonlar halinde mürekkeple yazılı numaralar görünce hayretler içinde kaldı. Birkaç çeşit büyük banknot vardı. Altın sertifikalar, gümüş sertifikalar ve bireysel bankaların banknotları muhasebe defterine işlenmişti. ABD Hazine Dairesi'nin seri numaralar kenarlarda yatay ve dikey olarak yazılıydı; bunları piyasaya sokan yerel banka en alta kendi numarasını eklemişti. Paraların büyük bir kısmı Chicago'daki Continental & Commercial National Bank ve San Francisco'daki

Crocker First National Bank'tan gelmişti. Irvine sevinçli bir heyecanla Sigler'e baktı.

"Bunun ne demek olduğunu bilemezsiniz," dedi Irvine büyük bir minnettarlıkla. "Şimdi çalıntı banknotlardaki seri numaralarını, haydudun paralan yatırmış olabileceği ülkedeki bütün bankalara iletebiliriz. Bu sayıların olduğu el ilanlarını Batı'daki bütün tüccarlara dağıtıp bu banknotlara dikkat etmelerini de isteyebiliriz."

"İyi şanslar," dedi Sigler kötümser bir ifadeyle. "Üç yıl öncesine dönüp iz sürmeniz pek mümkün görünmüyor. O banknotlar şimdiye kadar yüz kere el değiştirmiş olmalı."

„Büyük ihtimalle haklısınızdır, ama haydudun bu paralan hâlâ harcamakta olduğunu umalım."

"Çok zayıf ihtimal," dedi Sigler dudaklarını büzerek. "Bir aylık maaşıma bahse girerim ki, o parayı çoktan harcamıştır."

Sigler büyük ihtimalle haklı, diye düşündü Irvine, ama cesareti kınılmamıştı. Bell çok önemsiz gibi görünen bir hatanın haydudu tökezleteceğini söylemişti. Artık bu bilgiyi bankalara ve tüccarlara - ilettikten sonra onları esrarengiz katile götürecek bir haber almak için dua edeceklerdi.

13

M^M

Curtis, Üñion Pacific Demiryolları Şirketi'nin Omaha'daki Batı Arşivleri ofisinde bir masada oturmaktaydı. Etrafında tren seferleriyle ilgili muhasebe ve kayıt defterleriyle dolu yüksek raflar vardı. Soruşturmasına başladığı dokuz gün öncesinden beri, Kasap Haydut'un soygunlarından ve korkunç cinayetlerinden sonra nasıl kaçabildiğini öğrenmek ümidiyle dört farklı demiryolu ve Wells Fargo posta arabası hatlarını didik didik aramıştı.

Bütün çabaları boşa çıkmıştı. Edindiği bilgiler eldeki verilere uymuyordu. Önce posta arabası ihtimali üzerine yoğunlaştı. 1906 yılında çoğu hat kaldırılmıştı. Bu işin tekeli hâlâ Wells Fargo'daydı ve tren yolunun ulaşmadığı binlerce kilometrelik ıssız alanlarda hizmet veriliyordu. Ama tarifeleri doğru zamanlarda değildi.

1906 yılında ülkede üç yüz otuz bin kilometreyi bulan hatlarda, bin altı yüz demiryolu şirketi faaliyet göstermekteydi. Bunların arasında en büyük elli şirketin her birinin bin beş yüz kilometrelik hattı vardı. Curtis, şirketlerin sayısını beşe kadar indirmeyi başarmıştı. Bu şirketlerin soyguna uğrayan şehirlerden geçen tarifeli hatları vardı.

"Bir fincan kahve ister misiniz?"

Curtis başını kaldırdınca boyu bir altmış civarında, ufak yapılı bir adam gördü. Nicolas Culhane adındaki bu adam, kelinesini örtmek için

kırılmış saçlarını öne doğru tarıyordu. Fıldır fıldır dönen kahverengi gözleri ve dudak kenarlarından taşan, yukarıya kıvrılmış bıyıklan vardı. Hafif eğilerek yürüyor, gözlerini çok iri gösteren bir gözlük takıyordu. Curtis bu yardımsever adamdan hoşlanmıştı. Tipik bir arşiv memuruydu.

"Hayır, teşekkür ederim." Curtis cep saatine baktı. "Öğleden sonralan hiç kahve içmem."

"Bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu Culhane.

Curtis başını iki yana salladı. "Soygunun yapıldığı saatlerde hiçbir yolcu treninin seferi yok."

"O aşagılık katili yakalamanız için dua ediyorum," dedi Culhane sesinde aniden beliren bir öfkeyle.

"Ondan fazlasıyla nefret ediyorsunuz galiba."

"Kişisel bir kinim var."

"Kişisel mi?"

-"Evet," dedi Culhane. "O kasap, en yakın kuzinimi ve oğlunu New Mexico, McDowell'deki banka soygunu sırasında öldürdü."

"Üzüldüm," dedi Curtis.

"O alçağı yakalayıp asmalısınız!" Curtis öfkeyle yumruğunu masaya indirince açık duran defterin sayfalan havalanıp çevrildi.

"Onca cinayet ve soygundan sonra hâlâ serbest dolaşıyor."

"Emin olun, Van Dorn Dedektiflik Şirketi onu yakalayıp adalete teslim etmek için gece gündüz çalışıyor."

"İzini bulmaya yarayacak herhangi bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu Culhane endişeyle.

Curtis çaresizliğini göstermek için ellerini kaldırdı. "Bugüne kadar edinebildiğimiz tek bilgi, adamın sol elinde küçük parmağının olmayışı. Bunun dışında elimizde hiçbir şey yok."

"Posta arabası hatlarını incelediniz mi?"

"Bir günümü Wells Fargo'nun kayıt bölümünde geçirdim. Bir şey çıkmadı. Tarifelerine göre, soygunların gerçekleştiği zamandan dört saat sonra seferleri var. Bu süre haydudun rahatça kaçmasına yeter."

"Ya yolcu trenleri?"

"Şerif ve emniyet görevlileri çevredeki bütün şehirlere ve kasabalara telgraf çekip yolcu trenlerindeki kuşkulu görünen kişilerin kontrol edilmesini istemişler. Belki çalıntı para içindedir diye bütün bavulları da aramışlar, ama ne delil, ne de adamın kimliğiyle ilgili bir şey bulabilmişler. Haydut çok akıllıymış. Soygun ve cinayetler sırasında kılık değiştiriyor ve o kimliği çok güzel kullanıyormuş. İzini sürmek için emniyet görevlilerinin ellerinde hiçbir şey yokmuş."

"Tarifelerden uyan oldu mu?"

"Sadece ikisi," dedi Curtis. "Diğerlerinin kalkış saatleri olayların zamanına denk gelmiyor."

Culhane başını kaşıyarak düşündü. "Posta arabalarını ve yolcu trenlerini elediniz. Ya yük trenleri?"

"Yük trenleri mi?"

"Yük trenlerinin kalkış saatlerini kontrol ettiniz mi?"

"Evet," dedi Curtis. "O konuda farklı bir durum var. Doğru zamanda doğru yerde bulabildiğim trenler, soyulan şehirlerde tarifedeki saatlerde kalkış yapmışlar."

"O halde cevap işte karşınızda," dedi Culhane.

Curtis hemen karşılık vermedi. Çok yorulmuş, neredeyse tükenmiş gibiydi ve hiçbir şey bulamadığı için morali fazlasıyla bozuktur. İçinden Kasap Haydut'a küfrediyordu. Normal biri en küçük bir iz bile bırakmadan bu kadar başarılı bir şekilde kimliğini gizleyemezdi. Adam, takipçilerinin çaresizce çabalamalarına kahkahalarla gülüyor olmalıydı.

Neden sonra, "Emniyet görevlilerini hafife alıyorsunuz," dedi. "Belirtilen zamanlarda o şehirlerden geçen bütün yük vagonlarını aramışlar."

"Daha sonra oraya gelecek trenler tarafından çekilmek üzere yan hatlarda bekleyen yük vagonlarına da bakılmış mı? Böyle bir yük vagonuna saklanıp polisleri atlatmış olabilir."

Curtis başını iki yana salladı. "Polisler bütün boş vagonları aramışlar ama haydutla ilgili hiçbir şey bulamamışlar."

"Yüklenmiş olanları da aramışlar mı?" diye sordu Culhane.

"Nasıl arasınlar ki? Hepsi sımsıkı kilidiymiş. Haydudun o vagonlara girmiş olması mümkün değil."

Culhane sRanın kokusunu alan bir tilki gibi sıırıttı. "Yangın ihtimaline karşı bütün tren frencilerinde kilitleri açacak anahtarlar bulunduğunu kimse size söylememiş galiba."

"Bunu bilmiyordum," dedi Curtis.

Metal çerçeveli gözlüğü Culhane'nin burnundan aşağıya kaydır. "Mutlaka üstünde durulması gereken bir konu."

"Evet, haklısınız," dedi Curtis yeniden düşünmeye başlayarak. "Bir eleme işlemi yapalım. Polisler şehrin dışına çıkan bir iz bulamadıklarını söylediler, demek ki, adamımız at üstünde kaçmamış. Posta arabasına binme ihtimali hiç yok; bilet alıp bir yolcu trenine binmiş olması da akla yatkın değil. Ayrıca boş yük vagonlarında da görülmemiş."

"O halde kontrol edilmemiş ulaşım yolu olarak geriye sadece o sırada yüklü olan yük vagonları kalıyor," dedi Culhane.

"Önemli bir noktaya parmak bastınız," dedi Curtis düşünceli bir şekilde.

Curtis yeni bir senaryo düşünürken yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "İzlememiz gereken yepyeni bir yol var. Şimdi yük vagonu kayıtlarını araştırıp, o trenlerin çektiği vagonları, sahiplerini, amaçlarını ve nihai varış noktalarını incelemem gerekecek."

"Kolay iş değil," dedi Culhane. "Bir düzine trendeki yüzlerce yük vagonunu kontrol etmeniz gerekecek."

"Bulmaca çözer gibi. Soygun günlerinde yan hatlarda park etmiş yük trenini bulacağım."

"Union Pacific yük kayıtlarında ben size yardım ederim."

"Teşekkür ederim, Bay Culhane. Söz konusu yük trenlerinden ikisi Union Pacific'e ait."

"Bana hangi şehirlerde olduğunu söyleyin, sizin için o vagonların seri numaralarını, sahiplerini ve o nakliyat için ödemeyi yapan temsilcinin kim olduğunu öğrenirim."

"Bana çok yardımcı oldunuz, size müteşekkirim," dedi Curtis içtenlikle.

"Asıl ben size müteşekkirim, Bay Curtis. Kuzinimi ve çocuğunu öldüren Kasap Haydut'u adalete teslim etmekte rol oynayabileceğim hiç aklıma gelmezdi."

Dört saat sonra Curtis, Culhane'nin yardımıyla soruşturması- na sağlam bir yön veren bilgiler edinmişti. Culhane'nin teorisini doğrulamak için artık sadece Southern Pacific Atchison, Topeka & Santa Fe ve Denver & Rio Grande demiryolu şirketlerinin arşivlerini araştırması gerekiyordu.

Curtis o gece Atchison, Topeka & Santa Fe Şirketi arşivlerini incelemek üzere Los Angeles'e giden trene bindi. Uyuyamayacak kadar heyecanlıydı. Karanlıkta pencereden herhangi bir manzara göremediği için camda yansıyan yüzüne bakıyordu. İyimserdi, bir sonraki tepeyi aşıp, köşeyi dönünce hedefe varacağına inanıyordu.

Bell trenden inerken o akşam yağın hafif yağmur, toprak kaplı yolu iyice nemlendirmişti. Gün ışığı giderek azalırken şöyle bir bakınca, Arizona'daki Bisbee'nin neredeyse dikey denecek pozisyonda yerleşmiş bir şehir olduğunu gördü. Bir hayli dik tepeler üstüne yapılmış evlere, aym diklikteki merdivenlerle çıkılıyordu. Copper Queen Otel'e gitmek için her iki yanında yeni tuğla binaların bulunduğu dar ve kıvrımlı yollardan yürüdü.

Günlerden cumartesiydi; şerifin ofisi ve tutukevinin olduğu karakolda sadece şerif yardımcısı vardı. Yardımcısı, şerifin sel sonucu hasar gören evini onarmak için birkaç gün izinli olduğunu ve perşembeye kadar dönmeyeceğini söyledi. Bell, şerifin ev adresini

öğrenmek istedi; ama yardımcı, acil bir durum dışında şerifin rahatsız edilmek istemediğini söyleyerek adresi vermedi.

Bell, Copper Queen Otel'e kaydını yaptırdıktan sonra otel restoranında hafif bir akşam yemeği yiyip tekrar dışarı çıktı. İçkisini otelin salonunda almaktansa, Brewery Gulch Sokağı'na gitmeyi yeğledi. Burası, Batı'nın en çılgın gecelerinin ve seks partilerinin yaşandığı, en iyi barlarının bulunduğu bir yer olarak ün yapmıştı.

Birer birer içine girip dört bann havasını yokladıktan sonra beşincisinde karar kıldı. Burası ahşap duvarlarla çevrili, ortasındaki sahnede dört kızın dans ettiği bir salondur. Dolu masaların arasından geçip bar tezgâhına yürüdü ve barmen ona, "Ne içersin ahbap, viski mi yoksa bira mı?" diye sorana kadar bekledi.

"En iyi viskiniz nedir?"

"Tennessee'den gelen Jack Daniel's," dedi barmen hiç duraksamadan. "St. Louis'teki fuarda dünyanın en iyi viskisi olarak altın madalya kazandı."

Bell gülümsedi. "Ben de birkaç kere içtim ve çok beğendim. Bana bir duble verin lütfen."

Barmen kadehini doldururken Bell dirseklerini bara dayayıp kalabalık salonda göz gezdirdi. Batı'daki çoğu barda olduğu gibi, burada da salonun büyük bir kısmı kumar oyunlarına ayrılmıştı. Bell, poker oynayabileceği düzgün tipler görebilmek ümidiyle masalara bakındı. Sonunda umduğu gibi bir masa buldu; çoğunluğu oluşturan madencilerden farklı olarak şık giyimli bir grup adam poker oynamaktaydı. İşadamı, tüccar veya maden yetkilileri olmalıydılar. Hepsinden iyisi de masada dört kişi oluşlarıydı, beşinci oyuncu eksikti.

Bell viskinin ücretini ödeyip bu masaya yaklaştı. "Size katılabilir miyim, baylar?"

Kırmızı yüzlü, iri yapılı bir adam boş iskemleyi göstererek, "Buyurun, oturun," dedi.

Masada tam karşısında oturan adam kartları karıyordu; otururken Bell'e baktı ve kartları dağıtmaya başladı. "Benim adım Frank Calloway. Bu arkadaşlar da, Pat O'Leery, Clay Crum ve Lewis Latour."

"Isaac Bell."

"Şehirde yeni misiniz, Bay Bell?" diye sordu iriyan bir İrlandalı olan O'Leery.

"Evet, altı buçuk treniyle Phoenix'ten geldim."

"İş için mi, gezmek için mi?"

"İş. Van Dom Dedektiflik Şirketi'nde ajanım."

Masadakiler gözlerini kartlarından kaldırıp ilgiyle Bell'e baktılar.

"Durun, tahmin edeyim," dedi Crum, ellerini göbeği üstünde kenetleyerek. "Dört ay önce gerçekleşen banka soygunu ve cinayetleri soruşturuyorsunuz."

Bell kartlarını açıp bakarken, "Tahmininiz doğru, efendim," dedi.

Latour bir puro yakıp Fransız aksanıyla konuştu. "Biraz geç kalmadınız mı? İzler çoktan soğumuştur."

"Cinayetten beş dakika sonra ne kadar soğuksa hâlâ o kadar soğuk," dedi Bell. "İki kart alayım."

Oyuncular iyi bir el gelmesini umarak kaç kart istediklerini söylerken Calloway de kartları dağıttı. "Çok esrarengiz bir olay," dedi Calloway. "Haydutla ilgili tek bir iz bulunamadı."

"İnanılır gibi değil," dedi O'Leery kartlarına bakarken; yüz ifadesinden elinin kötü olduğu belliydi. "Ben pas geçiyorum." Gözleri bir an Bell'in gözlerine takıldı. "Adamın buhar gibi yok olması inanılır gibi değil."

"Üç dolar daha artırıyorum," dedi Calloway.

Latour kartlarını masaya bıraktı. "Ben yokum."

"Ya siz, Bay Bell?" diye sordu Calloway. "Siz var mısınız?"

Oyunda kavın yüksek olmayışı Bell'in hoşuna gitmişti. "Ben varım."

"İki dam," dedi Crum.

"İki onlu," dedi Calloway. "Benden iyisin." Yana döndü. "Ya siz, Bay Bell?"

"İki sekizli," dedi Bell ve kartlarını kapalı olarak Calloway'a uzattı. Aslında kaybetmiş değildi. Elinde üç vale vardı, ama kaybetmenin onu bu adamlara daha çok yaklaştıracaklarını ve güvenlerini kazandıracağını düşünmüştü. "Soyguncunun nasıl kaçtığını gösteren herhangi bir ipucu bulundu mu?"

"Duyduğum kadarıyla hiçbir şey bulunamadı," dedi O'Leery. "Şerifle en son görüştüğümde hâlâ şaşkınlığını üstünden atamamıştı."

"Bahsettiğiniz kişi Şerif Hunter mi?" diye sordu Bell, okuduğu raporu hatırlayarak.

"Joe Hunter cinayetlerden iki ay sonra kalpten öldü," dedi Latour. "Yeni şerif, Hunter'in başyardımcısı olan Stan Murphy'dir. Olup bitenleri o da herkes kadar biliyor."

"Eğer, senden hoşlanırsa iyi adamdır," dedi Cram. "Ama kötü tarafına denk gelersen seni çiğ çiğ yer."

"Onunla konuşmak isterdim, ama cumartesi günü ofisinde olacağını sanmam," dedi Bell, Murphy'nin yardımcısından edindiği olumsuz bilgilerden söz etmeyerek. "Onu nerede bulabilirim?"

"İki hafta önce şehirde şiddetli bir sel oldu," dedi Calloway. "Şerifin evi de fena halde hasar gördü. Sanırım şu sıralar var gücüyle evini onarmaya çalışıyordun"

"Evine nasıl gidebileceğimi tarif eder misiniz?"

O'Leery eliyle kuzeyi işaret etti. "Howland Sokağı'nın sonuna kadar gidip merdivenlerden çıkın. Yeşil bir ev, hemen yanında portakal ağaçları olan küçük bir bahçe var."

Sohbet konusu siyasete yöneldi ve Teddy Roosevelt'in 1908'de üçüncü defa aday olup olamayacağı tartışıldı. Eğer o aday olmazsa görevi kim devralırdı? Bell kazandığı her el karşılığında üç el kaybetti ve adamları, karşılarında bıçkın bir kumarbaz olmadığına inandırarak rahatlattı. Belli etmeden konuyu yine banka soygunu ve cinayetlere çevirdi.

"Soyguncuyu bankadan çıkarken veya şehirden ayrılırken kimsenin görmemiş olması çok tuhaf," dedi Bell kartlarına bakarken.

"Kimseden bir ses çıkmadı," dedi O'Leery.

"Haydudu bankaya girerken veya çıkarken de kimse görmemiş," diye ekledi Latour.

"Yaşlı, sarhoş bir madenci caddenin öbür tarafında, bankanın karşısında bir süre oyalanmış," dedi Calloway. "Ama soygundan hemen sonra ortadan kaybolmuş."

"Şerif Hunter onu zanlı olarak düşünmemiş mi?"

Latour'un şansı yoktu. Bell masaya oturduğundan beri dördüncü kez artırmaya giremedi. "Tükenmiş, bu dünyaya yanlışlıkla gelmiş yaşlı bir madenciyi mi? Şehir halkının soygunla ilişkilendi- receği en son insan oydu."

"Birkaç kere onu alkolden kafası iyice uçmuş halde kaldırımda yatarken gördüm," dedi O'Leery. "Onun banka soyup üç kişiyi öldürmesi benim vali olmam kadar uzak bir ihtimal. Ben hâlâ bunun içeriden biri tarafından yapıldığını sanıyorum; hepimizin tanıdığı biri."

"Bir yabancı da olabilir," dedi Bell.

Calloway omuz silkti. "Bisbee'nin nüfusu yirmi bin. Yabancı birini kim tanıyabilir ki?"

"O motosikletli adama ne dersiniz?" diye sordu Crum ortaya.

"Şehirde bir motosikletli mi vardı?" diye sordu Bell ilgisi kayarak.

"Jack Carson motosiklet üstünde şık giyimli birini görmüş." Crum elini açtı ve floşla yerdeki parayı kaldırdı.

Latour purosundan derin bir nefes çekti. "Jack o şık giyimli adamı bir ara sokaktan geçerken görmüş. O zımbırtıya binerken elbiselerini nasıl o kadar temiz tutabildiğine şaşırılmış."

"Arkadaşınız motosikletlinin yüzünü iyice görebilmiş mi?"

"Jack sadece adamın tertemiz tıraşlı olduğunu görebilmiş," dedi Calloway.

"Ya saçın'.n rengi?"

"Jack'in söylediğine göre adamın başında bir melon şapka varmış. Motosiklet yanından çok hızlı geçtiği için emin değil, ama adamın saçları kızıl olabilirmiş. Bunu da bir anlığına görebildiği favorilerinden tahmin ediyor."

O hafta ikinci defa Bell, damarlarında bir heyecan dalgası hissediyordu. Kasap Haydut'un bankasını soyup, dört kişiyi öldürdüğü Utah'daki madenci şehri Eagle City'de yaşayan biri de cinayetlerin işlendiği gün şehirde motosikletli bir yabancı gördüğünü söylemişti.

"Bu Jack Carson'u nerede bulabilirim?"

"Artık Bisbee'de değil," dedi Crum. "Son duyduğumda memleketi olan Kentucky'ye dönmüştü."

Bell ilk iş, Van Dorn'dan Carson'u bulmasını isteyecekti.

O'Leery bir kez daha eline bakıp yüzünü buruşturdu. "O motosiklete her kim bindiyse, soygunu izleyen birkaç gün boyunca şehirden çıkmamış olmalı."

"Neden böyle söylediniz?" diye sordu Bell.

"Çünkü eğer katil soygundan hemen sonra şehir dışına çıksaydı, şerif ve yardımcıları motosiklet izlerini görürlerdi."

"Polisler aramaya son verene kadar şehirde kaldıysa, birisinin onu görmüş olması fazlasıyla mümkün."

"Doğru, ama bir daha hiç kimse onu görmemiş," dedi Calloway.

"Carson güvenilir bir tanık mıdır?" Bell masaya beş dolar sürdü. "Beş dolar daha."

"Jack, Bisbee'nin bir önceki belediye başkanıydı; çok saygın bir avukat ve dürüst bir insandır," diye açıkladı Latour. "Eğer motosikletli birini gördüm diyorsa, motosikletli birini görmüştür. Onun söylediklerinden en küçük bir kuşku duymam."

"Yarın Şerif Murphy'yi görecektir misiniz?" diye sordu Crum o eli de kazanarak.

"Evet," dedi Bell. "Sabah ilk işim o olacak. Ama baylar, sizlerle konuştuktan sonra bana söyleyeceklerinin artık bir önemi olduğunu sanmıyorum."

İki saat süren oyun boyunca elindeki içki kadehiyle oyalanan Bell, hemen hemen tapi durumdaydı. Zararı dört dolardı; iyi geceler dileyip masadan kalkarken diğer oyuncuların herhangi bir itiraz gelmedi.

? 4» ?!•

Şerifin evine giden uzun yol, Bisbee'de gece bastıran sağanak yağmurun etkisiyle çamurla kaplıydı. Bell yolun sonuna vardığında, bitmeyecekmiş gibi görünen dik merdivenlerden tırmanmaya başladı. Bedeni formda olmasına rağmen tepeye ulaştığında soluk soluğa kalmıştı.

Bell'in neşesi yerindeydi. Irvine ve Curtis'den henüz haber alamamıştı, ama onlardan da her an bir şeyler çıkabilirdi. Ancak, o motosikletlinin sarhoş madenci kılığını değiştirmiş olan Kasap Haydut olduğuna emindi. Aslında eksik parmak ve "belki kızıl saçlı olabileceği" bilgileriyle pek zafer kazanmış sayılmazlardı. Jack Carson'un bir anlık gördüğü saç rengi önemli bir ipucu değildi. Bell'in ilgisini en çok çeken şey motosikletti; haydudun bir motosiklet sahibi olmasından ziyade, çok zeki ve ince planlar yapan birinin en son teknolojiyi kullanması ona ilginç geliyordu.

En ciddi soru, haydudun bir daha kimseye görünmeden şehirden nasıl çıktığıydı.

Şerif Murphy'nin evi merdivenlerin bitiminden birkaç basamak alttaydı. Ev küçüktü ve daha çok bir bahçe kulübesini andırıyordu. Sel yüzünden temelinden çıkmıştı ve Murphy, o sıra evini eski konumunun üç metre ötesine dikmeye çalışıyordu. Ev, O'Leery'nin tarif ettiği gibi yeşildi, fakat sel sulan portakal bahçesini yok etmişti.

Çekiç sallayan Murphy, Bell'in yaklaştığını duymadı. Omzuna kadar inen gür, kahverengi saçları vardı. Batı'daki çoğu kanun adamı sıırım gibi ince yapılı olurdu. Murphy ise şeriften çok, bir demir işçisine benziyordu. Kollan ağaç gövdesini, boynu ise öküz boynunu anımsatıyordu.

"Şerif Murphy!" diye bağırdı Bell çekicin çıkardığı gürültüyü bastırmak için.

Murphy kolu havadayken durdu ve ona döndü. Bir sırtlan görmüş gibi Bell'e baktı. "Evet, Murphy benim. Ama gördüğünüz gibi, çok meşgulüm."

"İşinize devam edin," dedi Bell. "Van Dom Dedektiflik Şirketi'nden geliyorum; birkaç"ay önce gerçekleşen banka soygunu ve cinayetlerle ilgili bazı sorulanm olacak."

Van Dom adı emniyet görevlileri arasında saygı uyandırır. Murphy çekici bırakıp küçük evin içini işaret etti. "İçeri gelin. Biraz dağınıktır, ama ocakta hazır kahve var."

"Bu tepeye tırmandıktan sonra bir bardak su çok iyi olur."

"Üzgünüm, kuyu sel sonucu kirlendi ve su içilecek halde değil. Bir yalaktan aldığım bir bidon suyu buraya taşımak zorunda kaldım."

"O halde.kahve olsun," dedi Bell hafif endişeli.

Murphy, Bell'i içeri alıp mutfak masasındaki iskemleye oturttu. Evin içinde bir kadının varlığını gösteren hiçbir şey göremeyince, Bell adamın bekâr olduğu sonucuna vardı. Şerif, odun sobası üstündeki demlikten iki teneke fincana kahve doldurdu.

"Size nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum, Bay Bell. Ne bulabildiysem, bir nüshasını Chicago'daki şubenize göndermiştim."

"Jack Carson'un gördüğü şeyden bahsetmemişsiniz."

Murphy güldü. "Motosikletli adamı mı? Jack'ın gördüğünü söylediği şeye inanmıyorum. O tarif şehirdeki kimseye uymuyor."

"Haydut kılık değiştirmiş olabilir," dedi Bell.

"Görünüşünü tamamen değiştirip, motosikletini alacak ve ortadan kaybolacak kadar zamanı yoktu."

"Motosiklet ve binicisi bir daha hiç görülmedi mi?"

Murphy omuz silkti. "Onu Jack'tan başka kimsenin görmemiş olması bana tuhaf geliyor. Bu şehirde motosiklete binmiş bir adam mutlaka göze çarpar. Hem, en küçük bir iz bırakmadan nasıl şehrin dışına çıkabilir ki?"

"Haklısınız, çok uçuk bir ihtimal," dedi Bell, ama bu ihtimali yok sayacak değildi.

"Jack Carson saygın bir insandı; öyle, içip palavralar savuran biri değildi, ama bence o gördüğü şey bir hayalden ibaret."

"Raporunuzda yer almayan başka herhangi bir delil var mı?"

"Raporumu Chicago'ya gönderdikten sonra bulduğum bir şey var." Murphy yerinden kalkıp sürgülü bir çalışma masasının çekmecesini açtı. Aldığı boş kovayı Bell'e uzattı. "Bu kovan soygundan haftalar sonra, babası bankaya para yatırırken yerde oynamakta olan bir çocuk tarafından bulundu. Halının altındaymış. Haydudun gözünden kaçmış olmalı."

Bell kovayı inceledi. ".38 kalibrelik. Dışarı atıldığına göre otomatik bir silahtan çıkmış olmalı, bir Colt olabilir."

"Ben de öyle tahmin ettim."

"Bende kalabilir mi?" diye sordu Bell.

"Tabii. Ama haydudun silahından çıktığını bilmekten başka bir şey öğreneceğinizi sanmam. Üstelik bu bile çok sağlam bir delil sayılmaz."

"Eğer haydudun silahından çıkmadıysa, başka nereden gelmiş olabilir?"

Murphy pes eder gibi ellerini kaldırdı. "Hiçbir tahminde bulunamıyorum."

Bell kovayı özenle avucunun içine aldı. "Umarım, bundan haydudun parmak izini çıkarabiliriz."

Murphy dudak büktü. "Benim, bunu bulan çocuğun ve iki yardımcımın da parmak izlerini bulursunuz."

"Yine de..." dedi Bell iyimserliğini kaybetmeden. "Uzmanlarımız bir şey çıkarmayı başarabilir. Bunu bulan çocuktan örnek almamıza gerek yok. Onun izi küçük olur. Ama sizin ve yardımcılarınızın iz örneklerini almak isterim. Bunları Chicago ofisine gönderebilirsiniz."

"Bugüne kadar hiç parmak izi almadım," dedi Murphy. "Nasıl yapılacağını pek bilmiyorum."

"Bu yöntem yüzyıllardır var, ama ne yazık ki birkaç yıl önce polis soruşturmalarında kullanılmaya başlandı. Nesne üzerinde kalan izler -bu durumda kovan oluyor- derideki pürüzlerden oluşuyor. Nesne elle tutulduğu zaman eldeki ter ve vücut yağı ona bulaşıyor ve parmak ucu pürüzleri biçiminde bir iz bırakıyor. Bu izleri kaydetmek için o yüzeyin üstüne çok ince bir toz dökülüyor. Sonra da bir bantla alınan iz inceleniyor."

"Bir denerim," dedi Murphy kahvesinden bir yudum alarak.

Bell, şerife teşekkür ettikten sonra merdivenlerden inmeye başladı. Üç saat sonra Denver'e dönmek üzere trene binmişti.

Cromwell'in şoförü 1906 model altı silindirli, otuz beygirlik motoru olan ve Londra'daki otomobil fabrikası Barker'de yapılmış Rolls-Royce Brougham'ı garajdan çıkıp Nob Hill'deki saray yavrusu malikânenin önüne getirdi. Bu evin tasanmını Cromwell'in kendisi yapmış, beyaz mermer bloklar Colorado'daki bir taş ocağında çı- kanlıp kesildikten sonra tren yoluyla buraya getirilmişti. Binanın girişi yüksek sütunlarıyla bir Yunan tapınağını andırırken geri kalan kısmı kemerli pencereleri ve komişleriyle nispeten sade sayılırdı.

Direksiyondaki ustalığından çok, tecrübeli bir güreşçi olduğu için seçilmiş olan İrlandalı şoför Abner Weed otomobilin yanında sabırla beklerken, Cromwell de çalışma odasında, Edison silindirli fonografında Strauss valsleri dinleyerek kız kardeşinin hazırlanmasını bekliyordu. Koyu renk bir yünlü takım elbise giymişti. "Bahar Şarkıları" adlı parça bitince silindir değiştirip, "Viyana Ormanlarından Masallar" ı çaldı. Her silindir iki dakikalık müzik çalabiliyordu.

Kız kardeşi biçimli baldırlarını örten geyik derisi bir elbiseyle içeri girince Cromwell başını kaldıp ona baktı.

"Biraz fazla dekolte değil mi?" dedi kız kardeşinin açıkta kalan bedenine bakarak.

Margaret kendi etrafında dönerek eteklerini sıyırdı ve bacaklarının üstüne kadar olan kısmı gösterdi. "Madem Barbary Coast'ta deli gibi eğlenmeye gidiyoruz, ben de ortama uygun giyineyim dedim."

"Yeter ki, davranışların öyle olmasın."

Cromwell kanepeden kalkıp fonografi kapadı ve kız kardeşinin paltosunu tuttu. Yüksek tabanlı ayakkabılarına rağmen onunla ancak aynı boyda olabiliyordu. Sonra birlikte ince oymalarla süslü ön kapıdan çıkıp, beklemekte olan Rolls-Royce'ye gittiler. Üniforması ve pırlı pırlı cilalı çizmeleriyle Abner arka kapıyı açıp esas duruşta bekledi. Rolls-Royce bir şehir otomobiliydi, yolcu kısmının üstü kapalı, şoför mahallininki açıktı ve sadece rüzgâra karşı bir ön camı vardı. Kız kardeşi koltuğa yerleştikten sonra Cromwell şoföre nereye gideceklerini bildirdi. Abner aracı vitesine taktı ve kocaman otomobil granit kaplı caddede yola koyuldu.

"Eve döndüğümünden beri ilk defa konuşma fırsatımız oluyor," dedi Cromwell, şoförün onları duyamayacağından emin.

"Salt Lake City'ye yaptığın yolculuğun başarılı geçtiğini ve bankamızın yedi yüz bin dolar daha zenginleştiğini biliyorum."^

"Bana Denver'de neler öğrendiğini anlatmadın."

"Van Dorn Dedektiflik Şirketi'ndeki casusların soruşturmayla ilgili çok doğru bilgiler vermişler. Kasap Haydut'u yakalamak için Denver ofisi soruşturma merkezi haline getirilmiş."

"Bana böyle denmesi hiç hoşuma gitmiyor. Daha havalı bir ismi tercih ederdim."

"Nasıl bir şey, söyler misin?" diye sordu Margaret gülerek.

"Yakışıklı Hayalet."

Margaret gözlerini yuvarladı. "Gazete editörlerinin bundan hoşlanacaklarını hiç sanmam."

"Başka ne öğrendin?"

"Denver ofisinin şefi olan Nicholas Aleksander ahmağın teki. Biraz cilve yapmam üzerine bana hiç nefes almadan soruşturmadan bahsetti. İşin başına getirilmediği için çok-kızgındı ve haydudu yakalamak için kullanacakları yöntemleri anlatmakta hiç sakınca görmedi. Van Dom, soruşturmanın başına en iyi ajanı olan Isaac Bell'i getirmiş. Çok yakışıklı ve şeytan gibi zeki bir adam, üstelik çok da zenginmiş."

"Onu gördün mü?"

"Onunla tanıştım, dahası, bir de dans ettim." Margaret çantasından bir fotoğraf çıkardı. "Bunu sana vermek için uygun zamanı bekliyordum. Resimdekine çok benzemiyor; tuttuğum fotoğrafçı gerekli hazırlıklarını önceden yapmadan ancak bu kadar çekebiliyormuş."

Cromwell tepe lambasını yakıp fotoğrafı inceledi. Resimde uzun boylu, san saçlı ve bıyıklı bir adam görünüyordu. "Ondan çekinmem gerekiyor mu?"

"Bilmiyorum. Bana casuslanmızın anlattığından daha zeki ve bilgiliymiş gibi geldi. Geçmişini araştırmalarını istedim. Adam bugüne kadar peşine düştüğü herkesi yakalamış. Müthiş bir sicili var. Van Dom da onu yere göre sığdıramıyor."

"Söylediğin gibi zenginse, neden basit bir dedektif olarak zamanını harcıyor?"

. Margaret omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Belki o da senin gibi heyecan anyordur."

"Servetini nasıl edinmiş?"

"Boston'da bankerlik yapan bir aileden geldiğini söylememiş miydin?"

Cromwell gerildi. "Bell ailesini tanıyorum. Ülkedeki en büyük finans kuruluşlarından biri olan Boston'daki American States Bank'ın sahibidirler."

"Bulmaca gibi bir adam," dedi Margaret alçak sesle, Brown Palace Otel'de birlikte geçirdikleri o kısacık zamanı hatırlayarak. "Ama aynı zamanda çok tehlikeli olabilir. Tavşan kovalayan bir tilki gibi peşimize düşecektir."

"Bankacılıkla ilgili işlemleri bilen bir dedektifin varlığı hiç iyi değil," dedi Cromwell huzursuz bir sesle. "Artık çok temkinli olmamız gerekiyor."

"Aynı fikirdeyim."

"Sen gerçek kimliğini ele verecek bir iz bırakmadığına eminsin, değil mi?"

"Hiç açık vermedim. Onun ve Aleksander'in bildiği kadarıyla adım Rose Manteca, Los Angeles'liyim ve babamın orada büyük bir çiftliği var."

"Bell senin dediğin kadar akıllıysa, bunu hemen soruşturup Rose diye birinin olmadığını kanıtlar."

"N'olur yani?" diye sordu Margaret kurnaz bakışlarla. "Gerçek adımın Margaret Cromwell olduğunu, San Francisco, Nob Hill'de bir konakta yaşayan saygın bir bankerin kız kardeşi olduğumu hiçbir zaman bilemez."

"Aleksander'den başka neler öğrenebildin?"

"Sadece Bell'in soruşturmasının pek iyi gitmediğini. Onları sana yöneltecek hiçbir ipucu bulamamışlar. Bell ona fazla güvenmediği için Aleksander çok öfkeli. Bell'in ağzı sıkıymış ve planlarını yalnızca Curtis ve Irvine adındaki iki ajanla paylaşıyormuş. Öğrenebildiğim tek şey, bir ipucu bulabilmek için boşuna çaba harcadıkları."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Cromwell gülerek.

"Soygunların ardında bir banker olduğunu hiç düşünmeyecekler."

Margaret onun yüzüne baktı. "Bu işi bırakabilirsin. Artık paraya ihtiyacımız da yok. Ne kadar akıllı ve dikkatli olsan da seni yakalayıp idam etmeleri an meselesi."

"Kimsenin cesaret edemeyeceği bir şeyi başarmanın heyecanını ve zevkini bir yana bırakıp, ömrümün sonuna kadar sıkıcı bir banker rolü oynamamı mı istiyorsun?"

"Hayır, bunu istemiyorum," dedi Margaret gözlerinde şeytani ışıltılarla. "Ben de heyecana bayılıyorum." Sonra sesi alçaldı ve donuk- laştı. "Sadece bunun sonsuza kadar devam etmeyeceğini biliyorum."

"Bırakmamız gerektiğini, zamanı gelince anlarız," dedi Cromwell.

Ne o, ne de kız kardeşi, Cromwell'in öldürmüş olduğu adamlar, kadınlar ve çocuklar için bir damla vicdan azabı duyuyordu. Müşterilerine paralarını geri veremedikleri için iflas eden bankalarda bütün tasarruflarını kaybeden küçük esnafın, maden işçilerinin ve çiftçilerin durumuna da aldındıkları yoktu.

"Bu gece kimi getiriyorsun?" diye sordu Margaret konuyu değiştirerek.

"Marion Morgan'ı."

"O namus kumkumasını mı?" dedi Margaret yüzünü buruşturarak. "Neden onu hâlâ çalıştırdığını da anlamış değilim."

"İşinde çok başarılı," dedi Cromwell sertçe; bu konuda tartışmak istemiyordu.

"Neden onu hâlâ yatağa atmadın?" diye sordu Margaret gülerek.

"Çalışanlarımla asla oynaşmam. Bu prensibim sayesinde hiç başım ağrımadı. Bu akşam da işindeki başarısını ödüllendirmek için onu çıkarıyorum. Başka bir nedeni yok." Kız kardeşinin eteği dizlerine kadar sıyrılmıştı. Cromwell uzanıp onun bir dizini sıktı. "Bu gecenin talihli erkeği kim bakalım?"

"Eugene Butler."

"O züppe mi?" diye dudak büktü Cromwell. "Beş para etmez bir heriftir."

"Müthiş zengin bir..."

"Babası müthiş zengindir," diye düzeltti Cromwell. "Babası Sam Butler büyük bir şans eseri o altın damarına rastlamasaydı, ölene kadar cebinde bir metelik bile olmazdı."

"Babası öldüğü zaman Eugene senden zengin olacak."

"Hovardanın teki. Servetini öyle çabuk harcar ki, ne olduğunu bile anlayamazsın."

"Onu idare edebilirim," dedi Margaret. "Bana sıırılsıklam âşık olduğu için her dediğimi yapacaktır."

"Aslında bundan daha iyisini de yapabilirsin," dedi Cromwell. Konuşma hortumunu alıp şoförle konuştu. "Abner, bir sonraki sokaktan sola dön ve Butler malikânesinde dur."

Abner anladığını belirtmek için bir elini kaldırdı. Az sonra günün Victoria stiline uygun, büyük bir ahşap konağın önünde durdu. Sonra çıkıp demir ön kapının üstündeki zili çaldı. Gelen hizmetçiye Cromwell'in kartvizitini uzattı. Hizmetçi kartı alıp kapıyı kapadı. Birkaç dakika sonra kapı yeniden açıldı ve uzun boylu, yakışıklı bir adam dışarı çıkıp otomobile doğru yürüdü. Sahneye çıksa yığınla hayranı olurdu. Cromwell gibi o da koyu renk, yünlü bir takım elbise giymişti; yakası kolalıydı ve elmas desenli bir kravatı vardı.

Abner otomobilin arka kapısını açıp, katlanan koltuğu indirdi ve bir adım geri çekildi. Butler içeri girip oturdu. Cromwell'in kız kardeşine dönerek, "Maggie, ne kadar güzel olmuşsun, insanın iştahı kabarıyor," dedi. Sonra Cromwell'in gözlerindeki düşmanca bakışı fark edip, iltifatı yanda kesti. Elini uzatmadan Cromwell'i de selamladı. "Jacob, seni gördüğüme sevindim."

"Formda görünüyorsun," dedi Cromwell sanki umrundaymış gibi.

"Evet. Her gün on kilometre yürüyorum."

Cromwell ona hiç bakmadan konuşma hortumunu aldı ve Abner'e Marion Morgan'ı nereden alacaklarını bildirdi. Sonra kız kardeşine döndü. "Barbary Coast'ta hangi pis kokulu salona gitmemizi istiyorsun?"

"Duyduğuma göre Spider Kelly çok eğleneliymiş."

"Dünyanın en berbat yeridir," dedi Cromwell. "Ama çok iyi orkestralan ve büyük bir dans pistleri var."

"Sence emniyetli midir?" diye sordu Margaret.

Cromwell güldü. "Red Kelly bizim gibi zengin müşterilerinin huzurunu sağlamak için bir fedai ordusu-çalıştıyor."

"O halde, Spider Kelly'ye gidiyoruz," dedi Butler. "Bir gece annemle babamı bile oraya götürdüm. Balkonlardan birinde oturup, devamlı müşterileri olan alt tabaka insanları seyretmek çok hoşlarına gitti."

Otomobil Russian Hill semtindeki Hyde Sokağı'nda bir apartmanın önünde durdu. Nezih, fakat nispeten daha az pahalı bir semt olan Russian Hill'de sanatçıların, aydınların, mimarların, yazarların ve gazetecilerin hararetli tartışmalar yaptığı lokaller ve evler vardı.

Marion protokol meraklısı biri değildi. Binanın önündeki merdivenlerde bekliyordu. Otomobil kaldırılma yanaşırken, merdivenlerden indi; Abner ona kapıyı açana kadar bekledi. Eteklğine uyan mavi bir bluz ve kısa ceketle çok zarif görünüyordu. San saçları uzun bir örgüyle uzun boynunun arkasında toplanmıştı.

Cromwell, otomobilden çıkıp nazikçe onun oturmasına yardım etti. Şoför diğer katlanan koltuğu açınca Cromwell yine centilmenlik yaparak buna kendisi oturdu. "Miss Marion Morgan, sizi Bay Eugene Butler ile tanıştırayım. Kız kardeşim Margaret'le daha önce tanışmıştınız."

"Sizi yine görmek ne güzel, Miss Cromwell," dedi Marion kibar, ama pek de sıcak olmayan bir sesle. Sonra dönüp, "Seni görmek de öyle, Eugene," dedi aşinalığın verdiği rahatlıkla.

"Siz tanıyor musunuz?" diye sordu Margaret şaşırarak.

"Eugene... yani Bay Butler bir süre önce beni yemeğe götürmüştü."

"İki yıl oldu," dedi Butler hiç bozulmadan. "Onu etkilemeyi başaramadım. Daha sonraki davetlerimi hep geri çevirdi."

"Başka tekliflerini de," diye ekledi Marion gülümseyerek.

"Barbary Coast'ta hızlı bir geceye hazır mısınız?" diye sordu Cromwell.

"Benim için yepyeni bir tecrübe olacak," dedi Marion. "Daha önce oraya gitmeye cesaret edememiştim."

"O eski şarkıyı hatırlıyor musun?" diye sordu Margaret.

".Kırk dokuzda geldi madenciler,
elli birdeyse orospular.

Bir araya geldikleri zaman,
peydahlandı bizim çocuklar."

Erkekler kahkahayı patlatırken Marion kızarak yerdeki halıya baktı.

Abner birkaç dakika sonra Pacific Sokağı'na döndü ve doğruca, adını Faslı ve Tunuslu Barbary korsanlarından alan Barbary Coast'ın merkezine doğru yöneldi. Burası kumarbazların, orospuların, hırsızların, sabıkalıların, sarhoşların, gözü dönmüş katillerin yuvasıydı. Ahlaksızlık, dejenerelik, yoksulluk ve varsılık, sefalet ve ölüm burada kaynaşmıştı.

Bu kötü şöhretli sahilde, çoğu birbirine bitişik yapılarda, üç yüzden fazla salon ve bar vardı; sadece Pacific Sokağı'nda bunlardan elli tanesini görmek mümkündü. Bu semt, varlığını bar ve genelev sahiplerinin rüşvetle beslediği ahlaksız politikacılara borçluydu. Şehrin saygın sakinleri bu günah yuvasının varlığından şikâyetçi gibi görünseler de güzel San Francisco'lan bir yandan Batı yarıküresinin en şuh ve ahlaksız şehri olarak bilinen Paris'le yarıştığı için gizlice gururlanırlardı.

Yine de bütün ışıltıları, düzenbazlıkları ve velvelesiyle Barbary Coast dar gelirli insanların da eğlenebilecekleri bir yerdi. Bu günah yuvalarının çoğu erkek olan işletmecileri, Nob Hill gibi üst düzey

yerlerden müşteriler geldiği zaman çok memnun olurlardı, çünkü böylece fiyatı altıyla sekiz dolar arası olan bir şişe şampanyayı onlara otuz dolara satabiliyorlardı. Çoğu barda karışık içkiler yirmi beş sent, biraysa on sentti.

Abner, caddeyi dolduran yayaların arasından kayar gibi geçtikten sonra, üst katı otel olarak kullanılan üç katlı bir binanın önünde durdu. Bu otel, aslında içinde elli tane kadının bulunduğu bir genelevdi. Zemin kat kumar ve içki salonuyken, bodrum katında dans pisti vardı ve striptiz gösterileri yapılırdı. Otomobilden indikten sonra erkekler önde, parıltılı üniforması içindeki çığırtkana merakla bakan kadınlar arkada olmak üzere kapıya yürüdüler.

"Sahilin en kaliteli içki ve dans tesisi olan Spider Kelly'ye buyurun!" diye bağıırıyordu çığırtkan. "Herkes davetli, herkes hayatının en renkli gecesini yaşayacak. En çılgın gösterileri ve başka hiçbir yerde göremeyeceğiniz kadar güzel kızları görün. Topuklarını başlarına kadar kaldırarak dans edişlerini, dilinizi yutturacak gösterilerini seyredin."

"Ben şimdiden sevdim burayı," dedi Margaret neşe içinde.

Marion, Cromwell'in koluna sımsıkı yapışıp, çoğu müşterinin görmezden geldiği tabelaya baktı: BU TESİSTE BAYAĞILIĞA İZİN VERİLMEZ.

U şeklinde büyük bir lobiye girdiler; duvarlar Roma harabeleri arasında dans eden çıplak kadın resimleriyle süslüydü. Smokini üstünde eğreti duran yetkili onları karşıladıktan sonra içeriye kadar eşlik etti. "Gösteriyi seyretmek için aşağıya inmek ister misiniz? On dakika sonra yenisi başlayacak."

"Ayak takımından uzakta, emniyetli bir masa istiyoruz," dedi Cromwell buyurgan bir sesle. "En iyisinden bir şişe şampanyanızı . tattıktan sonra dans ve gösteri için aşağıya geçeceğiz."

Adam eğilerek selam verdi. "Peki, efendim. Böyle gelin, lütfen."

Cromwell ve grubunu kalabalık salonun içinden geçirip, daha önce Butler'in sözünü ettiği balkonlardan birine götürdü. Az sonra, incecik bluzuyla göğüslerini cömertçe sergileyen, etekleri dizlerinin epeyce üstünde olan bir garson kız masalarına 1892 mahsulü Veuve Clicquot Ponsardin şampanyası getirdi. Şişeyi buzla dolu bir kovanın içine yerleştirirken erkeklere sürtünmeyi ve onlara baştan çıkarıcı bir gülümseme atmayı ihmal etmedi. Margaret garson kızın aynı zamanda yukarıdaki aşk evinde çalıştığını bildiğini göstermek için bu gülümsemeye karşılık verdi. Bir Nob Hill züppesini dekolte kıyafeti içinde görünce şaşırın garson kız, Margaret'e bilmiş bir bakış attı.

"Tatlım, senin gibi bir kıızıl saçlı için büyük talep var. Fiyatını kendin koyarsın."

Marion hayretler içindeydi. Cromwell kahkahayı patlatmamak için kendini zor tutarken, Butler bu laf karşısında öfkelenildi. "Karşında bir hanımefendi var!" diye bağırdı. "Ondan özür dile!"

Garson kız ona aldırmadı. "Eğer Yahudi'ysen en üst tarifieden çalışırsın." Sonra döndü ve kalçalarını sallayarak merdivenden aşağıya indi.

"Yahudi olmanın bu işle ne ilgisi var?" diye sordu Marion safça.

"Kızıl saçlı Yahudi kadınlarının çok şehvetli olmasıyla ilgili bir efsane vardır," diye açıkladı Cromwell.

Margaret zemin kat salonunda göz gezdirirken çok eğleniyordu. Çoğu sarhoşluktan doğru dürüst adım bile atamayan gemicileri, liman işçilerini, farkında olmadan kolayca yoldan çıkanlabilen genç ve namuslu işçi kızları, yüreği nasırlı katilleri bir arada seyretmekten büyük bir haz duymaktaydı. Ağabeyi de, diğerleri de bilmezlerdi ama Margaret, Barbary Coast batakhanelerine daha önce de birkaç kez gelmişti. Ayrıca ağabeyi Jacob'un buradaki en pahalı ve kaliteli randevuevlerine sık sık geldiğini de biliyordu.

Marion manzarayı hem çok ilginç, hem de mide bulandırıcı buluyordu. Buranın San Francisco yoksulları için bir çaresizlik çukuru olduğunu duymuştu, ama insanların bu kadar alçalabileceklerini hiç düşünmemişti. İçki içmeye alışkın olmadığı için bir süre sonra şampanya etkisini gösterdi ve rezillikleri daha bulanarak izlemeye başladı. Bir an kendisini, elli sent karşılığında erkekleri üst kata götüren kadınlardan birinin yerine koydu. Sonra kendinden utanıp bu fikri kafasından attı. Cromwell boş şişeyi onlara göstererek, artık alt kata inme zamanı geldiğini duyurunca, Marion da sendeleyerek ayağa kalktı.

Yetkili hemen yanlarına geldi ve onlara sahneye çok yakın, ama dolu olan bir masa buldu. İşçi kıyafetleri içindeki iki çift, masalarını bırakmak istemediler, ama yetkili adam onları dövdürmekle tehdit ederek masaya el koydu.

"Ne şanslıyız," dedi Margaret. "Gösteri yeni başlıyor."

Cromwell yeni bir şişe şampanya ısmarladığı sırada iri memeli bir kadın dans pistine girdi ve Yedi Örtü Dansı'na başladı. Çok geçmeden örtüler yere atıldı ve kadın çıplak kaldı. Şehvet saçan hareketlerle gerinip kıvınlırken karnı kırış kınş oluyordu. Dans bittikten sonra seyirciler pisti madeni para yağmuruna tuttular.

"Doğrusu çok heyecan vericiydi," dedi Margaret alayla.

Küçük bir orkestra sahne aldı ve çaldıkları müzik eşliğinde çiftler "Teksas Tommy" adındaki hızlı bir dansa başladılar. Butler'le Margaret neşe içinde piste fırladılar ve büyük bir uyum içinde dans ettiler. Marion patronunun kollan arasında olmaktan büyük bir

mahcubiyet duymaktaydı. Onca yıl bu adamın yanında çalışmıştı ve ilk kez patronu onunla çıkıyordu. Cromwell usta bir dansçıydı; Marion da onun yönetimine zarif bir şekilde uymaya çalıştı.

Orkestra sık sık tempo değiştirip pisttekilere günün moda danslarını yapma fırsatı verdi. Çok geçmeden dansçılar bodrumun havasız ortamında ter içinde kalmışlardı. Şampanya Marion'un başını adamakıllı döndürmüştü; Cromwell'e birkaç dakikalığına oturmak istediğini söyledi.

"Seni bir süreliğine yalnız bırakabilir miyim?" diye sordu Cromwell nazikçe. "Yukarı çıkıp birkaç el faro'21 oynamak istiyorum."

Marion bunu duyduğuna sevindi. Bir hayli yorulmuştu ve yeni ayakkabıları fena halde ayağını acıtıyordu. "Elbette, Bay Cromwell. Ben de biraz dinlenmiş olurum."

Cromwell tahta merdivenlerden çıkıp ağır ağır salonun kumar kısmına yürüdü ve kart dağıtıcısından başka kimsenin olmadığı bir masanın önünde durdu. Herhangi bir müşterinin o masaya heves etmemesi için dağıtıcının arkasında iri yapılı iki adam dikilmişti.

Kart dağıtıcısı tam. bir boğa yavrusuna benziyordu. Ağaç kütüğüne benzeyen boynunun üstünde iri kaya parçası gibi duran bir kafası vardı. Boyalı siyah saçı briyantınliydi ve tam ortadan ikiye ayrılmıştı. Defalarca kırılmış bumu yamyassıydı. Yüzünden epey yumruk yemiş olmanın izleri okunuyordu. Bira fıçısı gibi duran gövdesinde gram yağ yoktu. Spider Red Kelly eski bir boksördü; bir keresinde şampiyon James J. Corbett'le dövüşürken, onu iki defa yere devirmiş, fakat yirmi birinci rauntta kendisi nakavt olmaktan kurtulamamıştı. Cromwell'in geldiğini görünce başını kaldırıp baktı.

"İyi akşamlar Bay Cromwell, sizi bekliyordum."

Cromwell cep saatinin kapağını açıp baktı. "Sekiz dakika geciktiğim için bağışlayın, Bay Kelly. Bulduğum yerden daha erken ayrılmam mümkün olmadı."

Red Kelly altın dişlerini sergileyerek güldü. "Sizin yerinizde olsam, ben de o kadar güzel bir hanımın yanından hemen ayrılamazdım." Başıyla masayı işaret etti. "Şansınızı denemek ister misiniz?"

Cromwell cüzdanını çıkarıp on adet ellilik banknot çıkardı. Bu banknotlar federal hükümetle yapılan sözleşmesi gereğince kendi bankasında basılmıştı. Kelly paralan masanın kenanna koyduktan sonra üstünde salonun reklamı olan bir yığın fişi karşı tarafa uzattı. Aynı cinsten on üç kart, masanın üstündeki yeşil çuhaya resmedilmişti. Maça ası dağıtıcının solundaydı, papaza kadar tüm kartlar vardı.

Cromwell bir fişi valeye, birini de paylaşma denilen biçimde beşliyle altılı arasına koydu. Kelly kutudaki ilk kartı bir yana bırakıp,

kaybeden kart diye adlandırılan ikinci kartı açtı. Bu bir onluydu. Cromwell fişini onlunun üstüne koysaydı kaybedecekti, çünkü açılan karta konmuş paralar kasaya giderdi. Kelly kaybeden kartı kutudan çekince kazanan kart ortaya çıktı. Bu bir beşliydi. Cromwell kazanmıştı.

"Acemi şanssı," dedi Cromwell, Kelly fişleri ona doğru iterken.

"Ne içersiniz, Bay Cromwell?"

"Hiçbir şey, teşekkür ederim."

"Benimle görüşmek istemişsiniz," dedi Kelly. "Onca yıldır bana yaptığınız iyilikler, cömertçe verdiğiniz krediler ve polisi salonumdan uzak tutmanız karşılığında sizin için ne yapabilirim?"

"Birinin ortadan kaldırılmasını istiyorum," dedi Cromwell bira sipariş eder gibi.

"Bu şehirde mi?" diye sordu Kelly yeni bir el dağıtırken.

"Hayır, Denver'de."

"Umanm bu kişi bir erkektir," dedi Kelly başını kart kutusundan kaldırmadan. "Fişinizi koyun."

Cromwell bir fişi dam ile vale arasına koydu. "Bu adam Van Dom Dedektiflik Şirketi'nde bir ajan."

Kelly kutudan kart çıkarmadan önce durdu. "Bir Van Dom ajanını haklamanın çok vahim sonuçları olabilir."

"Eğer usulünce yapılırsa olmaz."

"Adı ne?"

"Isaac Bell." Cromwell kız kardeşinden aldığı fotoğrafı ona uzattı. "İşte bu adam."

Kelly resme şöyle bir baktı. "Neden onun öldürülmesini istiyorsunuz?"

"Özel nedenlerim var."

Kelly kaybeden kartı çıkarıp kazanan kartı gösterdi. Bu bir damdı. Cromwell yine kazanmıştı.

Kelly gözlerini karşısındaki adama dikti. "Duyduğuma göre, bugüne kadar bir Van Dom ajanını kim öldürdüyse mutlaka yakalanıp asılmış."

"Onların hepsi o şirketin dedektiflerine budalaca yakalanan serserilerdi. Eğer iş doğru yapılırsa, Van Dom, Bell'i kimin öldürdüğünü, neden öldürdüğünü asla öğrenemez. Bunun rastgele bir cinayet, hatta bir kaza gibi görünmesini sağlayabilirsin. Geride iz kalmazsa, Van Dom ajanları da misilleme yapamazlar."

Kelly koltuğuna yaslandı. "Bu işten hiç hoşlanmadığımı söylemek zorundayım, Cromwell." Artık Bay Cromwell demiyordu.

Cromwell dudaklarını büzerek gülümsedi. "Bunun için sana yirmi bin dolar ödesem hoşuna gider miydi?"

Kelly koltuğunda doğrulup, kulaklarına inanamıyormuş gibi ona baktı. "Yirmi bin dolar mı diyorsun?"

"Bu işi bir profesyonelin yapmasını istiyorum, sokaktaki kıcı kınk bir tetikçinin değil."

"Olayın nerede gerçekleşmesini istiyorsun?"

Kelly 'nin bu işi yapacağına kuşku yoktu. Salonun sahibi olan bu adam zaten gırtlığına kadar suça batmış biriydi. Bu infaz sayesinde hem para kazanmış, hem de Cromwell'e borcunu ödemiş olacaktı.

"Denver'de. Bell, Van Dom'un Denver ofisinde çalışıyor."

"San Francisco'dan ne kadar uzakta olursa o kadar iyi," dedi Kelly alçak sesle. "Anlaştık, Bay Cromwell."

İsmin başına Bay tekrar dönmüş, anlaşmaya varılmıştı. Cromwell ayağa kalkıp başıyla önündeki fişleri işaret etti. "Bunlar dağıtıcının olsun," dedi gülerek. "Yarın öğlene kadar sana on bin dolar gönderirim. Gerisini de Bell toprağa verilince alırsın."

Kelly yerinden kalkmadı. "Anlaşıldı."

Cromwell kalabalığı yararak aşağıya indikten sonra dans etmeyi bırakmış olan dansçıların arasına girdi. Herkes, ağzı sulanarak kız kardeşinin tek başına yaptığı kıvrak ve baştan çıkarıcı dansı seyrediyordu. Margaret korsesini gevşetmiş, saçlarını açıp serbest bırakmıştı. Kalçalarını müziğe uydurarak şehvetli bir biçimde sallıyordu. Butler sarhoş bir halde oturduğu koltuğa yayılmış, Marion ise dehşet içinde Margaret'in dansını seyrediyordu.

Cromwell bir baş işaretiyle aynı zamanda fedailik yapan yetkililerden birini çağırdı.

"Buyurun, efendim?"

"Lütfen, bu beyi otomobilime taşıyın."

Fedai, alışkın hareketlerle, sızmak üzere olan Butler'i ayağa kaldırıp omzuna yükledi. Sonra da bir un çuvalı taşıyormuşçasına, hiç zorlanmadan merdivenlerden yukarı çıktı.

Cromwell, Marion'un kulağına eğildi. "Otomobile kadar yürüyebilir misin?"

Marion buna kızmış gibiydi. "Tabii yürüyebilirim."

"O halde, gitme zamanı geldi." Cromwell, genç kadının koluna girip koltuktan kalkmasına yardım etti. Marion biraz tedirgin adımlar atsa da yardıma gerek duymadan merdivenlerden çıktı. Cromwell sonra dikkatini kız kardeşine yöneltti. Onun bu tür davranışlarından hiç hoşlanmıyordu. Kolunu çürütecek kadar sertçe tutup sahnedan çekti ve salondan çıkanp dışarda beklemekte olan otomobile getirdi.

Butler ön koltukta, Abner'in yanında sızıp kalmış, Marion ise donuk gözlerle arka koltukta oturmaktaydı.

Cromwell, kız kardeşini hoyratça arka koltuğa oturtup iyice köşeye doğru itti. Sonra kendisi iki kadının arasına oturdu. Abner direksiyona geçip otomobili ılık ve renk cümbüşü içindeki caddede sürmeye başladı.

Cromwell yavaşça kolunu Marion'un omzuna doladı. Genç kadın ona belirsiz ve donuk bir ifadeyle baktı. Şampanya biraz başını döndürmüştü, ama sarhoş değildi. Akli tamamen başındaydı. Cromwell'in eli omzunu sıkınca Marion'un soluğu bir an tekledi. Otomobilin daracık arka koltuğunda patronunun, bedenine yapışmış sıcaklığı hissediyordu.

Marion'un onu çok çekici bulduğu ve fena halde tutulduğu bir dönem olmuştu. Ama onca yıl orada çalıştığı halde Cromwell ona yakınlaşmak için hiçbir çaba göstermemişti. Şimdi, o kadar zamandan sonra ilgi gösteriyordu. Tuhaftı, ama Marion, patronuna karşı hiçbir duygu veya cinsel çekim hissetmedi. Hatta, nedenini anlayamadığı bir şekilde onu itici buldu.

Cromwell başka bir hamle yapmayınca Marion rahatladı. Bir eli beline dolanmış, diğeri hafifçe omzunun üstündeyken Abner otomobili Marion'un apartmanının önünde durdurdu. Cromwell inip onun otomobilden çıkmasına yardım etti.

"İyi geceler, Marion," dedi Cromwell elini tutarak. "Umarım senin için ilginç bir gece olmuştur."

Marion o anda sanki daha öncfc onda hiç fark etmediği bir şey görmüş gibi oldu ve elinin temasından iğrendi. "Bu geceyi uzun zaman hatırlayacağım," dedi içtenlikle. "Umarım, Bay Butler ve kız kardeşiniz iyileşirler."

"İçkinin etkisini yarın da hissedeceklerinden eminim," dedi Cromwell gergin bir gülüşle. "Pazartesi günü görüşürüz. Dikte etmem gereken yığınla mektup var. Cuma günü bir iş gezisine gideceğim, masamda iş bırakmak istemiyorum."

"Yine hemen gidiyor musunuz?"

"Denver'de katılmam gereken bir bankerler toplantısı var."

"O halde, pazartesi günü görüşmek üzere," dedi Marion. Cromwell elini bırakınca içinde büyük bir rahatlama duydu.

Marion kapıya giden merdivenleri çıktı ama sonra dönüp, yola koyulan Rolls-Royce'nin ardından baktı. Elinde olmadan düşünmeye başladı. İşvereniyle arasındaki ilişki bir daha asla aynı olmayacaktı. Bu adamda kendisinin daha önce fark edemediği bir soğukluk vardı; elinin temasını hatırlayınca yine irkildi. Dans salonunun üstüne

sinmiş olan kokusu ve elbiselerindeki ter, birden fena halde midesini bulandırdı.

Koşarak odasına çıktı, küvetin musluklarını açıp hızla soyundu, sonra da bu rezil gecenin bütün anılarını silmek için kendini köpüklü suyun içine bıraktı.

4* -2*

"Red Kelly'le yaptığın o kısa görüşmenin konusu neydi?" diye sordu Margaret, Marion'u evine bırakmalarından sonra.

"Ona bir iş verdim."

Margaret sokak lambalarından yansıyan ışıktaki ağabeyinin yüzüne baktı. "Ne gibi bir iş?"

"Isaac Bell'i haklayacak," dedi Cromwell sıradan bir haber verir gibi.

"Bir Van Dom ajanını öldüremezsin!" dedi Margaret soluğunu yutarak. "Ülkedeki bütün emniyet görevlileri peşine düşer."

Cromwell güldü. "Hiç merak etme, sevgili kız kardeşim. Kelly'den onu sadece birkaç ay hastanede tutacak kadar hasar vermesini istedim. Hepsi bu. İstersen buna uyan diyebilirsin."

Cromwell kız kardeşine düpedüz yalan söylemişti. Bell'in öldürüldüğü duyulunca şaşırması gibi görünecek, bunun bir hata olduğunu, Kelly'nin işi abarttığını söyleyecekti. Kız kardeşinin öfkesini kabartmak, en büyük düşmanı olan adamı ortadan kaldırmanın karşılığında küçük bir bedel sayılırdı.

"Bir kat daha çekin," dedi Cromwell yük vagonunu boyayan adamlara. Eski rengi, demiryollarının kullanılmaya başladığı günden beri çoğu yük vagonunda olduğu gibi toprak tonundaydı. Ama artık Southern Pacific Şirketi, muazzam yük vagonu filosuna standart getirmek için kırmızı rengini kullanıyordu. Cromwell ikinci kat boya çekilmesini istemişti, çünkü O'BRIAN MOBİLYA ŞİRKETİ, DENVER yazısı ilk kat boyanı^ altında hâlâ görülebiliyordu.

Yünlü bir elbise ve okyanustan gelen serin rüzgârdan korunmak için kısa bir ceket giymiş olan Margaret, sabahın erken saatlerinde şehre inen sise karşı şemsiyesini açmıştı. Ağabeyinin sahte bir isimle kiraladığı boş deponun yükleme kısmında boyacıların çalışmasını seyrediyorlardı.

"Bu adamlara güvenebilir misin?" diye sordu Margaret.

"Boyacılara mı?" Cromwell yük vagonuna fırça sallayan dört adama baktı. "Bu onlar için sıradan bir iş, düzeltilmesi gereken bir yük vagonu daha. İyi ücret aldıkları sürece soru falan sormazlar."

"İsmi değiştirme zamanı gelmişti," dedi Margaret. "Bir şerifin veya Van Dom dedektifinin O'Brian Mobilya vagonunun soyulan beş şehirde de bulunduğunu fark etmeleri an meselesiydi."

"Aynı şey benim de aklıma geldi," dedi Cromwell.

"Bu defa hangi adı kullanacaksın?"

"Hiçbir şey," dedi Cromwell. "Southern Pacific Demiryolları'nın ait herhangi bir yük vagonu gibi görünecek."

"Yeni bir vagon alıp içini döşeyebilirsin. Neden bu müzelik şeyi tutuyorsun ki?"

"Çünkü müzelik bir şey gibi görünüyor," dedi Cromwell gülerek. "1890'da yapılmış. Demiryolu şirketi de hâlâ bu modeli kullanıyor. Vagonun yıllarca kullanılmış, binlerce kilometre boyunca yük taşımış gibi eski ve yıpranmış görünmesini istiyorum. Dış görünüşü bu kadar sıradan olduğu için kimse asıl amacından kuşkulanmayacaktır. Senin o cin fikirli Bay Bell bile gerçek amacını tahmin edemez."

"Bell'i hafife alma. Senin bu seyyar otel dairenizi ortaya çıkaracak kadar kurnazdır."

Cromwell, kız kardeşine dudak bükerek baktı. "O kadar kurnaz değil. Burnuna bir koku gelse bile, şimdi çok geç. O'Brian Mobilya Şirketi'nin bir vagonu yok."

Cromwell yaşlı yük vagonuyla gurur duyuyordu. On bir metre uzunluğundaydı ve yirmi bin kilo taşıma kapasitesi vardı. Boşken ağırlığı altı tondur. İkinci kat boya kuruduktan sonra vagonun tahta kenarlarına Southern Pacific'i temsilen SP harfleri, bunun altına da seri numarası eklenecekti. Başka bir kenarına da yük kapasitesi ve boş vagon ağırlığı yazılacaktı. Uygun bir yerde de tepesinde SOUTHERN yazan bir daire, altına PACIFIC, tam ortasına da HATLARI yazısı boyanınca iş bitecek, böylece bu vagon da şirkete ait binlerce yük vagonundan ayırt edilemeyecekti.

Seri numarası olan 16173 bile gerçektir. Cromwell bunun tren deposunda beklemekte olan bir vagondan alınıp kendisinininkine aktarılmasını sağlamıştı.

Hiçbir şey tesadüfe bırakılmış değildi. Atacağı her adım önceden dikkatle hesaplanıp tekrar tekrar prova edilmiş, bütün ihtimaller hesaba katılarak önlemleri alınmıştı. En küçük ayrıntılar bile Cromwell'in dikkatinden kaçmazdı. Amerika Birleşik Devletleri tarihinde Jesse James ve Butch Cassidy dahil, bütün haydutlar bir araya gelse, onun başarılı soygun sayısına yetişemezlerdi... ya da öldürdüğü insan sayısına.

Bell'in adı geçince Margaret'in aklı Brown Otel'e, birlikte dans ettikleri zamana gitti. Uzanıp ona dokunmayı istediği için kendi kendine kızdı. Onu düşünmek bile sırtından aşağıya bir ürpertinin yayılmasına sebep oluyordu. Pek çok erkek tanımış, bunların büyük çoğunluğuyla adamakıllı yakınlaşmıştı. Ama hiçbirini, Bell'inkullanımları arasındayken duyduğu hissi ona tattırmamıştı. İçinde giderek

kabaran, anlam veremediği ve kontrol edemediği bir özlem vardı. Acaba onu bir daha görebilecek miydi? Ama böyle bir görüşmenin son derece tehlikeli olduğunun da farkındaydı. Eğer bir daha karşılaşacak olurlarsa, Bell kesinlikle onun gerçek kimliğini öğrenir ve ağabeyi Jacob'a erişmenin bir yolunu bulurdu.'

"Hadi, gidelim artık," dedi Margaret duygu akışını dizginleyememenin öfkesiyle.

Cromwell onun gözlerindeki dalgın ifadeyi fark etse de görmezlikten geldi. "Nasıl istersen. Son halini görmek için yarın yine gelirim."

Dönüp, bir kapıdan geçerek depoya girdiler. Cromwell kapıyı kilitleyip, kimsenin girmemesi için sürgüledi. Bomboş binanın içinde ayak sesleri yankılanıyordu. Tefrişat olarak bir köşede iki çalışma masası ve bankalardaki vezne gişesini andıran bir banko vardı.

"Yazık, burayı kiraya verip yararlanamıyorsun," dedi Margaret, bir yandan tokası düşmüş şapkasını düzeltmeye çalışırken.

"Yük vagonunu park edeceğim bir yer gerekli," dedi Cromwell. "Sahibi belli olmayan bir deponun yükleme kısmı yanında, bir yan hatta göze çarpmadan durduğu sürece işimi görür."

Margaret ağabeyine kuşkucu gözlerle bir bakış attı. "Yüzünde yine o ifade var."

"Ne ifadesi?"

"Yeni bir soygun planlarken takındığın ifade."

"Kendi kız kardeşimi kandırmam mümkün değil," dedi Cromwell gülerek.

"Galiba, artık soygunculuğu bırakman için sana dil dökmenin bir yaran olmayacak."

Cromwell onun elini avucuna alıp okşadı. "Hiç kimse, herkesten daha iyi yaptığı bir işi bırakmak istemez."

Margaret yenik bir halde iç geçirdi. "Pekâlâ, bu defa neresi?"

"Henüz karar vermedim. Birinci adım, bankacılık çevrelerinde maaş ödemeleriyle ilgili gizli bir soruşturma yapmak. Sonra demiryolunun ulaştığı, yan hatlan olan şehirleri seçmem gerekiyor. Operasyonun en önemli kısmı kaçıştır. Sonra, sıra bankanın konumunu ve so- kaklan-incelemeğe geliyor. Son olarak da soygunun kendisini, zamanlamasını ve hangi kılıklara bürüneceğimi planlamam lazım."

Margaret çalışma masasının ve bankonun önünde durdu. "Pro-valannı da burada yapıyorsun."

"Evet. Ajanlanımız bankanın iç planını temin ettikten sonra buradaki mobilya yerleşimini de ona göre değiştiriyorum."

"Bunu ince bir bilim haline getirmişsin."

"Elimden geleni yapıyorum," dedi Cromwell gururla.

"Operasyon yöntemlerin çok fazla cilalı ve karmaşık olmaya başlıyor," diye uyardı onu Margaret.

Cromwell kız kardeşinin kolunu tutup hafifçe sıktı. "Başka türlü bana yakışmaz zaten."

Bell trenden iner inmez ofise geldi; Irvine ve Curtis onu toplantı odasında beklemekteydiler. İki adamın da somurtmadığını görünce, onlardan iyi haber alacağını tahmin etti. Bu neşeli ruh hali Irvine'nin bir puro yakması ve Curtis'in ceket cebinden gümüş sigara tabakasını çıkarmasıyla kendini daha da belli etti.

"İkiniz de pek keyifli görünüyorsunuz," dedi Bell bavulunu yere bırakırken.

"Bazı ipuçları bulduk," dedi Curtis sigarasını yakarken. "Öyle dünyayı yerinden sarsacak şeyler değil, ama bulmacanın eksik birkaç parçasını tamamlıyor."

"Ya sen Isaac, sende bir şeyler var mı?" diye sordu Irvine.

Bell ona cevap veremedi, Agnes Murphy içinde üç fincan ve kahve demliği olan bir tepsiyle toplantı odasına girdi. "Konuşmanızı böldüğüm için bağışlayın," dedi en tatlı sesiyle. "Ama kahve istersiniz diye düşündüm."

Bell tepsiyi onun elinden alıp uzun masanın üstüne koydu. "Çok düşüncelisin, Agnes."

Agnes kapıya doğru yürüdü. "Hemen dönerim." Bir dakika sonra şeker kâsesi ve porselen bir sütlükle geri geldi. "Bunları unuttuğumu düşünmeyin. Sadece hepsini birden getiremedim."

"Sen bir cankurtaransın," dedi Curtis ağzı kulaklarında; sonra kadının yanağına bir öpücük kondurdu.

Bell ve Irvine gülümseyerek bakiştılar. Agnes ve Curtis'in sadece arkadaş olduklarını ve her fırsatta birbirlerine takıldıklarını ikisi de biliyordu. Agnes eteklerini toplayarak döndü ve toplantı odasından çıkıp kapıyı kapadı.

"Kahve bir yana," dedi Bell. "Kapıyı kapaması bile onun ne kadar düşünceli bir insan olduğunu gösteriyor."

Curtis sigarasının dumanını havaya doğru üfledi. "Durumun farkında. Agnes'in Aleksander'e olan bakışı bizimkinden farklı değil."

Irvine, "Bir şey söylemeye başlamıştın," diye hatırlattı Bell'e.

"Eksik parmağından başka, kızıl saçlı olabileceğini de öğrendim. Ayrıca, birden fazla soygunda motosiklet kullanmış." Bell ceket cebinden ipek bir kese çıkarıp açtı ve mermi kovanını masanın üstüne bıraktı. "Kasap Haydut'un .38 kalibrelik otomatik Colt kullandığını biliyoruz. Bu mermi kovanı halının altında bulunmuş. Katil diğer soygunlarında hiç kovan bırakmadığına göre, bunu

gözünden kaçırmış olmalı. Bisbee şerifi Murphy akıllılık edip savcılığın bütün kurbanlarda- ki mermileri çıkarmasını sağlamış. Bunların hepsi ,38'lik Colt'tan."

"Bütün .38'lik otomatik Colt satışlarını kontrol edebiliriz," dedi Curtis.

"Olsa olsa on bin tane falan vardır," dedi Irvine alayla. "Bunun için en az on ajanın .38'lik otomatik Colt satan bütün silah satıcılarını ve nalbur dükkânlarını denetlemesi gerekir ve bu iş yıllar sürer."

"Art haklı," dedi Bell pirinç mermi kovanına bakarak. "Çok uzun ve zorlu bir iş olur."

Curtis hin hin güldü. "Eğer haydudun saklandığı yerle ilgili bir ipucumuz olursa, o kadar zor değil."

"İyi düşündün," dedi Bell, az sonra Curtis'in ne söyleyeceğini bilmeden. "Bu arada kovayı Chicago ofisimize göndereceğim, bakalım parmak izi alabilecekler mi?" Bir koltuğa oturup arkasına yaslandı ve tek bacağını masaya dayadı. "Şimdi bana neler bulduğunuzu anlatın bakalım."

Irvine bir muhasebe defterini masanın üstüne, Bell ve Curtis'in önüne koyup açtı. "Elkhorn, Nevada'da şansım yaver gitti. Soygundan bir gün önce kasalarında olan bütün elli dolarlık banknotların seri numaralarını kaydetmişler."

"Bunu neden yaptıklarını anlıyorum," dedi Bell. "Sahtesi en çok yapılan para ellilik banknotlar oluyor. Veznedar bunları kayda geçirirken, sahte olma ihtimaline karşı dikkatle incelemiştir."

Irvine defterdeki girişleri parmağıyla göstererek Bell'e baktı. "Chicago ofisinden Batı'daki bütün bankalara bu banknotlara dikkat etmeleri için bir bülten göndermelerini isteyebilirsin. Elliliklerin izini sürmek beşlik, onluk veya yirmiliklerden daha kolay olur."

"Hele birliklerden çok daha kolay olur," diye ekledi Curtis...

"Bunu yapamı," dedi Bell.

"Ben birkaç soruşturma yaptım; bu banknotlardan üçü San Francisco'daki iki bankada ortaya çıktı."

"Çok iyi iş çıkardın," dedi Bell. Sonra Curtis'e döndü. "Senden ne haber, Arthur? Sen bir şey bulabildin mi?"

"Katilin kaçarken binmiş olabileceği herhangi bir yolcu treni buldun mu?" diye sordu Irvine.

"Hayır. Ama yük trenleri ayrı bir hikâye."

"Emniyet görevlileri yük trenlerini aramamışlar mı?"

Curtis başını iki yana salladı. "Daha önce yüklenip kilitlenmiş olanları aramamışlar."

"Peki sen bunu öğrenince ne yaptın?"

Curtis neşeyle gülümsedi. "Demiryolu şirketinin küflenmiş dosyalarına gömülüp saatler süren araştırma sonunda birkaç ilginç şey ortaya çıkardım. Soyulan şehirlerin yan hatlarında durmakta olan üç vagon buldum. Seri numarası 15758 olan vagon soygunlar sırasında Virginia City ve Bisbee'deymiş. Virginia City'deki yük manifestosu, Güney California'da bir çiftliğe nakledilmek üzere elli balya diken tel olarak görünüyor. Bisbee'deyse 15758 numaralı vagon boş vaziyette başka bir trene bağlanmak için yan hatta bekliyormuş."

"Demek boşmuş," dedi Irvine, koltuğunda huzursuzca kıpırdanarak.

"Evet, boşmuş. New Mexico'dan Tucson'a çanak çömlek getirmiş, sonra da boş olarak El Paso'ya gitmiş."

"Bunun üstünü çizebiliriz," dedi Bell. "Ya diğerleri?"

Curtis notlarına baktı. "18122 numaralı vagon soygunlar sırasında Elkhorn ve Colorado'daki Grand Junction'daymış. Grand Junction'daki yan hatta onu Los Angeles'e götürecek treni bekliyormuş. Yüğü altmış kasa şarapmış. Elkhorn'da ise Sacramento'da yüklenen yatak şilteleri bulunuyormuş."

"18122 de bize yaramaz," dedi Irvine. "Haydudun farklı yerlere kaçma ihtimali yok."

Curtis'in yüzü ışıldadı. "En iyisini sona sakladım." Kalkıp yazı tahtasına gitti ve O'BRIAN MOBİLYA ŞİRKETİ, DENVER yazdı. Sonra memnun bir ifadeyle diğerlerine döndü. "Beş soygunda da soyulan şehirlerde bulunan bir yük vagonu."

Bell de, Irvine de yerlerinde doğrulup bütün dikkatlerini Curtis'e verdiler. Curtis onları daha önce hiç düşünmedikleri bir alana yöneltiyordu.

Bell bu beklenmedik açıklama karşısında şaşırılmıştı. "Bu vagon bankaların soyulduğu beş şehirde de var mıymış?"

"Şehirleri, zamanları ve nihai vanş noktasını yazdım."

Irvine fincanını tepsiye koydu. "Vanş noktaları demek istiyorsun, yani çoğul halde, değil mi?"

"Hayır. Vanş noktası, tekil." Curtis güldü. "Her bir olayda mobilya vagonu Denver'den San Francisco'ya gitmiş. Vagonun Denver'e ya da başka bir yere çekildiğini gösteren herhangi bir kayıt bulamadım. Haydudun bu vagonu polislerden kaçmak için kullandığını sanıyorum."

Bell tahtada yazılı isme bakıyordu. "Bir aylık maaşıma bahse girerim ki, Denver'de yapacağımız bir soruşturma O'Brian Mobilya Şirketi diye bir şeyin olmadığını ortaya çıkaracaktır."

"Buna hiç şüphe yok," dedi Irvine.

"Bu vagon iki hafta önce San Francisco'daki bir yan hatta bırakılmış. Son soruşturmamda oradaydı."

"O halde gidip onu arayalım."

"Ve el koyalım," dedi Irvine.

"Evet," dedi Bell. "Ama haydudun yaklaştığımızı anlayıp telaşlanmaması için çok dikkatli olmalıyız."

Curtis bir sigara daha yaktı. "Yann sabah ilk trenle San Francisco'ya giderim."

"Irvine ve ben de seninle geliriz." Bell bu kez Irvine'ye döndü. "San Francisco'da üç banknot ortaya çıktı demiştin."

"Evet," dedi Irvine. "Bir tanesi San Francisco'daki Cromwell National Bank'ta, iki tanesi de Crocker National Bank'taymış."

Bell o gün ilk kez gülümsedi. "O halde baylar, görüldüğü kadarıyla bütün yollar San Francisco'ya çıkıyor."

"Öyle görünüyor," dedi Curtis kabaran bir hevesle.

Bell, haritada Kasap Haydut'un soygunlarını ve cinayetlerini gerçekleştirdiği yerleri gösteren minik bayrakları incelerken Curtis ve Irvine onu seyrettiler. Aslında bu çok zayıf bir ipucuydu ve hiçbir işe yaramama ihtimali de vardı. Buna rağmen üç Van Dorn ajanı ümitliydi. Ne kadar cılız olsa da bu bilgi ellerindeki tek şeydi ve Bell'in yeni bir plan yapmasına yetiyordu.

"Yarıştaki en iddiasız atın üstüne bahis oynamak gibi olacak, ama sanırım haydudu tuzağa düşürebilecek bir fırsatımız olabilir."

"Planın var mı?" diye sordu Irvine.

"Yerel San Francisco gazetelerine balon haber yapıp, özel bir trenle birkaç bin nüfuslu bir madenci şehrine bir milyon dolarlık maaş ödemesi gönderileceğini duyururuz. Miktarın bu kadar yüksek oluşunu da maden sendikasının maaşları artırmak için grev yapma tehdidine karşı şirketin işçilere özel bir ikramiye vermek isteyi- şöyle açıklarız."

Curtis bu öneriyi düşündü. "Haydut bu haberi soruşturup sahte olduğunu kolayca öğrenebilir."

"Soruşturma sırasında telgraf ofisinde bizden biri bulunup uygun cevabı verirse, gerçeği öğrenemez."

"Belki telgrafı kimin gönderdiğini bile bulabiliriz."

,"Evet," dedi Bell. "Bu ihtimal de var."

Irvine kahve falı okur gibi fincanının içine bakıyordu. "Binde bir ihtimal. Bunu hepimiz biliyoruz."

"Tabii," dedi Bell. "Ama denemeye değer. Eğer bu numaramız tutmazsa, belki bizi hayduda yöneltecek başka bir ipucu çıkar karşımıza."

"Aklında herhangi bir madenci şehri var mı?" diye sordu Curtis.

"Colorado'da, Telluride," dedi Bell. "Şehir kutu gibi bir kanyon içinde. Ayrıca Telluride'de 1901 ve 1903'te maden işçileri grev yapmışlar; dolayısıyla yeni bir grev beklentisi haberi inandırıcı olur."

"Eğer O'Brian Mobilya Şirketi vagonu oraya gelirse, haydudun yemi yuttuğunu anlamış oluruz," dedi Curtis.

"Tren, Telluride yan hattına girdikten sonra sadece geldiği yoldan çıkabilir," dedi Irvine gülerek. "Haydut da hiçbir yere kaçama- dan kapana kısılmış olacak."

Toplantı odasında iyimser bir hava vardı. Çözümü imkânsız gibi görünen vakada ümit veren pırıltılar belirliyordu. Üç ajanın gözleri dev duvar haritasına yönelmiş, San Francisco liman şehri üstünde odaklanmıştı.

Bell, Brown Palace Otel'e gitmek üzere asansörle aşağıya inerken sevinç içindeydi. Sonucu ister galibiyet ister yenilgi veya beraberlik olsun, oyunun sonu artık görünüyordu. Evet, hâlâ bir netlik yoktu, ama koşullar nihayet Bell'in lehine gelişmeye başlamıştı. Aklına yine Rose Manteca geldi ve belki de yüzüncü defa onun Kasap Haydut'la ne ilişkisi olabileceğini düşündü.

Kadın çocuk demeden onca insanı öldüren birine nasıl bir kadın yakınlık duyabilirdi ki? Herhalde o da haydudun kendisi kadar, belki de daha kötü bir insan olmalı, diye karar verdi.

? + ^

Bell, Brown Palace asansöründen "çıkıp suit odasına yürüdü." Cebinden anahtarını çıkarıp kapının kilidine soktu. Fakat anahtarı çevirmeden kapı aralandı. Kapatıldığı zaman kilidin dili yerine tam oturmamıştı.

Bell birden gerildi. Aklına ilk gelen şey, oda hizmetçisinin kapıyı kilitlememiş olduğuydu. Mantıklı bir varsayımdı, ama içinde bir kuşku da yok değildi. Bir şeylerin ters gittiği sezgisi onu birçok kez tehlikelerden korumuştı.

Van Dom Dedektiflik Şirketi'nde dedektif olarak çalıştığı yıllar boyunca Bell pek çok düşman edinmişti. Yakalayıp hapse gönderdiği adamlardan birkaçı ondan intikam alacaklarına yemin etmişlerdi. Bunlardan üçü gerçekten de peşine düşmüşler, iki tanesi ölmüştü.

Eğer odasında kendisini bekleyen birisi varsa, elinde tabanca olmaz, diye düşündü. Silah sesi bütün otelde yankılanır ve otel personelinin oraya üşüşmesine yol açardı. Katilin dokuzuncu kattan kaçabilmesi için ya bir asansör beklemesi ya da merdivenlerden inmesi gerekirdi ki, iki seçenek de kötü sayılırdı.

Bell bir tehlike olduğu ihtimalini abarttığının farkındaydı; içeride pekâlâ hiç kimse olmayabilirdi. Ama kuşkucu yaklaşımı sayesinde

hâlâ hayattaydı. Eğer içeride birisi varsa, göreceği kanlı iş için bıçak kullanmak zorunda, diye düşündü.

Şapkasını çıkarıp yere attı. Şapka daha yere düşmeden çift namlulu küçük tabancası elindeydi. .41 kalibrelik bu küçük silahın yakın mesafeden çok kuvvetli bir etkisi vardı.

Bell kilidi açmaya çalışıyormuş gibi anahtarı çevirdi. Kapıyı itip açtıktan sonra bir süre holde durup etrafına bakındı. Burnuna gelen sigara dumanı kokusu şüphelerini doğruluyordu. Kendisi çok ender olarak puro içer, o da ancak mükellef bir yemeğin ardından, konyak eşliğinde olurdu. Elinde tabancasıyla odaya girdi. Ölüm, üçüncü bir kişi gibi içeride beklemekteydi.

Bir adam kanepede oturmuş gazete okuyordu. Bell'in içeri girmesiyle gazeteyi yanına bıraktı ve günah gibi çirkin bir suratla ona baktı. Yağlı, siyah saçları kafasına yapışmıştı. Yüzü, adeta bir katır tarafından tepilmiş gibiydi, gövdesiyse fuarda birincilik kazanmış bir domuzunkini andırıyordu. Gözlerinde tuhaf bir sıcaklık ve dostça bakan bir ifade vardı. Kurbanlarından çoğu bu ifadeye kanmış olabilirdi ama Bell hiç aldanmadı; adamın kaplan gibi çevik ve kuvvetli olduğunu görebiliyordu.

"İçeri nasıl girdin?" diye sordu Bell sertçe.

Yabancı, elindeki anahtarı kaldırıp gösterdi. "Maymuncuk," dedi hırıltılı bir sesle. "Yanımdan hiç ayırmam."

"Adın ne?"

"Adımı öğrenmenin bir önemi yok. Nasılsa kullanma fırsatın olmayacak. Ama madem sordun, söyleyeyim. Red Kelly."

Bell'in optik hafızası hemen vites yükseltti ve geçmişte okumuş olduğu bir rapor aklına geldi. "Evet, berbat şöhretli Red Kelly; eski boksör, Barbary Coast'ta salon sahibi ve katil. Dünya şampiyonu James J. Corbett'e karşı iyi bir maç çıkarmıştın. Belki bir gün California sınırlarının dışına çıkarsın diye senin hakkında bir rapor incelemiştim. Şimdi hata etmişsin. Başka eyaletlerde seni tutuklanmaktan koruyan yamuk politikacılar var, ama Colorado'da bu sökmez. Burada tutuklanırsın."

"Kim beni tutuklayacakmış?" diye sordu Kelly altın dişlerini ısıldatarak. "Sen mi?"

Bell vücudunu gevşetmiş, Kelly'nin yapacağı hamleyi .bekliyordu. "Sen ilk olmazsın."

"Senin hakkında her şeyi biliyorum, parlak çocuk," dedi Kelly nefretle. "Mezara soktuğum diğer hıyarlar gibi senin de kanını dökeceğim."

"Kaç polis ve dedektif öldürdün?"

Kelly sırtıttı. "Hatırlayabildiğim üç kişi var. Bir süre sonra sa- yılar unutuluyor."

"Artık başka cinayet işleyemeyeceksin, Kelly," dedi Bell sakince.

"Deme yahu. Elindeki o mantar tabancasıyla beni korkutacağını sanıyorsan, boşuna nefes tüketme."

"Bununla seni öldüremez miyim sanıyorsun?" dedi Bell.

"Buna fırsatın bile olmaz," dedi Kelly telaşsızca.

Bell, adamın gözlerindeki ani kıpırdanmayı fark etti. Yıldırım hızıyla çömelip döndü ve ateş ederek, perdenin arkasından çıkıp kendisine saldırmaya hazırlanan adamı alnından vurdu. Silah sesi açık kapıdan dışarıya çıkarak bütün otele yayıldı.

Kelly yandaşının cesedine kayıtsız gözlerle baktı. Sonra Bell'e dönüp gülümsedi. "Şöhretin boşuna değilmiş. Ensende gözlerin var herhalde."

"Beni öldürmeye geldin," dedi Bell. "Neden?"

"Sadece bir iş, o kadar."

"Parasını kim verdi?"

"Bilmen gerekmez." Kelly ağır ağır ayağa kalktı.

"Sakin belinin arkasındaki tabancaya uzanayım deme," dedi Bell küçük tabancasını adamın üstüne doğrultarak.

Kelly yine altın dişlerini sergiledi. "Tabancaya ihtiyacım yok."

Kuvvetli bacaklarıyla tıpkı ateşlenmiş bir toptan fırlayan gülle gibi saldırdı.

O iki saniye içinde Bell'i kurtaran şey, aralarındaki iki buçuk metrelik mesafe oldu. Aralarındaki mesafe biraz daha kısa olsaydı, Kelly çığ gibi üstüne yığılacaktı. Adam yine de bir koç gibi toslayıp Bell'i yumruk yağmuruna tuttu. Bell, yediği bir yumruk yüzünden önce iskemlenin üstüne sonra da yere düştü. Ama daha önce tabancasını .ateşleyip Kelly'yi sağ omzundan vurmayı başardı.

Kurşunu yiyen Kelly bir an sendelediyse de düşmedi. Müthiş kuvvetli olan adamın çok sağlam kasları vardı; kurşun beynine veya kalbine isabet etmedikçe düşeceği yoktu. Kızıla boyanan gömleğine bir cerrah kayıtsızlığıyla baktı. Sonra şeytani bir sırıtışla, "Mantar tabancan sadece iki kurşun alır, parlak çocuk," dedi. "Artık boş."

"Bana parlak çocuk demen hoşuma gitmiyor," dedi Bell ayağa kalkarak.

Kelly belinin arkasındaki Colt revolveri çıkardı. Tam tabancayı doğrultmuş tetiği çekmek üzereyken, Bell tabancasını var gücüyle ona fırlattı. Bir metre mesafeden ıskalaması imkânsızdı. Kuars gibi sert ve ağır olan küçük tabanca Kelly 'nin tam iki kaşının arasına isabet etti.

Fıskıran kan hemen yüzünü kapladı. Bu darbe onu omzuna aldığı kurşundan daha çok sarmış olsa da duyduğu acıyı gösteren en küçük bir ses çıkarmadı. Tabanca hâlâ elindeydi, ama nişan almak için doğrultmadı. Bell başını eğip, tıpkı bir yunusun beyaz köpekbaliğine saldırması gibi onun üstüne atıldı ve var gücüyle Kelly'nin karnına tos attı. Eski boksör, sadece bir homurtu sesi çıkardı ve inanılmaz bir kuvvetle Bell'i odanın öbür ucuna savurdu.

Şiddetle duvara çarpan Bell bir an soluk alamadı. Çarpma biraz daha şiddetli olsaydı, aylarca hastaneden çıkamazdı. Ama az önceki saldırısı boşuna olmamıştı. Kendi doksan kiloluk gövdesiyle Kelly'nin yüz yirmi beş kiloluk cüssesinin çarpışması sırasında revolveri katilin elinden almayı başarmıştı.

"Artık teslim ol, yoksa vururum," gibi bir uyanda bulunmaya gerek görmedi. Bell, öldünneye kararlı bir katile boşuna nefesini tüketmemesi gerektiğini biliyordu. Silahsız bir kavgada Kelly'yi alt edemeyeceğinin de farkındaydı. Katil ondan çok daha kuvvetli ve acımasızdı. Bell ona iki el ateş etti, ama Kelly buna rağmen bir goril çevikliği ve gücüyle uzanıp Bell'in boğazına sanldı ve sıkmaya başladı. Vücuduyla Bell'i yere yapıştırmış, tabancayı tekrar kullanmasına imkân vermiyordu. Gövdesine giren kurşunlardan hiç etkilenmemiş gibi sakin ve kararlı bir şekilde Bell'in boğazını sıkıyordu.

Bell kıpırdayamıyordu ve boğazına gömülen parmakları çekmek için elini uzatması mümkün değildi. Kelly ondan çok daha kuvvetliydi. Bell onun boğarak öldüreceği ilk insanın kendisi olmadığına emindi. Eğer derhal bir şey yapamazsa, öldürdüğü son insan da kendisi olmayacaktı. Gözleri gitgide kararmaya başlamıştı.

Bell'i en çok şaşırtan şey, ölmesine birkaç saniye kaldığını anlamaktan çok, Kelly'nin kamına sıkıldığı iki kurşuna ne olduğuydu. Adamın gövdesine iki kurşun isabet ettiğine emindi. Başım kaldı- np, adamın iblis gibi kapkara gözlerine ve akan kanla kırmızı bir maskeye dönüşmüş yüzüne baktı. Neydi bu adamı hâlâ hayatta tutan, neden dermanı kesilmiyordu? Bu herif insan falan değildi.

Sonra, hafifçe de olsa boğazındaki baskı biraz azalmaya başladı. Bell gırtlaklarını saran parmakları çekmeye çalışmak yerine, uzanıp iki başparmağını Kelly'nin ifadesiz gözlerine gömdü; bayılmadan önce yapabileceği son hamlenin bu olduğunu biliyordu. Sonra burgu gibi dönerek vücudunu Kelly'nin altından çıkarmayı başardı.

Çam yarması boksör inleyerek ellerini gözlerine götürdü. Göremediği halde Bell'e doğru süründü. Bell'in savurduğu tekmelerden biri Kelly'nin kamına isabet etti. Bell işte o anda adamın göğüs kafesinin altında, gömleğini kızıla boyayan iki kurşun deliği olduğunu gördü ve bu adam nasıl hâlâ mücadele edebiliyor, diye

düşünmeden edemedi. Çoktan ölmüş olması gerekirdi. Buna rağmen Kelly uzanıp Bell'in bacağına yapıştı.

Bell, onun kanıyla ıslanmış halının üstünde katile doğru çekiliyordu. Serbest ayağıyla bir tekme savurdu; ancak Kelly bu darbeden de hiç etkilenmedi. Bell'in bacağına saran parmaklar kenetlendi, tırnakları kumaştan geçip etine gömüldü. Giderek Kelly'e yaklaşıyor, gözleri nefretle parlayan adamın yaralı yüzünü görüyordu.

Bu sefil mücadeleyi bitirme zamanı gelmişti. Colt hâlâ Bell'in sağ elindeydi. Sakin bir şekilde namluyu Kelly'nin yüzüne dayadı ve tetiği çekti; .44 kalibrelik kurşun Kelly'nin sağ gözüne girdi.

Herhangi bir çığlık veya mide bulandırıcı bir gurultu sesi duyulmadı. Kelly soluğunu bıraktı ve tıpkı ölen bir dinazorun devrilmesi gibi halının üstüne yuvarlandı.

Bell yerde doğrulup sızlayan boğazını ovarken odaya koşarak giren adamları gördü. Adamlar kan denizi ortasında yüzü tanınmayacak hale gelmiş dev gibi bir adamın yattığını görünce hayretten donakaldılar. Kanlı dudakları arasından görünen altın dişleri bu yüzü daha da korkunç hale getiriyordu.

Kelly'nin ölümü epey zorlu olmuştu, ama ne içindi? Para mıydı? Borcu mu vardı? İntikam mıydı? Bu sonuncusu olamazdı. Bell, bu Barbary Coast canavarıyla ilgili hiçbir soruşturma yapmış değildi. Birisi ona bu cinayeti işlemesi için adamakıllı para vermiş olmalıydı.

Acaba bu sorunun cevabını bulabilecek miyim, diye geçirdi içinden.

???

Bell ertesi sabah porselen banyo küvetinden çıkıp üstünden damlayan sulan havluyla kuruladıktan sonra aynadaki görüntüsüne baktı. Boğazı hiç iyi görünmüyordu. Fena halde şişmişti ve morarmış izlerden, neredeyse Kelly'nin gırtlığına gömülen parmaklarının şeklini görebiliyordu. Temiz, beyaz bir gömlek giydi; bunun yüksek ve kolalı yakası her ne kadar tahriş olmuş tenini acıtsa da, çürükleri gizleyebiliyordu.

Sızlayan bedenindeki çürükler sadece boğazında değildi. Kelly'nin onu yere devirmesinden ve duvara çarpmasından kaynaklanan bereleri de vardı. Bunlar da en ufak bir temasta canını yakıyor ve çabuk iyileşebilecek gibi görünmüyordu.

Bell her zamanki gibi keten takım elbisesini giyip otelden çıktı. Western Union ofisine giderek, uğradığı saldırıyı bildirmek için Van Dom'a bir telgraf çekti. Daha sonra ofise geldiğinde Agnes Murphy gözlerinde anaç bir kaygıyla ona baktı. "Ah, Bay Bell. Başınıza gelenleri duydum. Umarım size bir şey olmamıştır."

"Bir iki yerim berelendi o kadar, Agnes."

Bell'in sesini duyan Curtis ve Irvine toplantı odasından fırlayıp ona doğru gelirlerken Aleksander de ofisinden çıktı. İki ajan büyük bir coşkuyla elini sıktılar. Biraz fazla coşkulu olan bu karşılama yüzünden Bell'in canı yandı. Aleksander ise geride durup onla- n bir seyirci gibi izlemekle yetindi.

"Seni hayatta ve yine dimdik görmek çok güzel," dedi Curtis. "Duyduğumuza göre epey sıkı bir kavga olmuş."

"İlk kez tahtalı köye bu kadar yaklaştığımı hissettim," dedi Bell.

"Seninle telefonda konuştuktan sonra," dedi Curtis. "San Francisco ofisimize telgrafla senin verdiğin Red Kelly kimliğini gönderdim. Kelly'yi ve senin öldürülmeni isteyebilecek müşterilerini soruşturacaklar."

"Korkunç bir şey," dedi Aleksander duygudan yoksun bir sesle. "Birinin bir Van Dom ajanını öldürmeye kalkışması akıl alır şey değil."

Bell dönüp Aleksander'e uzun uzun baktı. "Acaba Kelly benim nerede kaldığımı nasıl öğrenmiş olabilir?"

"Kelly, San Francisco'da, Barbary Coast'un tanınmış çete patronlarından biriydi," dedi Irvine. "Senin daha önce hapse attırdığın ya da idam edilmesine sebep olduğun kişilerden birinin bir akrabası San Francisco'lu olabilir mi?"

"Aklıma hiçbir isim gelmiyor," dedi Bell. "Ama bir tahminde bulunmam gerekirse, bu işin ardında Kasap Haydut var gibi geliyor bana."

"Senin bu vakada çalıştığını biliyorsa, ölmeni istemesi için yeterince nedeni vardır," dedi Irvine.

"Bu işin köküne inmedikçe durmak dinlenmek yok," dedi Aleksander. Bunlar Bell için, içi boş sözlerdi. "Seni hayatta ve iyi gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin." Sonra dönüp ofisine girdi.

Aleksander gittikten sonra Bell ajanlara döndü. "Tabuta bir çivi daha çakıldı, baylar. Haydudun bulunduğu yer kesinlikle San Francisco."

18

Bell, Irvine ve Curtis, Oakland'da feribottan inip birbiri ardına sıralı kemerleri ve tepesinde tavan pencereleri olan, üç katlı muazzam feribot terminaline girdiler. Buradan hemen Market Sokağı'nin başındaki Embarcadero'ya çıktılar. Irvine ve Curtis motorlu bir taksi bulmaya çalışırken, Bell, İspanya'nın Sevilla şehrinde bulunan on ikinci yüzyıldan kalma Giralda çan kulesi tarzında yapılmış seksen metrelik saat kulesine baktı. Saatin uzun kollan dördü on bir geçtiğini gösteriyordu.

Bell kendi saatine baktı ve feribot terminali saatinin bir dakika ileri olduğuna karar verdi.

Terminale aynı anda dört feribot yanaşmış olduğu için ajanlar o kalabalıkta boş bir motorlu taksi bulamadılar. Bell bir fayton durdurdu, sürücüsüyle pazarlık ettikten sonra kendilerini Palace Otel'e götürmesini söyledi. Hepsi oturduktan sonra Curtis, "Van Dom San Francisco ofisine ne söylemeyi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bölge müdürüyle birlikte yemek yiyeceğiz. Adı Horace Branson'dur. Onunla bir ara New Orleans'ta birlikte çalışmıştık. İyi bir

161

insandır ve işinde çok başarılıdır. Ona bir telgraf çektim, bana hemen cevap verip elinden geldiğince işbirliği yapmaya hazır olduğunu bildirdi. .38 kalibrelik Colt satın alan kişilerin isimlerini edinmek için ajanlarını silah satıcılarına göndereceğine söz verdi."

Irvine elindeki yanmamış sigarayı parmakları arasında yuvarlıyordu. "Ben, Cromwell ve Crocker bankalarına gidip seri numaraları- n bilinen çalıntı banknotların izini bulmak için yardım isteyeceğim."

Bell, Irvine'ye döndü. "Diğer büyük bankalara da baksan iyi olur; çalıntı banknotlar Wells Fargo ve Bank of Italy'de bulunabilir. Haydut San Francisco'luysa paraları şehirde birçok yere yaymış olabilir."

"Ben de O'Brian Mobilya Şirketi vagonunun izini bulmaya çalışınm," dedi Curtis.

Bell ayaklarını uzattı. "Bronson'la görüştüktan sonra, Telluride'deki San Miguel Valley Bankası'na gönderilecek parayla ilgili sahte haber için bültenler yazıp, şehrin büyük gazetelerine gidecek ve editörlerden bu haberi yayınlamalarını isteyeceğim."

Fayton muhteşem bir yapı olan Palace Otel'e gelip, fayton giriş kapısından beyaz mermer balkonların yedi kat yükseldiği, yüzden fazla süslü sütunun bulunduğu Garden Court'a girdi. Işık, tepedeki vitraylı cam kubbeden içeri süzülüyordu.

Bell sürücüye parasını verirken hamallar da bagajı içeri taşıdılar. Üç Van Dorn ajanı çok geniş ve şatafatlı lobiden içeri girdikten sonra kayıt yaptırdılar ve kızılâğaç panellerle kaplı hidrolik asansörle odalarına çıktılar. Bell üç odanın birleştirilerek büyük bir suit haline getirilmesini sağlamıştı.

"Saat neredeyse beş oldu," dedi Bell, Irvine ve Curtis'e. "Bugün artık pek bir şey yapamayız. Banyo yapıp dışarı çıkalım, güzel bir yemek yiyip sıkı bir uyku çekelim. Yarı sabah da erkenden işe koyuluruz."

"Bu fikri sevdim," dedi Irvine; sekiz saatten beri hiçbir şey yemedikleri için midesi gurulduyordu.

% \

"Bildiğin iyi bir restoran var mı?" diye sordu Curtis.

"Bronson buradaki Bohemian Kulüp'ün üyesidir. Onunla birlikte kulüp salonunda yiyeceğiz."

"Harika."

Bell gülümsedi. "Ne kadar harika olduğunu henüz görmüş değilsin."

? 4* ?

Akşam sekizde üç ajan, giriş kapısı Taylor Sokağı'na bakan nüfuzlu seçkinlerin müdavimi olduğu Bohemian Kulüp'ün önünde motorlu taksiden indiler. 1872 yılında gazetecilerin, sanatçıların ve yazarların toplanma yeri olarak kumlan kulübün üyeleri arasında Mark Twain, Bret Harte, Ambrose Pierce ve Jack London da vardı. Yıllar içinde şehrin ticaretini ellerinde tutan nüfuzlu kişilerin de katılımıyla çok güçlü ve egemen bir grup oluşmuştu. İçeriye kadınlar alınmıyordu; üyelerin eşleri ve bekâr misafirleri arkadaki bir kapıdan girmek zorundaydılar.

Bu akşam kadınların yemek salonuna alınmasına izin verilmişti, çünkü ünlü tenor Enrico Caruso davetliydi ve eşinin de orada bulunması için ısrar etmişti. Caruso'nun gelişi çok özel bir durumdu ve kulüp yöneticileri bu geceyi istisna olarak kabul etmişlerdi.

Irvine ve Curtis, Bell'i takip ederek ağırlama odasına girdiler ve uzun boylu, kaslı vücuduyla kule gibi görünen genç yüzlü bir adam gelip Bell'in elini hararetle sıkana kadar beklediler. "Isaac, seni gördüğüme çok sevindim."

"Ben de çok sevindim," dedi Bell eski bir dostu görmenin sevinciyle. "Çok formda görünüyorsun."

"Ağırlık çalışmasını sürdürüyorum." Adam Curtis ve Irvine'ye dönüp gülümsedi. "Merhaba, ben Horace Bronson."

Gür ve tok sesi, omuz dikişleri her an patlayacakmış gibi duran sık takım elbisesinin içindeki kaslı bedeniyle uyum içindeydi. Gür ve güneşten sararmış saçlarının altında çocuksu bir yüzü vardı.

Bell arkadaşlarını tanıştırdığı sırada onların Bronson'un kocaman pençesiyle tokalaşırken yüzlerinin gerildiğini fark edip içinden güldü. Büyük bir şehirde on ajanlık bir ofisin şefi olmasına rağmen Bronson teşkilat hiyerarşisinde kendisinden üstte olan Bell'e büyük bir saygı gösterirdi. Ayrıca onun engin tecrübesine ve kanun kaçaklarını yakalamadaki şöhretine hayranlık duyardı. San Francisco ofisi şefliği

için Van Dom'a onu Bell tavsiye etmişti; Bronson bu nedenle ona minnettardı.

"Böyle gelin, yemek salonuna gidelim," dedi Bronson. "Kulübün gurme yemekleri ve güzel şarapları meşhurdur."

Bronson önde, lobiden çıkıp yerlerin, duvarların ve tavanın maunla kaplı olduğu çok zarif bir yemek salonuna girdiler. Bronson şef garsona bir şeyler söyledi.

Sonra Bell'in yanına gelip elini onun omzuna koydu. "Bize genellikle iş görüşmeleri yaptığım masayı vermesini rica ettim. Salonun 'köşesinde, konuşmalarımızın duyulmayacağı bir yerde."

şef garson onları diğerlerinden apayrı duran ve bulunduğu yerden salondaki herkesin kolayca görülebileceği bir masaya götürdü. Masa başında bekleyen garson herkesin önüne peetelerini koydu ve Bronson'un şarap listesinden seçim yapmasını bekledi. Garson uzaklaştıktan sonra Bronson arkasına yaslanıp Bell'e baktı.

".38 kalibrelik otomatik Colt'lann piyasaya sürüldüğü günden beri bunları satan bütün dükkânları araştırdım. Tam altmış yedi tane satılmış. Dört ajanımı bunu soruşturmak için görevlendirdim. İki üç gün içinde istediğimiz bilgiyi getirirler; şansları varsa bu daha da çabuk olabilir."

"Teşekkür ederim, Horace," dedi Bell. "Bu sayede biz de başka ipuçlarıyla ilgilenebileceğiz."

"Bu, hiçbir şey," dedi Bronson gülererek. "Hem zaten Bay Van Dom size her konuda yardımcı olmamı istedi."

"Her türlü yardıma ihtiyacımız var."

"Kasap Haydut'la ilgili başka ipucunuz var mı?"

"Bu bilginin kesinlikle aramızda kalması lazım. Haydudun teşkilatımızda casusları olduğunu öğrendim."

"Bana güvenebilirsin," dedi Bronson endişeli bir biçimde. "Böyle bir şeyin olabileceğine inanamıyorum. Van Dorn'un haberi var mı?"

"Var," dedi Bell.

Bell sonra Bronson'a, ne kadar cılız da olsa, onlan San Francisco'ya getiren delillerden söz etti. Irvine'nin banknot seri numaralannı araştırdığını, Curtis'in kaçış yolu olan yük vagonunu öğrendiğini, kendisinin de haydudun kızıl saçlı ve bir parmağının olmadığı bilgisini edindiğini anlattı. Ayrıntılan verirken hiçbir süsleme yapmadı. Bunlan anlatırken Curtis ve Irvine de ona katılıp soruşturma- lan sırasında ortaya çıkardıkları şeyler hakkında yorumlar yaptılar. Bell açıklamasını bitirdikten sonra Bronson bir süre hiç konuşmadı.

Neden sonra, "Soruşturmanızda epey yol almışsınız, Isaac," dedi. "Birkaç hafta öncesine kadar elde hiçbir şey yokken, şimdi somut

ipuçları var. Ama ne yazık ki, bunlar haydudun kimliğini ortaya çıkarmaya yetmiyor."

"Haklısın," dedi Bell. "Ama bunlar bizi önce ipe, sonra da halata götürebilecek iplikçikler gibi."

Bronson'un seçtiği şarap, Napa Vadisi'nin en eski şarap imalathanesi olan Charles Krug'un bir California chardonnay ürünüydü. Tatma seremonisinden sonra kadehler dolduruldu. Mönüyü incelerken haydutla ilgili konuşmalar askıya alındı ve yemek seçimi sırasında herkes şarabın tadını çıkardı.

"İlginç çeken bir şey var mı?" diye sordu Bronson.

"Mutfaklarında beşamel soslu uykuluk var. Uykuluğu çok sevdiğim için ben bunu deneyeceğim."

"O şey boğa taşığı olmuyor mu?" diye sordu Curtis.

"Senin dediğin şey Rocky Mountain istiridyesidir," dedi Bronson gülerek.

"Dünyadaki bütün gurmeler bunu çok beğenir," diye açıkladı Bell. "Süt danasının boyun altı bezidir. Süt danasında iki tane salgı bezi vardır, biri boğazında diğeryse yüreğin yanında. Yürek uykuluğu bütün şef aşçıların en lezzetli bulduğu..."

Bell cümlesini bitirmeden aniden durdu ve gözlerini karşıdaki bir noktaya dikip bakmaya başladı. Baktığı şeye odaklanmak için lacivert gözlerini kırmış, az önce koltuğunda rahat bir durumdayken, şimdi gergin bir vaziyette doğrulmuştu.

"Ne oldu, Isaac?" diye sordu Irvine. "Hayalet görmüş gibisin."

"Öyle oldu," diye mırıldandı Bell, gözlerini şef garsonla konuşmakta olan çiftten ayırmadan. Salonda bulunan herkes de dönmüş, bu göz kamaştıran çifte bakmaktaydı. Her ikisinin de alevli kızıl saçları vardı. Kadın, nispeten kısa sayılabilecek adamla aynı boydaydı.

Kadının üstünde Empire stili bir döpiyes vardı; eteği çan biçimindeydi, dantelli bluzunun üstüne giydiği kısa ceketin son derece alçak boyun hattı, muhteşem bir elmas kolyeyi sergiliyordu. Resmîyetin egemen olduğu o dönemde, geniş ve şatafatlı bir tüyle süslenmiş son moda Şen Dul şapkası o akşamın abiye kıyafetli havasına çok uymuştu. Omuzlarındaki şal tilki kürkündendi.

Adam ise yeleği olan, son derece pahalı siyah bir takım elbise giymişti. Bir cebinden, ucu diğer cebindeki saate bağlı kalın bir altın - köstek sarkıyordu. Gözlerinde hiçbir ayrıntıyı kaçırmayan ve kendine güvenen bir ifade vardı. Buranın sahibiymiş gibi salonda göz gezdirdi. Tanıdığı birkaç kişiyi görünce gülümseyip, başıyla selam verdi. Şef garson onları yemek salonunun tam ortasında, diğer konukların

rahatça görebileceği bir yerdeki masaya götürdü. Daha önce prova edilmiş, son derece zarif bir giriş sahnesiydi.

"Bu şatafatlı girişi yapan çift kim oluyor?" diye sordu Bell, Bronson'a.

"Adam, Cromwell National Bank'ın sahibi Jacob Cromwell. Bohemian Kulüp'ün üyesidir. Yanındaki güzel kadın da onun kız kardeşi."

"Kız kardeşi mi?"

"Evet, adı Margaret; yüksek sosyetedendir. Hayır işleriyle uğraşır. O da, ağabeyi de son derece zengin ve nüfuzludurlar."

"Demek adı Margaret Cromwell miş," dedi Bell alçak sesle. "Denver'de onu Rose Manteca adıyla tanımıştım."

Irvine, Bell'e baktı. "Kasap Haydut'un casusu olduğunu söylediğin kadın bu mu?"

"Eğer ikiz kardeşi yoksa," dedi Bell. "Bu, o."

"İmkânsız," dedi Bronson kararlı bir sesle. "Bu son derece saçma bir varsayım. Şehrin bütün zenginleri bir araya gelse, o kadınla ağabeyinin San Francisco için yaptıklarının yarısını yapmamışlardır. Yetimhanelere, hayvanları koruma demeklerine ve şehrin güzelleştirilmesine büyük katkıları vardır. Hayır işlerine büyük miktarda bağışlar yaparlar. Herkesin saygısını ve hayranlığını kazanmışlardır."

"Bronson haklı," dedi Curtis. "Cromwell kardeşler San Francisco'da büyük bir bankanın sahipleriyseler ve zaten çok zenginlerse, soygun ve cinayetlerle ne elde edecekler ki?"

"Miss Cromwell evli mi?" diye sordu Bell, Bronson'a.

"Hayır, bekârdır ve biraz havai biri olarak tanınır."

"Onun haydudun casusu olduğu konusunda yanılmış olabilir misin?" diye sordu Irvine.

Bell gözlerini Margaret Cromwell'e dikmiş, yüzünün her ayrıntısını inceliyordu. Kadın, ağabeyiyle derin bir konuşmaya dalmıştı ve Bell'in bulunduğu yöne bakmıyordu. "Yanılmış olabilirim," diye mırıldandı pek inanmadan. "Onunla Denver'de karşılaştığım kadın arasındaki benzerlik inanılır gibi değil."

"Cromwell'i şahsen tanırım," dedi Bronson. "Buradaki ticari kuruluşları kullanarak bankaları dolandıran bir çeteyi yakalamamız için Van Dom'la işbirliği yapmıştı. Seni onunla tanıştırayım."

Bell başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. "Zahmet etme. Ben kendimi tanıtırım."

Bell, masaların arasından geçerek Cromwell çiftinin oturduğu yere doğru yürüdü. Margaret gelişini fark etmesin diye özellikle onu arkasından ve yan tarafından yaklaştı. Cromwell'i yok sayarak

doğrudan Margaret'e yöneldi ve nasıl tepki göstereceğini merak ederek ona tepeden bakan bir gülücük gönderdi. "Affedersiniz, Miss Cromwell, galiba sizinle Denver'de karşılaşmıştık. Adım Isaac Bell."

Margaret bir anda buz kesti ve başını kaldırıp ona bakmadı. Gözlerinde anlaşılmaz bir ifadeyle karşısında oturan ağabeyine bakıyordu... Şaşkınlık mıydı, dehşet mi?... Ama şok sınırına yakın bir yerde olduğu kesindi. Bir an nasıl tepki göstereceğine karar verememiş görünse de sonra hemen kendini toparladı.

"Üzgünüm, ama ben Bay Isaac Bell adında birini tanımıyorum." Sesinde en küçük bir titreme belirtisi yoktu. Bunu Bell'in yüzüne bakmadan söylemişti. Eğer bakarsa midesine bir yumruk yemiş gibi olacağını biliyordu. Ayakta olmadığına şükretti; yoksa bacakları pelteleşir, yere düşüverirdi.

"Bağışlayın," dedi Bell; kadının tepkisinden, onun Rose Manteca adıyla tanıdığı kişi olduğuna kuşkusu kalmamıştı. "Yanılmışım."

Cromwell nezaket gösterisi yaparak peçetesi elinde ayağa kalkmıştı. Bell'e birinci raunt başlamadan önce rakibini tartan bir boksör gibi bakıyordu. Yüzünde en küçük bir şaşkınlık belirtisi yoktu. Elini uzattı. "Ben Jacob Cromwell, Bay Bell. Kulüp üyesi misiniz?"

"Hayır, Van Dom Dedektiflik Şirketi'nden Horace Bronson'un misafiriyim."

Bell onun elini sıkarken yemek sırasında eldivenlerini çıkarmamış oluşunu tuhaf buldu. Yıllarca soruşturma yapmanın verdiği alışkanlıkla adamın sol elindeki eldivenin küçük parmağına baktı. Parmağı saran kumaşın içi doluydu. Zaten Cromwell'in haydut olduğuna da ihtimal vermiyordu. Bu çok saçma bir düşünce olurdu.

Cromwell başını salladı. "Horace'yi tanırım. Çok iyi adamdır. Şirketiniz için büyük bir değer."

Bell yakından bakınca Cromwell'in kızıl saçlarının çok kısa olduğunu ve başının arkasında seyreilmeye başladığını fark etti. Banker kısa boylu ve zayıftı; hareketlerinde erkeksi bir sertlikten çok kadınsı bir zarafet vardı. Bell onun gözlerindeki ifadeyi bir zamanlar Colorado'da vurmuş olduğu bir dağ aslanınkine benzetti. Derinden bakan soğuk, neredeyse ölü gibi gözler.

"Gerçekten öyledir."

"Bell, ha? Bu adı daha önce duyduğumu sanmıyorum," dedi Cromwell hatırlamaya çalışır gibi yaparak. Sonra da önemli bulmadığını gösteren bir tavırla bu düşüncüyü savdı. "San Francisco'da mı yaşıyorsunuz?"

"Hayır, Chicago'da."

Margaret hâlâ başını kaldırıp Bell'e bakamamıştı. Vücudunun derinliklerinde kontrol edemediği bir ateş yanmaktaydı. Bu huzursuzluğu iyice alevlendi ve yüzü kıpkırmızı oldu. Sonra da engelle- yemediği bir biçimde öfkelenmeye başladı. Öfkesi Bell'den çok, duygularına hâkim olamadığı için kendisine yönelikti. "Ağabeyimle baş başa kalıp yemeğimizi yemek istiyoruz, Bay Bell. İzninizle."

Bell onun uzun boynunun kızardığını görünce memnun oldu. "Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim." Cromwell'e başıyla selam verdi. "Bay Cromwell." Sonra dönüp kendi masasına doğru yürüdü.

Bell, kendilerini işitemeyeceği kadar uzaklaştıktan sonra Cromwell öfkeyle burnundan soludu. "Bu herifin San Francisco'da ne işi var? Red Kelly işini bitirdi sanıyordum."

"Belli ki, Kelly bunu başaramamış," dedi Margaret, içinde hafif bir memnuniyet kıpırtısıyla.

"Senin burada olduğunu nasıl bildi?"

"Hiç bana bakma," diye çıkıştı Margaret. "Rose Manteca olarak Denver'den trenle Los Angeles'e geldim, orada başka bir isimle at satın aldım. Bu atla Santa Barbara'ya gidip, orada başka bir isimle San Francisco trenine bindim. Benim izimi sürmüş olması mümkün değil."

"O halde bunu tesadüf olarak mı kabul edeceğiz?"

Margaret yuvasını kaybetmiş bir enik gibi görünüyordu.

"Bilmiyorum. Hiç bilmiyorum."

"San Francisco'da bulunma nedeni her neyse, onun varlığı bizim için sorun yaratır," dedi Cromwell dört ajanın bulunduğu masaya gergin bir gülümseme göndererek. "Bence herhangi bir ipucuyla buraya gelmiş değil, ama senin haydutla bir bağlantın olduğundan kuşkulaniyorsa, benim kız kardeşim olduğunu öğrendikten sonra soruşturmaya başlar."

"Galiba benim bir tatile çıkma zamanım geldi."

"Fena fikir değil."

"Yarın sabah ilk iş Alaska'daki Juneau'ya yer ayırtırım."

"Neden Juneau'ya gidiyorsun?" diye sordu Cromwell. "Orası insanın iliklerini dondurur."

- "Çünkü Bell'in beni arayacağı en son yer orası olur." Margaret bir an sustu ve gözlerinde hınzır pırıltılar dolaştı. "Ayrıca, Eugene'nin babası Sam Butler'in Juneau'nun dışında maden ocakları var." Margaret bir kahkaha savurarak duygularını bastıran kelepçeyi çözdü. "Böylece gelecekteki mali kaynaklarımı da yerinde incelemiş olurum."

"Sevgili kardeşim," dedi Cromwell. "Sen her zaman sürprizlerle dolusun." Sonra gözleri salonun öbür ucundaki Bell'e çevrildi. "Merak ediyorum," diye mırıldandı. "Acaba Red Kelly'ye ne oldu."

"Belki Bell onu öldürmüştür."

"Olabilir," dedi Cromwell. "Eğer öyle olduysa, Bell sandığımdan da tehlikeli bir adam. Gelecek sefere bu işi kendim halledeceğim."

4. 4.

Bell masaya döndüğünde sipariş ettiği beşamel soslu uykuluk servis edilmişti. Hemen tadına bakmak için çatalına sarılırken sofradakilerin soru yağmuruna tutuldu.

"Denver'de tanıştığın kadın mıymış?" diye sordu Bronson.

Bell bu konunun Bronson için hassas olduğunu bildiğinden kaçamak bir cevap verdi. "Sanırım, yanıldığımı itiraf etmeliyim. Ama benzerlikleri inanılır gibi değil."

"Güzel kadınları iyi seçersin," dedi Bronson gevrek bir kahkahayla.

"Cromwell'i nasıl buldun?" diye sordu Irvine. "Bankasına girip çıkan çalıntı parayla ilgili başvurumda bana yardımcı olur mu sence?"

"Bunu Horace'ye sorman lazım. Ben ona soruşturmadan söz etmedim. Biraz kasıntı olmasına rağmen, nazik bir adama benziyor."

"Biraz kibirli olduğu söylenir," dedi Bronson. "Ama bire bir görüştüğün zaman cana yakındır ve eminim, soruşturmanızda size fazlasıyla yardımcı olacaktır."

"Göreceğiz," dedi Bell nihayet yemeğin tadına bakarak. Lokmasını yuttuktan sonra Irvine'ye döndü. "Sanırım Cromwell National Bank'a seninle birlikte gideceğim."

"Onunla bir daha mı görüşmek istiyorsun?" diye sordu Bronson.

Bell başını iki yana salladı. "Öncelikli bir şey değil, ama bankasını şöyle bir eşelemek isterim."

"Ne bulmayı umuyorsun?" diye sordu Curtis.

Bell omuz silkti, ama gözlerinde belli belirsiz bir pırıltı vardı, "İnan, hiçbir fikrim yok."

İki adam ofise girdiğinde, Marion masasında oturmuş daktiloda bir mektup yazmaktaydı. Başını kaldırıp baktı. Adamlardan tarak yüzü görmemiş gür, kahverengi saçlı olanı dostça gülümsedi. Güneşten esrrçerleşmiş yüzü olmasa, hastalıklı denebilecek kadar zayıftı. Diğer adam uzun boylu, san saçlıydı. Ofis dekorunu incelemek için yan döndüğünden Marion onun yüzünü göremedi.

"Miss Morgan?"

"Evet, yardımcı olabilir miyim?"

"Adım Irvine." Şirket kartvizitini uzattı. "Ajan arkadaşım Isaac Bell ve ben Van Dom Dedektiflik Şirketi'nden geliyoruz. Bay Crom-' well ile bir randevumuz vardı."

Marion ayağa kalktı, ama gülümsemedi. "Elbette. Randevunuz dokuz buçuktaydı. Beş dakika erken geldiniz."

Irvine iki elini yana açtı. "Ne derler, bilirsiniz..."

"Erken gelen kuş solucanı kapar mı?" dedi Marion bunu eğlenceli bulmuş gibi.

Sarışın uzun boylu adam ona döndü. "Ama peyniri de ikinci fare alır."

"Çok zekice, Bay Bell..." dedi Marion sesi birden kısılarak.

Bakışları buluştuğu anda Marion o mavi-menekşe karışımı gözlere bakınca daha önce hiç hissetmediği bir duyguya kapıldı. Adamın en az bir doksan boyunda, sını gibi bir vücudu olduğunu ve usta bir terzi elinden çıkmış beyaz keten bir elbise giydiğini ancak fark edebildi. Kalın bıyığı saçıyla aynı renkteydi. Pek öyle bebek yüzlü sayılmazdı, ama sert ve erkeksi yüz hatlarıyla çok yakışıklı görünüyordu. Batı'nın en vahşi bölgelerinde bile zorluk çekmeyecek sert bir görünüşü vardı, ama aynı zamanda şehrin lüks hayatına da kolayca uyum gösterebilirdi. Duygularını gizlemeyi her zaman becerebilmiş olan Marion, şimdi açık açık adama bakakalmıştı. Bugüne kadar hiçbir erkek önda böyle bir etki yaratmış değildi, özellikle de ilk karşılaşmalarında...

Bell de Marion'un güzelliği ve cazibesi karşısında heyecanlanmıştı. O da gözlerini dikip kadına bakarken, ayaklarının altındaki zemin titriyormuş gibi oldu. Narin görünümüne rağmen söğüt gibi sağlam olduğu belliydi. En karmaşık sorunların bile üstesinden gelebileceğini gösteren güven dolu bir havası vardı. Uzun bacaklarıyla dengeli duruşu zarafet saçıyordu. Gür saçları başının üstünde toplanmış, uzun ve ince bir tutamı neredeyse beline kadar inmişti. Bell onun da aşağı yukarı kendisiyle aynı yaşta olduğunu tahmin etti.

"Bay Cromwell meşgul mü?" diye sordu kendini zorlayıp dikkatini tekrar ziyaret amacına yönelterek.

"Evet..." dedi Marion kekeler gibi. "Ama sizi bekliyordu."

Marion, Cromwell'in kapısını tıklatıp içeri girdi ve Bell ile Irvine'nin geldikleri haberini verdi. Sonra yana çekilip onları içeri alırken, Cromwell de onları karşılamak için masasından kalktı. Kapıdan içeri geçerlerken Bell, kasten elini Marion'un eline sürttü. Marion bir an elektrik çarpmış gibi hissettikten sonra kapıyı kapadı.

"Buyurun oturun, baylar," dedi Cromwell. "Horace Bronson bankama girip çıkan çalıntı parayla ilgili olarak geldiğinizi söyledi."

Irvine fark etmemiş gibiydi, ama Bell Cromwell'in yine eldivenli olduğunu gördü, bu tuhaftı.

"Doğru," dedi Irvine; Bell, konuşmayı onun yönlendirmesini istemişti. "Banknotlardan 214799 seri numaralı olanının bankanıza yatırılmış olduğu haberini aldık."

"Bu çok mümkün," dedi Cromwell yanmamış bir puroyu elinde çevirerek. "Herhalde elli veya yüz dolarlık bir banknottur, çünkü daha küçük banknotları hiç kaydetmeyiz."

Irvine defterindeki notlarına baktı. "Tam olarak bu para Geary Sokağı'ndaki bir çiçekçi dükkânından gelmiş. Adı Rinsler olan dükkân yöneticisi paranın sahte olabileceğini düşündüğü için Van Dom Dedektiflik Şirketi'ne başvurmuş. Banknot sahte değildi. Adam bize bunu nakit parasını özel bir kasaya transfer ederken Cromwell National Bank'tan aldığını söyledi."

"Rinsler'in nedenleri biraz bulanık gibi görünüyor," diye ekledi Bell. "Ama eğer bir şekilde yasaları çiğnediyse, bu iş yerel polis teşkilatının sorunu olur."

"Bir yıl içinde bu bankadan milyonlarca dolar geçer," dedi Cromwell. "Tek bir banknotun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü bu seri numaralı paranın Elkhom, Montana'daki bir banka soygunundan edinildiğini öğrendik; soyguncu orada dört banka personelini ve müşterileri de öldürmüştü," diye açıkladı Bell.

Cromwell açıklamanın sürmesini bekledi, ama Bell ve Irvine sustular. Irvine notlarını kontrol ederken Bell de yoğun bir dikkatle Cromwell'i incelemekteydi. Banker onun bakışlarına hiç gözünü kaçırmadan karşılık verdi. Van Dom'un en iyi ajanıyla bir zekâ maçı oynuyor olmak gururunu törpülemişti.

"Üzgünüm, baylar," dedi Cromwell gözlerini Bell'den ayırıp yanmamış purosuna çevirerek. "Size nasıl yardımcı olabileceğimi anlayamadım. Eğer bu soygundan gelen başka banknotlar da Cromwell Bankası'ndan geçtiyse, çoktan piyasaya çıkmıştır ve izlerini sürmek, o paraları kimin yatırdığını bulmak mümkün olmaz."

"Bu doğru," dedi Bell. "Ama ne kadar zayıf da olsa her ihtimali irdelemek zorundayız."

"Banknotlar yeniydi ve sıralı seri numaraları vardı," dedi Irvine. "Dolaşıma girmeden önce bunları kaydetmiş olma ihtimaliniz var mı?"

"Çok mümkün, çünkü daha önce de söylediğim gibi, elli ve yüz dolarlık banknotları kayda geçiririz."

"Siz veya muhasebeciniz kayıtlarınıza bakabilir misiniz?" diye sordu Bell.

"Elbette." Cromwell masanın altındaki bir düğmeye bastı. Birkaç saniye sonra kapı eşiğinde Marion Morgan belirdi. "Miss Morgan, lütfen Bay Hopkins'i ofisime çağırabilir misiniz?"

"Elbette," dedi Marion.

Hopkins odaya geldiği zaman Bell onun hiç de gözünde canlandırdığı gibi bir tip olmadığını gördü. Onun, kulağının arkasında bir kurşun kalem, soluk tenli, gözlüklü ve ömrünü muhasebe defterleri arasında geçirmiş biri olacağını düşünmüştü; oysa Hopkins, şampiyon bir sporcu gibi iriyan, kuvvetli ve çevik bir adamdı. Bell ve Irvine'yi başıyla selamladı.

"Bay Bell ve Bay Irvine, Van Dorn Dedektiflik Şirketi'nden geldiler. Elkhorn, Montana'daki bir banka soygununda çalınan paraların seri numaralarını kontrol etmek istiyorlar. Elli dolarlık bir banknot bizim bankamıza yatırıldıktan sonra çek bozduran bir müşteriye verilmiş. Bu baylar başka çalıntı banknotların da bankamızdan geçmiş olabileceğini düşünüyorlar. Kaydettiğimiz seri numaralarının listesini kontrol etmek istiyorlar."

Hopkins içten bir gülümsemeyle, "Bana seri numaralarını verin," dedi.

"214799'un altındaki ve üstündeki numaraları sırasıyla kontrol edin," dedi Cromwell hafızasına güvenerek.

"Derhal, efendim," dedi Hopkins. Bell ve Irvine'yi başıyla selamladı. "Eğer bu numaralar bizde kayıtlıysa, birkaç saat içinde öğrenirim."

"Çok teşekkür ederim," dedi Bell.

"Başka bir şey var mı, baylar?" dedi Cromwell görüşmeye son veren bir havada.

"Hayır, çok yardımcı oldunuz. Teşekkür ederiz."

Bell, Irvine'nin önden yürümesi için bekleyip geri de kaldı. Sonra Marion'un masasında durup kadına baktı. "Miss Morgan?"

Marion koltuğunu ona doğru döndürdü ama gözlerine bakmaktan kaçındı.

"Biraz fazla cüretli davrandığının farkındayım, ama bana macerayı seven bir hanım gibi geldiniz. Acaba temkini bir yana atıp bu akşam benimle birlikte yemek yer misiniz?"

Marion ilk anda onu hemen reddetmeyi düşündü, ama artık içinde yasaklanmış bir kapı arajanmıştı ve prensipleriyle arzulanan arasında kıyasıya bir savaş vardı. "Banka müşterileriyle çıkmam yasaktır. Üstelik hiç tanımadığım bir yabancıya nasıl güvenebilirim?"

Bell küçük bir kahkaha atıp ona doğru eğildi. "Her şeyden önce ben bir banka müşterisi değilim. Ayrıca, eğer yeminli bir dedektife

güvenmeyecekseniz, hayatta kime güveneceksiniz?" Uzanıp Marion'un elini avucuna aldı.

Kaybedeceği belli olan bir mücadele verirken Marion'un içini ürperten bir endişe kapladı. Son koruma duvan da yıkıldığı sırada kontrolünü tamamen kaybetti. Kendini tutamaz hale gelmişti.

"Pekâlâ," dedi; sesi kulağına yabancı geliyordu. "Saat beşte işten çıkıyorum."

"Güzel," dedi Bell biraz fazla hevesli bir sesle. "Sizi ön kapıda beklerim."

Bell asansöre yürürken Marion arkasından ona baktı. "Tanrım," diye mırıldandı. "Hiç tanımadığım bir yabancıyla yemeğe çıkmak için aklımı kaçırmış olmalıyım."

Her ne kadar kendini kınıyorsa da gözleri ıslı ıslıldı.

Irvine asansörde Bell'i bekliyordu. "Ne oldu orada?"

"Cromwell'in özel sekreteriyle bir yemek randevum var."

"Çok hızlı çalışıyorsun," dedi Irvine hayranlıkla.

Bell sırtıttı. "Şansım yaver gitti, o kadar."

"Seni tanıdığım kadarıyla, eminim gizli bir amacın da vardır."

"İşle eğlenceyi birleştirdiğimi söyleyebilirsin."

"Ateşle oynuyor olabilirsin," dedi Irvine ciddileşerek. "Eğer kadın Cromwell'in işlerini didiklemek için onu kullandığını anlarsa sorun çıkabilir."

"Bunu zamanı geldiğinde düşünürüm," dedi Bell güvenle.

Otele dönüş yolunda Bell o akşamki buluşmanın iş tarafından çok, eğlence yanını düşünüyordu.

Marion içinde bulunduğu duruma bir açıklama getiremiyordu. Böyle bir heyecanı en son okuldayken tutulduğu bir oğlan kendisine gülümsediğinde duymuştu. Oğlan sadece gülümsemişti, hepsi o kadardı. Ne Marion'a yaklaşmış, ne de konuşmuştu. Şimdi de iki kişilik masada otururken, tıpkı öğrenciliğinde olduğu gibi başı dönüyordu.

Bell saat tam beşte bir motorlu taksiyle gelip onu Cromwell National Bank'ın önünden almıştı. Taksi onları doğruca şehrin en ünlü Fransız lokantası Delmonico'nun da içinde bulunduğu yedi katlı binaya götürmüştü. Asansörle en üst kata çıkmışlar, şef garson onları şehrin ve koyun görüldüğü, etrafı kapalı, özel bir yemek odasına götürmüştü.

Paralı insanlar, her birine eşlik edecek farklı şarapla birlikte on çeşit yemek ısmarlamaktan kaçınmazlardı. Bell, köri soslu, Rockfeller istiridyesi, ardından bir et çorbası, Göller Bölgesi'nden gelen mersinbalığı, kurbağa budu, domuz pirzolası, tavuk ve haşlanmış patatesle kremalı bezelye sipariş etti.

Marion ömründe bu kadar mükellef bir sofrada yemek yememişti. Tabii, şehrin zengin bekârları tarafından daha önce de lüks restoranlarda ağırlanmıştı, ama hiçbirisi ona bu kadar zengin ikramlarda bulunmamıştı. Porsiyonların küçük olmasından memnundu, ama korsesini daha önce gevşetmediği için pişmandı.

Bell, tatlı olarak alevler içinde sunulan portakallı krep suzet ısmarladı. Garson tatlıyı masaya servis ederken Marion kendini zorlayıp Bell'in gözlerine baktı.

"Size bir şey sorabilir miyim, Bay Bell?"

Bell'in gülümsemesi baştan çıkarıcıydı. "Artık bana Isaac diyebileceğin kadar birbirimizi tanıyoruz herhalde."

"Sakıncası yoksa, ben Bay Bell demeyi tercih ederim," dedi Marion kendince doğru bildiği bir ses tonuyla.

Bel, gülüşünü değiştirmeden, "Nasıl istersen," diye karşılık verdi.

"Dedektif maaşıyla bunca masrafı nasıl karşılayabiliyorsunuz?"

Bell güldü. "Sırf seni etkileyebilmek için bütün bir ay para biriktirdim desem bana inanır mısınız?"

"Bir saniye bile inanmam," dedi Marion.

"Cromwell, San Francisco'nun en büyük bankası mıdır?"

Verdiği cevaba karşılık gelen bu soru Marion'u şaşırttı. "Hayır, birisi Wells Fargo olmak üzere iki tane daha büyük banka var. Neden sordunuz?"

"Ailem New England'ın en büyük bankasının sahibidir."

Marion bunu sindirmeye çalıştı, ama başaramadı. "Size inanmadığımı söylesem bana kızar mısınız?"

"Patronuna sor. Söylediğim şeyi doğrular."

Marion'un akli karışmıştı, kaşlarını çattı. "Bankanın yöneticisi olabilecekken neden maaşla çalışan bir dedektifsiniz?"

"Suç soruşturmalarını bankacılıktan daha çok seviyorum. Masa başında kendimi kapana kısılmış gibi hissederim. Ayrıca, bir suçlunun zekâsıyla yarışmanın verdiği heyecan da var."

"Başarılı oluyor musunuz?" diye sordu Marion onun damarına basmak için.

"Kaybettiğimden daha çok kazandım," dedi Bell hiç abartmadan.

"Neden beni seçtiniz?" diye sordu Marion. "Neden daha dengi- niz olan sosyetik bir kadın yerine bir sekreteri yemeğe çıkardınız?"

Bell hiç lafı dolandırmadı. "Çünkü çok güzelsin, zekisin ve beni büyüledin."

"Ama beni tanımıyorsunuz ki."

"Bu durumu değiştireceğimi umuyorum," dedi Bell gözleriyle genç kadını darmadağın etmeyi sürdürerek. "Bu kadar konuştuğumuz yeter. Artık kreplerin tadım çıkaralım."

Lezzetli tatlının ardından Bell, elli yıllık porto şarabı sipariş etti. Sonra arkasına yaslandı ve, "Bana biraz Jacob Cromwell'i anlatır mısın?" diye sordu.

Yemekler ve şarap etkisini gösteriyordu. Marion içine düşmekte olan tuzağın farkına varamayacak kadar çakırkeyif olmuştu. "Neyi bilmek istiyorsunuz?"

"Nereli olduğunu, bankasını nasıl kurduğunu, evli olup olmadığını? Onunla tanıştığımda son derece ilginç buldum. Duyduğuma göre o ve kız kardeşi Margaret, şehrin önde gelen yardımseverleri ara- sındaymış."

"Tam dokuz yıldan beri Bay Cromwell'in yanında çalışıyorum; çok zeki, sezgileri kuvvetli bir adamdır ve müzmin bekârdır. Bankasını 1892 yılında çok az bir sermayeyle kurdu ve doksanlı yılların bunalımından çıkmayı başardı. Dönemin en buhranlı yıllann- da para kazanabildi. O günlerde şehirdeki çoğu banka neredeyse kapanacak hale gelmişti. Ama Cromwell National Bank dimdik ayakta kaldı. Çok kurnazca bir yönetim ve sağlam bankacılık ilkeleriyle aktifleri milyonlarca dolan bulan bir finans imparatorluğu kurdu."

"Becerikli adammış," dedi Bell hayranlıkla. "Belli ki, servetini yoktan var etmiş."

"Evet," dedi Marion. "Cromwell National Bank'ın gelişimi için sadece mucize denebilir."

"Peki banka kuracak parayı nereden bulmuş?"

"Orası biraz esrarengiz. Market Sokağı'nda küçük bankasını kurduğundan önceki iş hayatı konusunda ağzı çok sıkı. Söylentilere göre işe sadece elli bin dolarla başlamış. Ben çalışmaya başladığımda bankanın aktifleri bir milyon dolann üstündeydi."

"Servetiyle ne gibi yatmmlar yapıyor?"

Marion pes eder gibi ellerini kaldırdı. "Gerçekten bilmiyorum. Bana kişisel para durumundan hiç bahsetmez; bununla ilgili bir belge veya yazışma da görmedim."

"Ya ailesi? Jacob ve kız kardeşi nereliler?"

Marion yine cevap veremedi. "Geçmişinden hiç bahsetmemiştir. Bir keresinde babalannın Kuzey Dakota'da, Buffalo adında küçük bir kasabada çiftliği olduğunu söylemişti. Bunun dışında bütün aile bağlan geçmişte gömülü."

"Eminim kendine göre nedenleri vardır," dedi Bell. Marion'u daha fazla sıkıştırmak istemediği için konuşmayı kendi çocukluğuna çevirip, Boston'un seçkinler sosyetesinde nasıl büyüdüğünü, Yale Üniversitesi'ne gidişini, aile bankası yerine Van Dom Dedektiflik Şirketi'nde çalıştığı için babasının ne kadar üzüldüğünü anlattı. Sonra ince bir manevrayla konuyu tekrar Cromwell'e getirdi.

"Cromwell bana eğitimli bir adam gibi göründü. Acaba hangi okula gitmiş?"

"Margaret bir ara bana Minnesota'da bir üniversiteye gittiklerini söylemişti," dedi Marion peçetesiyle dudaklarının kenarını silerek.

"Margaret güzel bir kadın," dedi Bell onun tepkisini ölçmek için.

Marion, patronunun kız kardeşinden pek hoşlanmadığını gizlemeye çalışmadı. "Bir dolu hayır kuruluşunda çalıştığını biliyorum, ama şahsen benim yakın arkadaşım olacak biri değil."

"Güvenilecek biri değil mi?" diye yumurtladı Bell.

"Her zaman doğruyu söylemez. Sık sık adı skandallara karışır, Bay Cromwell de bunları örtbas etmek için uğraşır. Ama nedense kız kardeşinin bu maskaralıklarından rahatsız olduğu pek söylenemez. Hatta, neredeyse bunları hoş buluyor denebilir."

"Cromwell çok seyahat eder mi?"

"Evet, sık sık Oregon'a balık avına gidip Bohemian Kulüp'ün ormandaki dinlenme tesisinde kalır veya Alaska'ya ava gider. Ayrıca yılda üç kere ülkenin çeşitli yerlerinde yapılan bankerler toplantısına katılır. Yılda bir kere de Margaret'le birlikte Avrupa turuna çıkarlar."

"Demek ki bankanın günlük işleriyle pek uğraşmıyor."

- Marion başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, Bay Cromwell şehir dışındayken haftada bir bankayla temas kurar. Ayrıca bu alanda ülkenin en iyi beyinlerinin bulunduğu bir yönetim kurulu var."

Garson, porto şarabını gümüş bir tepside getirdi. Birkaç dakika sessizlik içinde içkilerini yudumladıktan sonra Marion konuştu.

"Neden bana Bay Cromwell hakkında sorular soruyorsunuz?"

"Ben bir soruşturmacıyım. Meraklı olmam doğaldır."

Marion alnına düşen buklelerini itip saçını sıvazladı. "Kendimi bir yana itilmiş gibi hissediyorum."

Bell temkinli gözlerle ona baktı. "İtilmiş gibi mi?"

"Evet, patronum hakkında onca soru sordunuz ama benimle ilgili hiçbir şey sokmadınız. Tanıdığım çoğu erkek ilk çıkmamızda benim geçmişimi öğrenmek ister."

"O konuya girmeye cesaret edeyim mi?" diye olta attı Bell.

"Herhangi bir tehlike yok," dedi Marion gülerek. "Aslında son derece renksiz bir hayatım var. California'nın yerlisiyim, Sausalito'nun karşısındaki körfezde doğdum. Annem ben küçükken öldü, Western Pacific Demiryolu Şirketi'nde mühendis olan babam, ben şehirdeki ilk sekreterlik okuluna gidene kadar bana özel öğretmen tuttu. Okulu bitirince Jacob Cromwell beni işe aldı ve o günden bu yana onun bankasında çalışıyorum; daktilograf olarak başlayıp, onun özel sekreterliğine kadar yükseldim."

"Hiç evlendin mi?"

Marion mahcup bir gülümsemeyle baktı. "Birkaç evlenme teklifi aldım, ama nikâh memuru önüne hiç çıkmış değilim."

Bell masanın üstünden uzanıp onun elini tuttu. "Umarım bir gün beyaz atlı prens ortaya çıkar ve ayaklarını yerden keser."

Marion elini geri çekti; bu jest onu reddetmekten çok kendi iradesini ortaya koymak içindi. "Beyaz atlı prensler pek sık bulunmuyor. Bugüne kadar San Francisco'da hiçbirini görmedim."

Bell o noktayı fazla eşelememeye karar verdi. Niyeti, onunla bir daha çıkmak ve karşılıklı çekimin kendilerini nereye sürükleyeceğini bekleyip görmektir. "Bu gece benim için çok keyifli oldu. Sohbeti de kendisi kadar güzel olan bir kadına sık rastlanmıyor."

"İltifat etmekte çok ustasınız."

Bell gözlerini ondan ayırdı. Şansını daha fazla zorlamak istemiyordu, ama cevap verilmesi gereken çok önemli bir soru daha vardı. "Cromwell hakkında çok merak ettiğim bir şey daha var."

Bell, onun yüz ifadesinden hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordu. Kadın ondan bir daha buluşmalarıyla ilgili bir teklif beklemişti; Bell o anda Marion'un ona karşı duyduğu hislerden kuşkulananmaya başladığını sezdi.

"Neymiş o?" dedi Marion birden buz kesen bir sesle.

"Onu ilk defa Bohemian Kulüp'teki yemekte, bugün de ofisinde gördüğüm zaman eldiven giyiyordu. Yemek yerken veya masasında çalışırken hep eldiven mi giyer?"

Marion kendisi için o gecenin bittiğini belirtir gibi peçetesini katlayıp masanın üstüne bıraktı. "Küçükken bir yangında kalmış. Her il i eli de fena halde yanmış; yara izlerini gizlemek için eldiven giyer."

Bell onu kullandığı için kendini kötü hissediyordu. Marion hayat dolu, güzel ve zeki bir kadındı. Kalkıp onun tarafına yürüdü ve iskemlesini çekerek kalkmasına yardım etti. "Dedektiflik yanıma bastıramadığım için gerçekten çok özür dilerim. Umarım beni bağışlarsın. Bunu telafi etmek için bana bir fırsat daha verecek misin?"

Marion onun içten olduğunu anlayınca içinde bir heyecan kıpırtısı oldu ve onun gerçekten de kendisine ilgi duyduğu ümidi depreşti. Bu adam kendisini fena halde baştan çıkarmıştı. "Pekâlâ Isaac, seninle bir kere daha çıkarım. Ama soru sormak yok."

"Som olmayacak," dedi Bell, ona ön adıyla hitap etmesinden memnun. "Söz veriyorum."

İki gün sonra dört dedektif, Market Sokağı'ndaki Cali Bina- sı'nın beşinci katındaki Van Dorn Dedektiflik Şirketi'nin ofisinde buluştular. Yuvarlak bir masa etrafında oturup birbirleriyle notlarını karşılaştırdılar. Ceketler askıya asılmış, herkes gömleğiyle kalmıştı. Birinde papyon, diğer üçündeysse kolalı yakalarının altında kravat vardı. Üçü Van Dorn logolu porselen kupalardan kahve içerken, biri çayını yudumlamaktaydı. Masanın üstü sağa sola saçılmış kâğıtlarla ve dosyalarla doluydu.

"On bin maden işçisinin maaş ve ikramiyelerinin ödenmesi için San Francisco darphanesinde yeni basılmış banknotlardan oluşan çok büyük bir miktarın Telluride, Colorado'ya nakledileceği haberini kaleme aldım," diye açıkladı Bell. "Miktarın ne kadar olduğunu yazmadım, ama beş yüz bin dolar civarında olabileceğini ima ettim."

"Ben de bu haberin yayınlanması için gazete editörleriyle görüştüm," dedi Bronson. "Yarınki gazetelerde çıkacak." .

Irvine kahve kupasını tabağı içinde çeviriyordu. "Eğer haydut San Francisco'da yaşıyorsa, bu haber üzerine şansını denemek isteyecektir."

"Tabii, eğer San Francisco'da yaşıyorsa," diye tekrarladı Curtis. "Burada kör atış yapmış durumdayız. Çıkmaz sokağa da sapmış olabiliriz."

"Yük vagonunun ve bir miktar çalıntı banknotun buraya geldiğini biliyoruz," dedi Bell. "Bence onun Körfez Bölgesi'nde yaşıyor olma ihtimali çok yüksek."

"Kesin olarak bilsek işimiz kolaylaşır," dedi Bronson. Irvi- ne'ye baktı. "Çalıntı banknotların izi kayboldu demiştin."

"Bir şey çıkmadı," diye bildirdi Irvine. "Aradan çok zaman geçmiş; paraların tekrar piyasaya girmeden önce nereye gittiğini bulmak mümkün değil."

"Bankalarda bunları getirenlerin kaydı yok mu?" diye sordu Bronson.

"Hayır," dedi Irvine. "Veznedarların bunu bilmeleri mümkün değil, çünkü seri numaralarını kaydetmiyorlar. Bu iş daha sonra bankanın muhasebecileri tarafından yapılıyor. Biz bir bağlantı kurana kadar da aradan çok uzun zaman geçmiş. Banknotları yatıran her kimse, çoktan bir yerlere gitmiş ve unutulmuş."

Bronson bu defa Curtis'e döndü. "Ya senin yük vagonunu araştırma işin ne oldu?"

Curtis suçlu bir çocuk gibi baktı. "Vagon kaybolmuş," dedi çaresiz bir ifadeyle. "Demiryolu parklarını aradım ama hiçbir iz bulamadım."

"Belki şehirden ayrılan bir yük trenine katılmıştır," dedi Bell.

"Geçen hafta tarifeli seferler yapan Southern Pacific yük trenlerinin manifestolarında O'Brian Mobilya Şirketi'ne ait bir yük vagonu gözüküyor."

"Yani bu vagon, yerinden hiç ayrılmamış mı?"

"Aynen öyle."

"O halde neden bulunamıyor?" diye sordu Bronson. "Buhar olup gitmedi ya?"

Curtis pes eder gibi ellerini kaldırdı. "Ne diyebilirim ki? Sizin iki ajanınızla birlikte bütün park yerini bir ucundan diğerine aradık. Vagon orada yok."

"Southern Pacific sevk memurları vagonun buraya gelişinden sonra nereye çekildiğini biliyorlar mı?" diye sordu Bell.

"Terk edilmiş bir deponun yükleme-boşaltma kısmının yanındaki bir yan hatta çekilmiş. Oraya baktık, yoktu."

Irvine bir puro yakıp dumanını havaya savurdu. "Sevk memurunun haberi olmadan bir trene takılmış olabilir mi?"

"Olamaz," dedi Curtis. "Bir trene gizlice vagon eklenirse haberleri oluyor. Frenciler trene eklenen vagonların sıralı seri numaralarını gösteren bir form kullanıyorlar. Böylece vagonlar varış noktalarına geldiğinde trenin arkasından kolayca çıkarılabiliyorlar."

"Belki de haydut vagonun artık işine yaramayacağını düşünerek onu ıskartaya çıkarıp parçalatmıştır," dedi Bronson.

"Sanmam," dedi Bell. "Bence sadece vagonu tekrar boyatıp yeni bir seri numarası koydurmuş, üstüne de başka bir hayali şirketin adını yazdırmıştır."

"Fark etmez ki," dedi Curtis. "Onu yine kullanamaz." -

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Bell.

"Telluride'ye sadece Rio Grande Southern Demiryolu Şirketi'nin seferi var."

"Peki, haydudun Southern Pacific yazısını sildirip yerine yeni şirketin ismini yazdırmasına bir engel var mı?"

"Yok. Sadece boşuna zaman kaybetmiş olur. Rio Grande Southern Şirketi dar hatlı demiryollarında sefer yapar. Southern Pacific trenleriyse, raylar arası 1.5 metre olan standart hatlarda çalışır. Haydudun yük vagonu o hatta kullanılamaz."

"Ne aptalım," dedi Bell. "Rocky Dağlarında sadece dar hatlı demiryolları olduğunu unutmuşum."

"Dert etme," dedi Bronson. "Ben de hiç düşünemedim."

Irvine hüsrân içinde masaya bir yumruk attı. "Özel yük vagonuyla kaçamayacağını bildiği için tuzağa düşmeyecektir."

Bell dudaklarını büzerek gülümsedi. "Adamın kuvvetli yanları var, ama zaafı da var. Ben onun açgözlülüğüne ve kabarmış egosuyla

kendini alt edilmez görmesine güveniyorum. Yeme atlayıp Telluride'deki bankayı soymaya kalkışacağına eminim. Böyle bir vurguna sırtını çeviremez."

"Size iyi şanslar dilerim," dedi Bronson. "Kasap'ı ancak siz yakalayabilirsiniz."

"Senden ne haber var, Horace? Haydudun tabancasıyla ilgili bir iz bulabildin mi?"

"Ümit verici bir şey bulamadım," dedi Bronson. "Yeni ateşli silahlar satış sırasında kaydedilmek zorunda değil. Müşterinin yapacağı tek şey parayı bastırıp silahı satın almak. Satıcılardan hiçbir şey öğrenemedik, ,38'lik bir Colt'u kime sattıklarını hatırlasalar bile isim vermek istemiyorlar."

Irvine boş gözlerle duvara bakıyordu. "Galiba, onca emekle edindiğimiz ipuçları bizi çıkmaz sokaklara yöneltti."

"Evet, geçici bir başarısızlıkla karşı karşıyayız," diye mırıldandı Bell. "Ama oyun henüz bitmiş değil. Hâlâ son golü atmak için bir fırsatımız var."

Cromwell masasında oturmuş, kahvaltısını ederken sabah gazetesini okumaktaydı. Ön sayfadaki bir makaleyi katlayıp, yorum yapmadan masanın karşısında oturan Margaret'e uzattı.

Margaret yazıyı okudu, haberin ilginç noktasına gelince gözlerini kıstı, sonra da başını kaldırıp ağabeyine baktı. "Bunu denemeyi düşünüyor musun?"

"Çok çekici geliyor," dedi Cromwell. "Sanki birisi beni düelloya davet etmiş gibi."

"Telluride hakkında ne biliyorsun?"

"Sadece burada okuduklarımı. Bir vadi içinde bulunuyor. Geniş alana yayılmış bir fuhuş semti var, 1889 yılında Butch Cassidy, San Miguel Vadisi Bankası'nı soymuştu."

"Başarılı olmuş muydu?"

"Evet," dedi Cromwell. "Çetesiyle birlikte yirmi bin dolar çalıp kaçmışlar."

"Galiba, o başardıysa ben de başarıyorum diye düşünüyorsun."

"Cassidy amatörce bir soygun yapıp at sırtında kaçtı," dedi Cromwell kibirle. "Benim yöntemlerim daha bilimseldir."

"Telluride kutu gibi bir vadi içindeyse, giriş ve çıkış için sadece bir tek yol vardır. Polisler treni durdurup bütün vagonları ararlar."

"Zaten yük vagonumu kullanamam. Bu işi o olmadan yapmak zorundayım."

"Anlayamadım."

"Telluride'ye sadece Rio Grande Southern Şirketi sefer yapıyor. Kullandıkları demiryolu dar hatlı, benim Southern Pacific vagonum için rayların arası çok dar. Şehirden kaçışım için başka bir yol düşünmek zorundayım."

Margaret gazete haberiçi bir kez daha dikkatle okudu. "İçimde bu işle ilgili kötü bir his var."

"Ben hislerle hareket etmem. Kesin gerçeklere bakarım ve ne kadar küçük de olsa bütün ihtimalleri göz önüne alırım."

Margaret kupasına kahve dolduran ağabeyine baktı. "Bu defa yardıma ihtiyacın olacak."

Cromwell gözlerini kız kardeşine çevirdi. "Aklından ne geçiyor?"

"Ben de seninle geleceğim."

"Juneau'ya gitmeyecek misin?"

"Ertelerim."

Cromwell bu öneriyi bir süre ölçüp biçti. "Seni tehlikeye atamam."

"Şimdiye kadar hep başarılı oldun," dedi Margaret. "Ama bu defa bana ihtiyacın olabilir."

Cromwell bir süre konuşmadı. Sonra gülümsedi. "Sana gelmemeni emretsem de yine gelirsin herhalde."

Margaret küçük bir kahkaha attı. "Ne zaman senin emirlerine uyduam ki?"

"Çocukluğumuzda bile sözümü dinlemezdin," dedi Cromwell eski günleri hatırlayarak. "Senden iki yaş büyük olmama rağmen, sana sözümü geçiremezdim."

Margaret peçeteyle ağzını sildi. "O halde karar verildi. Bu işte beraberiz."

Cromwell iç geçirdi. "Pekâlâ, kazandın. Umanm seni Alaska'ya giden bir gemiye bindirmediğim için pişman olmam."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Cromwell çatalıyla sofrâ örtüsünde daireler çizerken sanki soyut bir görüntüye bakar gibiydi. "Yarın Colorado'ya giden bir trene bin, sonra Telluride'ye aktarma yap."

Margaret şaşırdı. "Senden önce mi gitmemi istiyorsun?"

"Evet. Her zamankinden farklı bir yol izleyeceğim. Benim yerime sen gidip yerli halkın arasına karışacaksın ve bankanın nasıl çalıştığını inceleyeceksin. Bir kadın olarak hiç kuşku çekmeden dikkatlice gözlem yapabilirsin."

"Telluride de bir kadın mı?" dedi Margaret. "Fahişe rolü yapmam gerekecek."

"Daha iyi bir fikrim var; kocasının madenlerde zengin olmak için terk ettiği bir kadın olduğunu söyle. Böylece her şeye burnunu sokup insanlara sorular sorduğunda kimse kuşkulalmaz."

"Ama yiyip içmek için bir randevu evinde çalışmam gerekecek."

"Nasıl istersen," dedi Cromwell her zamanki gibi kız kardeşinin tuhaflıklarına boyun eğerek.

"Sen ne yapacaksın?"

"Birkaç gün sonra da ben gelirim. Önce nakliyatın gerçekleştiğini öğrenip soygun ve kaçışımız için gerekli planları yapmalıyım."

Cromwell susup kız kardeşine bir ağabey sevgisiyle baktı. "Seni bu kadar tehlikeli bir işe bulaştırdığım için deli olmalıyım."

"Ben de deliyim," dedi Margaret kıkırdayarak. "Heyecan ve macera için deli oluyorum." Farenin üstüne atlamak üzere olan bir kedi pozu takındı. "Tabii, bir fahişe rolü oynama fikri de ağzımı sulandırıyor."

"Aman, ayrıntılarını anlatma bana."

Margaret bir anda ciddileşti. "Ya Isaac Bell ne olacak?"

Cromwell omuz silkti. "Ne olmuş ona?"

"Her yerde karşımıza çıkmaya başladı, belki Telluride'ye de gelir."

"O ihtimal benim de aklımdan geçti, ama para nakliyatını doğruladığım zaman Bell'den endişe etmemize gerek kalmaz. Koskoca San Francisco'da hayalet kovalamakla meşgul olacağı için Telluride'ye geleceğini sanmam."

"Ona hiç mi hiç güvenmiyorum."

"Canını sıkma, kardeşim," dedi Cromwell gülerek. "Bu da diğer soygunlar gibi tereyağından kıl çekmek gibi olacak."

23

Ws&i

Bell istasyonda trenden inerken serin bir ilkbahar havası vardı. Aspen ve Colorado sokaklarının kesiştiği yerde, tabelasında MAMIE TUBBS PANSİYON yazan üç katlı bir ahşap binanın önünde durdu. Elinde adamakıllı eski bir valiz, üstünde epey gün görmüş bir yün ceket, pazen bir gömlek ve yelek vardı. Kalın pamuklu pantolonu branda bezi gibi sertti. Binlerce kilometre kat etmiş gibi görünen eski çizimleri, başındaki buruşmuş Stetson şapka ve dişleri arasındaki Dublin stili kıvrık pipo bu yeni görünüşünü destekleyen öğelerdi. Bell bunlara ek olarak bir de sol bacağı hiç kıvrılmıyor- muş gibi topallıyordu.

Pansiyonun lobisine girince, neşe saçan ve yuvarlak bir armuda benzeyen Mamie Tubbs tarafından karşılandı. Kadının kırışmış saçları iki örgüyle arkasından sarkıyordu. Yüzü, üstüne burun kondurulmuş bir kâse gibiydi.

mm.

"Selam, yabancı," dedi kadın kalın sesiyle. "Kalacak yer mi arıyorsun?"

"Evet, ha'mfendi," dedi Bell nazikçe. "Şehre yeni geldim."

"Yemekler dahil haftada yedi dolar; tabii, yemek servisi yaptığım saatte burada olursan."

Bell cebinden buruşuk birkaç banknot çıkarıp içinden yedi dolar ayırdı. "Buyurun, ücreti peşin vereyim. Param çok değil, ama bir süre idare edecek kadar var."

Kadın içeri girerken onun topalladığını fark etmişti. "Madenlerde iş mi arayacaksın?"

Bell eliyle bacağının üstüne dokundu. "Yanlış yerleştirilen bir dinamit benim madencilik hayatımı bitirdi."

Kadın gelecekteki ücretlerin nasıl ödeneceği konusunda kuşkulandı. "Nerede iş bulmayı umuyorsun?"

"Bir arkadaşım New Sheridan Otel'de bana temizlik görevlisi olarak iş buldu."

Kadın güldü. "Sana bodrumda yatacak bir yer bulamadılar mı?"

"Bodrumdaki bütün yataklan maden işçileri kapmış," diye yalan söyledi Bell. Aslında madencilerin bodrumda kalıp kalmadıklarını bile bilmiyordu. •

Bell sakat madenci kimliğiyle Mamie Tubbs'un merakını tatmin edeceğini biliyordu; böylece kadın, yeni pansiyoneri hakkında dedikodu yapmayacaktı. Kadın ona odasını gösterdikten sonra Bell, valizini açıp içindekileri yerleştirdi. Bir havluya sarmış olduğu 1905 model, .45 kalibrelik Colt Brown tabancasını ve özel olarak yapılmış yirmi mermilik şarjörünü çıkardı. Silahı yatağın altına sakladı, fakat emektar, küçük Remington'unu Stetson şapkası içinde bıraktı. Normal hareketlerini engellesin diye dizinin etrafına sardığı bağı sıkılaştırdı.

Mamie'nin yemek salonunda et yahnisinden oluşan akşam yemeğini yedikten sonra pansiyonda kalan diğer kişilerle tanıştı. Çoğu madenciydi, ama aralarında birkaç mağaza tezgâhtan da vardı; bir kaç- n koca şehirde lokanta açmak için gelmişlerdi. Yemekten sonra Bell Pacific Caddesi'nde volta atıp şehrin yerleşim planını inceledi.

Telluride şehri, San Miguel Nehri'nde altın bulunduktan sonra kurulmuştu. Altının yanı sıra San Juan Dağlarında bulunan gümüş filizi elli yıl içinde bölgenin maden arayıcılarıyla dolmasına yol açmıştı. 1906 yılına gelindiğinde Telluride'deki milyoner sayısı New York'ta bulunanlardan katbekat fazlaydı.

Madenciler, denizden yüksekliği dört bin metre olan dağlarda an peteğine benzeyen ve uzunluğu beş yüz metreyi bulan tüneller kazdılar. Çok geçmeden bu küçük, derme çatma kasaba insanların çılgınca ve pek de muhafazakâr sayılmayacak şekilde hayat sürdüğu, beş bini aşkın nüfuslu bir şehre dönüştü. Burada üç düzine bar-salon ve on iki saatlik vardiyasından sonra rahatlamak isteyen madencilere hizmet veren yüz seksen tane fahişe vardı.

Güneş dağların ardında kaybolup, karanlık çöktükten sonra şehir sokakları pırıl pınlı aydınlandı. 1892 yılında maden sahibi L. L. Nunn, elektrik sihirbazı Nikola Tesla'ya dünyadaki ilk alternatif akımlı elektrik santralını kurdurmuştu. Böylece çıkarılan maden filizleri teleferikle aşağıya naklediliyor, işçiler de bununla yukarıya, madene taşınıyorlardı. Santralden şehre hat çekilince Telluride elektrikli sokak lambalarıyla donatılan ilk şehir olarak tarihe geçmişti.

Bell randevu evlerinin sıklaştığı sokaklarda yürüdü. Üst düzey evlere Senato ve Gümüş Güzeli deniyordu. Açık pencerelerden taşan müzik bütün sokak boyunca duyulabiliyordu.

Bell şehrin merkezi olan Colorado Caddesi'ne geldi ve Telluride First National Bank'ın pencerelerinden içeri baktı. Yarın şehrin şerifi ve banka müdürüyle bir toplantı yapacak, Kasap Haydut yemi yutup bankayı soymaya kalkışırsa, onu nasıl karşılayacaklarını planlayacaklardı. Sonra, on yedi yıl önce Butch Cassidy'nin soymuş olduğu San Miguel Valley Bank'ın önünden geçti.

Güneş çekildikten sonra hava bir hayli soğumuştı. Bell üç bin metre yükseklikte bulunmanın daha derin soluklar almasını gerektirdiğini fark ediyordu. Ana caddedeki salonlara hiç bakmadan doğrudan New Sheridan Otel'e gitti.

Bell lobiye girip resepsiyon görevlisine otel müdürüyle görüşmek istediğini söyledi. Az sonra kısa boylu, kel kafalı bir adam ofisinden çıkıp, komik denebilecek çabuk adımlarla yanına geldi. Sığ ve resmi bir gülümseme ile Bell'in derbeder görünümüne baktı.

"Kusura bakmayın, bütün odalarımız tutuldu. Sheridan tamamen doludur."

"Ben oda istemiyorum," dedi Bell. "Siz Bay Marshall Buck- man mısınız?"

Adamın gülümsemesi kayboldu, gözleri kısıldı. "Evet, Buck- man benim."

"Ben Van Dom Dedektiflik Şirketi'nden Isaac Bell."

Buckman'ın gözleri yine eski haline geldi ve başıyla bir selam verdi. "Bay Bell. Telgrafınızı almıştım. Sheridan Otel'in her bakımından sizinle işbirliği yapacağını söylemek isterim."

"En önemli şey," dedi Bell. "Soran biri olursa benim burada temizlik görevlisi olarak çalıştığımı doğrulamanız."

"Elbette," dedi Buckman. "Bana güvenebilirsiniz."

"Teşekkür ederim, Bay Buckman. Şimdi izninizle, barınıza gidip en iyi viskinizi tatmak istiyorum."

"Bizde sadece en kaliteli viskiler bulunur. Diğer barlarda satılan ucuz şeyler Sheridan'a giremez."

Bell başıyla bir selam verip döndü ve bara doğru yürümeye başladı. O sırada otel müşterilerine kuralları açıklayan bir tabela gördü:

Piyaniste ateş etmeyin; adam elinden geleni yapıyor.

Birinci kattan yukarıya at çıkarılmaz.

Bir yatakta beş kişiden fazla yatmak yasaktır.

Cenaze masrafları otele aittir.

Yatak 50 cent, çarşafli olursa 75 cent.

Kapıya varınca kenara çekilip, yüzü geniş kenarlı şapkasının altında gizlenen sarışın bir kadına yol verdi. Bell sadece kadının güzel bir vücudu olduğunu görebilmişti.

Kadın da odasına çıkan halı kaplı merdivenlere doğru yürürken, yanından topallayarak geçen adama hiç dikkat etmedi.

Çok sonra Bell, bu sarışının Margaret olduğunu fark edemediği için kendine sövdü. Margaret de bu total adamı zamanında tanıyamadığı için kendini suçlayacaktı.

Bell, şerif Henry Pardee ve banka müdürü Murray Oxnard'a durumu açıkladı. Sofraya oturmuşlar, şerifin karısının hazırladığı kahvaltıyı yiyorlardı. Pardee'nin evi ofis ve tutukevi olarak kullanılan binanın tam arkasındaydı. Şerif kalkıp kapının kilidini kontrol etti ve içerisinin görülmemesi için perdeleri kapadı.

Bell, şeriften çok etkilenmişti. Salonun bir duvarı tavana kadar yükselen bir kitaplıkla kaplıydı ve raflarda Shakespeare, Platon, Voltaire, Bacon ve Emerson'un eserleri ile bir yığın Latince kitap vardı. Bell o güne dek bu kadar iyi eğitimli bir kanun adamı görmemişti.

Pardee elini kırılaşmış gür saçlarında gezdirdikten sonra bıyığını çekiştirdi. "Demek, Kasap Haydut'un bankamızı soyacağını söylüyorsunuz, Bay Bell."

"Kesin bir şey söyleyemem," dedi Bell. "Ama onu tanıdığımız kadarıyla, First National Bank'tan gelecek olan yüklü miktar aklını başından alacaktır."

• "t" ? , . 24

'j&Vr^1

. 'Vx/^C.^"»]

"Benim böyle bir para naklinden haberim yok," dedi Murray Oxnard. Uzun boylu, geniş omuzlu, dar kalçalı, az konuşan bir adamdı. Çok ender gülerdi ve yüzünde hep memnuniyetsiz bir ifade olurdu.

"Böyle bir nakliyat yok," dedi Bell. "Haydudu deliğinden çıkarmak için bir tuzak."

Pardee parmaklarını masanın üstünde tıklattı. "Eğer gazetelerde bahsedildiği kadar akıllıysa, biraz soruşturduktan sonra bunun bir tuzak olduğunu öğrenir."

Bell başını iki yana salladı. "Hayır, efendim, Denver'deki bankanın' yöneticileri bu uydurma haberi destekleyecekler."

"Sormamda bir sakınca yoksa," diye başladı Pardee. "Neden Telluride'yi seçtiniz?"

"Çünkü kutu gibi bir kanyonda bulunuyorsunuz ve tek giriş - çıkış noktası batıda. Eğer soygun esnasında onu yakalayamazsak, kaçmasına engel olmak için şehrin konumu oldukça uygun."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Oxnard. "Haydudun göz kırpmadan insan öldürdüğü biliniyor. Çalışanlarımın hayatını tehlikeye atamam, elime onların kanının bulaşmasını istemiyorum."

"Soygun gerçekleşirse, siz ve adamlarınız o sırada bankada bulunmayacaksınız. Çalışan olarak ben ve bir başka Van Dom ajanı bankada bulunacak. Haydudun soygunlardan sonra bir tren vagonuyla kaçtığını bildiğimiz için başka bir ajanımız da gelip giden trenleri kontrol edecek."

"Müşterilerim ne olacak?" diye üsteledi Oxnard. "Onların işlemlerini kim yapacak?"

"Ben de, ajanım da günlük banka işlemlerinde tecrübeliyiz. Eğer haydut vezneye gelirse, onu karşılamaya hazır olacağız."

"Nasıl biri olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Pardee.

"Bir tek küçük parmağının olmadığını ve saçlarının kızıl olduğunu biliyoruz, bunun dışında onu kimse tarif edemedi."

"Çünkü kendisini tanıtlayacak herkesi öldürüyor. Sizin de elinizde sağlam bir tanım yok."

"Ben hâlâ bu işe soğuk bakıyorum," dedi Oxnard.

"Müşterilerimden biri yanlış zamanda, yanlış yerde olup öldürülebilir."

"Her türlü önlemi alacağız," dedi Bell. "Biraz riskli olabilir, ama bu haydudun mutlaka durdurulması lazım. Şu ana kadar otuzdan fazla insan öldürdü. Onu yakalayıp cinayetlerine son verene kadar kim bilir daha kaç kişiyi öldürecek."

"Ben nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Pardee.

"Adamlarınızla bankanın etrafında devriye gezip haydudu korkutmayın," dedi Bell. "Mümkünse hiç ortalıkta görünmeyin, ama adam işe koyulursa hemen müdahale etmeye hazır olun. Haydut soyguna kalkıştığı zaman kullanmamız için bir sinyal ayarlarız."

Her ne kadar Oxnard'ın akli bu tuzak işine hâlâ tam yatmadıysa da Pardee şimdiden kendi bölgesinde haydudun suçüstü yakalanmasıyla kazanacağı şöhreti hayal etmeye başlamıştı. Onun gözünde bu tartışma çoktan bitmiş, karara varılmıştı. Geriye sadece bir tek sorusu kalmıştı.

"Para nakliyatı ne zaman yapılacak?"

"Yarın," dedi Bell.

Oxnard ona merakla baktı. "Şu anda kasadaki gerçek maaş ödemeleri için gelmiş olan para ne olacak?"

"Bırakın kasada kalsın. Haydudun onu alamayacağını garanti ediyorum."

Pardee bıyıklarını burdu. "Hiç maaş gününde bir maden şehrinde bulundunuz mu, Bay Bell?"

"Henüz bulunmadım, ama duyduğum kadarıyla epey taşkınlık olurmuş."

"Bu doğru," dedi Oxnard gergin bir gülümsemeyle. "Her maaş gününde şehrin bir ucundan diğerine kadar yer yerinden oynar."

Pardee de gülümsedi. "Evet, madenciler onca emekle kazandıkları paraları viski ve kumarda harcayana kadar bütün salonlar ve randevuevleri dolup taşar." Bir an susup Bell'e baktı. "Nerede kalıyorsunuz? Belki sizinle temas kurmam gerekebilir."

"Mamie Tubbs'un pansiyonunda kalıyorum."

"Dikkat çekmemek için iyi bir yer," dedi Oxnard. "Mamie tatlı bir kadındır ve çok iyi bir aşçıdır."

"Yahnisini çok beğendim," dedi Bell.

Kahvaltıdan sonra toplantı bitti. Bell ve Oxnard yemekler için Bayan Pardee'ye teşekkür ettiler. Üç adam dışarı çıktıktan sonra Pardee ofisine gitmek üzere onlardan ayrıldı. Bell ve Oxnard da iç yerleşimini incelemek için bankaya gittiler.

Zemin kat binlerce başka bankayla aynıydı. Banka müdürünün ofisi, nakit çekmecelerinin önündeki alan dışında camla kaplı bir veznedar kabininin arkasındaydı. Bankonun bu kesimi dar aralıklı parmaklıklarla çevriliydi. Büyük bir kasa, lobinin yanına doğru uzanan bir girintide bulunuyordu. Bell kasanın mesai saatlerinde hep kapalı tutulduğunu, sadece banka kapandıktan sonra para çekmek veya bütün hasılatın içeriye konulması için açıldığını öğrendi.

"Kasa odanız yok mu?" diye sordu Bell müdüre.

"Gerek duymadık. Maaşlar bize geldikten iki gün sonra çok sıkı muhafaza altında madenlere gönderilir."

"Neden iki gün sonra?"

"Denver'deki bankadan gönderilen miktarı doğrulamak için saymamız gerekiyor."

"Demek ki haydudun harekete geçmesi için az bir süre var."

"Evet," dedi Oxnard. "Eğer bu işe kalkışacaksa, yarın yapmak zorunda."

"Hiç para yatıran yeni bir müşteri veya bankaya girip hiçbir şey yapmadan tekrar dışarı çıkan birini gördünüz mü?"

"Liberty Bell Maden Şirketi'nin yeni denetçisi gelip bir çek hesabı açtırdı." Oxnard bir an tavana bakıp düşündü. "Sonra bir de çok güzel bir kadın geldi ve küçük bir hesap açtırdı. Hali çok acıktıydı."

"Acıklı mı?"

"Kadının kocası, Colorado'da zengin olma hevesiyle onu Io- wa'da terk etmiş. Demiryollarında kondüktör olan bir arkadaşı, kocasının Telluride'deki madenlerde çalışmaya gideceğini öğrenip ona söyleyene kadar adamdan hiçbir haber almamış. Kadın onu bulma ümidiyle buraya gelmiş. Zavallı. Büyük ihtimalle kocası madenlerde ölen birçok adamdan biridir.-"

"Maden denetçisinin adını verebilir misiniz?" dedi Bell. "Kontrol edeyim."

"Hemen öğrenirim." Oxnard ofisine gidip, bir dakika sonra döndü. "Adamın adı Oscar Reynolds."

"Teşekkür ederim."

"Kadını da soruşturacak mısınız?" diye sordu Oxnard.

"Haydut bugüne dek hiç kadınlarla çalışmadı... Aslında erkeklerle de çalışmadı. Soygunlarını hep tek başına yürütüyor."

"Her neyse," dedi Oxnard iç çekerek. "Zavallı kadın. Topu topu iki dolarlık bir hesap açtırdı. Yiyeceğini sağlamak için herhalde genelevlerden birinde çalışmak zorunda kalacak, çünkü Telluride'de kadınlara pek iş yoktur. Olan birkaç işi de zaten madencilerin kanlan kapmış durumda."

"İşi sağlama almak için onun da adını rica edeyim."

.. "Rachel Jordan."

Bell güldü. "Kadının adını hemen hatırladınız."

Oxnard gülümsedi. "O kadar güzel yüzü olan birini hatırlamak zor olmuyor."

"Nerede kaldığını söyledi mi?"

"Hayır, ama sanırım randevuevlerinden birinde kalıyordun" Oxnard ona bilmiş bir bakış attı. "Onu arayacak mısınız?"

"Hayır," dedi Bell düşünceli bir ifadeyle. "Kasap Haydut'un bir kadın olabileceğini hiç sanmıyorum"

Margaret'in Pacific Caddesi'ndeki bir randevuevinde fahişe hayatı sürdürdüğü yoktu. New Sheridan Otel'de kalıyordu ve konforu yerindeydi. Zemin kat planını incelemek, kaç eleman çalıştığını, nerede oturduklarını ve kasanın ne tip olduğunu öğrenmek amacıyla bankada küçük bir hesap açtırdıktan sonra, aslında var olmayan, kayıp kocasını soruşturmak için tek tek bütün maden şirketlerine gitmişti. Bu çabalan sayesinde hikâyesi inandırıcı olmuş, kısa zamanda hakkındaki dedikodular başını alıp gitmişti.

Margaret, adamlarla yüz yüze gelebilmek için uydurma hikâye- siyle Şerif Pardee'ye bile gitmişti. Şeriften kocasını bulmakta yardım istediği sırada Bayan Alice Pardee ofise girdi. Alice çaresiz bir şekilde kendisini terk eden kocasını arayan bu rengi solmuş, ucuz pamuklu elbise içindeki kadına hemen acıdı. Rachel Jordan'm açlıktan ölmek üzere olduğunu varsayıp onu evine, yemeğe davet etti. Margaret yemeğe gelirken yine üstünde San Francisco'da yoksullar için elden düşme kıyafetler satan bir dükkândan almış olduğu aynı ucuz elbise vardı.

O akşam Margaret mutfakta Alice Pardee'ye yardım etmeye kalkıştı, ama şerifin kansı çok geçmeden misafirinin bu işlerden pek anlamadığını fark etti. Alice yemekte pirzola, haşlanmış patates ve sebze, tatlı olarak da elma turtası ikram etti. Yemekten sonra salona geçtiler ve çay servis edildi. Alice eski bir piyanonun başına geçip birkaç parça çaldı.

"Bayan Jordan, nerede kalıyorsunuz?" diye sordu Alice çaldığı parça bitince.

"Miss Billy Maguire adındaki nazik hanım bana kadınlar pansiyonunda garson olarak iş verdi."

Pardee ve kansı üzgün gözlerle bakiştılar. Alice derin bir nefes aldı. "Big Billy, Gümüş Güzeli randevuevinin mamasıdır. Bunu bilmiyor muydunuz?"

Margaret şaşırmış numarası yaptı. "Hiç aklıma gelmedi."

Alice, kadına inansa da Pardee bu yalanı yutmadı. Bir pansiyonla randevuevi arasındaki farkı anlayamayacak bir tek kadın olamazdı. Şerifin içinde kuşku tohumları yeşermeye başladı, ama kansının gözlerini merhamet bürümüştü.

"Zavallı kızcağz," dedi Alice kolunu Margaret'in omzuna koyarak. "Gümüş Güzeli'nde bir dakika daha kalmayacaksın. Kocanı bulana kadar burada benimle ve Henry ile kalırsın."

"Ama kocam belki Telluride'de bile değildir," dedi Margaret ağlamaya hazır bir sesle. "O zaman benim yoluma devam etmem gerekecek; hem sizi rahatsız etmek istemem."

"Olur mu öyle şey," dedi Alice. "Şimdi hemen Big Billy'nin evine gidip eşyalannı al ve buraya getir. Ben de misafir yatağını hazırlanın."

Margaret durumun hakkını verdi ve birkaç damla gözyaşı döktü. "Size nasıl teşekkür edebilirim? Bu iyiliğinizin karşılığını nasıl ödeyebilirim?"

"Bunu hiç düşünme. Henry de, ben de zor durumda kalmış birine yardım edebildiğimiz için seviniyoruz. Hem dinimiz de bunu gerektirir."

Margaret çayını yudumlarken lafı Pardee'nin şeriflik görevine getirdi. "Hayatınız heyecan verici olmalı," dedi. "Telluride gözü kara insanlarla dolu bir yere benziyor. İşiniz zor olmalı."

"Madenciler zaman zaman hırçınlaşabiliyorlar," dedi Pardee. "Ama cinayet gibi ciddi suçlar altı ayda bir falan olur. İki yıl önce madencilerin grevi sırasında çıkan isyanı bastırmak için valinin orduyu göndermesinden beri şehirde sükûnet hâkim."

Pardee'nin kayıp kocası hakkında sorulan cevaplarken Margaret ağırdan alıyor, temkinli konuşuyordu. Buna karşılık şerife şehir ve madenler hakkında birçok soru sordu. "Bankadan maden şirketlerine bir hayli para transfer ediliyor olmalı," dedi laf arasında.

"Evet," dedi Pardee. "Maaşlar çok yüksek miktarları buluyor."

"Peki soygunculardan ve hırsızlardan hiç çekinmiyor musunuz?" diye sordu Margaret masumca.

"Madenciler sağlam insanlardır, suç işledikleri çok ender görülür. Salonlarda ara sıra çıkan kavgalar veya kavganın çok sertleşip birinin ölümüyle sonuçlanması dışında şehrimiz epey sakin."

"Bankaya gittiğimde kasaya baktım, çok sağlam ve güven verici görünüyor."

"Sağlamdır," dedi Pardee piposunu yakarken. "Beş tane dinamit çubuğu patlatsalar bile açamazlar."

"Kasa şifresini bilen tek kişi de banka müdürü mü?"

Pardee böyle bir sorunun bir kadından gelmesini tuhaf buldu, ama duraksamadan cevapladı. "Aslında kilit sistemi her sabah saat onda açılacak şekilde düzenlenmiş. Öğleden sonra saat üçte müdür kapıyı kapatıp saati tekrar kurar."

"Gümüş Güzeli'nde birisi bana Butch Cassidy'nin buradaki bankayı soyduğunu söyledi."

Pardee güldü. "O olay uzun zaman önceydi. O günden beri hiç banka soygunu olmadı."

Margaret fazla ileri gitmekten çekinse de ağabeyinin başarılı bir soygun yapabilmesi için öğrenmesi gereken şeyler vardı. "Madenci maaşları. Bu para gelir gelmez hemen maden şirketlerine mi gönderiliyor?"

Pardee başını iki yana sallayıp, olayı Bell'in duyulmasını istediği şekilde anlattı. "Para bugün geldi ve doğruca bankaya teslim edildi. Yarın sayım yapılacak, ertesi gün de madenlere gönderilecek."

"Parayı korumak için bankada fazladan muhafız bulunur mu?"

"Gerek yok ki," dedi Pardee. "Bankayı soymaya kalkan biri fazla uzağa gidemez. Demiryolu rayları boyunca telgraf hatları varken, bütün eyaletteki şerifler ve emniyet görevlileri durumdan haberdar edilir; soyguncuları hemen yakalarlar."

"O halde böyle bir eylemin başarılı olması mümkün değil."

"Sanırım öyle denebilir," dedi Pardee güvenle. "Başarılı olmasına imkân yok."

Margaret şerifin evinden çıkıp Gümüş Güzeli'ne doğru yürümeye başladı. Onların görüş mesafesinden çıktıktan sonra yan sokaklardan birine girip, birkaç parça eşyasını almak için New Sheridan Otel'e gitti. Yaptığı çalışmadan memnundu ve böylesine şanslı olduğuna inanmıyordu. Şerif ve karısıyla aynı evde kalması sayesinde şehir hakkında çok şey öğrenebilirdi. Ağabeyi geldiği zaman da hataya yer bırakmayan bir plan yapabilmesi için ona yeterince bilgi verebilecekti.

Tek sorun, ağabeyinin nerede olduğunu bilmeyişiydi. Bildiği kadarıyla Jacob hâlâ şehre gelmemişti; maaş paralarının madenlere gönderilmesinden önce soyulabilmesi için sadece yarınları vardı. Margaret fena halde huzursuzlanmaya başlıyordu.

26

¶" VI

Ertesi sabah siyah saçlı bir kadın Telluride yolunda boz renkli bir atın çektiği iki kişilik şık bir fayton sürüyordu. Bu yol, çiftliklerin ve Rio Grande Southern Demiryolları Şirketi'nin son istasyonu olan Montrose'den gelmekteydi. Kadın Denver'den gelmiş, atı ve arabayı şehirdeki bir ahırdan kiralamıştı. Uzun, geyik derisi bir eteklik ve sivri burunlu deri çizmeler giyiyordu. Üstündeyse kurt postu bir ceket ve yeşil bir örgü kazak vardı. Başına da kadınlar için tasarlanmış" bir kovboy şapkası takmıştı. Kıyafeti Batı için şık, ama şatafatlı değildi.

Kadın Colorado Caddesi'ne geldi, San Miguel County Mahkemesi'nin önünden geçtikten sonra şehir ahırlarının bulunduğu yerde durdu. Faytondan inip atı bir direğe bağladı. Ahır sahibi dışarı çıkıp şapkasına dokunarak onu selamladı.

"Tünaydın, ha'mfendi. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Lütfen, atıma yem ve su verebilir misiniz? Bu öğleden sonra tekrar Montrose'ye dönmem gerekiyor."

"Elbette, ha'mfendi," dedi ahır sahibi; kadının sesindeki sertlik onu şaşırtmıştı. "Hazır elim değmişken ön tekerleklerinizi de sıkıştırırım. Biraz gevşemiş gibi görünüyor."

"İyi olur, çok teşekkür ederim. Ha, bu arada, kız kardeşim gelip faytonu alacak ve ücretinizi ödeyecek."

"Anlaşıldı, ha'mfendi."

Kadın ahırdan ayrılıp bir blok ötedeki New Sheridan Otel'e yürüdü. Resepsiyon görevlisinin yanına gitti ve, "Miss Rachel Jordan adında bir hanım otelinizde kayıtlı mı?" diye sordu.

Görevli, başını iki yana sallayıp karşısındaki güzel kadına baktı. "Hayır, ha'mfendi, Miss Jordan dün gece otelimizden ayrıldı." Adam dönüp anahtar ve posta için kullanılan kutudan bir zarf aldı. "Ama, onu soran biri olursa bu zarfı vermemi istedi."

Kadın, görevliye teşekkür ettikten sonra dışarı çıktı, kaldırımında yürüdüğü sırada zarfı açıp içindeki notu okudu. Sonra bunu çantasına soktu ve yürümeye devam etti. Az sonra San Miguel Nehri'nin kuzeyindeki bir tepede bulunan Lone Tree Mezarlığı'na varmıştı. Kapıdan girip mezar taşlarının arasından yürüdü. Gördüğü kadarıyla buradaki ölümlerin çoğu maden kazaları, çığ düşmesi ve veremden olmuştu.

Sarılin, güzel bir kadın mezarların kenarındaki bir bankta oturmaktaydı. Gözucuyla başka bir kadının kendisine doğru gelmekte olduğunu fark etti. Doğrulup bu yabancıya dikkatle baktıktan sonra Margaret birden kahkahayı koyuverdi.

"Olur şey değil, Jacob," dedi nihayet. "Bugüne dek hiç bu kadar ustaca kılık değiştirmemiştin."

Cromwell güldü. "Beğeneceğini biliyordum."

"İyi ki kısa boylu ve zayıfsın."

"Neden bunu daha önce hiç düşünmedim ki." Acemice eteklerini toplayıp Margaret'in yanına oturdu. "Söyle bakalım, sevgili kardeşim, buraya geldiğinden beri neler öğrendin?"

Margaret ona şerif ve karısıyla nasıl ahabap olduğunu anlattı. Telluride First National Bank'ın iç düzenini ve çalışanların konumunu çizdiği planı verdi. Raporunun sonunda maaş paralarının Denver'den geldiğini, bugün sayımı yapıldıktan sonra yarın madenlere gönderileceğini anlattı.

Cromwell saatine baktı. "Banka kapanana kadar bir saatimiz var. Parayı alıp şehirden ayrılmak için en uygun zaman."

"Bugün demiryolları deposunda dolanan bir adam gördüm. Emin değilim, ama seni arayan bir Van Dom ajanı olabilir."

Cromwell düşünceliydi. "Maaş paralan nakledilirken, Van Dom trenleri kollamak için ajanlarını gönderse bile, yapacakları şey sadece hayalet kovalamak olur. Benim nereye saldıracağımı bilmelerine imkân yok."

"Eğer senin bir yük vagonun olduğunu anlamışlarsa, onu boyatmakla çok iyi ettin." Margaret merakla ağabeyine baktı. "Bankayı suyuktan sonra nasıl kaçacağımızı düşündün mü?"

Cromwell çakal gibi sınttı. "İki kişilik faytonlarıyla şehirden yavaş yavaş . vnlmakta olan temiz giyimli iki güzel kadından kim şüphelenil"

Marguerite kolunu onun omzuna doladı. "En güzel plan en basit olanıdır. Harikam, ağabey. Beni her zaman şaşırtıyorsun."

"Övgün için teşekkür ederim," dedi Cromwell ayağa kalkarak: "Fazla zamanımız yok. Maaş paralan bizi bekliyor."

"Benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Ahıra gidip benim atımı ve faytonumu al. Ahır sahibine, kız kardeşimin gelip bunları alacağını söyledim. Sonra da bankanın arka kapısında berii bekle."

Curtis tren istasyonunu ve vagon park alanını gözetlerken Bell ve Irvine de Telluride First National Bank'ta çalışmaya başlamışlardı. Bell, müdür koltuğunda oturduğu sırada acaba yanlış ata mı oynadı diye kuşku duyuyordu. Bankanın kapanmasına on dakika kalmış olmasına rağmen hâlâ haydut ortaya çıkmamıştı. Veznedar rolü oynayan Irvine, nakit para kutusunu kapamaya hazırlanırken, belki son anda bir müşteri gelebilir diye bekliyordu.

Bell masanın açık çekmecesinde duran .45'lik otomatik Colt tabancasına baktı ve bunu Kasap Haydut'a karşı kullanamayacağını düşünerek üzüldü. Beynini uçurmak, onca masum insanı öldüren o alçağa iyilik yapmak olurdu. Ama geberdiği taktirde, hiç değilse vergi mükelleflerinin paralan mahkeme için harcanmazdı. Bell yenilgiyi kabul-etmek üzereydi ve o güne kadar bulabildikleri cılız ipuçlarını bir kez daha değerlendirmeye başlıyordu.

Irvine ofisin kapısına gelip kenanna dayandı. "İyi bir denemeydi," dedi gergin bir sesle.

"Galiba haydut yemi yutmadı," dedi Bell.

"Belki de San Francisco'da yaşamadığı için gazete haberlerini okumamıştır."

"Öyle görünüyor."

Tam o sırada geyik derisi eteklik giymiş bir kadın kapıyı açıp bankadan içeri girdi; öne eğdiği şapkası gözlerini gizliyordu. Bell, Irvine'nin üzerinden o tarafa baktı, ama gelenin iyi giyimli bir kadın

olduğunu görünce rahatladı. Irvine onun baş işareti üzerine tekrar vezne kabinine döndü. "Nasıl yardımcı olabilirim, ha'mfendi?"

F: 14

Cromwell onun yüzünü görebilmek için hafifçe başını kaldırdı. Karşısındaki adamı birkaç gün önce Bell ve Bronson ile birlikte Bohemian Kulüp yemek salonunda gördüğünü ve onun bir Van Dom ajanı olduğunu hatırlayınca içine bir telaş düştü. Sesi onu ele verir korkusuyla bir süre Irvine'ye cevap veremedi. Bunun bir tuzak olduğunu anlayınca iyice gerginleşti. Başını tekrar eğdi ve yıldımm hızıyla seçeneklerini gözden geçirdi. Tek avantajı, ajanın kadın kıyafetleri

209

içindeyken kendisini tanımaması ve haydudun ondan bir metre ötede, bankonun karşısında durduğunu anlamamış olmasıydı.

Ajanı vurup kasada ne kadar para varsa alabilirdi veya dönüp bankadan çıkar, giderdi. Tam ikinci seçeneğe karar verip geri çekilecekken Bell ofisten dışarı çıktı. Cromwell onu görür görmez tanıdı. Kriminal kariyerinde ilk defa içinde bir panik hissetti.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, ha'mfendi?" diye tekrar sordu Irvine; kadının ilk seferinde cevap vermeyişini tuhaf bulmuştu.

Bell bu kadın müşteriyi tanıyacaktı gibi kuşkuyla bakmaya başlamıştı. Bell'in optik bir hafızası vardı ve gördüğü bir yüzü kolay kolay unutmazdı. Bu kadını daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalışırken gözlerinde bunu ele verecek hiçbir ifade yoktu. Derken kadının ellerine baktı ve deri eldivenler giymiş olduğunu fark etti. Ve o anda, sanki bir hayalet görmüş gibi, karşısındaki kişinin haydut olduğunu anladı. Kafasına balyoz yemiş gibi gözleri büyüdü ve "Sen!" dedi.

Cromwell bir saniye bile oyalanmadı. Çantasının içinde namlusu kalın bir kumaşla kaplı .38'lik Colt'unu çıkardı. Hiç duraksamadan tabancayı Irvine'nin göğsüne doğrultup tetiği çekti. Bankanın lobisinde patlamanın boğuk sesi duyuldu. Sonra, daha Irvine boş bir çuval gibi yere devrilmeden silahını Bell'e çevirdi.

Bell içgüdüleriyle hemen dönüp kendini masanın öbür tarafına atmamış olsaydı, kurşun doğruca kamına isabet edecekti. Bu hamlesi hayatım kurtarmış, ama yine de kurşun bacağını delip geçmişti. Bell bunun acısını hissetmedi bile. Hemen çekmecedeki tabancasını alıp, ateş etti. Atışı bir santim farkla Cromwell'in boynunun yanından geçti.

Sonra iki adam da aynı anda ateş etmeye başladı. Çıkan sesler sanki tek bir patlama gibi duyuluyordu.

Cromwell'in ikinci kurşunu Bell'in başının yanını sıyırdı. O anda Bell'in gözleri karardı ve kendini kaybetti. Yaradan çıkan kan hemen başının yanını kaplayıverdi. Öldürücü bir yara değildi, ama hâlâ ayakta olan Cromwell'in gördüğü kadarıyla Bell'in kafasının bir yanı uçmuş gibiydi.

Haydut da çatışmadan çeşitli yaralar almıştı. Bell'in kurşunu beline isabet etmiş ama hiçbir hayati organa temas etmeden delip geçmişti. Cromwell sallanıyordu; vezne kabinine tutunarak ayakta kalmayı başardı. Duyduğu acıyla başa çıkabilmek için bir süre bekledi. Sonra gidip arka kapıyı açtı, içeri dalan Margaret'e yol vermek için kenara çekildi.

"Silah sesleri duydum," dedi Margaret şok içinde. "Ne oldu?"

"Tuzakmış," dedi Cromwell korkusunun yerini öfke alırken. Bir eliyle yarasına bastırırken, tabancanın namlusunu ofis zeminine doğru çevirdi. "Isaac Bell'i öldürdüm."

Margaret hemen ofise girip yerde kanlar içinde yatan Van Dom ajanına baktı; sonra yüzünün büyük bir kısmı kana bulanmış olmasına rağmen Bell'i tanıdı. "Aman Tanrım!" Midesi bulanıyordu ve neredeyse kusacaktı, ama dönüp ağabeyinin de kanlar içinde olduğunu görünce kendine geldi. "Yaralanmışsın!" dedi soluk soluğa.

"Göründüğü kadar kötü değil," dedi Cromwell kenetlenmiş dişlerinin arasından.

"Buradan hemen gitmemiz gerek. Silah sesleri şerifle birlikte şehrin yansını ayağa kaldırır."

Margaret ağabeyine omuz vererek onun bankanın arka kapısından çıkmasına yardım etti. Fayton dışanda onları bekliyordu. Zor bela ağabeyini koltuğa oturtuktan sonra direğe bağlı ipi çözdü ve kendisi de faytona çıktı.

Margaret atı dörtmala sürmek için kamçıyı kaldırdığı anda Cromwell onun bileğini tuttu. "Hayır, yavaş sür, sanki iki hanımcık fayton gezisine çıkmışsınız gibi görünsün. Son hızla şehirden çıkarsak kuşku çeker."

"Şerif akıllı bir adam. Onu tanıyorum. Kolay aldanacağını sanmam."

"Akıllı da olsa, hiç kimse bir kadının banka soyup iki adamı öldürdüğünden kuşkulanmaz."

Ara sokaktan çıktıktan sonra Margaret faytonu batıya, şehir sınırına doğru sürmeye başladı. Cromwell kurt postu ceketini çıkarıp kan içindeki kazağını örtmek için beline sardı. Tabancasını kovboy çizmesinin içine tıktıktan sonra arkasına yaslandı. Yarasının zonklamasına aldırılmamaya ve zihnini açık tutmaya çalışıyordu.

Bell, Şerif Pardee'ye, haydut görüldüğü taktirde bir el ateş ederek sinyal vereceğini söylemişti. Ama Pardee bazılarının sesi boğuk çıkan beş el ateş edildiğini duyunca ciddi bir sorun olduğunu anladı. Gizlendiği nalbur dükkânından koşarak çıkarken, bankaya girişini gördüğü kadının haydut tarafından vurulmuş olmasından korkuyordu.

Şerifin bankaya doğru koştuğunu gören dört yardımcısı da gizlendikleri yerlerden çıkıp onu takip ettiler. Beşinci yardımcı Curtis'i uyarmak için tren park alanına koştu. Şerif, Smith & Wesson tabancasının horozu kalkmış durumda bankanın kapısından içeri daldı. Önce hiç kimseyi göremedi. Irvine vezne kabininin arkasında yattığı için gözüküyordu; Bell ise masanın öbür tarafındaydı. Pardee kabinin etrafından dolanınca yerde bir kan gölünün ortasında yatan Van Dom ajanını gördü. Önce hayat belirtisi var mı diye Irvine'nin nabzını yokladı, sonra da ofise girip Bell'in durumuna baktı.

"Ölmüş mü?" diye sordu yardımcılarında biri. Muazzam göbeği pantolonunun üstünden taşan dev gibi bir adamdı ve elinde namlusu kesilmiş bir çiftte vardı.

"Kurşun sadece kafatasını sıyırmış," dedi Pardee. "Yaşayacak."

"Kadın ne olmuş?"

Pardee bir an soruyu anlayamadı. Sonra aklına geldi. "Silahlar patlamadan önce bankaya giren kadın mı?"

"Evet, o."

"Haydut onu kaçırmış olmalı." "

"Ama ondan önce veya sonra bankaya giren kimse görmedik."

Pardee akli karışmış bir halde ayağa kalktı. Hayal gücünü ne kadar zorlasa da Kasap Haydut'un bir kadın olabileceğine ihtimal veremiyordu.

"Haydut arka kapıdan girmiş olmalı."

"Bilemiyorum, şerif," dedi yardımcısı çenesini kaşıyarak. "O kapının her zamanki gibi içeriden kilitlenmiş olması gerekirdi."

Pardee hemen koşup baktı ve kapının kilitlenmemiş olduğunu gördü. Kapıyı açıp dışarıdaki ara sokağın iki tarafına baktı, ama kimseyi göremedi. "Hay lanet," dedi. "Kadın kaçmış."

"Uzağa gidemez," dedi yardımcısı.

"Hemen adamları topla," dedi Pardee. Sonra bankanın girişinde bekleyen yardımcısına döndü. "Hemen Doktor Madison'a git.

Başından yaralı bir Van Dom ajanı olduğunu ve çok çabuk buraya gelmesini söyle." Pardee diz çöküp bir kez daha Bell'in yaralarına baktı. "Ajanın bacağında da bir kurşun yarası olduğunu söyle."

Yardımcısı kapıdan çıkarken Pardee de koşarak bir direğe bağlı olan

atına gitti. Her şeyin bu kadar ters gidebileceğine inanamıyordu. Artık haydudun kadın kılığında buraya geldiğini ve karısıyla birlikte evlerine aldıkları zavallı dulun da haydudun suç ortağı olduğunu anlamıştı.

4- ? ?

Telluride şehir sınırını geçerek, güneydeki Ophir madenlerine giden yolu da aştıktan sonra Margaret atı kamçılıyıp, faytonu batıdaki Montrose'ye doğru dörtmala sürmeye başladı. Bankadan çıktıklarından beri geçen on dakika Cromwell'e düşünme fırsatı vermişti.

Eliyle ağaçların arasındaki açıklıktan San Miguel Nehri üstündeki bir köprüye giden yolu işaret etti. Bu ara yol rayları onarmakla görevli demiryolu işçileri tarafından kullanılırdı.

"Yoldan çıkıp, köprüden geç ve raylar boyunca git," dedi Jacob, kız kardeşine.

Margaret dönüp ona baktı. "Hani fayton süren iki kadından şüphelenmezler demiştin?"

"Bunu derken şerif ve adamlarının bankayı gözetledikleri aklıma gelmemişti."

"Tabii gözetlemişlerdir, ama bunun bizim kaçışımızla ne ilgisi var?"

"Anlamıyor musun, sevgili kız kardeşim? Bankaya en son ben girdim ve bir daha dışarı çıkmadım. Eğer söylediğin gibi Pardee budalanın teki değilse, şu ana kadar olayı çözmüş, ikimizi de aramaya başlamıştır. Ama bizim tren rayları üstünde gideceğimizi düşünemez. Mutlaka yolu kullandığımızı sanacaktır."

"Peki bizi yolda bulamayınca ne yapar sence?"

"Adamlarıyla birlikte geçerlerken bizim ağaçların arasında saklandığımızı düşünerek geriye dönecektir. Biz de o zamana kadar iki erkek kılığında Montrose'den kalkan bir trene binmiş oluruz."

Cromwell her zamanki gibi kurnazlıkta takipçilerine fark atıyordu. Her ne kadar Bell onu faka bastıracağı için gururu biraz yara almışsa da ünlü Van Dom ajanını öldürdüğünü sanıp, bununla biraz teselli oluyordu.

Tıpkı Cromwell'in tahmin ettiği gibi şerif ve adamları ağaçların arasındaki demiryolu hattından görünmeyen yolda, soyguncunun peşinden dörtmala at koşturmuşlar, onları bulamayınca da aynı hızla Telluride yönüne geri dönmüşlerdi. Rayların üstünde çok sarsıntılı bir yolculuk oluyordu, ama Pardee'nin avucunu yalayacağını bilmek bu rahatsızlığı hafifletiyordu.

Bell hemen Telluride Hastanesi'ne götürüldü ve şehrin doktoru tarafından tedavi altına alındı. Cromwell'in tabancasından çıkan ilk

kurşun bacağına girip çıkmış, ciddi bir hasar bırakmamıştı. Doktor bu yaranın bir ayda tamamen iyileşeceğini söyledi. Sonra da kafasındaki sıyrığı büyük bir titizlikle dikmeye koyuldu.

Doktorun birkaç gün daha hastanede kalması için yaptığı uyarıya kulak asmayan Bell, Denver'e giden ilk trene binmek için topallayarak istasyona gitti. Başındaki sargıyı örtmek için bir şapka giyyordu. Şerif Pardee ve adamları Irvine'nin tabutunu trene yüklerken iki ajan çaresizlik ve öfke içinde onları seyrettiler. Sonra Bell, Pardee'nin yanına gelip elini uzattı. "Şerif, işbirliğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Sağ olun."

Pardee uzatılan eli sıktı. "Arkadaşınız için çok üzgünüm. Ailesi var mıydı?"

"Neyse ki kansı ve çocuğu yoktu, ama birlikte yaşadığı yaşlı bir annesi var."

"Zavallı kadın. Herhalde eyalet yaşlılar evine gider."

"Onu en iyi yaşlılar evine yerleştireceğiz."

"Oralar çok pahalıdır. Irvine'nin parası var mıydı?"

"Hayır, yoktu," dedi Bell. "Ama benim var."

Pardee bu konuyu fazla uzatmadı. "Keşke her şey planladığımız gibi gitseydi."

"O kadar titizlikle hazırladığımız plan fiyaskoyla sonuçlandı," dedi Bell, "Haydut beni budala durumuna düşürdü."

"Sizin suçunuz değildi," dedi Pardee. "Hepimizi budala durumuna düşürdü, en büyük budala da benim. Artık karımla evimize aldığımız o zavallı dulun haydutla işbirliği yaptığına kuşkum kalmadı. Banka hakkında onca soru sorduğu zaman ondan şüphelenmem gerekirdi."

"Ama ona bir tuzak hazırlandığından bahsetmediniz. Cromwell bir tuzak kokusu alsaydı o bankadan içeri adımını atmazdı."

Pardee başını iki yana salladı. "Sizin hikâyenize inandılar... yemi de, kancayı da yuttular. Eğer kadın kılığına girdiğini bilseydik, o alçağı gözümüzü kırpmadan vururduk."

"Daha önceki soygun raporlarına göre, şimdiye kadar hiç kadın kılığına girmemiş."

"Tuzak boşa çıktığı halde, yine de adamlarımla onu yakalama- - mız gerekirdi. Aptal gibi, yolu takip edeceklerini sandım. Rayların üstünden kaçabilecekleri neden sonra aklıma geldi, ama çok geç kalmıştık. Beni nasıl kandırdıklarını anladığımda çoktan kaybolmuşlardı."

• "Montrose'de tren yolcularının listesi kontrol edildi mi?"

"İstasyon müdürüne telgraf çektim, ama çoktan Grand Junction treniyle oradan ayrılmışlardı," dedi Curtis. "Müdür, trene binen iki

kadın gördüğünü hatırlamıyor, ama iki erkek dikkatini çekmiş. Birinin hasta gibi görüldüğünü söyledi."

"Bankanın arka kapısı önünde kan vardı," dedi Pardee gergin bir gülümsemeyle. "Haydudu vurmuş olmalısınız."

"Onu durduracak kadar ciddi bir yarası yok," dedi Bell.

"Hemen bölge emniyet müdürüne telgraf çekip uyardım. Adamları Grand Junction'da doğuya ve batıya giden bütün trenleri aradılar, ama birlikte yolculuk eden iki kadına rastlamamışlar."

Bell şerifin ona verdiği bastona dayandı. "Artık haydudun kafasının nasıl işlediğini anlamaya başlıyorum. Tekrar erkek kılığına döndü, kız kardeşine de erkek kıyafeti giydirdi. İki kadını arayan emniyet müdürü de onlardan hiç kuşkulandı."

"Bu Cromwell çok akıllıymış."

"Evet," diye itiraf etti Bell. "Hem de çok akıllı."

"Buradan nereye gideceksiniz?" diye sordu Pardee.

"Denver'e dönüp her şeye yeniden başlayacağım."

"Ama artık haydudun adını ve alışkanlıklarını biliyorsunuz."

"Evet, ama buna dayanarak mahkemeye gidemem. Hiçbir federal savcı bu kadar cılız delillere dayanarak bir iddianame hazırlayamaz."

"Onu mutlaka yakalayacaksınız," dedi Pardee güvenle.

"Artık onu idam ettirmek için kişisel bir nedenimiz de olduğuna göre, daha sıkı çalışacağız," dedi Bell.

? *»•

Bell ve Curtis o akşam geç saatlerde Denver'e vardıklarında, Irvine'yi morga götürmek üzere bir cenaze arabası gelmişti.

"En yakın arkadaşımı," dedi Curtis. "Annesini teselli edip cenaze işlerini ayarlayacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Bell. "Ben de bütün masrafları üstleneceğim."

Bell bir taksiye binip Brown Palace Otel'e gitti. Odasına girdikten sonra elbiselerini çıkardı, küveti sıcak suyla doldurup içine girdi ve gevşemeye çalıştı. Sargı bezleri ıslanmasın diye yaralı bacağını küvetin kenarına dayamıştı. Gözlerini kapatıp son birkaç gün boyunca yaşananları aklından geçirmeye başladı. Artık New Sheridan Otel'de yanından geçen kadının Margaret Cromwell olduğunu biliyordu. Ağabeyi ön kapıdan bankaya girdiği sırada o da bir faytonla arkada beklemişti. Cromwell'i kadın kılığında düşününce midesi bulandı, ama bir yandan da Kasap Haydut'un zekâsına ve kurnazlığına saygı duymadan edemedi. Demiryolu rayları üstünden giderek Şerif Pardee'yi ve adamlarını atlatması gerçekten dâhiceydi.

Bell önce Cromwell'in şansını zorlayıp başka bir soyguna kalkışmayacağını düşündü. Bu ihtimal gerçekten çok uzak

görünüyordu, ama daha önce yakaladığı bütün canilerle yaptığı gibi, Cromwell'in de kafasının içine girmeye çalıştı. Kendini onun gibi düşünmeye zorladı. Bu şekilde düşündükçe, Cromwell'in kendisini yenilmez gördüğüne, başta Van Dom ajanları olmak üzere hiçbir emniyet görevlisinin eline geçmeyeceğine inandığı sonucuna vardı.

Bir sonraki adımı iyi hesaplamak zorundaydı. Cromwell'i tutuklatabilmek için gerekli delilleri nasıl toplayabileceğini düşünürken kapısının tıklatıldığını duydu. Ağırlığını sağlam bacağının üstüne verip küvetten çıktı; başındaki yaranın verdiği baş dönmesine rağmen topallayarak kapıya gitti. Açınca karşısında Joseph Van Dom'u görüp şaşırdı.

Van Dom onun başındaki kan lekeli sargıya baktı ve, "Çok acıklı bir halin var," dedi gergin bir gülümsemeyle.

"İçeri buyurun efendim, rahatınıza bakın."

Van Dom yaralı ajanını dikkatle süzdü. Endişeliydi, ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. "Canın çok yanıyor mu?"

"Aspirinle idare edebiliyorum."

Van Dom suite girip etrafına bakındı. "Benim paramla olmadığı sürece ajanlarımdan kaliteli yerlerde kalması hoşuma gidiyor."

"Oda servisini arayıp size yiyecek veya içecek bir şey getirteyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Van Dorn. "Denver'e gelmeden önce trende yemek yedim. Ama bir bardak porto şarabına hayır demem."

Bell oda servisini arayıp siparişini verdikten sonra telefonu kapadı. "Şirket patronunun sırf beni görmek için bin beş yüz kilometre yol kat edeceğini hiç beklemezdim."

"Oturup bir görüşme yapmamız soruşturmanın gidişatı için çok gerekli." Van Dorn kocaman bir koltuğa gömüldü. "Telgrafla gelecek birkaç kelimelik rapordansa, ayrıntılı bir açıklamayı tercih ederim. Şimdi bana Telluride'de neler olduğunu en küçük ayrıntısına kadar anlat."

"Anlatabileceğim her şey ters gitti," dedi Bell üzgün bir halde.

"Kendini suçlama," diye teselli etti onu Van Dorn. "Keşke sonu kötü biten her planım için bana bir dolar verselerdi."

O sırada garson bir kadeh porto şarabı getirdi; bunu izleyen kırk dakika boyunca Bell, patronuna Kasap Haydut'u yakalamak için tasarladıkları planı ve Cromwell'in kendisini ve Şerif Pardee'yi atlattığını açıkladı. Irvine'nin öldürülüşünü, kendisinin de vurulup gözlerini Telluride Hastanesi'nde açışını anlattı.

Bell raporunu bitirdikten sonra Van Dorn, "Jacob Cromwell'in Kasap Haydut olduğuna emin misin?"

"Kılık değiştirmesi dâhiceydi; Irvine'yi de, beni de kandırdı. Ama bankada kadın kıyafetinde gördüğüm kişinin Cromwell olduğundan en küçük bir kuşkum yok. Ona yardım etmek için şehirde bulunan kız kardeşi Margaret'i ben de, şerif Pardee de teşhis ettik."

Van Dom yelek cebinden ince uzun bir puro çıkarıp yaktı. "Çok anlamsız görünüyor. Cromwell zengin bir adam; aktif değerleri milyonlarca dolar tutan bir bankanın sahibi ve San Francisco'da Nob Hill gibi bir yerde yaşıyor. Bir dolu bankayı soyup cinayet işleyerek bütün bunları neden tehlikeye atıyor?"

"Edindiğim bilgileri değerlendirdikten sonra, bankasının aktiflerini çaldığı paralarla oluşturduğu sonucuna vardım."

"Ama para sıkıntısı bittikten ve bankası iyice kuvvetlendikten sonra neden hâlâ bu işe devam ediyor?"

Bell dışarıdaki mavi gökyüzüne baktı. "Adam deli, bu kadar basit işte. Kafamda onun profilini çıkardım. Soygunlardan ve adam öldürmekten zevk alıyor, buna eminim. Artık hedefi para değil. Paranın önemi kalmadı. Tıpkı viski veya afyon bağımlısı biri gibi o da suç işlemeye ve adam öldürmeye bağımlı. Emniyet görevlilerinin ona asla erişemeyeceklerine inanıyor. Kendini yenilmez görüp, işleyeceği her suçu kanunlara meydan okuma fırsatı olarak kabul ediyor."

"İtiraf etmeliyiz ki," dedi Van Dom tavana doğru büyük mavi bir duman üfleyerek. "Bugüne kadar hem bizi, hem de Mississippi'nin batısındaki her emniyet görevlisini bir avuç amatör durumuna düşürmeyi başardı."

"Cromwell kusursuz değil. O da insan ve o da hata yapar. Zamanı geldiğinde ben de mutlaka orada olmak istiyorum."

"şimdi ne yapacaksın?"

Bell yüzünü buruşturdu. "Bu som beni rahatsız ediyor."

"Ee?"

Bell gözlerini Van Dom'a dikti. "Tekrar San Francisco'ya dönüp, Cromwell hakkında delil toplayacağım."

"Bana söylediklerine bakılırsa bu iş hiç kolay olmayacak. Onu mahkemeye çıkarmak için çok az delilin var. Bir savunma avukatı tanık kürsüsünde seni lime lime eder. Kadın kılığına girmiş birini teşhis etme iddiana katıla katıla gülüp, onu asla tanıyamayacağını söyler. Başka bir tanık veya parmak izi de olmadığına göre, korkarım kaybedeceğin belli bir dava için uğraşmış olursun."

Bell buz gibi bir bakışla Van Dom'u süzdü. "Soruşturmayı bırakmamı mı öneriyorsunuz?"

Van Dom kaşlarını çattı. "Böyle bir şeyi asla önermiyorum. Sadece durumu ortaya seriyorum. Bu vakanın şirketimizin birinci önceliği

olduğunu sen de biliyorsun. Cromwell'i parmaklıklar ardına atana kadar durmak yok."

Bell, sanki hâlâ orada mı diye kontrol edercesine, elini başındaki yaraya götürdü. "Denver'de bir iki şeyi hallettikten sonra San Francisco'ya döneceğim."

"Sana yardım etmeleri için ajanlardan bir ekip oluşturabilirim. İstemen yeter."

"Hayır. Sağ kolum olan Curtis'le birlikte Bronson ve onun ofisindeki ajanlar varken başka elemana ihtiyacım yok. Bir ajan ordusuyla gidip karışıklığa yol açmaktansa, göze çarpmadan çalışmamız daha iyi olur."

"Peki, Albay Danzler ve Washington'daki Suç Soruşturma Birimi'nden yararlanmaz mısın? Bu konuda devlet yardımcı olamaz mı?"

"Olur, ama ancak uygun zaman geldiğinde. Cromwell'in San Francisco'daki politikacılar ve şehrin önde gelenleri arasında muazzam bir nüfuzu var. Şehrin bir numaralı hayırseveri. Eğer onu mahkemeye çıkaracak bir iddianame hazırlayabilirsek, dostları onu korumak için her türlü önlemi alacaktır. İşte o anda devletin yardımına çoR ihtiyacımız olacak."

"Planın nedir?"

"Şu anda kesin bir planım yok. Cromwell halinden memnun, zafer sarhoşluğu içinde ve her geçen gün ona yaklaştığımızın farkında değil."

"Ama sen de onu yakalamaya üç hafta öncesinden daha yakın sayılmazsın."

"Evet, ama artık ben avantajlı durumdayım."

Van Dom merak içinde kaşlarını kaldırdı. "Neymiş o avantaj?"

"Cromwell benim sağ olduğumu bilmiyor."

"Seni hayatta görmek, gururunu müthiş yaralayacak."

Bell hafifçe gülümsedi. "Ben de bunu umuyorum."

28

Bell'in kurşunu Cromwell'de ciddi bir hasar bırakmamıştı. Margaret'le birlikte San Francisco'ya dönene kadar doktora gitmedi; daha sonra yan tarafında, kurşunun girip çıkmış olduğu yara yeri antiseptikle temizlendi, dikiş atıldı ve sarıldı. Eski arkadaşı olan bir doktor hiç soru sormadı, ama Cromwell yine de ona bir yalan söyledi; tabancasını temizlerken kazara kendisini vurduğunu anlattı. Doktorun kansı San Francisco Bale Topluluğu'yla ilgili bir projesi için Cromwell'den büyük bir bağış almıştı; bu nedenle doktor, polis

raporu doldurmadığı gibi, olaydan kimseye bahsetmeyeceğine de yemin etti.

Cromwell bankadaki ofisine döndükten sonra hemen yine finans imparatorluğunu yönetme işine devam etti. O günün ilk projesi, yaşlılar için cömertçe finanse edip yaptırdığı sanatoryumun açılış töreninde sunacağı konuşmayı yazmaktı. Alçakgönüllülük Cromwell'in nitelikleri arasında yoktu; bu hastaneye Jacob Cromwell Sanatoryumu adını vermişti. Konuşmasını daktiloya geçmesi için Marion Morgan'ı odasına çağırdı.

Marion masanın karşısındaki koltuğa oturup ona baktı. "Sorduğum için başışlayın, Bay Cromwell, ama iyi misiniz? Biraz solgun görünüyorsunuz."

Cromwell, zorla gülümsemeye çalışırken içgüdüsel bir hareketle eli yan tarafına gitti. "Gece vakti balık tutarken soğuk almışım, ama atlattım sayılır."

Marion'a yazmış olduğu notları verdikten sonra pencereden dışarıya baktı. "Konuşma metnini bir gözden geçirin; değiştirmek istediğiniz bir şey olursa söylemekten çekinmeyin."

"Peki, efendim."

Marion odadan çıkmak üzere ayağa kalktı, ama kapıya gelince durup döndü. "Başışlayın, ama Van Dom şirketinden gelen o ajandan bir daha haber aldınız mı?"

Cromwell dönüp meraklı bir ifadeyle ona baktı. "Isaac Bell mi?"

"Galiba adı öyleydi."

Cromwell'in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Ölmüş. Duyduğuma göre Colorado'da bir banka soygunu sırasında öldürölmüş."

Marion'un yüreğı o anda buz kesti. Cromwell'in söylediğı şeye infiiamiyordu. Dudakları titreşirken, güzel yüzüne yansıyan duygularının görünmemesi için hemen arkasını döndü. Bir şey söylememek için kendini zorlayarak ofisten çıktı ve kapıyı kapadı.

Masasına oturduğunda hâlâ kendini toparlayamamıştı. Pek az tanıdığı, sadece birlikte bir akşam yemeğı yediğı o adam için neden bu kadar üzüldüğünü anlayamıyordu. Ne var ki, hayalinde adamın yüzü, sanki o anda karşısındaymış gibi canlıydı. Aralarında oluşan o kısa soluklu bağ acımasızca kopanmıştı. Kederinin nedenini açıklayamıyordu, açıklamak için de çaba göstermedi. Çok sevdiği bir dostunu kaybetmiş gibi hissediyordu.

Titreyen elleriyle daktiloya bir sayfa geçirdi ve Cromwell'in notlarına bakarak konuşmasını yazmaya başladı.

Cromwell akşamüstü saat beşte, Geary ve Fillmore sokaklarının kesiştiğı noktada yükselen üç katlı kırmızı tuğlalı binanın

merdivenlerinde durmuş, yakın arkadaşı ve Cromwell National Bank'ta- ki özel hesabına büyük bağışlarda bulunduğu Belediye Başkanı Eugene Schmitz'in yağ çeken uzun tanıtım konuşmasını dinliyordu. Açılışa beş yüz kadar kişi katılmıştı; bunların arasında şehrin itfaiye ve emniyet müdürleri, siyasi liderler ve tekerlekli sandalyelerinde huzursuzca bekleyen elliden fazla yaşlı hasta vardı.

Cromwell'in yaptığı konuşma ise kısa ve anlamlıydı. Kendisini büyük bir tevazuyla "Tann'nın naçiz bir elçisi" olarak tanıttıktan sonra, yardıma muhtaç kimselere el uzatmakla görevlendirildiğini anlattı. Konuşmasını bitirdiğinde, ortama uygun bir şekilde kibar ve coşkusal bir şekilde alkışlandı. Ön girişte bir kurdele kesildikten sonra Cromwell tebrikleri kabul etti, uzatılan her eli sıktı. Gösterişli bir şekilde, binaya girmek için bekleyen bütün hastalara tek tek sarıldı. Belediye Başkanı Eugene Schmitz ona hayır işlerindeki cömertliği için bir bronz plaka verip, bundan sonra 12 Nisan tarihinin Jacob Cromwell günü olarak anılacağını ilan etti.

Hayranlarının arasından sıyrılıp otoparka yürüyen Cromwell, doğruca Mercedes Simplex otomobiline geldi. Çok şık yeşil bir elbise giymiş olan Margaret, bütün güzelliğiyle direksiyon başında onu bekliyordu.

"Kutlarım, ağabey. Cromwell bayrağı altında bir hayır işini daha tamamladın."

"Yüksek makamlarda dostlarının olması kadar, ayak takımının sevgisini kazanmak da çok işe yarar."

"Ne kadar hümanistiz, değil mi?" dedi Margaret alayla.

"Peki, senin o bir şekilde gazetelerin sosyete sayfalarında daima yer bulan hayırseverlik faaliyetlerine ne demeli?" diye karşılık verdi Cromwell.

"Peki, pes ediyorum."

Cromwell otomobilin önüne gidip motor kolunu çevirdi. Çıkan kıvılcım üzerine Margaret gaz kolunu açtı. Ateşleme gerçekleşince motor öksürür gibi bir sesle canlandı. Cromwell yolcu koltuğuna otururken, Margaret otomobili vitese geçirdi. Mercedes Simplex bir bira kamyonu ile bir tramvayın arasından caddeye fırladı.

O güne kadar Cromwell artık kız kardeşinin deli gibi araç kullanmasına alışmış olduğu için fazla gerilmeden arkasına yaslanıp oturdu, ama yine de bir kaza olabilir düşüncesiyle kendisini dışarı atmaya hazırlıklıydı. "Pacific Heights'i geçip doğruca Lafayette Park'a gidelim."

"Özel bir nedenin var mı?"

"Park içinde yürürken konuşabiliriz."

Margaret başka soru sormadı. Mercedes Simplex tepeyi zorlanmadan çıkıp Pacific Heights'e vardı. Buradan Sacramento Sokağı'na döndüler ve parka kadar durmadan devam ettiler. Ağaçlara doğru uzanan bir patika vardı. Beş dakikalık bir yürüyüş sonunda, şehri çok güzel bir manzarayla gören tepeye vardılar.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu Margaret.

"Bir soygun daha yapmaya karar verdim."

Margaret durup endişeyle ona baktı. "Şaka ediyor olmalısın."

"Çok ciddiylim."

"Ama neden?" dedi Margaret. "Eline ne geçecek? Telluride'de az kalsın yakalanıyordun. Hiçbir hedefin yokken neden şansını bu kadar zorluyorsun?"

"Çünkü tehlikeyi seviyorum. Ayrıca, daha hayattayken bir efsane olmak çok hoşuma gidiyor."

Margaret hayretler içinde başını öbür yana çevirdi. "Bu çok saçma."

"Anlamıyorsun," dedi Cromwell kolunu kız kardeşinin beline dolayarak.

"Tüm bunlardan yaptıklarının delilik olduğunu, bir gün şansının ters döneceğini ve seni asacaklarını anlıyorum."

"Daha uzun süre böyle bir şey olmayacak," dedi Cromwell. "En iyi ajanları mezarı boylamışken, hiçbir şey yapamazlar."

Margaret, Bell'in lacivert gözlerini ve Brown Palace'de dans ederlerken belini saran kolunu hatırladı. Kendi sesi çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. "Bell'in öldüğüne inanasım gelmiyor."

Cromwell kız kardeşine merakla baktı. "Sanki ona tutulmuş gibi konuşuyorsun."

Margaret kayıtsız görünmeye çalışarak omuz silkti. "Tuhaf bir çekiciliği vardı. Sanırım birçok kadın onu fazlasıyla yakışıklı buluyordu."

"Her neyse. Isaac Bell artık tarih oldu." Cromwell, kız kardeşini otomobile dönmek üzere yönlendirdi. "Van Dorn ajanlarını ve beni idam ettirmeye çalışan bütün emniyet görevlilerini faka bastıracağım. Bu kadar çabuk yeni bir suç işleyeceğim ve hiç ihtimal veremeyecekleri bir şehirdeki bankayı soyacağım akıllarının köşesinden bile geçmeyecek. Bir kez daha onları gafil avlayacağım."

Margaret gözünde beliren bir yaş damlasını eliyle sildi. Bu kadar duygulanmasının nedeni Bell'in ölümü mü, yoksa ağabeyinin iyice delirmiş olması mıydı, bilemiyordu. "Bu defa neresi olacak?"

"Madenci maaşlarının olduğu bir şehir değil," dedi Cromwell sırtarak. "Onları şaşırtıp, hiç beklemedikleri bir şehirde soygun yaparak bir kez daha avuçlarını yalatacağım."

"Hangi şehir?"

"Burada, California'da, San Diego."

"Burası bizim arka bahçemiz sayılır."

"Daha iyi ya," dedi Cromwell. "Kaçışım da o kadar kolay olur."

"San Diego'nun ne özelliği var?"

"Çünkü oradaki Wells Fargo Bank'ın kasası tüccarların ve limana ithalat ürünleri getiren gemilerin mevduatlarıyla dolup taşıyor. Ayrıca, en büyük rakibimde bir delik açmak çok hoş olacak."

"Sen delirmişsin."

"Bana deli deme!" diye tersledi onu Cromwell.

"Peki, kendine ne diyorsun? Yakalanırsan, bugüne kadar çalışıp kazandığımız her şey yok olacak."

"Karşılarında benim gibi bir dâhi varken bu mümkün değil," dedi Cromwell böbürlenerek.

"Ne zaman duracaksın?"

"Cromwell National Bank da Wells Fargo Bank kadar büyüyüp, San Francisco'nun taç giyen kralı olduğum zaman," dedi Cromwell gözleri parlayarak.

Margaret ağabeyiyle tartışmanın yararsız olduğunu biliyordu. Yıllardan beri onun haberi olmadan ayırmış olduğu paralarını, ağabeyinin izini süremeyeceğini umduğu Wells Fargo Bank'a yatırmıştı. Satın aldığı pahalı mücevherler bankanın kiralık kasasındaydı. En kötü ihtimal gerçekleşir ve ağabeyi yakalanıp idam edilirse, San Francisco'dan ayrılıp Avrupa'ya gidecek, orada zengin ve unvanı olan bir koca bulana kadar lüks içinde yaşayacaktı.

Otomobilin olduğu yere gelince Jacob kız kardeşinin içeri girmesine yardım etti. Motor kolunu çevirirken, kendine olan güveni had safhadaydı. Yelkenlerini fora etmiş bir geminin dalgalı denize çıkışı gibi, onun için de tehlikeye atılmak bağımlılık haline gelmişti. Batı'nın bütün emniyet görevlilerini bir kez daha alt etme düşüncesiyle ışıldayan yüzü, onun, mucizeye tanık olmuş bir dinci fanatiğe benzemesine yol açıyordu.

Ne o, ne de kız kardeşi otomobilin yanındaki bir bankta, kucağında alet kutusuyla oturmuş piposunu tüttüren işçi kıyafetli adamı fark etmişti.

29

Bell'in treni sabah sekizde San Francisco'ya vardı. Saat dokuzda Curtis, Bronson ve onun beş ajanıyla birlikte toplantı odasındaydı. Etrafında oturdukları toplantı masası Denver'deki ofislerinde bulunan masanın iki katı büyüklükteydi. Bell bitkin düşmüştü ve yaralan hâlâ canını yakıyordu, fakat daha önceleri de yaptığı gibi, buna aldırmadan işini sürdürdü.

"Baylar," diye başladı. "Artık Kasap Haydut'un Jacob Cromwell olduğunu bildiğimize göre, onu ve kız kardeşi Margaret'i yirmi dört saat gözlem altında tutacağız."

"Yani, Nob Hill'deki saraylarının dışında atacakları her adımı izleyeceğiz," diye ekledi Bronson.

Ajanlardan biri el kaldırdı. "Onları tanıyabilmemiz için fotoğraflarını görmemiz lazım, çünkü hiçbirimiz onları daha önce görmedik."

Bronson masanın üstündeki ağır bir dosyayı aldı. "Burada onların şehirde dolaşırken çekilmiş fotoğrafları var."

"Resimleri kim çekti?" diye sordu Bell.

Bronson gülümseyerek masanın karşısında oturan ajanlardan birini işaret etti. "Dick Crawford bizim usta fotoğrafçımızdır."

"Cromwell kardeşler peşlerinden gelip resimlerini çeken bir fotoğrafçıdan kuşkulandılar mı?" diye sordu Curtis.

Bronson başıyla Crawford'a işaret verdi. "Dick, onlara çaktırmadan bu işi nasıl becerdiğini anlatsana."

Crawford kel kafalı, dar suratlı, çenesi küçük, kaşları fırça gibi bir adamdı. İşini çok ciddiye aldığı ve hiçbir şeyi espiyonu konusu etmeyeceği belliydi. "Üstümde her an bir işçi tulumu, elimdeyse bir yanında kamera objektifi için delmiş olduğum alet kutusu vardı. Bana sadece elimi kutuya sokup odaklama yaptıktan sonra resimlerini çekmek kalıyordu. Hiç kuşkulandıkları gibi, dönüp bana bakmadılar bile." Crawford masanın üstüne küçük bir kamera koyup uygulamasını anlattı. "Bu gördüğünüz bir Kodak Hızlı Odak kamera- sıdır ve kartpostal büyüklüğünde resim çeker."

Crawford açıklamasını sürdürürken, Bronson da Jacob ve Margaret Cromwell'in fotoğraflarını masada bulunanlara dağıttı.

"Resimlerin son derece net oluşu dikkatinizi çekmiştir," diye devam etti Crawford. "Bu hazır odaklı kameranın diğerlerinden farklı olan eşsiz özelliği, mesafeyi yan tarafında gördüğünüz küçük disk kullanarak ayarlayabilme imkânı vermesi. Yaptığım tek şey bir düğmeye basmak. Böylece merceğin önü dışarı uzanıp, iyi bir çekim için doğru mesafeyi ayarlıyor."

Masadakiler fotoğrafları incelemeye başladılar. Resimlerde Cromwell kardeşler ayrı ayrı veya birlikte sokakta yürürlerken, dükkânlardan veya lokantalardan çıkarken görülüyorlardı. Birkaçında Jacob Cromwell, bankasına girerken ve çıkarken görüntülenmişti. İki resimde sanatoryum açılışında konuşma yapıyordu. Crawford onları Lafayette Park'ta bile takip edip, iki kardeş patikada yürürlerken de resimlerini çekmişti. Bell özellikle

Margaret'i egzotik görünümlü bir otomobilin direksiyonunda gösteren fotoğrafı çok ilginç bulmuştu.

"Bu bir Mercedes Simplex," dedi hayranlıkla. "Cromwell kardeşlerin otomobil konusunda çok gelişmiş zevkleri varmış."

Otomobilin görüldüğü fotoğrafı Bronson da inceledi. "Çok pahalı bir şeye benziyor. Ne kadar hız yapabilir?"

"En azından saatte yüz veya yüz yirmi kilometre," dedi Bell.

"San Francisco'da bunu kovalayıp da yakalayabilecek kadar hızlı bir otomobil olduğunu sanmam," dedi masanın karşı ucunda oturan fırça saçlı ajan.

"Artık var," dedi Bell gülümseyerek. "Bu sabah bir yük vagonundan indirildi." Curtis'e döndü. "Yanılıyor muyum, Arthur?"

Curtis başını salladı. "Otomobilin Southern Pacific yük deposunda seni bekliyor. Tren parkında bir çocuk tutup onu yıkattım."

"Buraya bir otomobil mi getirttin... Nereden?"

"Chicago'dan," dedi Bell. ;

"Merak ettim," dedi Bronson. "Bu otomobilin ta Chicago'dan buraya getirtmene degecek ne özelliği var?"

"Hızlı bir motorlu araç çok işe yarayabilir. Hem iş kovalamaya kalırsa, Cromwell'in Mercedes Simplex'inden bile üstündür."

"Ne marka?" diye sordu Crawford.

"Locomobile," dedi Bell. "Joe Tracy onu Long Island'da yapılan 1905 Vanderbilt Kupası yarışında kullanarak üçüncülüğü kazanmıştı."

"Ne kadar hız yapabiliyor?" diye sordu Bronson.

"Düz yolda saatte yüz yetmiş kilometreye çıkabilir."

Masaya saygılı bir sessizlik çöktü. Herkes hayretler içinde kalmıştı.

Daha önce bu kadar sürat yapabilen bir aracı ne görmüşler, ne de duymuşlardı. Rekabet halindeki otomobil fabrikalarının çıkardığı profesyonel yarış arabaları henüz Batı Sahili'ne gelmemişti.

"İnanılır gibi değil," dedi Bronson huşu içinde. "Saatte yüz yetmiş kilometre hızla giden bir şeyi gözümde canlandıramıyorum."

"Sokak ve caddelerde de kullanabiliyor musun?" diye sordu Curtis.

"Evet," dedi Bell. "Tampon ve far taktırdım, vites kutusunu da şehir trafiğine göre modifiye ettirdim."

"Beni mutlaka otomobiline bindirnjelisin," dedi Bronson.

Bell güldü. "Bakarız."

Bronson ilgisini tekrar Cromwell kardeşlere yöneltti. "Haydudun şimdi ne yapacağı konusunda görüşü olan var ıttı?"

"Telluride'den sonra bahse girerim artık onun soygun ve cinayet günleri bitmiştir," dedi Curtis.

"Ensesinde olduğumuzu biliyorsa, söylediğin Şey mantıklı," dedi Bronson.

"Telluride'deki fiyasko sırasında ben dahil, bütün tanıkların öldüğünü sandığından emin olamayız," dedi Bell. "Adam kaçık, soygun yapmadan ve cinayet işlemeyi duramıyor. Kendi isteğiyle duracağını sanmıyorum. Cromwell işlediği suçlardan sonra hiç iz bırakmadığına inanıyor. Kesinlikle Black Bart, James Çetesi, Dalton'lar veya Butch Cassidy kalıbına uymuyor. Cromwell'le kıyaslandığında diğerleri baldın çıplak amatör hırsızlarmış."

Ajanlardan biri giderek artan bir hayranlıkla Bell'e bakıyordu. "Demek ki, onun yeni bir eylem yapacağına inanıyorsunuz."

"Evet."

"Telluride'deki tuzakla onu kandırabilmiştin," dedi Bronson. "Ama Cromwell söylediğin kadar akıllıysa aynı hatayı bir daha yapıp başka bir tuzağa düşmeyecektir."

Bell başını iki yana salladı. "Korkanm, bu ihtimal yok denecek kadar az. Şu anda yapabileceğimiz tek şey, hamlesini daha önceden tahmin etmeye çalışıp, onu mahkûm etmeye yetecek kadar delil toplamak."

"Hiç değilse hatasız olmadığını biliyoruz."

Bronson homurdandı. "Ama mükemmele yakın t>in denebilir."

Bell masanın üstünde duran demlikten kendisine bir fincan kahve aldı. "Bizim lehimize olan tek şey, her hareketimin izlendiğini bilmemesi. Onun veya kız kardeşinin bir şeyden kuşkulananmaması için çok dikkat etmeniz gerekiyor. Yeni bir soygun yapmak için şehirden ayrılana kadar onu izlemeyi sürdürebilirsek, işlediği suçlara son verme fırsatımız olur."

Bronson masada oturan ajanlarına tek tek baktı. "Görev tanımını aldık, baylar. Gözlem vardiyalarını aranızda ayarlarsınız. Bay Van Dom'dan bir telgraf aldım. Her işi bırakıp bu vakayla ilgilenmemizi bildirdi. Ne pahasına olursa olsun Kasap Haydut'un yakalanmasını istiyor."

Bell, Bronson'a döndü. "Bana bir iyilik yapabilir misin?"

"Ne istersen."

"Cromwell'in ofisini arayıp Marion Morgan'la bir görüşme ayarla. Ona bu görüşmenin çok gizli olduğunu, kimseye, hatta patronuna bile bahsetmemesi gerektiğini söyle. Öğle yemeği tatilinde seninle Cromwell National Bank'tan bir blok ötedeki Montgomery ve Sutter sokaklarının kuzeydoğu köşesinde buluşmasını iste."

"Ya bana nedenini sorarsa?"

Bell sıırttı. "Belirsiz bırak, sadece çok önemli olduğunu söyle."

4*

Toplantı bittikten sonra Bell ve Curtis bir taksiye binip Southern Pacific yük deposuna gittiler. Depo sorumlusuyla birlikte otomobilde hasar kontrolü yaptılar; hiçbir hasar olmadığını görünce teslimat belgelerini imzaladılar.

"Çok güzelmiş," dedi Curtis hayranlıkla. Pırıl pırıl kırmızı otomobilin pirinç radyatörü üstünde, göğsünde ısı göstergesi olan kanatlarını açmış bir kartal vardı. Radyatörün arkasında motor kapağı, iki koltuk arasındaysa büyük bir silindir şeklindeki benzin deposu bulunuyordu. Ahşap ısıtılı dar tekerlekler Vanderbilt Kupası sırasında Long Island'ın virajlı yollarını büyük bir hızla kat etmişti.

Bell uzun bir şaft üstüne oturtulmuş büyük direksiyonun başına geçti ve ahşap kontrol paneli üstündeki kontağı çevirdi. Direksiyonun üstündeki gaz kolunu açıp ateşleme mekanizmasını ayarladı. Sonra bir el pompasıyla benzin deposuna hava basıncı verip benzinin karbüratöre geçmesini sağladı. Ondan sonra otomobilin önüne gidip kocaman krankı çevirdi. İkinci çevirişinde, motor egzoz borusundan gümbürtüler çıkararak çalıştı.

Bell kırmızı deri döşemeli sürücü koltuğuna otururken, Curtis de yanına geçti. Bell motoru rölantiye aldıktan sonra el frenini çekip vitesi bire taktı. Ayağını debriyajdan çekip gaz verdi ve depo işçilerinin coşkuyla tezahüratı arasında otomobil yola koyuldu.

Locomobile demiryolu hattı boyunca uzanan yolda ilerlerken Curtis, "Ofise mi dönüyoruz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Bell. "Bana O'Brian Mobilya Şirketi yük vagonunun park ettiği depoya giden yolu göstersene."

"O halde, rayların üstündeki ilk sapaktan sola döneceksin," dedi Curtis.

Birkaç dakika sonra Bell, otomobilini boş depo binasının önünde park edip motoru kapattı. Curtis önde, yükleme kısmına giden rampadan çıktılar. Yan hatta tek bir yük vagonu duruyordu.

"Cromwell'in sahte mobilya vagonunu burada mı bulmuştun?" diye sordu Bell.

"Southern Pacific yük nakliyatı çizelgesine göre öyle görünüyordu," dedi Curtis. "Şirketin yük vagonu hareketlerini kontrol ettim. 16173 numaralı yük vagonu artık Southern Pacific kayıtlarında görünmüyor. O vagona ne olduğunu kimse bilmiyor. Bir gecede ortadan kaybolmuş."

Bell vagonun kenarlarını inceledi. "Tekrar boyanıp yeni bir seri numarası verilmiş olabilir."

"Çok mümkün." Curtis vagonun üstünde yazılı numaraya baktı. "16455 numara. Bunu bir araştırayım."

"Bu vagon yakın zamanda boyanmış," dedi Bell. "Üstünde tek bir çizik bile yok."

"Haklısın," dedi Curtis. "Fabrikadan çıktığı günden kadar temiz görünüyor."

Bell vagonun yükleme kapısına gidip elini bronz kilidin üstüne koydu. "Bir yan hatta duran boş vagon neden kilitlenir ki?" "Belki yüklenmiştir ve bir trene katılmak üzere bekliyordun" "Keşke içinde ne olduğunu bilseydik," dedi Bell. "Kırıp açalım mı?" diye sordu Curtis hevesle. Bell başını iki yana salladı. "Şimdilik olduğu gibi bırakalım. Seri numarasını araştırana kadar bu vagonun geçmişini bilemeyiz. Zaten Cromwell'e aitse, kilidi kurcaladığımızı anlar."

"Eğer bu vagonla kaçmış olduğunu kanıtlarsak onu tutuklayabiliriz."

"Hiçbir şey o kadar basit değil. Bu vagon pekâlâ geçici olarak yan hatta bırakılmış boş bir vagon da olabilir. Cromwell aptal bir adam değil. Birisi gelip bulsun diye, ortada delil bırakmaz. Büyük ihtimalle içinde önemli bir şey yoktur; hele onu idam sehpasına gönderecek kadar kuvvetli bir delil, kesinlikle yoktur."

"Bu vagonu da gözlem altında tutarız," dedi Curtis. "Ama Telluride'de bizden kıl payı kurtulduktan sonra yakın bir zamanda bunu kullanacağını sanmam. Belki de bir daha hiç kullanmaz."

"Er geç benim sağ olduğumu ve onu tanıdığımı öğrenecektir," dedi Bell gülerek. "İşte o zaman işleri çok ilginç hale getirecek."

.j. 4. 4.

Marion telefonu yerine koyup Cromwell'in ofisine açılan kapıya doğru baktı. Kapı her zamanki gibi kapalıydı. Cromwell hemen her zaman yalnız çalışır, günlük işleri ya telefonla ya da banka içinde tesis ettirdiği hoparlör sistemiyle yürütürdü.

Marion, altında sarkacı sallanan, duvardaki büyük Seth Thomas Regulator duvar saatine baktı. On ikiye üç dakika vardı. Bronson'un talimatlarını dinleyip telefonu kapadıktan sonra Cromwell'e olan sadakatiyle -bu görüşmeden ona bahsetmesi gerekir miydi?- gizli bir iş çevirmenin heyecanı arasında bocalıyordu. Son bir yıl içinde kendisiyle Cromwell arasında iyice belirginleşen bir uçurum oluştuğu ve özellikle de Barbary Coast'taki o gece kız kardeşi Margaretle birlikte o kadar tuhaf davrandıkları için patronuna karşı saygısı ve sadakati ciddi bir yara almıştı. Cromwell bu kadar yıldır tanıyıp güvendiği adam değildi artık. Araya mesafe koymuştu ve çoğu zaman kendisine karşı kaba ve soğuk davranıyordu.

Saatın her iki kolu da on ikiyi gösterince Marion çantasını aldı, şapkasını başına geçirdi ve bir gözü Cromwell'in kapısında, ofisten çıktı. Asansöre binmeyip, merdivenlerden lobiye indi. Giriş kapısından geçerek hızlı adımlarla Sutter ve Montgomery sokaklarının kesiştiği köşeye yürüdü. Yemek tatili olduğu için caddeler ve kaldırımlar bir hayli kalabalıktı. Bu yüzden randevü yerine varması on dakikayı buldu. Köşeye varınca dump etrafına bakındı, ama kendisine doğru Cakan veya gelen kimse göremedi. Bronsonla daha önce hiç karşılaşmadığı için nasıl biri olduğunu bilmiyordu.

Bir dakika sonra hem onun, hem de yolda yürüyen birçok insanın dikkati trafik içinde kuğu gibi süzülen büyük, kırmızı otomobile yöneldi. Otuz kilometre hızla gittiği halde, otomobilin sanki asfaltı paralayacakmış gibi görünen müthiş bir gücü vardı. Parlak kırmızı boyası pırıl pırıl cilalanmıştı.

Dikkati otomobile odaklandığı için, önünde durana kadar direksiyondaki adamı fark etmedi. "Lütfen, içeri gelir misin, Marion?" dedi adam.

Marion'un rengi uçtu, Isaac Bell'in menekşe renkli gözlerine bakarken hayretler içinde eli boğazına gitti. "Isaac," diye geveledi şaşkınlık içinde. "Jacob bana öldüğünü söylemişti."

Bell elini uzatıp, onu deri kaplı yolcu koltuğuna çekerken, adamın kuvveti Marion'u şaşırttı. "Demek ki, işittiğin her şeye inanmayacaksın."

Otomobilin etrafında toplanan kalabalığa aldırmayan Bell, kolunu Marion'un beline doladı. Sonra ona sarılıp öptü.

Bıraktığı zaman Marion, "Isaac!" dedi soluk soluğa. Bu tepkisi mahcup olmaktan çok sevinçtendi. "Bu kadar kişinin önünde olur mu hiç!"

Otomobili saran kalabalık artık ön koltukta oturan erkekle kadının yaptıklarını eğlenceli bulmaya başlamıştı. Onları gülerek alkışladılar.

Bell geri çekilip çapkın bir ifadeyle sırttı. "Güzel bir kadm görünce hiç dayanmam."

Marion da o anın büyüüne neredeyse kapılmış gibiydi... Ama yine de, "Lütfen, buradan gidelim mi?" diye ısrar etti.

Bell bir kahkaha atıp şapkasının ucuna dokunarak kalabalığa selam verdi ve Locomobile'yi birinci vitesine taktı. Gaza hafifçe basarak trafiğin akışı içinde ilerledi. Bir süre kuzey yönüne ilerledikten sonra sola dönüp Chinatown'a yöneldi. Ara sokaklardan birine girip Mandarin tarzında yapılmış, pagoda çatısı olan kırmızı ve yaldızlı

büyük bir lokantanın önünde durdu. Kapı önünde bekleyen görevli eğilerek selam verdi.

"Otomobilinizle ilgilenirim, efendim."

Bell'in verdiği bahşışı görünce adamın gözleri yerinden fırladı. "Sana güveniyorum," dedi Bell. Sonra da Marion'un dışarı çıkmasına yardım etti.

"Şanghay İmparatoriçesi," dedi Marion süslü kapıya bakarak. "Ne zamandır burada bir yemek yemeyi istemişimdir."

"Çok beğenilen bir yer."

"Ben de arkadaki park yerini nasıl bildiğini merak etmiştim."

Uzun koridordan geçtikten sonra onları simsiyah saçlı, ipekli uzun Çin kıyafeti giymiş güzel bir kadın karşıladı ve özel yemek salonu olan üst kata çıkardı. Mönüye bakarlarken çay servis edildi.

"Topallıyordun," dedi Marion.

"Telluride, Colorado'dan bir yadigâr."

Bell şapkasını çıkannca Marion onun başındaki sargıyı ilk kez fark etti. Kaşları çatıldı. "Başka bir yadigâr mı?"

Bell hafifçe gülümseyerek, "evet" anlamında başını salladı.

Gözlerine bakarken Marion'un gözleri doldu. "Ölmemiş olduğuna ne kadar sevindim bilemezsin."

"Patronun bunun için elinden geleni yaptı."

"Bay Cromwell mi?" Marion'un duygulu hali birden yerini telaşa bıraktı. "Anlayamadım."

"Beni vuran ve bir Van Dom ajanını öldüren kişi senin patronundu."

"Ciddi olamazsın."

"İster inan ister inanma, son on iki yıl içinde yaklaşık kırk masum insanı öldürüp yirmiden fazla banka soyan Kasap Haydut Jacob Cromwell'dir."

"Bu çılgınlık!" Marion alt dudağını ısırdı. Yolunu kaybetmiş biri gibi çaresizlik içinde görünüyordu. "Söylediğin şeyleri o yapmış olamaz."

"Söylediğim her şey doğru," dedi Bell aniden sevecen bir ifade takınarak. "Delillerimiz var. Belki onu mahkûm ettirecek kadar çok değil, ama hepsi de Cromwell'i gösteriyor."

"Ama yardıma muhtaç birçok kişiye el uzattı," dedi Marion.

"Hepsi kılıf uydurmak için," dedi Bell buz gibi bir sesle.

"İmparatorluğunun etrafına, onu ve Margaret'i yoksullara yardım eden iyi yürekli kişiler olarak tanıyan namuslu yurttaşlar sayesinde bir duvar örmüş. Oysa hepsi numara. Muhtaç kişiler Cromwell'in umurunda bile değil. Kendi amaçları için onları kullanıyor. Ondan

üstü kapalı bağışlar aldıkları sürece şehrin yamuk politikacıları da onu el üstünde tutuyorlar."

Marion akli karışmış bir halde çayını yudumlarken eli titriyordu. "Buna inanmak istemiyorum."

Bell masanın üstünden uzanıp onun iki elini tuttu. "İnan bana Marion, bunlar doğru. Telluride'deki bankada onun gözlerine baktım ve onu tanıdım; o anda ateş edip beni vurdu."

Marion ellerini geri çekip sımsıkı kenetledi. "Ama Isaac, bu inanılır gibi değil. Jacob zaten şehrin en büyük ikinci bankasının sahibiyken, neden banka soysun ki? Bu düşünce gerçek olamayacak kadar saçma."

"Sana bu sorunun cevabını veremem, Marion. Önceleri kendi bankasını kurmak için para çaldı. Ama zengin olduktan sonra soygun yapmak ve insan öldürmek onda bir saplantı haline geldi. Cromwell'inkine benzeyen birçok vaka gördüm. Soygun ve cinayet onun için uyuşturucu gibi. Kendine hâkim olamıyor; ben onu durdurana kadar da öldürmeye devam edecek."

Marion başını kaldırıp duygu dolu menekşe gözlerini görmek için ona baktı. Bell'in gözleri karannıştı ve buz gibiydi. "Senemi, Isaac? Onu senin mi durdurman gerekiyor?"

"Onun masum insanları öldürüp durmasına seyirci kalamam." Bell, mahkeme salonunda iddianame okur gibi tekdüze bir sesle konuşuyordu. "Onun kanunlarla dalga geçip, serbest kalmasına ve zengin bir Noel Baba hayatı sürmesine izin veremem." Bir an sonra, "Kız kardeşi Margaret de öyle," diye ekledi. "O da Cromwell'in suç eylemlerine boğazına kadar batmış durumda."

Marion büyük bir şaşkınlık içinde başını öne eğdi; şapkasının altında gözleri görünmüyordu. "Jacob ve Margaret'i yıllardan beri tanırım, ama gerçek anlamda hiç tanıyamamışım."

"Kolay değil," dedi Bell. "Ama gerçeği kabul etmek zorundasın."

Marion başını kaldırınca çiçek süslü geniş şapkasının önü de kalktı ve Bell onun mercan denizi gibi yeşil gözlerine bakabildi. "Ne yapabilirim?"

"Her şeyden önce, hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmaya devam etmelisin. Sadık bir sekreter gibi görevlerini sürdür. Ajanlarımız her iki kardeşi de devamlı gözlem altında tutacaklar. Senin yapacağın tek şey, Jacob'un hareketlerinde kuşkulu bir şey gördüğün taktirde bize bildirmek."

"Yani, sana bildirmek demek istiyorsun."

"Evet," dedi Bell.

Marion bir anda kullanılmakta olduğu, Bell'in kendisiyle sadece muhbir olarak ilgilendiği hissine kapıldı. Gözlerine dolan yaşlar görünmesin diye başını yana çevirdi.

Bell onun aklından geçenleri hemen sezdi. Koltuğunu o tarafa çekip kolunu Marion'un omzuna doladı. "Ne düşündüğünü biliyorum, Marion, ama bu doğru değü. Senden etik olmayan bir şey istediğimin farkındayım, ama birçok insanın hayatı söz konusu. Ancak, bundan ötesi de var. Sadece yardımını istemenin çok ötesinde." Cesaretini toplamak için bir an durdu. "Sana âşık oldum, Marion. Nasıl bu kadar çabuk olabildiğini açıklayamıyorum, ama oldu işte. Bana inanmalısın."

Marion onun yüzüne baktığında bu kez sadece şefkat ve sevgi gördü. Az önceki korkusu hemen kayboldu, öne uzanıp onu dudaklarından öptü. Sonra çekilip çapkınca gülümsedi. "Beni azgın biri sanabilirsin."

Bell onun kızardığını görünce bir kahkaha attı. "Hiç de değil. Çok hoşuma gitti."

"Seni ilk defa ofiste gördüğüm zaman içimde bir şeylerin kıpırdadığını itiraf etmeliyim," dedi Marion.

Bu defa Bell uzanıp onu öptü.

Uzun süren öpüşmeden sonra geri çekilip güldü. "Kimse bizi uygunsuz davranış nedeniyle kapı dışarı etmeden, siparişimizi verelim."

30

MS5»

Marion, Bell ile gittiği öğle yemeğinden döner dönmez daktilosunda bir mektup yazmaya başlamışken Cromwell onu ofisine çağırdı. Marion gerginliğini belli etmemek için patronunun yüzüne bakmamaya gayret ediyordu.

"Marion, Kamu Bankaları Ulusal Toplantısı'na katılacağım. Bu yıl martın yirmi sekiziyle otuzu arasında Los Angeles'te yapılacak. Lütfen, gereken yolculuk rezervasyonlarını yapıp bana şehir merkezindeki Fremont Otel'de yer ayırtır mısınız?"

"Yirmi sekizinde Los Angeles'te olmak için yarın hareket etmeniz gerekecek," dedi Marion. "Çok az zamanınız var."

"Farkındayım," dedi Cromwell omuz silkerek. "Katılmaya niyetim yoktu, ama sonra fikrimi değiştirdim."

"Özel bir vagon kiralamak ister misiniz?"

"Hayır. Özel vagonları Crocker ve Wells Fargo bankalarının başkanlarına bırakacağım. Bankayla ilgili iş seyahatine çıkarken mümkün olduğunca gösterişsiz olmak isterim; böylece müşterilerim onların parasını savurmadığımı bilirler."

Marion etekliğini hışırdatarak ayağa kalktı. "Hemen ilgilenirim."

Masasına döner dönmez telefonu kaldırıp, fısıltılı bir sesle santralden Van Dom Dedektiflik Şirketi'ne bağlamasını istedi. Şirket sekreterine adını verir vermez de Bell'e bağlandı.

"Isaac?"

"Marion? Ben de tam seni arayıp bu akşam yemeğe ve tiyatroya gitmeyi önerecektim."

Bell'in onun sesini duymaktan memnun olması Marion'u çok sevindirdi. "Sana haberim var," dedi ciddileşerek. "Jacob şehir dışına çıkıyor."

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Los Angeles," dedi Marion. "Kamu Bankaları Ulusal Toplantısına katılacaktı. Bankacılık operasyonlarıyla ilgili bilgi alışverişi için bankerlerin yaptığı forum gibi bir şey."

"Ne zaman olacak?"

"Bu ayın yirmi sekiziyle otuzu arasında."

Bell bir an düşündü. "Yirmi sekizinde Los Angeles'te olabilmelisin yarın bir trene binmesi lazım."

"Doğru," dedi Marion. "Telefonu kapar kapamaz onun için rezervasyon yapacağım. Sıradan bir yolcu gibi trenle gidecek."

"Patronun para harcamaktan kaçınmazdı."

"Bankanın parasını savunmadığı için yatırımcılarını etkileyeceğini düşünüyor."

"Sen ne diyorsun, Marion? Bu seyahati gerçekten iş için mi?"

Marion hiç duraksamadan cevap verdi. "O tarihlerde Los Angeles'te gerçekten Kamu Bankaları Ulusal Toplantısı olduğunu biliyorum."

F: 16

"O süre içinde onu gözden kaçırmayacak bir ajanı peşine takarım."

241

"Arkasından iş çevirdiğim için kendimi kötü hissediyorum," dedi Marion buruk bir sesle.

"Hiç üzülme, sevgilim," dedi Bell. "Jacob Cromwell habis bir adam."

"Beni saat kaçta alırsın?" diye sordu Marion konuyu değiştirmek isteyerek.

"Saat altıda seni alırım, böylece tiyatroya gitmeden bir yemek yiyebiliriz."

"Kırmızı otomobilinle mi gideceğiz?"

"Sakıncası var mı?"

"Hayır, süratten çok hoşlanırım."

Bell güldü. "Sende beni çeken bir şeyler olduğunu biliyordum zaten."

Marion telefonu kapadığı sırada kalbinin çok hızlı attığını fark edip şaşırdı.

? ?

Hem içgüdülerine kulak vererek, hem de öldürmeden önce Bell ve Irvine'nin peşine düştüklerini bildiği için, Cromwell geride bıraktığı izleri örtmek amacıyla daha da ayrıntılı planlar yaptı. İki ajanını kaybettikten sonra Van Dorn'un bu soruşturmayla daha çok ağırlık vereceğine ve en küçük ipucunu bile didik didik edeceğine emindi. Büyük ihtimalle şehirdeki tüccarlara ve diğer bankalara verilen çalıntı paralar hakkında sorular sormak üzere yeni ajanlar gönderilecekti.

Kendini iyice emniyete almak için Southern Pacific Şirketi'nin sevk müdürünü arayıp, terk edilmiş bir depodaki yeni boyanmış ve artık seri numarası 16455 olan vagonunun körfezin karşı tarafındaki Oakland'a çekilmesi için yazılı talimat göndereceğini bildirdi. Bu talimat alındıktan birkaç dakika sonra demiryolu müdürü vagonun takılacağı bir lokomotif gönderip bunu feribota çekti.

Cromwell ayrıca bir de lokomotif, özel bir Pulman vagon sipariş etti. Gideceği yer; San Diego'ydu. Bu sipariş, Southern Pacific Demiryolu Şirketi'nin çok eski ve saygın bir müşterisi olan O'Brian Mobilya Şirketi adına yapılmıştı.

Bu iş de tamamlandıktan sonra, Cromwell rahatça koltuğuna yaslandı ve pahalı bir puro yaktı. Bir kez daha Van Dom veya herhangi bir emniyet kuruluşundan on adım önde olduğuna dair en küçük bir kuşkusu bile yoktu.

Eğer Bronson'un yük vagonuna yaklaşan herhangi bir kimseyi gözetlemesi için gönderdiği ajan oraya varmadan, vagonun Oakland'da Southern Pacific tren park alanına çekilmek üzere feribota yüklendiğini bilseydi, kendine güveni daha da artardı.

31

"I.A'X

Ertesi sabah erken saatte, Cromwell kız kardeşine veda edip Rolls-Royce limuzinine bindi. Abner, otomobili şehir trafiğinde yavaşça sürerek Southern Pacific'in sadece kuzey veya güney hattında sefer yapan yolcu trenleri istasyonuna getirdi. İstasyonun kapısında durup patronunun kapısını açtı ve ona valizini verdi.

Otomobil yola koyulduktan sonra Cromwell, ağır adımlarla istasyona girip kapıdaki adama biletini gösterdi ve platformdaki diğer

yolcuların arasına karıştı. Üçüncü vagonun merdivenlerini çıkıp trene bindi.

Onun binişini izleyen bir Van Dom ajanı, Cromwell'in tekrar platforma inmediğine emin olana kadar oyalandıktan sonra son vagona bindi. Yolcu vagonlarından geçerek adamın binmiş olduğu üçüncü vagona kadar yürüdü. Ne var ki, Cromwell görünürlerde yoktu. Telaşlanan ajan kilitli bagaj vagonuna kadar gidip her yeri kontrol etti. Cromwell yoktu. Sonra belki görememiş olabilir ihtimaliyle tekrar trenin arkasına kadar gitti. Adam hâlâ ortalıkta yoktu.

Cromwell kimseye görünmeden öbür kapıdan çıkarak vagondan ayrılmış, aradaki rayların üstünden geçip başka bir platformda kendisini bekleyen kiralık özel trenine gitmişti. Lüks bir yatı andıran vagonuna girdikten sonra, ceketini çıkarıp yumuşak şiltelerle dolu bir kadife koltuğa gömüldü ve sabah gazetesini açtı. Bir garson ona trenin özel aşçısı tarafından hazırlanmış kahvaltıyı servis etti. Keyifle San Francisco Chronicle gazetesini okurken, tren hareket ederek Los Angeles hattında yola koyuldu. Marion'un ona yer ayırttığı düzenli sefer yapan yolcu treninden on beş dakika sonra yola çıkmıştı.

¶I* ? 4*

"Ajanımdan bir haber gelmediğine göre, Cromwell'in Los Angeles yolunda olduğunu söyleyebilirim," dedi Bronson.

Bell, San Francisco ve komşusu olan büyük şehri gösteren haritaya bakıyordu. 'Treni bu akşam dört otuzda Los Angeles'e varmış olacak. Aldığım bilgiye göre Fermont Otel'de kalacaktı."

"Şansım varmış. Telefon hattı kesilmeden önce Güney California Van Dom Şubesi Şefi Bob Hamngton'la konuşabildim. Taksi sürücüsü kılığına girmiş bir adamı, Cromwell'i karşılayıp otele götürcek. Trendeki ajanım ona Cromwell'in kim olduğunu gösterecek. O andan itibaren de Harrington'un ajanları peşini bırakmayacaklar."

"Yaptığı bu yolculuk masum gibi görünüyor," dedi Bell. "Ama ona güvenmiyorum. Bir işler çeviriyor. Bunu iliklerime kadar hissediyorum."

"Bir eylem yapmaya kalkarsa fazla uzağa gidemez," dedi Bronson güvenle. "En ufak bir ters hareketinde düzineyle ajan üstüne çullanacak."

Bell boş bir ofise gidip telefonla bankadaki Marion'u aradı. "Dün gece çok yorulduflı mı?" diye sordu sevgi dolu bir sesle.

"Harika zaman geçirdim, teşekkür ederim. Yemek nefisti, piyes de çok eğlenceliydi."

"Kedi gitmiş olduğuna göre, farenin ortaya çıkıp biraz oynamasına ne dersin? Örneğin, birlikte öğlen yemeğine çıksak?"

"Sevinirim."

"Seni bankanın önünden alırım."

"Daha önce buluştuğumuz yerde buluşalım," dedi Marion duraksamadan. "İlişkimizin aleni olmasını istemiyorum. Banka çalışanlarından biri senin gösterişli kırmızı otomobiline bindiğini görürse herkese anlatabilir, bu da Jacob'un kulağına gider."

"O halde aynı yerde, aynı zamanda," dedi Bell ve telefonu kapadı.

O sabah daha sonra bir Western Union ulağı koşarak ofise girdi. "Bay Horace Bronson adına acil bir mesajım var," dedi resepsiyon görevlisine. Koşarak geldiği için soluk soluğaydı.

Tam o sırada tuvaletten çıkan Bronson, "Bronson benim," dedi. "Mesajı alayım." Telgrafı okurken dudakları gerildi, kaşları çatıldı. Hemen ofise gidip Bell'i buldu.

"Haber kötü," dedi.

Bell ona merakla baktı. "Kötü mü?"

"Adamım Cromwell'i kaybetmiş."

Bell birden şaşırıldı. "Trenin içinde onu nasıl kaybedebilir?"

"Cromwell trene biner binmez kimse görmeden karşı taraftaki kapıdan öbür tarafa atlamış olmalı."

"Ajanın bize daha önce haber vermeliydi," dedi Bell fena halde kızarak.

"Tren istasyondan kalkmış, ajanım da bir sonraki durak olan San Jose'ye kadar inememiş," diye açıkladı Bronson. "Telgrafı oradan çekmiş."

"Telefonu kullanarak tam otuz dakika kazanabilirdi."

Bronson çaresizce omuz silkti. "Telefon hatlarına güven olmuyor, sürekli onarım halinde."

Bell kendini bir koltuğa bıraktı; altındaki halı çekilmiş gibi şaşkın ve öfkeliydi. "Bir kez daha soygun yapacak ve insan öldürecek," dedi hüsrana içinde yüzü kızararak. "Alçak herif bizi iyice madara etti."

"Nerede olacağını bir bilseydik," dedi Bronson omuzlan çökmüş halde.

Bell pencerenin önüne gidip etraftaki binaların çatılarına baktı. Aslında düşüncelere dalmıştı ve bir şey gördüğü yoktu. "Cromwell bizimle dalga geçiyor. Nereye gittiğini bilmediğimiz için kafası kopmuş tavuklar gibi koşturacağımızı umuyor."

"Mutlaka sekreterine söylediği yönün tersine gitmiş olmalı," dedi Bronson, Bell'in gözlerine dindik bakarak. "Tabii, sekreter yalan söylemediyse."

Bell onun bakışlarına karşılık vermedi. Bu ihtimal onun da aklından geçmişti. Sadece başını iki yana sallamakla yetindi. "Hayır, Marion'un doğru söylediğine eminim."

Bronson duvardaki Amerika Birleşik Devletleri haritasına gitti ve aklı.kanşık bir halde bakmaya başladı. "Kuzeyde Oregon'a veya Washington'a gideceğini hiç sanmam. Büyük ihtimalle feribot iskelesine gidip körfezi geçmiş, oradan da doğuya giden bir trene binmiştir."

Bell'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bahse girerim bizim Cromwell güneye gidiyor."

Bronson ona baktı. "Bizi atlattıktan sonra neden hâlâ güney yönünde devam etsin ki?"

"Adamın nasıl düşündüğünü biliyorum," dedi Bell tartışmaya kapalı bir tonla. "Her hareketinin gözetlenmekte olduğunu bilmediği halde hiçbir riske girmiyor, her ihtimali önceden dikkatle hesaplıyor."

Bronson cep saatini çıkarıp baktı. "Öğlene kadar başka tren yok."

"Bunun için artık çok geç," dedi Bell. "Onun çok gerisinde kaldık."

"Trenden atladığını bildiğimize göre, neden geride kalmış olalım?"

"Marion'a bir palavra sıkıp, müşterileri onu alçak gönüllü sansınlar diye yolcu treniyle gideceğini söylemiş. On dolarına yirmi dolar koyarım ki, özel bir tren kiralamıştır."

Bronson biraz gevşer gibi oldu. "O halde Los Angeles'e varır varmaz Harrington'un ajanları onun peşine düşerler."

Bell başını iki yana salladı. "Ajanları Cromwell'i görünce tanımazlar. Senin ajanın bize haber vermek için San Jose'de trenden inmişti. Sanırım şimdi San Francisco'ya dönmek için bir sonraki treni bekliyordun"

"Evet, bu sorunumuz var," diye kabullendi Bronson. "Ama Fer-mont Otel'e kaydını yaptırdığı anda ajanlar onu yakalayabilirler."

"Eğer Cromwell gerçekten Fermont Otel'e giderse," dedi Bell. "Trenden atladığına göre, Marion'a anlattığı programın geri kalanı da yalan olmalı."

"Los Angeles değilse, başka nereye gidebilir?"

"Cromwell trenini istediği her noktada durdurabilir, ama ben onun Los Angeles'in içinden geçeceğini sanıyorum."

"İçinden mi geçecek?" diye sordu Bronson şaşkınlıkla. "Nereye gitmek için?"

"Onun soygun için gideceği ihtimalini verdiğimiz bir yere."

"Nereye?"

"San Diego'ya."

Bronson bir süre düşündü. Neden sonra, "Çok uzak bir ihtimal," dedi.

"Belki öyledir, ama üstünde durmamız gereken önemli bir şey var," dedi Bell. "Her zaman madenci şehirlerini soymadığını biliyoruz. Neden zengin ithalatçıların ve Güney Califomia'daki büyük çiftlik sahiplerinin mevduatlarıyla semirmiş bankaların bulunduğu bir şehir olmasın?"

"Uzak ihtimal de olsa göz ardı edemeyiz. Keşke Harrington'u uyarıp, adamlarını özel bir treni kollamaları için San Diego İstasyonu'na göndermesini bildirebilseydim. Ama San Jose'yle Los Angeles arasındaki telefon ve telgraf hatları sel nedeniyle hâlâ kapalı."

Bell başını iki yana salladı. "Cromwell, trenini doğrudan şehrin içine sokmayacak kadar akıllıdır. Tenha bir yan hatta park edip, şehre başka bir vasıtayla gider; büyük ihtimalle daha önceki soygunlarda kullanmış olduğu motosiklete biner."

"Keşke Harrington'un elinde Cromwell'in bir tarifi olsaydı," dedi Bronson.

"Yine de onu tanıyamayabilirlerdi; büyük ihtimalle kılık değiştirecektir."

Bronson'un iyimserliği bir anda buhar oluvermişti. "O halde ne yapmamız gerekiyor?"

Bell güldü. "San Diego'ya gidip onun karşısına ben çıkacağım."

"Mümkün değil," dedi Bronson. "Biz bir ekspres tren kiralayıp yola koyulana kadar Cromwell kirli işini bitirmiş, San Francis- co'ya dönüş yolunun yansını da kat etmiş olur."

"Çok doğru," dedi Bell. "Ama, biraz da şansın yardımıyla onun treninden önce Los Angeles'e varıp, onu bekliyor olabilirim."

"Los Angeles'e ondan önce nasıl varacaksın, büyük bir kuşun sırtında uçarak mı?" diye sordu Bronson alayla.

"Büyük bir kuşa ihtiyacım yok," dedi Bell ona bakarak. "En az o kadar hızlı bir şeyim var. Ama önce bir randevumu iptal etmem gerekiyor."

32

mm

Büyük, kırmızı Locomobile'nin San Francisco sokaklarından yıldırım gibi geçişi, İspanya'da San Fermin Festivali'nde saliverilen bir boğanın koşmasına benziyordu. Kırmızı deri sürücü koltuğunda oturan Bell, virajlı yollarda otomobili yönlendirebilmek için sert direksiyonu avuçları yukarı gelecek şekilde alttan tutuyordu.

Saat ona çeyrek vardı.

Yanındaki koltukta oturan Bronson'un görevi yakıt basıncını sağlamaktı. Birkaç dakikada bir döşemenin üstündeki ahşap panele monte edilmiş pompa elciğini çekerek karbüratöre gaz gitmesini sağlıyordu. Doymak bilmeyen motoru beslemenin yanı sıra, California

kırsalını hiç tanımayan Bell'e kılavuzluk edecekti. Otomobil büyük bir hızla virajlara girerken, Bronson dışarı savrulmamak için ayaklarını yere mıhlayıp sırtını iyice arkasına dayamıştı. Kendisini bir top namlusundan fırlatılmış gibi hissediyordu.

Elini bir anlığına bile direksiyondan çekmek istemeyen Bell, ona komayı kullanma görevini de vermişti. İlk başlarda trafikte ve insanları uyarmak için bu lastik topu sıkmak Bronson'un hoşuna gidiyordu, ama çok geçmeden eli ağrımaya başladı.

Bronson uzun, deri bir pardösü giymişti, ayaklarında uzun çizmeler vardı. Başındaki deri miğfer ve kocaman rüzgâr gözlükleriyle, avını kollayan bir baykuşa benziyordu. Locomobile'nin ön camı olmadığı için rüzgâr gözlüğü takmak şarttı.

Otomobil daha yüz metre yol almadan Bronson, Bell'e eşlik etmeye kalkıştığına pişmarl olmuştu. Üstü açık bir otomobille, tarla gibi yollardan yıldırım hızıyla San Diego'ya kadar gitmek hiç de akıl kân bir iş değildi.

"Bu mühendislik harikası makinenin frenleri nasıldır?" diye sordu Bronson.

"Pek iyi değil," dedi Bell. "Sadece şaftın üstünde arka tekerlekleri tutan bir fren tertibatı var."

"Şehir içinde bu kadar hızlı gitmen şart mı?" diye yakındı Bronson.

"Cromwell'in özel treni bizden bir saat önce yola çıktı," dedi Bell motor gürültüsünü bastırmak için bağırarak. "Kazanacağımız her dakikanın önemi var."

Motorun gök gürültüsünü andıran sesi ve o tuhaf koma sesini duyan yayalar, üstlerine doğru gelen kırmızı Locomobile'yi görünce büyük bir şaşkınlık içinde hemen yoldan çekiliyorlardı.

Büyük bir vitrin camı taşıyan iki işçi, otomobil hızla yanlarından geçince şaşkınlıktan donup kaldılar. Motorun gürültüsüyle taşıdıkları cam paramparça oldu. Bell de, Bronson da olanlara dönüp bakmadılar, ikisinin de tüm dikkati önlerindeki trafiğe yönelmişti. Bu, engelli bir parkurda araç kullanmaya benziyordu. Koca otomobilin direksiyon yönetimine hemen cevap vermesi Bell'in en çok hoşuna giden şeydi.

Sokakların arasından rüzgâr gibi geçerken Bell'in ayağı gaz pedalıyla fren arasında mekik dokumaktaydı. Keşke bir sihirbaz olsam da trafiği bir anda ortadan kaldırabilsem, diye geçirdi içinden. Bir ara tam bir kamyonu çarpacakken, son anda direksiyon kınp kurtulmayı başardı. Diğer motorlu taşıtların sürücüleri bir anda görünüp hemen gözden kaybolan bu gürültü bombasına şaşkınlık içinde bakakaldılar.

Faytonlara veya yük arabalarına bağı atlar gürültüden ürkerek sürücülerine zor anlar yaşıyorlardı.

Şehrin güney sınırına yaklaştıkça trafik yoğunluğu da azalmaya başladı. Bell keskin bir virajı alırken hız kesti, sonra tren hattına paralel giden ana yola vardılar. Artık otomobil ve at arabaları iyice seyreلمişti. Yol da genişlediğı için önündeki araçları sollamak için yeterince yer kalıyordu. Bell gazı iyice artırınca otomobil roket gibi fırladı ve çok az virajı olan yolda büyük bir hızla ilerlemeye başladı. Locomobile'nin hızı arttıkça, daha dengeli hale geliyordu.

Çok geçmeden kırsala çıktılar ve yol neredeyse dümdüz oldu. Her iki yanda tablo gibi görünen çiftlikler vardı. San Carlos, Men-lo Park ve San Jose kasabaları El Camino Real Yolu'yla birbirlerine bağlanıyorlardı. Bu eski yol 1700'lü yıllarda Franciscan rahipleri tarafından yapılmıştı.

Pek az trafiğın olduğu bu düz yolda otomobil kullanmanın keyfini çıkaran Bell, gaz pedalına sonuna kadar bastı. Uluslararası bir sürat yarışında yer alan ilk Amerikan otomobili olan Locomobile artık iyice havasını bulmuş, Vanderbilt Kupası'nda yarıştığı gücüyle ve hızıyla yolu kat ediyordu. Emekli edildikten sonra tekrar koşturulan bir yarış atı gibiydi; kudurmuş bir fil azgınlığıyla kilometreleri eritiyordu.

Bell bu koca motora hayrandı. Olağanüstü bir sezgiyle huyunu, suyunu ve neler yapabileceğini anlayabiliyordu. Direksiyon başında içine şeytan girmiş gibiydi, o müthiş sürat onu sarhoş ediyor, geride bıraktığı toz bulutundan büyük bir keyif alıyordu.

Bell'in üstünde kısa bir deri ceket ve binici pantolonu, ayağında çizmeler vardı. Rüzgâr gözlüğü takmıştı, ama miğferi yoktu. Bronson ona baktığı zaman yüzündeki kararlılığı görebiliyordu; Cromwell'i alt etmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Bronson ömründe onun kadar azimli bir insan görmemişti. Bir süre elindeki haritayı inceledikten sonra Bell'in omzuna dokundu.

"İleride yol çatal yapacak. Soldan git. İç taraftaki yol sahildekinden daha iyi durumda. Şu hızla gidersek bir saat sonra Salinas'a varırız. Ondan sonra Soledad var."

"Zaman durumumuz nasıl?" diye sordu Bell. Elini direksiyondan çekip saatini çıkarmak istemiyordu.

"On biri on geçiyor," dedi Bronson. "Kaç kilometre hızla gittiğimizi bilmeden Cromwell'in trenini geçip geçmediğimizi söyleyemem."

Bell anladığını belirtmek için başını öne salladı. "Bu otomobilin hız göstergesi veya takometresi yok, ama sanırım şu anda yüz otuz kilometre hızla gidiyoruz."

Bronson artık yüzüne çarpan rüzgâra ve telgraf direklerinin yanından yıldırım hızıyla geçmeye alışmıştı. Fakat az sonra aniden

engebeli, bozuk bir yola girince fena halde çalkalanmaya başladılar. Bronson bir eliyle koltuğunun koluna sımsıkı yapışırken, diğeriyle yakıt pompalamaya devam etti.

İnişli çıkışlı dar bir köy yolundan geçtikten sonra bir çiftçi yerleşim merkezi olan Salinas'a vardılar. Yolun iki yanındaki, giderek yeşillenen tarım arazisi ilkbahar güneşi altında çok güzel bir manzara sunmaktaydı. Neyse ki, şehrin içinden geçen yol تنها sayılırdı; trafik birkaç otomobil ve yol kenarında park etmiş birkaç at arabasından ibaretti. Locomobile ana yoldan hızla geçerken, şehir sakinleri küçük dillerini yutar gibi baktılar. Meraklarını giderecek kadar seyretmeye zaman bulamadan, bu yol canavarı gözden kayboldu.

"Bir sonraki şehir hangisi?" diye sordu Bell.

Bronson haritasına baktı. "Soledad."

"Ne kadar uzakta?"

"Yaklaşık kırk kilometre. Orada mutlaka benzin alalım, çünkü bir sonraki şehir üç yüz kilometre ötede." Bronson dönüp koltukların arasındaki kocaman benzin deposuna baktı. "Ne kadar benzin alabiliyor?"

"170 litre."

"Soledad'da otomobil ve tarım makinelerine servis yapan bir garaj olacak."

Bronson daha cümlesini bitiremeden sol arka lastik sivri bir taşın üstünden geçerken patladı. Bell yüz metre kadar yalpalayan otomobili kontrol altına alıp durdu.

"Çok sümez," dedi Bell. "Yol yarışmalarının kaçınılmaz engeli."

Bell otomobilden inip arka dingilin altına krikoyu yerleştirirken, Bronson da arka taraftaki iki yedek lastikten birini çıkardı. Bell'in patlak lastiği çıkanp yedeğini takması on dakika bile sürmedi. Locomobile'ye sahip olduğundan beri hız sınırlarını her zorlayışında lastik değiştirmek zorunda kalmıştı. Patlak lastiği tekerlekten çıkanp Bronson'a uzattı. "Koltuğun altında bir gereç takımı var. Yolda bunu yamayiver. Soledad'a vannca tekrar tekerleğe takanm."

Hareket ettikten az sonra, zeminin nispeten düzgün olduğu bir yerde önlerinde saman yüklü bir at arabası belirdi. Orada kendisinden başka kimsenin olmadığını sanan çiftçi, yolun tam ortasından gitmekteydi; her iki yanda arabayla tarlalan çevreleyen çitler arasında bir metreden az boşluk vardı.

Bell hız kesti; arabanın yanından kıl payı geçebilmek için yolun dışına çıkmak zorundaydı, fakat yolun dışında geçebileceği yeterince boş alan yoktu. Pek sağlam olmayan tahta çitin on metre ka- dannı yerinden söktü; neyse ki, bu darbe otomobile ciddi bir hasar vermedi. Sadece sağ tampon eğilip bükülmüştü ve yolda bir çıkıntı üstünden

geçerken az kaldı lastiği sıyınyordu. Bell, arkalanndan yumruğunu sallayıp küfreden çiftçiye bakmadı. Adamın atlan ürküp arabayı ters yöne çevirmişlerdi; otomobilin geride bıraktığı toz bulutu da çiftçinin pek hoşuna gitmemiş olmalıydı.

"Adam öfkeden deliye döndü," dedi arkaya dönüp bakan Bronson.

"Parçaladığımız çit herhalde onundu," dedi Bell sıntarak.

On beş kilometre sonra Soledad göründü. Yüz yıl önce kurulmuş olan şehir, adını Misyoner Sinyora Soledad'dan almıştı ve vadide yetiştirilen tanm ürünlerinin bir an önce piyasaya sunulabilme- sini sağlayan çok önemli bir tren istasyonu vardı. Bell şehre girer girmez yavaşladı ve çok geçmeden benzin alabileceği bir garaj buldu. Bronson ve garaj sahibi depoya benzin doldururlarken, Bell de eğrilen tamponu düzeltti. Sonra da Bronson'un yamaladığı iç lastiği tekerleğe geçirdi ve otomobilin arka tarafındaki yerine oturttu.

"Sizler yarışı önde götüren ilk otomobil misiniz?" diye sordu garaj sahibi.

Bell güldü. "Hayır, bizden başka kimse yok."

Garaj sahibi, toz içindeki hasar görmüş otomobile baktı. "Çok aceleniz var herhalde."

"Evet, öyle," dedi Bell, adamın eline benzin bedelinden daha fazla para bırakarak.

Adam kafasını kaşıyarak arkalarından bakarken, Locomobile kısa zamanda uzaklaşıp küçük, kırmızı bir nokta haline geldi. "Bu adamlar kaçık herhalde," diye mırıldandı garaj sahibi. "Umarım, Solvang Creek üstündeki köprünün devre dışı olduğunu biliyorlardır."

Soledad'dan çıktıktan otuz kilometre ve on beş dakika sonra yol keskin bir virajla alçalmaya başladı. Bir yol tabelasının yanından hızla geçtiler.

"Ne yazıyordu?" diye sordu Bell.

"Görebildiğim kadanyla köprü hakkında bir şey diyordu," dedi Bronson.

Yolun ortasında barikat vardı; Bell ileride köprünün tam ortasından çökmüş olduğunu görebiliyordu. Bir grup işçi orta bölümü onarmaya çalışırken, diğerleri de sel sonucu devrilmiş olan telgraf ve telefon direklerini dikmekle meşguldü.

Bell gaz pedalından ayağını çekip direksiyonu sert bir şekilde çevirdi. İki ayağıyla birden frene basarak otomobilin arka tarafının savrulmasını ve Locomobile'nin dört tekerleği üstünde sürüklenmesini sağladı. Son anda ön tarafı düzelterip yamacın üstünden uçarak koyağın kenarına indi. Denize akan geniş nehrin altı metre yanına inmişlerdi.

Ağır çelik şasi ve dev motor çamurlu kahverengi suya çarpınca dev gibi bir dalga Locomobile'nin üstünden geçti. Bell ve Bron- son iliklerine kadar sarsıldılar. Su, radyatörün ve motor kapağının üstünden aşır iki adamı çamura buladı. Kendilerini bir tsunami içinden geçiyormuş gibi hissediyorlardı.

Daha sonra otomobil her tarafını kaplayan sulan silkelercesine karşı kıyıya ve açık havaya ulaştı. Bell gaz pedalına sonuna kadar basarken motorun boğulmamış olması için dua ediyordu. Mucizevi bir şekilde bujiler, manyeto ve karbüratör hâlâ çalışıyor, dört silindirli ateşleme odalarını hayatta tutabiliyordu. Locomobile sadık bir aygır gibi karşı taraftaki yamacı tırmanıp düz yola çıktı.

Kıl payıyla felaketten kurtulmanın verdiği rahatlıkla Bell ve Bronson rüzgâr gözlüklerini çıkanp camlarını kaplayan çamuru südiler.

"Garajdaki adam bizi uyarsa iyi olurdu," dedi Bronson.

"Bu bölge insanlannın ağzı sıkı herhalde."

"Telgraf ve telefon hatlarını bozan sel burada olmuş."

"Tekrar benzin için durduğumuzda Los Angeles büro şefini aranz."

Yüz elli kilometre boyunca yol düz ve bakımlıydı. Motordan gelen seslere kulak kesilen Bell, toprak-çakıl kanşımı yolda Locomobile'yi cesaret edebildiği kadar hızla sürüyor, keskin viraj olmadığı ve lastik patlamadığı için şükrediyordu.

Bir süre sonra yolun taşlarla kaplı bir kısmına geldiler. Bell lastikleri korumak için yavaşlasa da çok geçmeden sivri bir taş korkulan şeyi yaptı. Çabucak yedek lastik çıkarıldı ve patlak olanıyla değiştirildi. Bronson bir kez daha iç lastiği yamarken, Bell, Los Angeles yolunda ilerlemeye devam etti.

San Luis Obispo ve Santa Maria'yı geçtiler. Yol daha sonra Pasifik Sahiline doğru alçalmaya başladı. Okyanusun pınl pml mavi sulan beyaz kumsala vurdukça beyaz köpükler saçıyordu.

Santa Barbara'ya gelmeden önce yoldaki iri bir tümseğin üstünden geçerken otomobil havaya kalkıp sert bir şekilde tekrar yere oturdu. Bir an soluğu kesilen Bronson, Locomobile'nin hâlâ tek parça halinde oluşuna şaşıyordu.

Santa Barbara'ya girerek yakıt ikmali yaptılar, radyatöre-su doldurup yedek lastiği yerine koydular. Tren istasyonunda durdukları sırada Bronson, Bob Harrington'a bir telgraf çekip kendilerini Los Angeles Tren İstasyonu'nda karşılamasını istedi.

Bronson, Bell'i Tejon Geçidi üstündeki çok virajlı Grapevine yolu yerine, dönüşlerin daha geniş açılı olduğu tren hattına paralel yola doğru yönlendirdi. Dar geçidin içinden geçerlerken bozuk yolda Locomobile'nin şasisi epeyce zorlandı, ama yine de bin metre doruğu

olan tepenin altındaki San Fernando Vadisi'ne inen uzun yamaca kadar arıza yapmadan varabildiler.

Nihayet yolculuğun en zor kısmı arkalarında kalmıştı. Artık düz ve bakımlı bir yola gelmişler, Locomobile de Cromwell'in özel treniyle olan zaman farkını kapatmaya başlamıştı. Bronson'un tahminine göre sadece on beş dakika gerideydiler. Biraz da şansın yardımıyla Los Angeles Tren İstasyonu'na Kasap Haydut'tan önce varabileceklerdi.

Uzaktan şehrin yüksek binaları görününce ikisinin de içini sevinç kapladı. Şehre yaklaştıkça trafik yoğunluğu da artmaya başladı. Brönson, Bell'in dayanıklılığına hayran olmuştu. Bell'in mavi gözleri bir an bile yoldan ayrılmıyordu. Adam bir sürat otomobilinin direksiyonuna oturmak için yaratılmış, diye düşündü Bronson. Saatine baktı. Dördü on iki geçiyordu. Altı yüz kilometreyi bulan yolda ortalama doksan kilometre hız yapmışlardı.

Şehrin merkezine doğru yaklaştıkça trafik iyice yoğunlaştı; Bell yine at arabalarının, faytonların ve otomobillerin arasından slalom yaparak ilerlemeye çalıştı. Sokağın ortasındaki raylar üstünde seyreden büyük, kırmızı trolleybüslerin sağından solundan vızır vızır geçiyordu. Yüz yirmi bin nüfuslu Los Angeles'te iki binden fazla otomobil olduğunu bilmeyen Bell, yarımından geçen otomobil sayısına şaşırmıştı.

Bell bu Melekler Şehri'ndeki sokakların San Francisco'dakilerden hayli geniş olduğunu da fark ediyordu; bu sayede yoğun trafiğe rağmen hiç yavaşlamak zorunda kalmamışlardı. Şehir merkezinden hızla geçerlerken yayaların hepsi kocaman açılmış gözleriyle dönüp kırmızı Locomobile'ye bakıyorlardı. Bir polis memuru düdük çaldı, Bell'in aldırmadığını görünce çok kızdı. Hemen bisikletine atlayıp takip etmeye kalkıştı, ama takip çok sürmedi. Birkaç dakika içinde otomobil gözden kayboluvermişti.

• Bell iki tekerlek üstünde bir virajı aldıktan sonra büyük tren istasyonu görüldü. Kahverengi takım elbisesi ve geniş kenarlı şapkası olan bir adam kaldırımında durmuş deli gibi onlara el sallamaktaydı. Bell frene bastı ve Güney California operasyonları şefi olan Van Dorn Ajanı Bob Harrington'un önünde durdular. Harrington önce Bronson'u tanıyamadı. Rüzgâr gözlüğünü yüzünden çıkarana kadar, çamura bulanmış deri ceketi içinde onu tanımak mümkün değildi.

"Vay canına Horace, seni tanıyamadım," dedi Harrington; adamın esmer, sert hatlı bir yüzü vardı. İki metreye yakın boyuyla Bell'e ve Bronson'a tepeden bakıyordu.

Bronson kasları tutulmuş bir halde otomobilden inip gerindi. "Annem bile görse tanıyamazdı herhalde." Dönüp direksiyon başında bitkin bir halde oturan Bell'i işaret etti. "Bob, seni Isaac Bell'le tanıştırayım. Isaac, bu da Bob."

Bell sürücü eldivenlerini çıkarıp Harrington'un elini sıktı. "Tanıştığımıza sevindim, Bob."

"Başarıların hakkında çok şey duydum, Isaac. Seninle tanışmak benim için şereftir."

Bell hoşbeş için zaman harcamadı. "Cromwell'in özel treni ne durumda? Onu durdurabilecek zamanımız var mı?"

Harrington başını iki yana salladı. "Üzgünüm... Ne yazık ki normal tarifeli yolcu treni Ventura'da bir yan hatta girip, geçmesi için ona yol verdi. Los Angeles'e vardığında istasyonda durmayıp güneye giden San Diego ekspres hattına girdi. Bu şekilde en az yarım saat kazandı."

"Ne kadar oldu?" diye sordu Bell ümitleri buhar olurken.

"Yirmi dakika kadar."

"Demek ki, böyle yapmasa ondan on dakika önce gelmiş olacaktık," diye hayıflandı Bronson.

Bell epeyce hırpalanmış olan Locomobile'ye baktı ve son bir hamleyi daha kaldırabilir mi, diye düşündü. Kendisinin otomobilden de fazla hırpalanmış olduğunu anlaması için aynaya bakması gerekmiyordu.

Harrington perişan durumdaki iki adama baktı. "San Diego'daki adamlarıma haber verip, treni istasyona gelir gelmez Cromwell'i yakalatabilirim."

"İstasyonda inmeyecek kadar kurnazdır," dedi Bell. "Treni istasyondan önce durdurup, şehre kim bilir hangi kılıkta girer."

"Sence hedefi neresi olabilir?"

"San Diego'daki bankalardan biri."

"Hangisi?" diye sordu Harrington. "En az on tane banka var."

"En çok para hangisindeyse onu seçer."

"Tek başına bir soyguncunun San Diego Wells Fargo Bank'ı soymaya kalkışacağım gerçekten düşünüyor musun?" diye sordu Harrington kuşkuyla. "Güney California'nın en emniyetli bankasıdır."

"Özellikle de bu yüzden onu seçer," dedi Bell. "Cromwell tehlikeye bayılıyor."

"Hemen telefon edip ajanlarımı banka girişine yerleştiririm."

Bell başını iki yana salladı. "Onlan hemen fark edip soygundan vazgeçer. Onu iş başında yakalayamadığımız sürece mahkûm ettirecek yeterli delilimiz olmaz. Üstelik, ajanlann onu hiç görmediler,

tanıyamazlar. Görmüş olsalardı bile büründüğü kılıkta yine tanıyamazlardı. Adam o kadar iyi işte."

"Ama öylece durup, onun hiçbir engelle karşılaşmadan bankaya girmesine göz yumamayız," diye isyan etti Bronson. "İçerideki herkesi öldürür."

Bell Harrington'a döndü. "Ajanlarına haber ver, Horace'yle ben oraya gidene kadar bankayı kapalı tutsunlar."

"Şimdi San Diego'ya gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Harrington şaşkınlıkla.

"Düşünüyorum," dedi Bell ve bütün yorgunluğuna rağmen yine direksiyonun başına geçti. "Güneye gitmek için şehirden en kestirme çıkış yolu hangisidir?"

"Tren hattı boyunca ilerleyen yoldan ayrılmayın. Sizi doğruca San Diego'ya götürür."

"Yol durumu nasıl?"

"Oranın yolu bakımlı ve düzgündür," dedi Harrington. Kuşkulu gözlerle Locomobile'ye baktı. "Otomobiliniz dayanırsa epey hızlı gidebilirsiniz."

"Bizi buraya getirene kadar dayandı," dedi Bell gergin bir gülümsemeyle. "Sonuna kadar da dayanacaktır."

"Ajanlarına bizim yola çıktığımızı bildir," dedi Bronson bitkinlik içinde. Bu haliyle idam sehpasına çıkan birine benziyordu.

Harrington, gürültülü bir şekilde yola koyulan Locomobile'nin arkasından bir süre baktı. Sonra başını iki yana sallayarak en yakın telefon kulübesine yürüdü.

On dakika sonra Bell şehir sınırını aşmış, San Diego yolunu tutmuştu. San Francisco'dan beri tanık olduğu halde Bronson hâlâ Bell'in motor devirlerini ne kadar ustaca hesapladığına ve en gerekli anda debriyaja basıp vites değiştirmesine şaşkınlıkla karışık bir hayranlık duyuyordu.

Bell'in yorgun zihni bir yandan önündeki yolla meşgulken, bir yandan da Jacob Cromwell'in başka bir bankayı daha soyup içindeki herkesi öldürüşünü görür gibi oluyordu. San Diego'ya yaklaştıkça sinirleri gerilmiş, kanına adrenalin dolmuştu.

33

Locomobile iki şehir arasındaki yüz seksen kilometrelik mesafeyi yüz on bir dakikada yalayıp yutarken zaman su gibi akıp gitti. Soledad Dağı'ndan aşağıya iniş sırasında güneş okyanusun batısında son ışınlarını yayıyor, önlerinde halı gibi serilen şehrin binalarını altın rengine Sürüyordu. Locomobile'nin kocaman asetilen farları olmasına rağmen Bell onları yakmak için otomobili durdurmak istemedi.

"Benzin durumumuz nasıl?" diye sordu Bell; ağzı toz dolduğu için sesi çatlak çıkıyordu.

Bronson dönüp benzin deposunun kapağını açtı ve çubuğu dibine kadar batırdı. Çubuğu çekerek ucundaki ıslaklığa baktı.

"Yarışın sonuna kadar yetecek gibi."

Bell cevap vermeden başını sallamakla yetindi.

Yorgunluk ve gerginlik artık varlığını iyice hissettirmeye başlamıştı. Saatler boyu o kocaman direksiyonu binlerce defa çevirerek ön tekerlekleri yönlendirmenin sonucu olarak Bell'in kolları fena halde uyuşmuştu, artık vücudunun bir parçası değilmiş gibiydiler. Devamlı

debriyaj, gaz ve fren pedallarına basmaktan ayak bilekleri ve dizleri de sızlıyordu. Deri eldivenlerin içindeki elleri su toplamıştı. Bunlara rağmen Bell, Locomobile'yi son hızla sürüyor, otomobili avına saldıran bir ayı gibi, vanş noktasına gitmeye zorluyordu.

Locomobile de fena hırpalanmış durumdaydı. Michelin lastiklerinin boğumlu tırtırları neredeyse parçalanmak üzereydi; tekerlekler onca darbe yedikten sonra yerlerinden fırlayacak gibi sallanıyor, o ana kadar hiç isyan etmemiş olan motoru tuhaf sesler eşliğinde radyatör kapağından buhar çıkanyordu. Ama her şeye rağmen bu muhteşem makine hâlâ yoluna devam ediyordu.

"Acaba Cromwell neler düşünüyordur?" dedi Bell. "Soygunu bugün yapmak için çok geç kaldı. Banka yann sabaha kadar kapalı."

"Bugün cuma," dedi Bronson. "San Diego bankaları akşam dokuza kadar açık kalır."

Tren yoluna paralel giden India Sokağı üstünde seyretmek / y-diler. İstasyon bir buçuk kilometre ötedeydi. Bell kısa bir an gözlerini yoldan ayırıp öne baktı ve tek vagonlu bir trenin durmak üzere yavaşladığını gördü.

Özel pulman vagonu çeken lokomotif, caddenin dört hat ötesindeki bir yan hatta durdu. Makinist egzoz borularındaki buhar havalandırırken bacasından duman yükseldi. Ateşçi ahşap bir su deposundan su almak için kömür vagonunun üstüne çıktı. Giderek artan karanlıkta, şehir istasyonunun iki kilometre ötesinde park etmiş olan pulman vagonunun içüide ışıklar yandı.

Bell bunun Cromwell'in özel treni olduğunu hemen anladı.

Hiç duraksamadan direksiyonu sola kırdı ve Locomobile'yi rayların üstünden sürdü. Üç hat geçtiğinde zaten harap haldeki dört lastik de yanmış, otomobil trene kadar olan mesafenin kalanını kıvılcımlar çıkaran jantları üstünde kat etmişti.

Bronson hiçbir şey diyemedi. Treni görüp Bell'in ne yapacağını anladığı ana kadar şok içinde kalmıştı. Sekiz yüz kilometrelik yolu aştıktan sonra nihayet hedeflerine bu kadar yaklaşmanın verdiği heyecan ve sevinçle doluydu.

Bell rayların üstünde lokomotifin önünü kapayacak bir şekilde otomobili durdurdu. Perişan haldeki Locomobile gücünü sonuna kadar tüketmiş; aşırı ısınmış motorundan çatırtılar çıkıyor, radyatöründen buhar püskürtüyordu. Havayı parçalanmış lastiklerin kokusu sarmıştı. Uzun ve amansız takip artık sona ermişti.

"Erken davranıyor olabiliriz," dedi Bronson. "Henüz bankayı soymaya teşebbüs etmedi. Suç işlemeyen onu tutuklayamayız."

"Belki. Ama San Francisco'dan buraya gelene kadar çok düşündüm. En iyisi eylem yapacak zamanı bulamadan Cromwell'i yakalamak. Eğer bir kez daha tuzağımızın kokusunu alırsa kaybederiz. Onu mahkûm ettirecek delilleri toplamayı sonraya bırakıyorum. Hem zaten burası onun çöplüğü değil. Onu kefaletle tahliye ettirecek pahalı avukatları yok."

Bell tren durduğundan beri geçen birkaç dakika içinde kimsenin araçtan inecek zaman bulamadığının farkındaydı. Otomobilden inip sendeleyerek pulman vagona doğru yürüdü. Vücudundaki ağrılar gitgide hafifliyordu. İki garsonun ıkına sıkına vagonun bir motosiklet indirdiklerini görünce hemen pulmanla kömür vagonu arasına girip gizlendi.

Birkaç dakika daha sabırla bekledikten sonra üstünde bir demiryolu kondüktörü üniforması olan bir adamın pulman vagonun çıkıp, Harley Davidson motosiklete bindiğini gördü. Adamın arkası dönüktü. Bell sessizce gizlendiği yerden çıkıp, motoru çalıştırmak için kar- büratör üstündeki yakıt valfini açmaya uğraşan adama yaklaştı.

"Harley iyi motordur," dedi Bell sakin bir şekilde. "Ama ben Indian'ı tercih ederim."

Motosikletteki adam, sesi tanıdığı için adeta donup kaldı. Ağır ağır dönünce karşısında neredeyse bir hayalet görmüş gibi oldu. Demiryolunun bu yan hattı boyunca uzanan elektrik lambalarından ürpertici bir aydınlık yayılıyordu. Cromwell'in karşısındaki adamın üstünde kısa bir deri ceket, binici pantolonu ve çizmeler vardı; bir bataklıktan çıkmış gibi görünüyordu. Geriye itilmiş rüzgâr gözlüğünün altından bir tutam saç çıkmıştı. Cromwell bu yüzü, deler gibi bakan gözleri ve üst dudağını örten bıyığın sahibini tanımakta gecikmedi.

"Sen!"

"Pek özgün sayılmaz," dedi Bell alayla. "Ama Telluride'deki bankada ben de aynı ifadeyi kullandığım için seni eleştiremem."

İki adam arasında ömür kadar uzun gelen bir sessizlik oldu. Ne var ki, Cromwell'in bu hayaletin gerçekten de Isaac Bell olduğunu anlaması çok sürmedi. Yüzü aniden soldu ve şaşkınlık dolu gözlerle ona baktı.

"Sen ölmüştün!" dedi soluğu kesilmiş bir halde. "Seni vurdum!"

"Aslında iki defa vurdun," dedi Bell öfkeyle. 1905 Colt .45 kalibrelik otomatik tabancayı sağ eline aldı ve namluyu Cromwell'in iki gözünün arasına nişanladı. Eli betona çakılmış bir demir çubuk gibi sabitti.

Jacob Cromwell hayatında ilk defa gafil avlanmıştı. Aşın özgüveni yüzünden, bir gün yakalanırsa nasıl davranacağını hiç hesaba katmamıştı. İşte şimdi, hiç aklına getirmedığı şey gerçekleşiyordu. Cromwell kendisini hep dokunulmaz olarak görmüştü. Şimdi karşısında, aslında ölmüş olması gereken baş düşmanı vardı. Kendini, hiç batmaz denen gemisi kayalara oturmuş bir kaptan gibi hissediyordu.

Cromwell'in Colt ,38'i ceketinin cebindeydi, ama onu almaya kalktığı anda beynine kurşunu yiyeceğini biliyordu. Yenilgiyi kabullenerek yavaşça ellerini havaya kaldırdı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Özel trenini ödünç alıp seni San Francisco'ya geri götüreceğim. Cinayet suçuyla yargılanıp asılana kadar da seni deliğe kapatmaları için polise teslim edeceğim."

"Her şeyi planlamışsın."

"Bugünün geleceği belliydi, Cromwell. Avantaj sendeyken işi bırakmalıydın."

"Beni tutuklayamazsın. Suç işlemedim ki."

"O halde neden demiryolu kondüktörü kılığındasın?"

"Neden şimdi beni vurup bu işi bitilmiyorsun?" diye sordu Cromwell. Giderek özgüveni artıyordu.

"Bu, işlediğin suçlar için sadece eline tokat atmak gibi olur," dedi Bell. "Celladın ilmiğinin boynunu nasıl sıkacağını .düşünerek biraz zaman geçirmeni istiyorum."

Bronson, pulman vagonun arkasından çıkıp yanlarına geldi. Smith & Wesson ,44'lük tabancasını Cromwell'in göğsüne doğrultmuştu. "Kutlarım, Isaac. Dostumuzu başka bir suç işleyemedienselemiştir."

Bell ona kelepçeleri verdi. Bronson hiç vakit geçirmede abunları Cromwell'in bileklerine taktı. Sonra da haydudun üstünü aradı ve ,38'lik Colt'u buldu.

"Otuz altı kişiyi öldürdüğün silah," dedi buz gibi bir sesle.

"Nereden geldiniz?" diye sordu Cromwell. Kaçmayı aklından bile geçirdiği anda bu iki adamın göz kırpmadan kendisini vuracaklarından emindi.

"Isaac, San Francisco'dan buraya kadar bizi otomobiliyle getirdi," dedi Bronson sıradan bir şey söylüyormuş gibi.

"İmkânsız!" dedi Cromwell.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Bronson onu pulman vagonun merdivenlerinden çıkarırken. Vagona girdikten sonra kendi kelepçelerini çıkarıp Cromwell'in ayak bileklerine geçirdi ve onu iterek koltuğa oturttu.

Bell tekrar raylara gidip kederli gözlerle, harabe haline gelmiş Locomobile'ye baktı. Elinde bir yağ kutusuyla gelen lokomotifin makinisti şaşkın gözlerle otomobile baktı.

"Bu harabe nasıl oldu da lokomotifimin önüne geldi?"

"Uzun hikâye," dedi Bell.

"Onu ne yapacaksın?"

Bell alçak sesle, neredeyse saygılı bir şekilde cevap verdi. "Connecticut, Bridgeport'taki fabrikasına göndereceğim. Orada onanp eski haline getirirler."

"Bu harabeyi mi onaracaklar?" diye sordu makinist başını iki yana sallayarak. "Neden onca zahmete gireceksin?"

Bell otomobiline sevgi dolu gözlerle baktı. "Bunu fazlasıyla hak ediyor."

34

mŞM

"Beni kaçırmanızın cezasız kalacağını sanıyorsanız çok budalasınız," diye çıkıştı Cromwell. "Elinizde yetki belgesi olmadan beni tutuklayamazsınız. San Francisco'ya varırsanız avukatlarım tahliyemi isteyecekler. Van Dorn Dedektiflik Şirketi ajanları avuçlarını yalarlarken ben kuşlar kadar özgür olacağım. Sonra da açacağım tazminat davalarıyla şirketinizi çökertip, bir skandal denizinde boğacağım."

Cromwell vagonun ortasındaki büyükçe bir koltuğa kelepçelenmiş halde oturmaktaydı. El ve ayak bileklerinin yanı sıra boynu da zincire vurulmuş, akla gelebilecek her tür önlem alınmıştı. Los Angeles'ten gelen dört Van Dom ajanı, namluları kesilmiş, ateşe hazır durumdaki çifteleriyle haydudun üç metre ötesinde oturmaktaydılar.

"Belediye meclisindeki dostlarının yanında istediğin kadar böbürlen," dedi Bell. "Ama senin özgürlüğün kasap dükkânına giden bir domuzunkinden fazla olmayacak."

"Ben masum bir vatandaşıım," dedi Cromwell. "Beni soymakla suçladığınız bankaların yanından bile geçmediğimi kanıtlayabilirim. Sizin delilleriniz nerede? Tanıklarınız nerede?"

"Ben tanığım," dedi Bell. "Beni Telluride'deki bankada vurmadan önce seni kadın kılığında gördüm ve tanıdım."

"Sen mi, Bay Bell? San Francisco'da hangi jüri senin ifadeni geçerli sayar ki? O mahkeme çadır tiyatrosu gibi olacak. Bırak beni mahkûm ettirmeyi, ortaya iddianame çıkaracak bir kanıtınız bile yok."

Bell tilki gibi sırtarak ona baktı. "Tek tanık ben değilim. Cinayetlerini işlediğin diğer şehirlerde de seni tanıtlayacak insanlar var."

"Öyle mi?" Cromwell tüm bunlar onu ilgilendirmiyormuş gibi büyük bir rahatlıkla arkasına yaslandı. "Kasap Haydut hakkında okuduklarıma bakılırsa, soygunları sırasında hep kılık değiştirmiş. Onu nasıl tanıtlayabilirler ki?"

"Beklersen görürsün."

"San Francisco'da büyük nüfuzum vardır," dedi Cromwell güvenle. "Bütün yüksek hâkimlerin seçimleri sırasında büyük bağışlarda bulundum. Hepsi bana borçlu. Beni mahkemeye çıkarabilerseniz bile, onlara verdiğim binlerce dolardan sonra hiçbir jüri beni mahkûm etmez."

"Daha kartlarını görmeden bahsi yükseltiyorsun," dedi Bell. "Senin duruşmana Washington'dan gönderilen bir federal yargıç bakacak. Mahkeme de senin gözbebeği olduğun şehirde değil, başka bir yerde yapılacak."

"Ülkedeki en iyi avukatları tutacak param var," dedi Cromwell arsızca. "Kürsüdeki yargıç kim olursa olsun, hiçbir jüri bu kadar cılız delillerle beni mahkûm etmez; özellikle de San Francisco'da yoksullar ve evsizler tarafından bu kadar sevilen bir adam olduğum için."

Bronson tiksintiyle yüzünü buruşturmuştu. Yumruğunu Cromwell'in suratına patlatmamak için büyük çaba harcıyordu. "Bunları gözünü kırpmadan öldürdüğün masum insanların ailelerine anlatırsın. Onlara çaldığın paralarla Nob Hill'de nasıl lüks içinde yaşadığını da anlatırsın."

Cromwell cevap vermeden sırtıttı.

Tren yavaşlamaya başlamıştı. Bronson bir pencerenin yanına gidip dışarıya baktı. "Santa Barbara'ya geliyoruz. Sanırım makinist burada durup su ikmali yapar."

"Ben istasyonda ineceğim," dedi Bell. "Halletmem gereken küçük bir iş var."

Tren durur durmaz Bell hfcmen platforma indi ve istasyon içinde bir yere gitti. On dakika sonra makinist treni kaldıracğını duyuran düdüğü çalınca Bell koşarak geldi ve tekrar pulman vagona bindi.

"Ne yaptın?" diye sordu Bronson.

Cromwell o anda bir şeylerin kendisi için ters gittiğini sezdi; koltuğunda kıpırdanıp, daha iyi işitebilmek için öne eğildi.

"Selin bozduğu telefon hatları onarılmış," diye açıkladı Bell. Sonra buruk bir gülümsemeyle Cromwell'e baktı. "Van Dom ofisine telefon edip, kız kardeşini suç ortağın olarak tutuklamalarını bildirdim."

"Sen delirmişsin!" diye bağırdı Cromwell.

"Kasap Haydut'un işlediği cinayetlerle ilişkili olduğunu kanıtlayabileceğimizi sanıyorum."

Yüzü bir nefret maskesine dönüşen Cromwell yerinden Mamaya çalıştı, fakat zincirler buna el vermedi. "Seni pis domuz," diye tısladı. "Margaret'in bu işlerle hiçbir ilgisi yok. Yaptıklarım hakkında..." Kendini ele vermek üzereyken durdu. Tekrar arkasına yaslanıp güvenli pozunu takındı. "Masum bir kadını deli saçması suçlamalarına bulaştırmanın bedelini çok ağır ödeyeceksin. Margaret, haberinin bile olmadığı bu sahte suçlamadan bir saat sonra tekrar evine dönecek."

Bell, bir ceylanın tadına bakmak için hazırlanan bir panter iştahıyla Cromwell'in gözlerine baktı. "Margaret konuşacaktır," dedi kendinden emin bir sesle. "Ağabeyini kurtarmak için ne biliyorsa söyleyecektir. Yalan da söyler tabii, ama cevabını bilmediği binlerce ayrıntı onu şaşırtır. Seni idam sehпасına çıkaracak olan deliller, Margaret'in tanıklığı sırasında farkında olmadan söylediği şeyler olacak."

"Suçlu olsaydım bile, Margaret benim aleyhimde tek bir söz etmez," dedi Cromwell güvenle.

"Eğer ömrünün sonuna kadar hapiste kalacağını bilirse, her şeyi söyler. Hem o, hem de o lüks hayat koşullarını kaybetme korkusu. İşbirliği yapmadığı taktirde ödeyeceği bedel bu kadar yüksekken, bir anda savcının tanığı haline gelmesi çok kolay olur."

"Margaret'i çok hafife alıyorsun."

"Hiç sanmam," dedi Bell.

Cromwell gergin bir şekilde gülümsedi. "Jüriyi suçlu olduğuma inandıramayacağın gibi, Margaret'in de o suçlarla ilişkisi olduğunu kanıtlayamazsın."

Bell onun gözlerine baktı. "Suçlu musun?"

Cromwell bir kahkaha attı ve başıyla vagondakileri işaret eti.

"Tanıkların önünde Kasap Haydut olduğumu itiraf mı edeyim?"

Yapma, Bell." Bu defa Bay dememişti. "İddialarının altı boş, bunu sen de biliyorsun."

Bell yaklaşp onun sol elindeki eldiveni çıkardı; eskiden parmağı olan yerde metal bir tüp vardı.

"Göreceğiz," dedi Bell. "Göreceğiz."

4. 4. 4.

Bell hiç riske girmiyordu. San Francisco'ya vardıkları zaman makiniste ana istasyonda durmayıp, tren park alanındaki yan hatta gitmesini söyledi. Bronson ve ajanları Cromwell'i bir ambulansa bindirip, şehir içindeki yolculuk sırasında emniyette olması için sedyeye bağladılar.

"Cromwell'i bölge hapishanesine koyamayız," dedi Bell. "'Dostlarım beni bir saat geçmeden çıkarırlar,' derken, yalan söylemiyordu. Onu körfezin karşısındaki San Quentin Eyalet Hapishane- si'ne götürün. Resmi iddianame hazırlanana kadar onu buz üstünde tutalım."

"Şehirde ne kadar gazete ve muhabir varsa bu olayın peşinde koşacaktır," dedi Bronson.

"Haberı buradan, Maine'deki Bangor'a kadar bütün ülkeye telgrafla yayacaklar," dedi Bell sıntarak. "Şimdi yapmamız gereken tek şey onu avucumuzun içinden kaçırmamak. Cromwell yanma gelen her gardiyana rüşvet teklif edecektir."

"San Quentin hapishane müdürünü tanırım," dedi Bronson. "Çok dürüst bir adamdır. Cromwell ona rüşvet verip kaçmayı hayal ederse, boşuna ümitlenmiş olur."

"Mutlaka deneyecektir." Bell, ambulans içindeki Cromwell'e baktı. "Başına bir külâh geçirin, kimse onu tanıyamasın. Müdüre gizlilik yemini ettir ve Cromwell'i diğer mahkûmlardan ayrı, tek kişilik bir hücreye sokmasını söyle. Gerekli belgeleri ona yarın vereceğiz."

"Ya Margaret ne olacak? Cromwell'in beslemesi olan bir yargıcın onun tutuklanması için yetki vereceğini pek sanmıyorum."

"Sen sorgulamayı yap," dedi Bell. "Ona baskı uygula. Ağabeyinin tutuklu olduğunu, kendisinin de onunla birlikte batacağını bilirse, bahse girerim Margaret toplayabildiği kadar nakit parayı alıp kaçmaya çalışır. O zaman da doğruca kucağımız düşer."

Bronson'un ofisine gitmeden önce Bell telgrafhaneye girip Van Dorn'a uzun bir telgraf çekerek Kasap Haydut'un yakalanmasıyla ilgili raporunu verdi. Ayrıca Albay Danzler'in federal hükümeti devreye sokarak yardım etmesini istedi.

Cromwell bir konuda çok haklıydı. Margaret, iki Van Dom ajanı refakatinde polis karakoluna getirildikten yanm saat sonra elini kolunu sallayarak çıkıp gitti. Karakola geldiğinde Cromwell'in avukatları çok daha önce oraya gelmiş," kefalet işlemini

hazırlamaktaydılar. Margaret'i eve götürmek için orada bulunan şoförü bile Rolls- Royce'yi karakolun önüne getirip, park yasağı olan bir yere park etmiş bekliyordu. Mucizevi olarak orada bitiveren bir sulh hâkimi de Margaret'in tahliye belgesini hemen orada imzalayıvermişti. Bir soygun haberi için tesadüfen karakolda bulunan bir muhabirin bildirdiğine göre, Margaret'in tutuklanıp neredeyse hemen saliverilmesi sahnelenmiş bir formaliteden ibaretti.

Bu sırada Bronson ve ajanları, Cromwell'in içinde bulunduğu ambulansı körfezin karşısındaki Marin County'ye götürecek olan feribota binmişlerdi. İskelede gemiden çıktıktan sonra doğrudan San Quentin Hapishanesi'ne gittiler. Bronson'un dediği gibi, müdür çok yardımcı oldu, hatta Bell ve Bronson tebliğ mahkemesi için gereken delilleri yaratana kadar Kasap Haydut'u hapishanesinde ağırlamaktan gurur duyacağını söyledi.

Bell telgrafhaneden çıktıktan sonra Cromwell'in bankasına yürüdü. Asansörle üst kata çıkıp Marion'un ofisine girdi. "Şapkanı al," dedi hiç taviz vermez bir tonda. "Günün geri kalanında izinlisin."

Marion üç gün sonra Bell'in aniden ortaya çıkışına çok şaşırdı, ama ona olan duygulanı çabucak yeniden kabardı. Bell'le tartışamayacağını bildiği halde, "Her istediğim anda ofisi bırakamam," dedi. "Yoksa işimi kaybederim."

"İşini zaten kaybettin. Patronun hapiste." Bell onun kalkmasına yardım etmek için masanın arkasına geçti.

Marion şaşkın bir halde yavaşça ayağa kalktı. "Sen ne diyorsun?"

"Gösteri sona erdi. İddianame ve tutuklanması için gerekli belgeleri edinene kadar Cromwell'i gözaltında tutuyorum."

Marion sis bulutu içinde hareket ediyormuş gibi masasının arkasındaki bir dolaptan şapkasını ve çantasını aldı, sonra başka ne yapabileceğini bilemeden öylece durdu. Hâlâ inanmakta zorlanıyordu. Ne suç işlerse işlesin Jacob Cromwell'in alt edilebileceği aklının ucundan bile geçmezdi.

Bell onun yanaklarının kızardığını daha önce de görmüştü ve bu manzara çok hoşuna gidiyordu. Şapkasını elinden alıp fiyakalı bir açıyla başına taktı. "Bu hoşuma gitti," dedi bir kahkaha atarak.

"Benim hoşuma gitmiyor," dedi Marion sinirlenerek; şapkasını kendi istediği biçimde başına yerleştirdi. "Beni nereye götüreceksin?"

"Sahile gidip kumların üstünde yürüyeceğiz, bu arada sana neler olduğunu anlatacağım." :

"Güzel otomobilinle mi gideceğiz?"

Marion onun yüzündeki kederli ifadeyi görünce şaşırdı.

"Korkarım uzunca bir süre otomobilimle bir yere gidemeyeceğiz," dedi Bell.

San Quentin Hapishanesinin inşaatı 14 Temmuz 1852'de, Bastille Bayramı 'nda başladı. Daha sonra, cinayetten hüküm giymiş bir mahkûm olan Miquel Quentin'in adını neden aldığınıysa hiç kimse bilmiyor. İspanyolca'da San erkek azizler için kullanılır. Quentin aziz falan değildi, ama adı kalıcı oldu ve hapishane hep San Quentin olarak anıldı.

California'daki en eski eyalet hapishanesi olan San Quentin'deki ilk idam 1893 yılında, yanlarında çalıştığı yaşlı çifti öldürmekten sanık Jose Gabriel'in asılmasıyla gerçekleşmiştir. Ayrı bir binada kadınlar için de koğuşlar vardır. 1906 yılma gelindiğinde yüzden fazla mahkûm koğuş içi cinayetler, intiharlar ve doğal nedenlerle ölmüş ve hapishane duvarlarının dışındaki bir mezarlığa gömülmüştü.

Müdür Richard Weber iri bir adamdı ama bir jimnastikçi gibi çevikti. İşine son derece bağlı ve çalışkandı. Yüzünden eksik olmayan gülümsemesiyle dudaklarının kenarı daima hafifçe kıvrık olurdu. Disipline ve reforma önem veren bir yönetici olarak mahkûmları çalıştırır ve bir şeyler üretmelerini sağlardı. Onları bahçelerde işe koşup çeşitli eğitimlere tabi tutardı. Çalıştırdığı mahkûmlara az da olsa bir şeyler öder ya da mahkûmiyet sürelerini kısaltırdı. Bu nedenle "Sert ama Adil Müdür" olarak ün yapmıştı.

Bronson'un, Weber asla rüşvet kabul etmez, iddiası gerçek olmaya çok yakındı. Asla yozlaşmayacak bir adam olarak tanınıyordu. İnancı bir Katolik olan Weber ve karısının sekiz çocukları vardı. Eyaletin en büyük hapishanesinin müdürü olarak aldığı maaş ona yetiyordu, ama temel ihtiyaçlarının ötesinde bir harcama yapması pek mümkün değildi. Dolayısıyla, bir gün emekli olup San Joaquin Vadisi'nde bir çiftlikte yaşamak, hayal olarak kalmaya mahkûmdu.

Her ne kadar "Herkesin bir fiyatı vardır," deyişi yaygınsa da Müdür Weber'i tanıyanlar onun dokunulmaz olduğuna inanırlardı. Ne var ki, zamanla onun da bu sağlam görünüşünün altında insani zaatlarının olduğu ortaya çıkacaktı.

Cromwell tek kişilik bir hücreye kilitlendikten kısa bir süre sonra Weber onu ana girişin iki kat altındaki odasında ziyaret etti. Gardiyana kapıyı açmasını söyledikten sonra içeri girip yanında getirdiği katlanan iskemleyi açtı ve oturdu.

"Bay Cromwell," diye başladı kibarca. "San Quentin'e hoş geldiniz."

Cromwell yatağından kalkıp başıyla selam verdi. "Galiba, konukseverliğiniz için teşekkür ederim demem gerekiyor, ama bu yalan olur."

"Anladığım kadıyla zaten kısa bir süre için bizimle beraber olacaksınız."

"Tebliğ mahkemesine çıkarılacağım zamana kadar," dedi Cromwell. "Van Dom Ajansı Bronson size böyle mi söyledi?"

"Evet," dedi Weber. "Washington'daki Suç Soruşturma Dairesi'nden talimat beklediklerini söyledi."

"Neden tutuklandığımı biliyor musunuz?"

"Bana sizin ünlü Kasap Haydut olduğunuz söylendi."

"Benim toplum içindeki konumumdan haberiniz var mı?" diye sordu Cromwell.

"Var," dedi Weber. "Cromwell National Bank'ın sahibisiniz ve herkesin hayranlık duyduğu bir hayırseversiniz."

"Sizce böyle bir insan banka soyup onlarca insanı öldürebilir mi?"

Weber iskemlesinde kıpırdadı. "İtiraf ederim ki, bu fikir bana da uçuk geliyor."

Cromwell öldürücü darbeyi vurmak için sokuldu. "Size bu suçları işlemeyişime ve bütün bu sahte suçlamaları Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti'nin bankama el koymak için uydurduğuna yemin etsem, beni serbest bırakır mısınız?"

Weber bir an düşündükten sonra başını iki yana salladı.

"Üzgünüm Bay Cromwell, ama sizi salıverme yetkim yok."

"Henüz resmi bir iddianame hazırlanmadığı halde mi?"

"Bana şu anda iddianamenin hazırlanmakta olduğu teminatı verildi."

"Size kaçmayacağımı ve sadece bir sulh hâkiminden tahliyemi sağlayan belgeyi almanın için şehirdeki avukatlarıma gideceğimi garanti etsem, hapishaneden çıkmama izin verir misiniz?"

"Mümkün olsa verirdim," dedi Weber. "Ama buranın müdürü olarak, tahliye belgesi elime geçene kadar hapishaneden çıkmanıza izin veremem. Hem zaten duvarların dışında sizin kaçmanıza engel olmak için nöbet tutan Van Dom ajanları var."

Cromwell penceresiz beton duvarlarla çevrili, çelik kapısı olan hücrelerinde etrafında bakındı. "Bugüne kadar tecrit hücrelerinden kaçan oldu mu hiç?"

"San Quentin tarihinde böyle bir şey olmadı."

Cromwell tuzağını kurmak üzere durdu. "Farz edin... sadece farz edin, müdür bey... Beni San Francisco'ya siz götürseniz ne olur?"

Weber artan bir ilgiyle ona baktı. "Ne düşünüyorsunuz?"

"Beni Bölge Savcısı Horvath'ın ofisine götürün, bir saat sonra özel bir ulak buradaki lojmanınıza nakit olarak elli bin doları elden teslim etsin."

Weber bir süre Cromwell'in teklifini düşündü. Bunun palavra olmadığını biliyordu. Bankerin milyonlarca dolar vardı; ödeme de nakit olacağı için hiçbir müfettiş bunun kokusunu alamazdı. Elli bin dolar muazzam bir paraydı. Bu parayı emekli olana kadar bir yere gizleyebilirdi. Weber aklından kaba bir hesap yaptı; elli bin dolar eyaletteki en güzel çiftliği satın alması için yeter de artardı bile. Doğrusu, çok dürüst bir adamın bile geri çeviremeyeceği bir teklifti.

Sonunda Weber ayağa kalkıp çelik kapıya yaklaştı ve üç kez tıklattı. Kapı açıldı, üniformalı bir gardiyan içeri girdi. "Mahkûmun başına bir külah geçir ve onu evimin arkasındaki ofise götür. Ben orada bekliyor olacağım." Sonra hücreden çıkıp gitti.

On dakika sonra gardiyan Cromwell'i ite kaka Weber'in ofisine soktu. "Külahını ve kelepçelerini çıkar," dedi Weber adama. Kelepçeler ve külah çıkarıldıktan sonra gardiyanı savdı.

"Sizi belediye binasının merdivenlerine bıraktığım andan bir saat sonra ödemenin yapılacağı sözünüze güveniyorum."

Cromwell büyük bir ciddiyetle başını salladı. "Hiç kuşkunuz olmasın; para bu öğleden sonra elinizde olacak."

"Pekâlâ." Weber kalkıp bir gardıroba gitti. Döndüğünde elinde bir kadın elbisesi, çantası, şapkası ve şalı vardı. "Bunları giyin. Ufak yapılısınız, ölçüleriniz kanmla aynı gibi. İç ve dış kapıdan çıkarken kanmın kılığında olacaksınız. Başınızı öne eğerseniz nöbetçiler farkı anlamazlar. Kanmla sık sık otomobil gezisine çıkınız."

"Dış kapının etrafında nöbet tutan Van Dom ajanları ne olacak?"

Weber gülümsedi. "Bir yamukluk yapacağından en son kuşkulananacakları insan benim."

Cromwell elbiselere bakıp güldü.

"Komik bir şey mi var?" diye sordu Weber.

"Hayır," dedi Cromwell. "Sadece bu bana hiç yabancı gelmedi."

Cromwell müdürün karısının elbiselerini giyip şalı da boynuna sardıktan sonra şapkayı başına geçirdi ve çenesindeki uzamış sakalını örtecek biçimde öne eğdi. "Hazırım."

Birlikte ofisten çıkıp müdürün T Model Ford otomobilinin bulunduğu garaja gittiler. Weber, krank kolunu çevirdikten sonra direksiyonun başına geçti. Otomobil çakıl kaplı yoldan ilerleyip iç kapıya vardı; müdürün bir baş selamı buradan geçmeleri için yeterli oldu. Ana giriş kapısı farklıydı. Buradaki iki nöbetçi, müdürün şahsi iznini almak için otomobile geldiler. "Shari'yle şehre gidiyoruz," dedi Weber. "Kız kardeşinin doğum günü için bir hediye alacağız."

Otomobilin sol yanındaki nöbetçi hemen bir selam çakıp eliyle geçmeleri için işaret etti. Sağ taraftaki nöbetçiye gözlerini Cromwell'den ayırmıyordu. Cromwell, çantasında bir şey arıyormuş gibi

başını eğdi. Nöbetçi, şapkanın altındaki yüzü görebilmek için dizlerini büktü, ama o anda Weber'den fırçayı yedi. "Bırak oyalanmayı da kapıyı aç!"

Nöbetçi hemen doğruldu, kuledeki devasa çelik kapılan açıp kapayan mekanizmanın makinistine el salladı. Ford'un geçebileceği kadar bir aralık olur olmaz Weber hemen gaza bastı. Otomobil öne fırlayıp onları San Francisco'ya götürecektir olan feribota doğru hızla yola koyuldu.

36

"Ne yapmış dedin?" diye kükredi Bell telefonda. Bell telefonu kapadığı sırada ofise giren Bronson, "Ne olmuş?" diye sordu.

Bell öfkeden yüzü kasılmış bir halde ona baktı. "Senin o namus kumkuması dostun San Quentin müdürü, Cromwell'i serbest bırakmış."

"İnanamıyorum," diye geveledi Bronson şaşkınlık içinde. "Aynen öyle olmuş," diye tersledi Bell. "Telefondaki, Cromwell'in özel sekreteri Marion Morgan'dı. Patronunun beş dakika önce ofisine girdiğini söyledi." "Yanılıyor olmalı."

"Yanılmıyor," dedi o anda kapı eşiğinde beliren Curtis. "Margaret'i izleyen ajanlardan biri de Cromwell'i belediye binasından çıkıp onun otomobiline binerken görmüş."

"Müdür Weber rüşvet almış, ha?" diye mırıldandı Bronson. "Aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Büyük ihtimalle Cromwell ona bir servet teklif etmiştir," dedi Bell.

"Hapishanede nöbet tutan ajanlarım, Weber'le karısının alışveriş için otomobille şehre gittiklerini bildirmişti."

"Cromwell daha önce de kadın kılığına girmişti," dedi Bell öfkeyle. "Eminim San Quentin'den yeterince uzaklaştıkları anda, feribota varmadan önce üstündekileri çıkarıp atmıştır."

"Şimdi ne yapabiliriz?" diye sordu Curtis.

"Suç Soruşturma Dairesi Başkanı Albay Danzler'e telgraf çektim. Cromwell'in tutuklanması için şehir veya eyalet adli sisteminin iptal edemeyeceği bir yetki verecek federal bir yargıç ayarlıyor. Bu belge elimize geçer geçmez Cromwell'i ebediyen sahneden çıkarabiliriz."

"Belgenin tren yoluyla elimize geçmesi en az dört gün sürer," dedi Bronson. "Ya bu sırada ülke dışına kaçmaya kalkarsa? Ona engel olmak için hiçbir yasal gerekçeniz yok."

"Onu San Diego'da yakalamak için de hiçbir yasal gerekçemiz yoktu," diye hatırlattı Bell. "Adamı bir kez daha kaçırıp, belgeler elimize geçene kadar gizli bir yerde saklarız."

Bronson'un aklı pek yatmamış gibiydi. "Ona elimizi uzattığımız anda dostu olan belediye başkanı, emniyet müdürü ve bölge şerifi tepeden tırnağa silahlı polislerden oluşan bir orduyla onu koruyacaklardır. Cromwell'i bizden almaya kalkarlarsa benim yedi ajanım onlarla başa çıkamaz."

"Cromwell'in o kadar büyük nüfuzu var mı?" diye sordu Curtis.

"San Francisco'da rüşvet had safhadadır," dedi Bronson.

"Cromwell bugüne kadar bütün şehir yöneticilerini besleyip zengin tutmayı başarmış."

Bell hin hin gülümsedi. "Bizim de kendi ordumuz olacak. Rica ettiğim taktirde Albay Danzler, Presidio'da üstlenen kara kuvvetleri alayım bize tahsis eder."

"Onlara tahmin ettiğinden de çabuk ihtiyacımız olabilir," dedi Bronson. "Eğer Cromwell, bankasındaki bütün nakit parayı alıp kiraladığı başka bir trenle Meksika sınırını geçerse, biz parmağımızı bile oynatmadan kuşlar gibi özgür olur."

"Bronson haklı," dedi Curtis. "Görüldüğü kadarıyla elimiz kolumuz bağlı. Danzler, Presidio'daki komutanla görüşüp askerler şehre gelene kadar çok geç kalmış oluruz. Cromwell çoktan şehir dışına kaçır."

Bell arkasına yaslanıp gözlerini tavana dikti. "İlle de öyle olması gerekmez," dedi alçak sesle.

"Tilki kafandan neler geçiyor?" diye sordu Curtis.

"Farz edin ki, ABD Başkanı, Southern Pacific Demiryolu Şirketi başkanından Cromwell'e tren kiralanmamasını rica ediyor."

Bronson şaşırdı. "Bu mümkün mü?"

"Evet," dedi Bell. "Albay Danzler'in Washington'da büyük bir nüfuzu var. Van Dom bana onun Başkan Roosevelt'le yakın dost olduklarını söylemişti. San Juan Hill'deki savaşta yan yana çarpışmışlar. Bence Başkan'ı ikna edebilir."

"Peki ya Cromwell bir gemi kiralarsa?" diye sordu Bronson.

"O zaman da bir ABD muhribi gemiyi durdurur ve Cromwell'i alıp tekrar San Francisco'ya getirir. O zamana kadar da tutuklanması ve mahkemeye çıkarılması için gerekli belgeler elimize geçmiş olur."

"Galiba her şeye bir çözüm bulmuşsun," dedi Bronson hayranlıkla.

"Cromwell çok kurnaz bir adam," dedi Bell. "Kapanımızdan bir çıkış yolu varsa, mutlaka onu düşünüp bulur." Bir an durup duvardaki saate baktı. "Dört otuz beş. Saat altıda bir yemek randevum var."

"Marion Morgan'la mı?" diye sordu Curtis bilmiş bir gülümsemeyle. "Anladığım kadarıyla ikinizin arasında onun Cromwell'i gözlemesi dışında da bir şeyler var."

Bell "evet" anlamında başını salladı. "Çok mükemmel bir kadın." Ayağa kalkıp ceketini giydi. "Evinde bana yemek hazırlıyor."

Bronson, Curtis'e göz kırptı. "Arkadaşımız çok şanslı bir adam."

"Günleri karıştırdım," dedi Bell. "Bugün günlerden ne?"

"Nisanın on yedisi, salı," dedi Curtis. Sonra da gülererek, "Yıl 1906," diye ekledi.

"Yılı biliyorum," dedi Bell odadan çıkarken. "Yarın görüşmek üzere."

Ne yazık ki, o odada bulunan üç kişiden biri ertesi günü hiç göremeyecekti.

A A V V v

Margaret bahçeye girmeden, Mercedes'i malikânenin önündeki üstü kapalı alanda durdurdu. Ağabeyini belediye binasından aldıktan sonra onu bankaya götürmüş; Cromwell, kapısı kilitli ofisinde iki saat geçirdikten sonra, birlikte hiç konuşmadan Nob Hill'e gelmişlerdi. Şoför gelip otomobili garaja soktu. Evin içine girdikleri anda Margaret şapkasını yere fırlatıp öfkeli gözlerle ağabeyine baktı.

"Servetimizi tehlikeye attığın için memnunsundur umarım."

Cromwell yaşlı bir adam gibi oturma odasına yürüyüp, bitkin bir halde kendini koltuğa bıraktı. "Bell'i hafife almakla hata ettim," dedi. "San Diego'daki bankayı soyamadan beni yakaladı."

Margaret'in ayaklan yerden kesilir gibi oldu ve bir anda bütün ruh hali değişti. "Isaac sağ mı? Onu gördün mü?"

Cromwell ona dik dik baktı. "Ona karşı tek taraflı bir ilgin var," dedi buruk bir gülümsemeyle. "Baş düşmanımızın hâlâ hayatta olmasından memnun musun?"

"Onu Telluride'de öldürdüğünü söylemiştin."

Cromwell çok sıradan bir şeyden bahsedermiş gibi anlattı.

"Öldürdüğümü sanıyordum," dedi. "Ama belli ki kurtulmuş. Yirmi yıl boyunca yaptığım tek hata."

"Öyleyse seni San Diego'dan kaçınıp San Quentin'e tıkan da oydu."

"Evet. Bunu yapmaya hiç hakkı yoktu. Yasayı çiğnedi. Benim Kasap Haydut olduğumu kanıtlayıp idam sehpasına göndermesi için dünyayı yerinden oynatması gerekecek."

"Şehirden kaçmak o kadar kolay olmayabilir. Van Dorn ajanları her adımımızı izliyorlar."

"Hırsız gibi gecenin bir yansı kaçmaya niyetim yok. Bugüne kadar beslediğimiz ve iyilik ettiğimiz kişilerin borçlarını ödeme zamanı geldi;

biz daha verimli otlaklara gitmek için hazır olana kadar Van Dom ajanlarını bizden uzak tutacaklar."

Margaret kararlı bir şekilde ağabeyine bakarken akıllı sağlam bir rota çizmekle meşguldü. "New York'un en iyi avukatlarını tuta- nız. Seni mahkûm etmeleri mümkün olmaz. Isaac Bell ve Van Dom Dedektiflik Şirketi bütün ülkede alay konusu haline gelir."

"Mahkemede kazanacağımıza kuşkusuz yok," dedi Cromwell ciddi bir ifadeyle kız kardeşine bakarak. "Ama San Francisco'daki itibarımız yerle bir olur. Yatırmıncıların skandal korkusuyla rakip bankalara geçince mali bir felaketle karşılaşırız. Cromwell National Bank kapılarını kapamak zorunda kalır." Bir an sustu. "Ama eğer..."

"Eğer ne?" dedi Margaret.

"Sessizce ve gizlice bütün aktiflerimizi başka bir ülkeye ve şehre taşırsak, başka bir isimle yeni bir finans imparatorluğu kurabiliriz."

Margaret her şeyi kaybetmeyeceklerini, lüks hayat tarzının sona ermeyeceğini anlayınca gergin hali bir anda değişti ve gevşedi. "Aklında hangi şehir ve hangi ülke var? Meksika mı? Yoksa Brezilya mı?"

Cromwell tilki gibi sııttı. "Sevgili kız kardeşim, umanm Bay Bell de senin gibi düşünüyordur."

Cromwell her sorunu halletmiş olmanın güveni içindeydi; bankasındaki nakit parayı transfer etmek için sadece üç saatlik işi olduğuna inanıyordu. Bankaya uğradığı zaman aynı varlıklarım zaten telgrafla ülke dışına çıkarmıştı. Artık Margaret'le onun yapacakları tek şey birkaç valiz hazırlayıp evi kilitledikten sonra satması için bir em- lakçıya vermekten ibaretti. Sının geçip ABD'den çıktıktan sonraysa ufuk açık olacaktı.

4* ?

Marion mutfakta meşgulken, Bell de şöminenin karşısında oturmuş, alevlere bakarak düşüncelere dalmıştı. Gelirken yanında bir şişe California Beringer 1900 Cabernet Sauvignon şarap getirmiş, Marion mutfaktan dönüp de sofrayı hazırlamaya başladığındaysa ilk kadehini yarılamıştı. Bell, başını kaldırıp ona bakınca gidip dudaklarını onun dudaklarına bastırmak için büyük bir arzu duydu.

Kum saati biçimindeki kıvrımlı vücudu ve dolgun göğüsleri- le Marion'un şahane bir güzelliği vardı. Uzun ve zarif boynunu daha da güzel gösteren, boğazına kadar dantelli, pembe saten bir korsaj giymişti. Uzun etekliği de pembeydi ve ters dönmüş bir nilüferi andırıyordu. Gövdesini yan yana örten önlüğüne rağmen çok zarif bir görünümü vardı.

Kulaklannın arkasında toplamış olduğu san saçlan masadaki mumlann aydınlığında panldıyordu. Bell onu öpme dürtüsünü bastırarak sadece hayranlık içinde seyretmekle yetindi.

"Pek öyle şatafatlı bir şey hazırlayamadım," dedi Marion onun yanına gelip, koltuğunun koluna oturarak. "Umanm rosto seviyor-sundur."

"Rostoya bayılmım," dedi Bell. Bütün kontrolünü kaybedip onu kucağına çekti ve uzun uzun öptü. Önce biraz gerilen Marion, sonra zevkle titredi, gözleri büyüdü ve derin deniz yeşili rengini aldı. Aynldıklan zaman görünüşü değişmişti; artık gözlerinde cinsellik dolu, ateşli bir ifade vardı. Soluklan hızlanmış, daha önce hiçbir erkekle yaşamadığı derin bir şehvet duygusunun tadını çıkarmaya başlamıştı. Ağır ağır Bell'in kucağından kalkıp, titreyen bacaklarla karşısında durdu ve yüzünün yanma düşen bir saç tutamını eliyle geri itti.

"Yanmış bir rosto yemek istemiyorsan, burada bırakalım artık."

"Boş mideyle daha ne kadar eziyet çekeceğim?"

Marion güldü. "On dakika daha var. Patateslerin yumuşamasını bekliyorum."

Marion ceylan gibi zarif adımlarla mutfığa dönerken, Bell arkasından ona baktı.

Masaya çorba kâseleri de konduktan sonra Bell ikisinin de kadehlerini doldurdu ve sofraya oturdular. Bir süre sessizce yedikten sonra Bell, "Her şey çok lezzetli," dedi. "Bir gün çok şanslı bir erkeğe mükemmel bir eş olacaksın."

Bu sözler ılık bir meltem gibi Marion'un boynunu yalarken göğüslerine kan hücum edip meme uçlarını sertleştirdi. Yüreğinin derinliklerinde Bell'in ona olan hislerinin yoğunlaşmakta olduğunu umuyordu, ama sevgisinin zamanla azalıp, karanlık bir gecede asla dönme- mecesine onu terk edeceğinden de korkmuyor değildi.

Bell onun birbiriyle çatışan düşüncelerini yüzündeki ifadeden okudu ve daha ileri gitmeye çekindi. Konuşma konusunu değiştirmek için, "Cromwell bugün bankada ne kadar kaldı?" diye sordu.

Marion'un duygulan bir anda öfkeye dönüşüverdi. Sakin bir şekilde ona karşı hislerini açıklamak yerine uygun sözcüklerle karşılık vermiş olduğu için kendine kızıyordu. "Zamanın çoğunu ofisinde geçirdi; büyük bir gizlilik içindeydi. Üç kere de kasa dairesine indi."

"Niyetinin ne olduğu hakkında hiç fikrin var mı?"

"Hayır," dedi Marion. "Çok esrarengizdi." Sonra başını kaldı- np gülümseyerek baktı. "Ama kasa dairesine indiği zaman gizlice ofisine girip masasının üstündeki belgelere bir göz attım."

Bell ümitle beklerken, Marion da sanki öcünü alır gibi bir süre onun kıvrınmasını seyretti. "Para transferleri ve banka ödeme emirleri hazırlıyordu."

"düşündüğüm gibi. Margaret'le birlikte ülkeden çıkacaklanm ve bankadaki bütün parayı gidecekleri yere transfer edeceğini tahmin ediyohuk."

"Öyle görünüyor," defli Marion; sohbetin daha kişisel ve samimi korularda akmasını istiyordu.

"Banka parasını nereye transfer ettiğini anlayabildin mi?"

"Hayır. Belgelerde sadece miktarlar yazılıydı, hangi bankalara gittiği belirtilmemişti."

"Sence kasa dairesinde ne yapmıştır?"

"Büyük bir ihtimalle bankanın nakit rezervlerini sandıklara istifleyip, gidecekleri şehre göndermek üzere hazır etmiştir."

"Çok zeki bir kadınsın," dedi Bell gülerek. "Peki, Jacob ve Margaret'in yerinde olsaydın, nereye giderdin?"

"Avrupa'da hiçbir yerde emniyette olmazlar," dedi Marion duraksamadan. "Avrupa'daki bankalar yasadışı fonları dondurma konusunda ABD ile anlaşmalı çalışıyorlar. Ama paralarını gizleyip yeni bir imparatorluk kurabilecekleri başka o kadar çok ülke var ki."

"Meksika olabilir mi?" diye sordu Bell, Marion'un mantığına hayranlık duyarak.

Marion başını iki yana salladı. "Margaret, Meksika'da asla yaşayamaz. Orası onun zevkleri için çok ilkel kalır. Bir ihtimal Buenos Aires olabilir, ama ikisi de tek kelime İspanyolca bilmiyor."

"Singapur, Hong Kong, Şanghai," diye sıraladı Bell. "Bu şehirlerden herhangi biri onların ilgisini çeker mi?"

"Avustralya veya Yeni Zelanda olabilir," dedi Marion bir süre düşündükten sonra. "Ama onca yıl yanında çalıştıktan sonra Jacob'uıl başka erkekler gibi düşünmediğini öğrendim."

"Onu tanıdığım kadarıyla ben de aynı sonuca varırım," dedi Bell.

Marion onun tabağına ikinci defa rosto, patates ve sebze servis ederken konuşmadı. "Artık beynini biraz dinlendirip eserlerimin tadını çıkarsana."

"Bağışla," dedi Bell içtenlikle. "Çok sıkıcı bir yemek arkadaşı olduğumun farkındayım."

"Umarım tatlı olarak limonlu pasta seversin."

Bell bir kahkaha attı. "Limonlu pastaya bayılırım."

"İsabet olur, çünkü bir orduya yetecek kadar çok yaptım."

Ana yemek bittikten sonra Bell sofranın toplanmasına yardım etmek için kalktı. Marion onu itip tekrar oturttu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye çıkıştı.

Bell annesinden azar işitmiş bir çocuk gibi bakakaldı. "Yardım etmek istedim."

"Otur, şarabını bitir," dedi Marion. "Benim evimde konuklar iş yapmaz... Özellikle de erkek konuklar."

Bell ona imalı bir ifadeyle baktı. "Ya konuk değilsem?"

Marion duygularını belli edecek korkusuyla arkasını döndür. "O zaman sana hemen su sızdıran boruyu, gıcırdayan kapı menteşesini ve masanın kink bacağını tamir ettiririm."

"Bunlan yapabilirim," dedi Bell. "Elim bu işlere çok yatkındır."

Marion ona hayretle baktı. "Eli bu işlere yatkın bir banker çocuğu mu?"

Bell gücenmiş gibi bir ifade takındı. "Her zaman babamır. bankasında çalışmadım. On dört yaşımıdayken evden kaçıp Barnun ve Bailey Sirki'ne katıldım. Çadırın kurulmasına ve sökölmesine yardım edeiium, fillerin yemini verirdim ve sirk treninde onanlıı yapardım." Sustu ve yüzüne üzgün bir ifade yerleşti. "Sekiz ay so:t- ra babam beni bulup eve götürdü, sonra da tekrar okula gönderdi."

"Demek üniversite mezunusun."

"Harvard'ın iktisat bölümünü dönem birincisi olarak bitirdim."

"Ve zekisin," diye ekledi Marion epey etkilenmiş bir halde."

"Ya sen?" diye sordu Bell. "Sen hangi okula gittin?"

"Stanford Üniversitesi'nin ilk yıl öğrencilerindendim. Hukuk okuyordum, ama çok geçmeden hukuk şirketlerinin kadın avukat çalıştırmadıklarını öğrenince, sekreterlik okuluna girdim; sonra da bankada çalışmaya başladım."

"Şimdi etkilenme sırası bende," dedi Bell. "Galiba tam dengi- mi bulmuşum."

Marion birden sustu ve yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Bell o an bir terslik olduğunu sandı. Hemen yanına gidip kolunu omzuna doladı.

"Hastalandın mı?"

Marion yeşil gözlerini ona çevirdi. "Montreal!"

Bell ona doğru eğildi. "Ne dedin?"

"Montreal... Jacob ve Margaret, Kanada sınırını geçip Montreal'e gidecekler ve Jacob orada başka bir banka kuracak."

"Bunu nasıl biliyorsun?" diye sordu Bell onun bu tuhaf durumuna şaşırarak.

"Telefonunun yanındaki not defterinin üstünde Montreal adını gördüğümü şu anda hatırladım," diye açıkladı Marion. "Önemli değildir diye aklımdan çıkarmışım. Şimdi bir anlam kazanıyor. Yetkililerin Cromwell'i arayacakları en son yer Kanada'dır. Kolayca

yeni kimlikler edinip, gerekli rüşvetleri verdikten sonra zengin bir banka kuran saygın vatandaşlar olabilirler."

Bell'in yüzündeki tereddüt ifadesi hemen kayboldu. "Çok uygun. Bizim de herhalde en son bakacağımız yer Kanada olurdu. Son yıllarda suçlular hep güney sımandan Meksika'ya gidip, oradan da daha güneydeki ülkelere geçiyorlar."

Sonra, Marion'u sevgi ve şefkat dolu bir ifadeyle kollarının arasına alırken, Cromwell'le ilgili bütün düşünceler aklından bir anda kayboluverdi. "Sana âşık olmamın bir nedeni olduğunu biliyordum," dedi sesi kalınlaşıp fısıltı halini alırken. "Benden daha akıllısın."

Marion da kollarını onun boynuna dolarken bütün vücudu titriyordu. "Isaac. Ben de sana âşığım."

Bell onun dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra kucaklayıp yatak odasına götürdü. Marion birden geri çekilip muzip bir ifadeyle baktı. "Ya limonlu pasta ne olacak?"

Bell gözlerini onun güzel vücudundan ayırmadan bir kahkaha attı. "Kahvaltıda yeriz."

Birkaç saat sonra limonlu pastanın hayal meyal hatırlanan bir anı olacağını ikisi de tahmin edemezdi.

Batı'nın simgesi olarak anılan San Francisco, 1906 yılında bir çelişkiler yumağıydı. Bir yazar bu şehri tarif ederken, romantizmin Paris'i, maceranın Hong Kong'u, eğlencenin Babil'i benzetmesini yapmıştı. Başka bir yazarsa daha da abartıp, cennete açılan kapı olduğunu söylemişti.

Belki çok dinamik ve heyecan verici olabilirdi, ama işin gerçeği; San Francisco giderek genişleyen, pislik ve is içinde, iğrenç kokulu, kavga ve dövüşün eksik olmadığı, yozlaşmış ve pespaye bir şehirdi. 1700'lü yıllardaki Londra'dan bile daha az çekiciliği vardı. Muazzam servetler ve büyük yoksulluklar iç içe geçmişti. Binlerce atın dışkısı, buharlı gemilerin, lokomotiflerin, dökümhanelerin ve evlerdeki sobaların kömür dumanıyla karışarak şehrin üstüne bir battaniye gibi çökmüştü. Etrafta lağım arıtma tesisleri olmadığı için, kararmış gökyüzüne doğru berbat kokular yükselirdi.

Evlerin çoğu ahşaptı. Şehrin itfaiye müdürünün tanımına göre; Telegraph Hill ve Nob Hill'deki güzel malikânelerden, şehrin etrafına saçılmış gecekondulara kadar San Francisco tutuşturulmayı bekleyen bir kibrit kutusu gibiydi.

A

Bütün bu görünüş ve efsane topu topu iki buçuk dakika içinde temelli değişecekti.

On sekiz nisan sabahı saat beşi on iki geçerken güneş doğu yönünde yavaş yavaş ışıldamaya başlıyordu. Gazlı sokak lambaları

söndürülmüş, tramvaylar şehrin ana caddelerinde günlük seferlerine başlamıştı. İşlerine erken saatlerde başlayanlar yola koyulmuşlarken, gece vardiyalarında çalışan işçiler de evlerinin yolunu tutmuştu. Fırıncıların mesaisi çoktan başlamıştı. Batıdan hafif bir rüzgâr esiyor, polisler yine sakin bir gün yaşanacak beklentisiyle sokakları arşınıyorlardı.

Ne var ki, saat beşi on iki gece San Francisco ve çevresindeki kasabaların sakin hayatı, Golden Gate Köprüsü'nün ötesinde denizin birkaç kilometre altından gelen muazzam bir gümbürdemeyeyle altüst oldu.

San Francisco'ya cehennem gelmişti.

Öncü deprem bütün kırsalı ve körfez alanını sarstı. Yirmi beş saniye sonra da çok büyük bir depremin dalga dalga gelen korkunç sarsıntıları dev bir elin raftaki kitapları süpürüp devirmesine benzer bir şekilde bütün şehri yerle bir etti.

San Andreas Fayı'run milyonlarca yıldan beri birbirine sürtünmekte olan duvarları aniden ayrılırken toprak altındaki Kuzey Amerika Plakası'yla denizin altodaki Pasifik Plakası birbirlerinden koptular ve biri kuzeye diğeri güneye olmak üzere ters yönlerle doğru kaydılar.

Saatte on bin kilometre hızındaki muazzam güç, çaresizlik içindeki şehri bir anda sararak gerisinde rekor sayıda can kaybı ve yıkım bırakacaktı.

Şok dalgası müthiş bir hızla vurdu. Doğuya ve batıya doğru uzanan sokak kaldırımları önce yükselip sonra çukurlar açarak düşerken, yüksek binalar kasırgaya tutulmuş söğüt ağaçları gibi sallanmaya başladılar. Ahşap, kireçli harç ve tuğlalar böylesine bir şiddete dayanacak malzemeler değildi. Binalar birer birer çöküyor, duvarları caddelere düşerek görülmemiş bir toz ve moloz bulutu çıkarıyordu. Cadde üstlerindeki bütün dükkânların vitrinleri paramparça olup kaldırımları cam parçacıklarıyla doldurmuştu.

Şehir merkezindeki beş, on katlı binalar birbiri ardına yerle bir olurken topçuların yayılım ateşini andıran bir gürültü çıkarıyorlardı. Caddelerde büyük yarıklar açılıp kapanıyor, çıkan yeraltı suları yolların oluklarına dökülüyordu. Tramvay ve trolleybüs rayları spagetti gibi eğrilip bükülmüştü. En şiddetli şoklar bir dakikadan biraz fazla sürdü, sonra etkisi azaldı. Artçı şoklarsa daha birkaç gün sürecekti.

Gün tam aydınlandığında yüzlerce yüksek bina, mağaza, ofis, banka, tiyatro, otel, lokanta, kerhane, apartman ve süslü püslü evlerden oluşan bu büyük şehrin artık yüzlerce metre karelik bir parçalanmış duvar ve moloz yığını haline geldiği görülmekteydi.

Sağlam görünüşlerine rağmen binaların çoğu depreme otuz saniye dayanabilmiş, sonra dağılarak çökmüştü.

Chicago'nun batısındaki en görkemli yapı olan belediye sarayı yamyassı olmuş, dökme demir kolonları parçalanmış halde caddeye savrulmuştu. Adalet sarayı eğrilmiş çelik kirişlerdenj>luşan bir iskeleti andırıyordu. Postane hâlâ ayakta idi ama adamakıllı tahrip olmuştu. Majestik Tiyatrosu'nda bir daha hiçbir piyes sahnelenemeyecekti. İçi harap olmasına rağmen, yıkılmayan tek altı katlı yapı Wells Fargo Binası'ydı.

Önce binlerce baca devrilmişti. Bunların inşası sırasında kimsenin aklında deprem ihtimali yoktu. Çatılardan epey yüksekte, salınım özelliği ve desteği olmayan bacalar kırılarak evlerin üstüne ve zaten molozla dolmaya başlamış sokaklara düştü. Daha sonra yapılan incelemeler sonucunda, yüzden fazla insanın yataklanndayken çöken bacalar altında ezilerek öldüğü anlaşılacaktı.

İki üç katlı ahşap evler temelleri üstünde bükülmüş, anormal açılarla çeşitli yönlerde yatmıştı. Tuhaf bir şekilde yıkılmamışlardı ama temellerinden beş altı metre öteye kaymışlar, bazıları kaldırım- lara, hatta sokaklara kadar gelmişlerdi. Her ne kadar dış duvarları tek parça halindeyse de iç kısımları mahvolmuştu; döşemeler çökmüş, kirişler kopmuş, evlerin mobilyası ve içinde yaşayanlar bodruma düşerek orada ezilmişlerdi. Şehrin yoksul kısımlarındaki ucuz evlerse moloz halinde yerle bir olmuştu.

Hayatta kalanlar büyük bir dehşet ve şaşkınlık içindeydiler. Konuşmakta bile zorlanıyorlardı. Büyük toz bulutları çöktükten sonra, yaralıların ve enkaz altında kalanların boğuk inlemeleri duyulmaya başladı. Deprem bittikten sonra yine korkunç uğultularla gelen artçı şoklar, ayakta kalabilen tuğla duvarları sarsarak bazıları yıkmaya devam etti.

İnsanlığın uygarlık tarihinde San Francisco kadar korkunç bir tahribata uğramış pek az şehir olmuştu. Ne var ki, bu deprem az sonra başlayacak daha da büyük bir felaketin sanki ilk perdesi olacaktı.

4*

Isaac ve Marion'un yattıkları yatak sarsıntıyla odanın bir ucuna savruldu. İçinde bulundukları apartman gürbürdeyerek çalkalanıyordu. Yere devrilen tabaklardan, etrafa saçılan kitaplardan, duvardan sökülüp düşen tablolarından sağır edici gürültüler yükseliyordu. Piyano, eğrilen zemin üstünde kayarak sokağa yuvarlandı, çünkü apartmanın ön duvarı binanın geri kalanından ayrılmıştı alttaki sokağa moloz halinde yığılmıştı.

Bell hemen Marion'u kolundan tutup sürükleyerek, tepeden yağan alçı ve sıva yağmuru altında kapı eşiğine getirdi; korkunç güm-bürdemenin giderek şiddetlendiği otuz saniye boyunca orada kaldılar. Altlanndaki zemin fırtınalı bir deniz gibi dalgalanıyordu. Tam da nispeten güvenli bir yer olan kapı eşiğine vardıklarında apartma nın büyük bacası yıkılarak üstteki iki daireyi delip geçti ve onlann üç metre ötesinde yere çakıldı.

Bell bu kıyametin deprem olduğunu anladı. Çocukluğunda ailesiyle birlikte Çin'e gittiklerinde en az bunun kadar şiddetli bir deprem yaşamışlardı. Marion'un dehşet ve şok içinde rengi uçmuş yüzüne baktı; ona cesaret vermek için gülümserken, salonun zemini gelen şok dalgalanıyla kırılganlığından kopup alttaki daireye çöktü. Bell alt kat sakinlerinin akıbetini merak etti; acaba ölmüşler miydi?

Bir dakika boyunca kapı çerçevesini sımsıkı tutup ancak kâbuslarda olabilecek bir cehennemî yaşayarak ayakta kalmayı başardılar.

Derken sarsıntılar kesildi ve harap olmuş apartmanı ürpertici bir sessizlik kapladı. Tavandan dökülen alçının tozu burun deliklerine dolmuş, solumalarını zorlaştırmıştı. Bell ancak o zaman Marion'un ince bir gecelik, kendisininse bir tişörtle hâlâ ayakta olduklarını ve kapı çerçevesine sımsıkı tutunduklarını fark etti. Marion'un saçları havadaki alçı tozuyla bembeyaz olmuştu.

Bell yatak odasına baktı. Yere boşaltılmış bir çöp kutusu gibiydi. Marion'un beline sarılıp onu hâlâ askısında ve toza bulanma-mış elbiselerinin bulunduğu gardıroba götürdü.

"Çabucak giyin," dedi. "Bina dengede değil, her an çökebilir."

"Ne oldu?" diye sordu Marion aklı iyice karışmış bir halde. "Bomba mı patladı?"

"Hayır, sanırım deprem oldu."

Marion ağzı açık halde salonuna ve caddenin karşı tarafındaki harap binalara baktı. "Tanrım!" diyerek inledi. "Duvar yok olmuş." Sonra piyanosunun yerinde olmadığını fark etti. "Ah, olamaz, büyükannemin piyanosu. O nereye gitti?"

"Galiba geriye ne kaldıysa sokakta," dedi Bell onun üzüntüsünü paylaşarak. "Artık konuşmak yok. Derhal üstüne bir şeyler giy. Buradan hemen çıkmamız lazım."

Marion kendini toplayıp gardırobu açtı. Bell onun ne kadar dirençli olduğunu görebiliyordu. Kendisi önceki gece üstünde olan takım elbisesini giyerken, Marion da serin rüzgâra karşı korunmak için

üstüne pamuklu bir bluzla kalın bir yün ceket geçirdi. Bell onun sadece çok güzel değil, aynı zamanda pratik ve kafası çalışan bir kadın olduğunu düşündü.

"Mücevherlerim, aile fotoğraflarım, değerli eşyalarım ne olacak?" diye sordu Marion. "Onlar yanıma almam gerekmez mi?"

"Bina hâlâ ayakta kalırsa sonra gelip hepsini alırız."

Giyinmeleri iki dakikayı geçmedi; sonra düşen bacanın açtığı çukurun ve devrilmiş mobilyanın yanından dolanarak dairenin ön kapısına vardılar. Marion eskiden duvarı bulunan açıklıktan dışarı bakıp, sokakta perişan halde dolanan insanları görünce kendisini başka bir dünyadaymış gibi hissetti.

Kapı yerinden kımıldamıyordu. Deprem binayı sarsınca çerçevesine sıkışmıştı. Bell omuz atarak açmaya çalışmanın budalaca olduğunu biliyordu. Bir bacağı üstünde dengesini sağladıktan sonra diğeriyle sert bir tekme attı. Kapı hiç kımıldamadı bile. Bell odanın içine bakındı ve Marion'u şaşkınlık içinde bırakan bir kuvvet gösterisiyle ağır kanepeyi kaldırıp bir şahmerdan gibi kapıya vurdu. Üçüncü denemesinde kapı çatladı ve tek menteşesi üstünde sallanarak açıldı.

' Neyse ki merdivenler hâlâ sağlamdı ve zemin kata inebildiler. Bell ve Marion ana kapıdan dışarı çıktıkları zaman apartmanın önünde, yıkılan duvarın yığıldığı moloz tepesiyle karşılaştılar. Binanın ön kısmı dev bir satırla düzgün bir şekilde kesilmiş gibiydi.

Moloz yığınının tepesinde harap haldeki büyükannesinin piyanosunu görünce Marion'un gözleri doldu. Bell, enkazlar arasında ilerlemeye çalışan bir atarabası ve iki adam gördü. Birkaç dakikalığına Marion'u bırakıp onların yanma gitti, pazarlık yapar gibi bir takım konuşmalardan sonra adamlar "kabul" anlamında başlarını salladılar.

Marion, "Ne konuştunuz?" diye sordu Bell dönünce.

M

"Büyükkannenin piyanosunu Cromwell'in tren park alanındaki deposuna götürürlerse onlara beş yüz dolar vereceğimi söyledim. Her şey normale döndüğünde onu tamir ettiririm."

"Çok teşekkür ederim, Isaac." Marion ayaklarının ucunda yükselip Bell'in yanağına bir öpücük kondurdu. Böyle bir felaket anında bile bir erkeğin bu kadar düşünceli olabilmesine çok şaşırmıştı.

Sokağın ortasında toplanan insanlar tuhaf bir şekilde telaşsızdı. Ağlama sızlanma sesleri yoktu, herkes fısıltıyla konuşuyor, hayatta kaldıkları için memnun, ama şimdi ne yapacakları, nereye gidecekleri konusunda kararsız ve bir deprem daha olur mu, diye endişe

içindeydiler. Çoğu yatak kıyafetindeydi. Anneler çocuklarına sarılmış, erkeklerse evlerindeki hasara bakarak aralarında konuşmaktaydılar.

Harabe haline gelen şehrin üstüne bir sessizlik çökmüştü. Herkes artık olabilecek en kötü şeyin olup bittiğini sanıyordu. Ama asıl büyük facia henüz başlamamıştı.

Bell ile Marion, Hyde ve Lombard sokakların kesiştiği yere gittiler. Trolleybüs rayları gümüş bir nehir gibi Russian Hill'e doğru kıvrılarak uzanıyordu. Sahilden gelen rüzgâr, toz bulutunu dağıtmaya başlamıştı. Bir zamanların bu görkemli şehri feribot terminalinin etrafındaki doklardan batıdaki Fillmore Sokağı'na, kuzeyinden güneğine kadar bir enkaz yığını halindeydi.

Sayısız otel ve pansiyonun çökmesiyle, deprem sırasında yataklarında uyumakta olan yüzlerce insan ölmüştü. Enkaz altında kalmış ve yaralanmış insanların feryatları her yerden bile işitilebiliyordu.

Yüzlerce elektrik direği devrilmiş, kopan yüksek gerilim kabloları açık uçlarından kıvılcımlar çıkararak kamçı gibi sağa sola savruluyordu. Aynı zamanda şehrin gaz boruları da çatlayıp yanldığı için artık ölümcül gazlar havaya yayılıyordu. Fabrikaların depolarından dışarı taşan gaz yağı ve sıvı yakıtlar kopmuş elektrik kablolarının püskürttüğü kıvılcımlarla buluşunca şehrin pek çok bölgesi portakal renkli alevler eşliğinde infilak etti. Tahrip olmuş evlerin devrilen bacalarındaki kömür de mobilyaları ve ahşap çerçeveleri tutuşturdu.

Çok geçmeden rüzgârın da katkısıyla irili ufaklı bütün yangınlar birleşti ve devasa bir cehennem haline geldi. Birkaç dakika içinde San Francisco'yu alevler ve dumanlar içine alan büyük yangın üç günde ancak kontrol altına alınabilecek ve bu sırada yüzlerce insanın hayatına mal olacaktı. Zamanında kurtanlamayan yaralıların ve enkaz altındakilerin cesetleri kül haline geldiği için kimlik tespiti bile yapılamadı.

"Bu yangın çok daha beter olacak," dedi Bell ve Marion'a döndü. "Hemen Golden Gate Parkı'na gitmeni istiyorum; orada emniyette olursun. Daha sonra gelip seni bulurum."

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu Marion yalnız kalacak olmanın verdiği korkuyla.

"Van Dorn ofisine. Bu kargaşayı kontrol altına almak için şehirdeki bütün emniyet görevlilerine ihtiyaç olacak." "

"Neden burada, apartmanımın yanında kalmıyorum?"

Bell giderek yaklaşan yangına bir kez daha baktı. "Alevler birkaç saate kalmaz Russian Hill'e ulaşır. Burada kalamazsın. Yürüyerek parka kadar gidebilecek misin?"

"Giderim," dedi Marion uysalca. Sonra uzanıp kollarını Bell'in boynuna doladı. "Seni seviyorum, Isaac Bell. Öyle çok seviyorum ki, canım yanıyor."

Bell de kollarını genç kadının ince beline sarıp onu öptü. "Ben de seni seviyorum, Marion Morgan." Bir an duraksadıktan sonra onu itti. "Şimdi cici bir kız ol ve hemen git bakalım."

"Seni göletin üstündeki köprüde bekleyeceğim."

Bell bir an daha onun elini tuttuktan sonra dönüp kalabalığın arasına karıştı. Artçı şoklar hâlâ şehri sarsmayı sürdürürken, insanlar binalardan mümkün olduğunca uzak durmak için caddelerin ortasına toplanmışlardı.

Bell, Russian HilPden Union Sokağı'na kadar uzanan merdivenlerden indi. Bazı basamaklar ortasından yarılmıştı, ama sokağa kadar önüne herhangi bir engel çıkmadı. Buradan Stockton'a, sonra da Market Sokağı'na yürüdü. Gördüğü yıkım karşısında dilini yutacak gibi oluyordu.

Tramvay veya trolleybüs seferi yoktu; çoğu, dükkânların vitrinlerinden çıkarılmış yepyeni otomobillerin yanı sıra at arabaları da yaralıları şehrin meydanlarında oluşturulan derme çatma hastanelere taşımak için kullanılıyordu. Cesetlerse geçici morg olarak kullanılan depolara getiriliyordu.

Devrilen duvarlar sadece kaldırımlarda yürümekte olan insanları değil, şehirdeki nakliye işinin büyük bir kısmını üstlenen yük arabalarının atlarını da ezmişti. Atlar, tonlarca ağırlıktaki tuğlaların altında kalmıştı. Bell, tepelerine devrilen bir elektrik direğinin altında pestil gibi olmuş bir sürücüyle atını gördü.

Market Sokağı'na varan Bell, bir zamanlar Hearst Examiner Gazetesi Binası olan yapının girişinde nasılsa hâlâ yıkılmamış olan kapı eşiğine girdi. Limandaki ağılardan kaçan bir sığır sürüsünün altında kalmamak için buraya sığınmıştı. Korkudan deliye dönmüş hayvanlar sokağa daldılar ve depremin açtığı büyük yarıklardan birinin içine düşüp bir anda gözden kayboldular.

Bell bir gece önce güzel binalarla donanmış ışıltılı bir şehrin bu kadar değişebildiğine inanamıyordu. Sokaklardan akıp giden taşıtlar, şehrin iş merkezinde gezinen veya alışveriş eden insan topluluklarının yerinde yeller esiyordu. Yüksek binalar devrilip paramparça olmuş, süslemeli ve oymalı sütunları küçük parçalar halinde yolların üstüne yığılmıştı. Binalardaki bütün camlar tuzla buz olmuş, reklam tabelaları etrafa saçılmıştı.

Bell enkazların arasında yürümeyi sürdürürken güney yönündeki blokların bir alev okyanusu haline geldiğini gördü. Çok geçmeden büyük otellerin, resmi binaların, ofislerin bulunduğu gökdelenlerin,

mağazaların ve tiyatroların yanarak iskelet haline geleceğini biliyordu. Yeterli sayıda itfaiye görevlisi yoktu ve yeraltındaki bütün su boruları deprem sonucu patlamıştı. Şehirdeki yüzlerce yangın musluğundan bir damla bile su gelmiyordu. Giderek kabaran alevlere karşı çaresiz kalan itfaiye görevlileri kahramanca çalışarak su borularını tamir etmeye çalışıyorlardı.

Bell bir süre yaralı taşıyan otomobillerin ve tuğla yığınlarının arasından güçlkle yürüdükten sonra Cali Binası'nı gördü. On iki katlı bina ilk bakışta iyi durumdaymış gibi görünüyordu, ama Bell biraz daha yaklaşıncı binanın altının sokağa doğru bir metre kadar kaymış olduğunu fark etti. İçeriye girdi, asansörler çalışmadığı için beş kat merdiven çıkıp Van Dorn ofisine ulaştı. Dökülen alçı ve sıvalar koridora yığılmıştı. Bell, alçı tozlarının üstündeki ayak izlerini görünce kendisinden önce oraya gelenlerin olduğunu anladı.

Deprem sarsıntısıyla savrulmuş olan mobilyalar eski yerlerine konmuştu.

Bell toplantı odasına girince Bronson ve dört Van Dorn ajanının orada olduklarını gördü. Bronson hemen yanına gelip elini sıktı. "Seni sağ gördüğüme çok sevindim. Tonlarca moloz altında kaldın diye korkuyordum."

Bell zoraki bir gülümsemeyle, "Marion'un apartmanının sadece ön duvarı yıkıldı, ama dairenin içi perişan halde," dedi. Sonra da odanın içinde etrafına bakındı. Curtis'i göremeyince, "Art'tan haber var mı?" diye sordu.

Odadakilerin yüzündeki ifade her şeyi açıklıyordu. "Art kayıp," dedi Bronson üzgün bir sesle. "Palace Otel'den ofise gelirken tonlarca tuğlanın altında ezilmiş olduğunu sanıyoruz. Toplayabildiğimiz bilgilere göre iki ajanımız daha yaralı veya ölü. Henüz bilmiyoruz. Burada gördüklerin hiç yara almadan kurtulanlar."

Bell göğsünü bir mengene içinde sıkıştınlıyormuş gibi hissediyordu. Ölümün ne demek olduğunu bilirdi ve çok ölüm görmüştü, ama sevdiği bir yakınını kaybetmek çok acı geliyordu. "Curtis öldü," diye mırıldandı. "Çok iyi bir insan, iyi bir dost ve birlikte çalıştığım en iyi dedektiflerden biriydi."

"Ben de çok iyi adamlarımı kaybettim," dedi Bronson. "Ama şimdi bu acıyı hafifletmek için elimizden geleni yapmalıyız."

Bell ona baktı. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Emniyet müdürüyle buluştum ve ona Van Dom Dedektiflik Şirketi'nin her türlü yardıma hazır olduğunu söyledim. Geçmişte onunla pek anlaştığım söylenemez, ama adam teklifimi memnuniyetle kabul etti. Yağmacılığı önlemek için elimizden geleni yapacak, cesetleri veya yıkılmış evleri soymaya kalkanları yakalayıp şehir

hapishanesine tıkacağız. Neyse ki, hapishane kale gibi yapılmış olduğu için hâlâ sapasağlam duruyor."

"Ben de sizlere katılmak isterdim, Horace, ama benim başka bir işim var."

"Anlıyorum," dedi Bronson alçak sesle. "Jacob Cromwell."

"Evet. Deprem, onun ülkeden kaçması için ideal bir ortam oluşturuyor. Onu durdurmaya kararlıyım."

Bronson elini uzattı. "Sana iyi şanslar, Isaac." Diğer eliyle odayı işaret etti. "Bu bina emniyetli değil. Eğer kendiliğinden çök- mezse, yaklaşan yangın işini bitirecek. Bütün belgelerimizi alıp burayı terk etmek zorundayız."

"Size nasıl ulaşabilirim?"

"Gümrük Binası'nda bir kumanda merkezi kuracağız. Düzeni sağlamada ve yangınla mücadelede yardım etmek için gelen askeri birlikler de orada karargâh kuracaklar."

"Birimizin olup biten hakkında Bay Van Dorn'a bilgi vermesi gerek."

Bronson başını iki yana salladı. "İmkânsız. Bütün telgraf hatları yıkıldı."

"Sana da iyi şanslar, Horace. Cromwell'in nerede olduğunu öğrenince seninle temas kurarım."

Bronson gülümsedi. "Bahse girerim senin yaşadığın yerde, Chicago'da böyle bir şey hiç olmaz."

"1871'deki yangını unuttun mu?" dedi Bell gülerek. "Hiç değilse sizin yaşadığınız felaket Tann'nın işiydi. Chicago'dakiyse, bir ineğin gaz lambasını tepmesiyle çıktı."

Hepsiyle vedalaştıktan sonra Bell, merdivenlerden inerek tekrar Market Sokağı'na çıktı. Moloz yığınlarının arasından yürürken, o anda China Town semtini yakarak hızla şehrin iş merkezine doğru ilerleyen yangını seyretmek için toplanmış insan kalabalığını gördü.

Palace Otel'e vardığında otelin Cali Binası'ndan daha iyi durumda olduğunu fark etti. Bell giriş kapısında durmakta olan adamı hemen tanıdı: Bu adam bir gece önce Grand Opera Salonu'nda Carmen operasında Don Jose'yi oynayan Enrico Caruso'ydu. Ünlü tenor, uşağının bavullarını kaldırma çıkarmasını bekliyordu. Bell yanından geçerken onun, "Ne lanet bir yer," diye söylendiğini duydu. "Bir daha ölsem buraya gelmem."

Elektrik olmadığı için asansörler çalışmıyordu, ama merdivenlerdeki jnolozlar temizlenmişti. Bell odasına girdikten sonra elbiselerini almamaya karar verdi. Onca bagajı yanında taşımasına gerek yoktu. Birkaç kişisel eşyasını küçük bir valize yerleştirdi. San Francisco'da hayati bir tehlike öngörmediği için .45'lik Colt'unu

odasında bırakmıştı. Şimdi Colt'u valize koydu, küçük tabancası da her zamanki gibi şapkasının içindeki kılıfa girdi.

Powell Sokağı'ndan, Cromwell'in malikânesinin bulunduğu Nob Hill'e doğru yürürken eskiden bir otel olan moloz yığının içinde devasa bir kirişi ümitsizce .yerinden kaldırmaya çalışan adamlar gördü. Adamlardan biri ona işaret edip seslendi. "Bize yardım etsene!"

Bu adamlar etrafı alevler içindeki bir moloz yığını altında kalmış bir kadını kurtarmaya çalışıyorlardı. Üstünde hâlâ geceliği olan kadının kestane rengi saçları vardı.

Bell, kadının elini tuttu ve alçak sesle, "Dayanın," dedi. "Sizi oradan çıkaracağız."

"Kocam ve küçük kızım... Onlar emniyette mi?"

Bell başını kaldırıp üzgün bir ifadeyle onları izleyen adamlara baktı. İçlerinden biri başını iki yana salladı. "Yakında onları görürsünüz," dedi Bell; yaklaşan alevlerin müthiş sıcaklığı yüzünü yalıyordu.

Bell'in de desteğiyle hep birden bir kez daha kadının bacaklarını ezen kirişi kaldırmaya çalıştılar, ama çabaları boşunaydı. Kirişin ağırlığı birkaç ton vardı ve altı kişinin kaldırabileceği gibi değildi. Kadın çok cesurdu, alevler geceliğinin eteklerine ulaşana kadar sabırla ve ses çıkarmadan bekledi.

"Lütfen!" diye yalvardı. "Yanarak ölmeme engel olun"

Adamlardan itfaiyeci olanı kadına adını sordu, sonra bunu cebinden çıkardığı bir kâğıda yazdı. Diğerleri artık yüzlerini kavurmaya başlayan alevlerden kaçmak için geri çekildiler; onca gayrete rağmen kadını kurtaramadıkları için hepsi dehşet içindeydi.

Geceliği tutuşunca kadın çığlığı bastı. Bell hiç duraksamadan küçük tabancasını çıkardı ve kadını alnının ortasından vurdu. Sonra bir daha arkasına bakmadan itfaiyeciyle birlikte sokağa fırladı.

"Bunu yapmak zorundaydın," dedi itfaiyeci elini Bell'in omzuna koyarak. "Yanarak ölmek en kötü ölüm şeklidir. Acı çekmesine izin vermedin."

"Evet, vermedim," dedi Bell gözlerinden yaşlar süzülürken. "Ama bu sahneyi ölene kadar unutmayacağım."

Cromwell yatağında gözünü açtığı zaman tavandaki avizenin şiddetle sallandığını gördü; kristal taşları şıngır şıngır ötüyordu. Odadaki mobilya görünmeyen bir güçle dans eder gibiydi. Duvarda asılı duran büyük bir tablo yerinden sökülüp gürültüyle parkenin üstüne düştü. Evin taş blokları birbirine sürtünürken bütün binadan çatırdama sesleri çıkmaktaydı.

Margaret sendeleyerek odasına girdi, ayakta durabilmek için büyük bir çaba sarf ediyordu. Şok içinde bir sabahlık bile giyeme-

mişti, üstünde sadece geceliği vardı. Yüzü bir martının göğsü gibi beyaz, açık kahverengi gözleri korkudan fincan gibi olmuş, dudakları titriyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu dehşet içinde- Cromwell uzanıp onu kendine doğru çekti. "Deprem oluyor, sevgili kardeşim. Korkacak bir şey yok. Geçti sayılır."

Sakin ve telaşsız konuşmasına rağmen Margaret, ağabeyinin gözlerindeki gerginliği görebiliyordu. "Ev üstümüze çöker mi?" diye sordu korku içinde.

Bell, kadının elini tuttu ve alçak sesle, "Dayanın," dedi. "Sizi oradan çıkaracağız."

"Kocam ve küçük kızım... Onlar emniyette mi?"

Bell başını kaldırıp üzgün bir ifadeyle onları izleyen adamlara baktı. İçlerinden biri başını iki yana salladı. "Yakında onları görürsünüz," dedi Bell; yaklaşan alevlerin müthiş sıcaklığı yüzünü yalıyordu.

Bell'in de desteğiyle hep birden bir kez daha kadın A bacaklarını ezen kirişi kaldırmaya çalıştılar, ama çabaları boşunaydı. Kirişin ağırlığı birkaç ton vardı ve altı kişinin kaldırabileceği gibi değildi. Kadın çok cesurdu, alevler geceliğinin eteklerine ulaşana kadar sabırla ve ses çıkarmadan bekledi.

"Lütfen!" diye yalvardı. "Yanarak ölmeme engel olun!"

Adamlardan itfaiyeci olanı kadına adını sordu, sonra bunu cebinden çıkardığı bir kâğıda yazdı. Diğerleri artık yüzlerini kavurmaya başlayan alevlerden kaçmak için geri çekildiler; onca gayrete rağmen kadını kurtaramadıkları için hepsi dehşet içindeydi.

Geceliği tutuşunca kadın çığlığı bastı. Bell hiç duraksamadan küçük tabancasını çıkardı ve kadını alnının ortasından vurdu. Sonra bir daha arkasına bakmadan itfaiyeciyle birlikte sokağa fırladı.

"Bunu yapmak zorundaydın," dedi itfaiyeci elini Bell'in omzuna koyarak. "Yanarak ölmek en kötü ölüm şeklidir. Acı çekmesine izin vermedin."

"Evet, vermedim," dedi Bell gözlerinden yaşlar süzülürken. "Ama bu sahneyi ölene kadar unutmayacağım."

38

Pf®.

Cromwell yatağında gözünü açtığı zaman tavandaki avizenin şiddetle sallandığını gördü; kristal taşları şingir şingir ötüyordu. Odadaki mobilya görünmeyen bir güçle dans eder gibiydi. Duvarda asılı duran büyük bir tablo yerinden sökülüp gürültüyle parkenin

üstüne düştü. Evin taş bloklar birbirine sürtünürken bütün binadan çatırdama sesleri çıkmaktaydı.

Margaret sendeleyerek odasına girdi, ayakta durabilmek için büyük bir çaba sarf ediyordu. Şok içinde bir sabahlık bile giyememişti, üstünde sadece geceliği vardı. Yüzü bir martının göğsü gibi beyaz, açık kahverengi gözleri korkudan fincan gibi olmuş, dudakları titriyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu dehşet içinde.

Cromwell uzanıp onu kendine doğru çekti. "Deprem oluyor, sevgili kardeşim. Korkacak bir şey yok. Geçti sayılır."

Sakin ve telaşsız konuşmasına rağmen Margaret, ağabeyinin gözlerindeki gerginliği görebiliyordu. "Ev üstümüze çöker mi?" diye sordu korku içinde.

"Bu ev çökmez," dedi Cromwell güvenle. "Kaya gibi sağlamdır."

Sözlerini daha tamamlayamadan evin büyük bacaları sarsılarak devrildi. Neyse ki, bacalar binanın dış tarafındaydı ve çatıya zarar vermeden dışarıya doğru düşmüştü. Hasarın büyük kısmı evin etrafındaki dış duvarların çatlayıp yıkılmasından kaynaklandı. Bir süre sonra sarsıntı azalmaya başladı.

Ev, depremin en şiddetli anlarını yıkılmadan atlatmış, yıkılan dış duvarlar ve devrilen üç baca dışında, eski görünümünü korumuştur. İç duvarların taş üstüne ahşap kaplı olması ve yağlıboya veya duvar kâğıdıyla örtülü olması nedeniyle sıva ve alçı dökülmemiş, ortalığı toz bulutu kaplamamıştı.

"Of Tanrım," diye yakındı Margaret. "Şimdi ne yapacağız?"

"Sen evi dolaş. Hizmetçileri topla, yaralanan var mı, diye bak. Sonra da ortalığı temizlemelerini söyle. Önceliğin evi toparlamak- mış gibi görün. Ama bir an önce ülkeden kaçışımız için en gerekli gördüğün değerli eşyalarını ve elbiselerini bavuluna yerleştir."

"Van Dorn ajanlarını unutuyorsun," dedi Margaret hemen.

"Bu deprem bizim için çok iyi oldu. Şehirde kıyamet kopuyor. Bell ve Van Dom ajanlarının bizi kollamaktan daha önemli sorunla-- n olacak."

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Margaret geceliğine iyice sarınarak.

"Ben bankaya gidip kasadaki nakit parayı alacağım. Dün zaten büyük bir kısmım sandıklara istiflemiştim. Hepsini aldıktan sonra Abner'le birlikte sandıklar Rolls-Royce'a koyup depoya götüreceğiz. Orada bunları vagona yükledikten sonra trenle Kanada sınırını geçeceğiz."

"Çok kolaymış gibi anlatıyorsun," dedi Margaret biraz kuşkuyla.

"Ne kadar sade olursa o kadar iyi." Cromwell yataktan çıkıp banyoya doğru yürüdü. "Yarın bu saatlerde San Francisco perdesi kapanacak, birkaç ay sonra da Montreal'de yeni bir banka imparatorluğu kurmuş olacağız."

"Tahminince ne kadar paramız olur?"

"Önceki gün dört ayrı vilayetteki dört ayrı bankaya telgrafla on beş milyon dolar transfer ettim," dedi Cromwell. "Yanımızda nakit olarak bir dört milyon daha olacak."

Deprem korkusu bir anda geçen Margaret'in ağzı kulaklarındaydı. "On iki yıl önce San Francisco'ya gelirken yanımızda olandan daha fazla."

"Çok daha fazla," dedi Cromwell. "Tam tamına on dokuz milyon daha fazla."

.j. 4.

Bell, Cushman Sokağı'ndaki malikâneye geldiğinde Cromwell'i yirmi dakika farkla kaçırmıştı. Şehrin merkezindeki inanılmaz tahribatı gördükten sonra bu evin, depremi sadece hafif bir hasarla atlatmış olmasına şaşırdı. Artık moloz haline gelmiş olan dış duvarı geçip garaj yolundan yürüyerek ön kapıya gitti.

Kapıya vurup geri çekildi ve bekledi. Uzun bir süre sonra kapı aralandı ve evin kâhyası olan kadın başını uzatıp Bell'e baktı. "Ne istiyorsun?" Deprem korkusu bütün nezaket kurallarını unutturmuştu.

"Van Dorn Dedektiflik Şirketi'nden geliyorum, Bay Cromwell'le görüşmem lazım."

"Bay Cromwell evde değil. Depremden hemen sonra gitti."

Bell camlı kapının perdesi arasından bir siluetin yaklaşmakta olduğunu fark etti. "Bankasına mı gitti, acaba?"

Kâhya kadın bir adım çekilerek kapı eşiğine gelmesi için Margaret'e yol verdi. Margaret karşısında duran üstü başı toz ve çamur için-

395 f 20

de kalmış adama baktı. Bell'in yüzü de kurumlardan kararmıştı, onca acıya tanık olan gözleri bitkindi. Margaret, onu tanımakta zorlandı.

"Sen misin, Isaac?"

"Korkarım, görünüşüm biraz farklı, ama evet, benim." Bell şapkasını çıkardı. "Seni tekrar görmek çok güzel Margaret. Depremi yara almadan atlattığına sevindim."

Margaret sanki onu ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu. Kapıdan geçmesi için biraz çekildi. "Lütfen, içeri girsene." (

Bell içeriye girdi. Onun, çoğu kırılmış çini vazolar ve porselen biblolardan oluşan döküntüleri süpürmekle meşgul olduğunu anladı.

Margaret'in üstünde kırmızı renkte, bol pamuklu bir etekle yönlü bir kazak vardı. Uzun bir önlük giymişti. Tepesinde toplanmış saçlarından iki tutam yüzünün iki yanından sarkıyordu. Bu sade görünümüne rağmen etrafına tatlı bir hava yayıyordu. stnde en pahalı tuvalet de olsa, sade bir iş kıyafeti de olsa, Margaret çok güzel bir kadındı.

Bell'i salona götürüp şöminenin karşısındaki koltuğa oturttu. Halının st devrilen bacanın şmineden püskürttüğü küllerle lekelenmişti. "Bir fincan çay ister misin?" -

"Aslında bir fincan kahve için ruhumu bile satarım."

Margaret, kâhyaya dönüp baktı; kadın bu konuşmayı işittiği için sadece başını sallayıp mutfağa gitti. Margaret, Bell'in büyüleyici gözlerine doğrudan bakmakta zorlanıyordu. Onunla ilk karşılaşmalarında olduğu gibi, yine iini giderek kabaran bir şehvet dalgası sarmıştı.

"Jacob'dan ne istiyorsun?" diye sordu lafı dolandırmadan.

"Sanırım bu sorunun cevabını biliyorsun," dedi Bell tekdüze bir sesle.

"Onu bir kez daha kaıramazsın. San Francisco'da bunu yapman mümkün değil. Herhalde artık bunu biliyorsundur."

"Ağabeyinle sen, bu şehirdeki pek çok politikacıya rüşvet yedirmişsiniz; işlediğiniz suçlar için burada tutuklanmanız imkânsız," dedi Bell hüsran içinde. Bir an susup evi, temizleyip toparlayan hizmetçilere baktı. "şehirde kalmaya niyetlisiniz galiba."

"Neden olmasın?" dedi Margaret kızmış gibi yaparak. "Burası bizim şehrimiz. Çok güzel bir işimiz ve yakın arkadaşlarımız var. Buradaki yoksullara bütün kalbimizi atık. Neden gidecekmişiz ki?"

Bell neredeyse Margaret'e inanacaktı. Brown Palace Otel'de dans ettikleri geceyi ve onun yalan söylemekte çok usta olduğunu hatırladı. Gerçekten çok ustaydı.

"Jacob bankada mı?"

"Hasar tespiti için gitti."

"Market Sokağı'ndan geriye ne kaldığını gördüm. Binaların çoğu yıkılmış, sadece birkaçı hâla ayakta, Cromwell Bank'da hızla yaklaşan yangının yolu üstünde."

Margaret endişeli görünmüyordu. "Jacob tıpkı bu evi olduğu gibi, bankayı da bin yıl dayanacak şekilde yaptırdı. Gördüğün gibi, Nob Hl'deki gösterişli birçok malikâne ağır hasar görmüşken bizim evimiz sapasağlam duruyor. Cromwell malikânesi sonsuza kadar dayanacak şekilde yapıldı."

... "yle olsun, Margaret," dedi Bell ciddileşerek. "Ama seni ve Jacob'u uyarıyorum, sakın şehirden ayrılmaya kalkmayın."

Margaret birden öfkeyle kızarak ayağa fırladı. "Sakın beni tehdit etmeye kalkma, ağabeyime de zorbalık edeyim deme. Blöf yapıyorsun, Isaac. Bu şehirde hiçbir yetkin, hiçbir nüfuzun yok. Ağabeyimle ben, sen gittikten sonra da uzun zaman burada yaşayacağız."

Bell de ayağa kalktı. "Bu konuda yenildiğimi kabul ediyorum. Bu şehirde ve politika çarkında hiç nüfuzum yok. Ama şehir sınırlarını aştığınız anda ikiniz de bana aitsiniz. Bundan hiç şüphen olmasın."

"Defol!" diye tısladı Margaret. "Çabuk, defol git!"

Bir an ikisi de öfke kıvılcımları saçan gözlerle birbirlerine düşmanca baktılar. Sonra Bell şapkasını başına geçirdi ve ön kapıya doğru yürüdü.

Margaret, "Ağabeyime bir daha dokunmayacaksın!" diye bağırdı arkasından. "Bin yıl geçse de, ona bir şey yapamayacaksın. Önce beni öldürmen gerek!"

Bell dönüp ona son kez baktı. "Keşke bunu söylemeseydin." Sonra dönüp kapıdan çıktı.

* ? *

Abner, Rolls-Royce'u büyük bir ustalıkla sokakları dolduran moloz yığınları ve insan kalabalığı arasından geçirerek Cromwell National Bank'a sürüyordu. Bir köşeye geldiklerinde polis memuru, Abner'i durdurdu ve derhal Mechanics Pavyonu'na gitmesini emretti. Bu muazzam bina birçok spor müsabakasına, konsere ve fuara ev sahipliği yapmıştı. Şimdiyse, çaresizlik içinde burası geçici bir hastane ve morg olarak kullanılıyordu. Polis memuru ısrarla Cromwell'e otomobilinin yaralıları taşımak için ambulans hizmeti vereceğini söylemekteydi.

"Otomobilimi başka bir amaçla kullanacağım," diye açıkladı Cromwell. Sonra konuşma hortumundan, "Bankaya gidelim, Abner," dedi.

Polis memuru tabancasını çıkarıp namluyu Abner'e doğrulttu. "Bu otomobile el koyuyorum. Derhal ikiniz de pavyona gideceksiniz, yoksa şoförünün beynini dağıtıp otomobili de daha vicdanlı bir insana devrederim."

Cromwell pek etkilenmemişti. "Çok güzel konuştun, memur bey, ama otomobil bende kalacak."

Polisin yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Tabancasını sallayarak, "Seni bir daha uy almayacağım..." diye başladı.

Cromwell'in ,38'lik Colt'undan çıkan kurşun göğsüne saplandığı anda polis şok içinde geriledi. Bir an şaşkın bir halde ayakta sendeledikten sonra kalbi durdu ve yere devrildi.

Cromwell bir an için bile duraksamamış, endişe ya da pişmanlık duymamıştı. Abner hemen otomobilden çıkıp cesedi aldı ve ön

koltuğa yolcu gibi oturttu. Sonra direksiyonun başına geçip otomobili birinci vitese aldı ve hareket etti.

Sokaklarda öyle bir curcuna vardı ki, haykıran insanlar, arada bir çöken bir binanın çıkardığı gümbürtü ve itfaiye araçlarının sirenleri arasında kimse polis memurunun öldürüldüğünü fark etmemişti. Onun yere devrildiğini gören birkaç kişi de adamın yaralandığını, otomobilini ambulans olarak kullanan şoförün de onu yerden kaldırdığını sandı.

"Cesedi bir yere bırakırsın, değil mi?" diye sordu Cromwell sanki uşağına ölü bir böceği çöpe atmasını söyler gibi.

Abner konuşma hortumundan, "Hallederim," dedi.

"İşin bitince otomobili bankanın arkasındaki servis ve yükleme kapısına getir. Anahtarını kullanıp sen de arka kapıdan girersin. Sandıkları otomobile taşımak için yardımın gerekli."

"Tamam efendim."

Rolls-Royce, Sutter ve Market Sokakları'nın kesiştiği köşeye geldiğinde Cromwell yaklaşan yangını ve yarattığı tahribatı gördü ve bankasını ne durumda bulacağı konusunda endişelendi. Bfna görüş alanına girince içini sevinç kapladı.

Cromwell National Bank depremden en küçük bir hasar almadan çıkmıştı. Cromwell'in böbürlendiği gibi, sağlam taş yapı bin yıl geçse dayanacak gibiydi. Duvarlar ve kolonlarda en küçük bir çatlak bile yoktu. Görülebilen tek hasar, pencerelerdeki renkli camların parçalanmış olmasıydı; camlar tuzla buz olup bankanın önündeki kaldırıma yığılmıştı.

Abner otomobili bankanın önünde durdurup arka kapıyı açtı. Birkaç banka çalışanı hayatlarının akışını değiştiren bu korkunç olayın etkisiyle ne yapacaklarını bilememişler, alışkanlıkla işyerine gelmişlerdi. Cromwell otomobilden çıkıp merdivenlere doğru yürürken hemen etrafını sardılar ve hepsi aynı anda konuşmaya başladı. Cromwell elini kaldırıp onları susturdu. "Lütfen, lütfen evlerinize dönün ve ailelerinizin yanında kalın. Söz veriyorum, bu felaket sona erip işimiz normale dönünceye kadar maaşlarınız ödenecektir."

Boş bir vaatti. Banka kapalıyken Cromwell'in kimseye maaş vermeye niyeti olmadığı gibi, yaklaşan alevlerin birkaç saate kalmadan banka binasını da içine alacağını görüyordu. Her ne kadar duvarlar taştan ve yanmazsa da çatının ahşap kirişleri kolayca alev alır, kısa zamanda bütün binayı boş bir iskelet haline getirirdi.

Memurlan bankadan ayrılmaya başlar başlamaz Cromwell ceket cebinden bir anahtar demeti çıkarıp bir tanesiyle bankanın devasa bronz kapısını açtı. Birazdan alevlerin içerideki bütün kayıtları yakıp kül edeceğini bildiği için kapıyı kilitlemeye gerek görmedi. Doğruca

kasa odasına gitti. Kilit kombinasyonu saat sekize ayarlanmıştı. O anda saat yedi kırk beşti. Cromwell sakince krediler müdürünün masasına doğru gidip deri koltuğa oturdu ve göğüs cebinden bir puro çıkardı.

Duruma tamamen hâkim olduğunu hissederek arkasına yaslandı ve puronun dumanını süslü tavana doğru üfledi. Birkaç milyon dolar kaybetme ihtimali vardı, ama sigortası zaran karşılardı. Rakipleri bütün aktiflerini kredilere bağlamışken, Cromwell kendi aktiflerini hep nakit olarak tutmuş ve senetlere yatırm yapmıştı. Şehirden kaçtığı duyulunca banka müfettişleri akbabalar gibi Cromwell Bank'a üşüşeceklerdi. Yatırmcılannın talihi varsa, bir dolarlık yatı- nımlannın karşılığı belki bir on sent alabileceklerdi.

Saat sekiz olduğu anda kasanın kilit mekanizmasından bir çınlama sesi çıktı ve kilitler tek tek açılmaya başladı. Cromwell kasanın yanına gelip gemi dümenine benzeyen çarkı çevirerek parmaklıkları şaftlarından çıkardı. Sonra kasanın devasa kapısını çekerek kolayca açtı ve içeri girdi.

Dört milyon dolar beş büyük deri sandığa yerleştirmesi iki saatini aldı. Bu sırada Abner, polisin cesedini yıkılan bir dükkânın enkazı altına gizleyerek, bankaya geri dönmüştü. Sandıklan otomobile taşıdı. Cromwell bu İrlandalının kaba kuvvetine şaşıyordu. Kendisi dolu sandığın bir ucunu bile yerden kaldıramazken, Abner gık demeden omzuna yükleyip götürebiliyordu.

Rolls-Royce zırhlı araçların San Francisco darphanesinden nakit para getirdiği zaman kullandıkları yeraltı giriş kapısında park edilmişti. Cromwell sandıkların otomobilin epeyce geniş arka kısmına yerleştirilmesine yardım etti. Sonra da üstlerini evden getirdiği battaniyelerle örttü. Battaniyelerin altına da bankanın lobisinden aldığı yastıkları yerleştirip cesetler varmış gibi görünmesini sağladı.

Tekrar içeri girip içindekilerin yanması için kasanın kapısını açık bıraktı. Sonra otomobile geri döndü ve ön koltuğa, Abner'in yanına oturdu. "Tren park yerindeki depomuza gidelim," dedi.

"Tren parkına gitmek için yolu uzatmamız ve kuzey limanla- nna doğru gidip yangının etrafından dolanmamız gerekecek," dedi Abner vitesi bire takarken. Chinatown'u kül eden yangının etrafından dolanıp kuzeydeki Black Point'e doğru yöneldi. Kırk dökük bacalar mezar taşı gibi dimdik dururken ahşap evler çoktan dumanı tüten küller halinde yere yapışmıştı.

Bazı sokakların üstü otomobilin geçebileceği kadar açıktı; Abner enkazla kaplı olduğu için geçit vermeyen yollara girmiyordu. Rolls-Royce iki defa daha polis memurları tarafından durduruldu ve otomobilin ambulans olarak kullanılması istendi, fakat Cromwell

onlara altını doldurduğu battaniyeleri göstererek cesetleri morga götürmekte olduklarını söyledi. Bunu duyan polisler geri çekilip geçmelerine izin verdiler.

Abner ellerinde birkaç parça eşyayla yangının yerle bir ettiği alanlardan kaçan insan kalabalığı arasında slalom yapıyordu. Bu insanlarda hiçbir panik belirtisi yoktu; ağır ağır, sanki bir pazar gezintisine çıkmış gibi yürümekteydiler. Çok fazla konuşmuyorlardı, sadece arada bir içlerinden biri geri dönüp felaket çökmeden önce yuvası olan alana bakıyordu.

Yakınlardaki bir binayı, nasıl kül ettiğini seyreden Cromwell, yangının yoğunluğu ve hızı karşısında dilini yutacak gibi oldu. Yaklaşan alev kulesi önce çatıya kıvılcımlar sıçratmış, birkaç dakika içinde de o çatı meşale gibi alev almıştı. Derken bir ateş fırtınası bütün binayı sardı ve suyun kaynama süresinden daha kısa bir zaman içinde kül etti.

Civardaki ordu birlikleri hem düzeni sağlamak, hem de itfaiyecilere yardım etmek için geliyorlardı. Topçular, piyadeler, süvariler ve sıhhiye ekiplerinden oluşan bin yedi yüz asker ellerinde silahlarıyla harap olmuş evleri, bankaları, mağazaları, postaneyi ve darphaneyi yağmacılara karşı korumak amacıyla şehre girdiler. Hırsızlık yaparken gördükleri herkesi vurma emri almışlardı.

Rolls-Royce arkalarında dinapit dolu sandıklar bulunan dört arabalık bir askeri konvoyun yanından geçti. Birkaç dakika sonra yangının yayılmasını yavaşlatmak için bazı evler ve dükkânlar dinamitle havaya uçurulup yerle bir edildi. Bu plan işe yaramayınca askerler bu defa yangının ilerlemesini durdurmak için bir sokak boyunca binaları bloklar halinde havaya uçurdular.

Giderek yoğunlaşan dumanın içinden süzülen, hastalıklı san renkte bir ışık huzmesi vardı. Güneş sadece şehrin dış kesimlerine geliyor, harap olmuş kısımlardan görünmüyordu. Donuk bir kırmızı top halindeydi ve her zamanki halinden küçülmüş gibiydi. Askerler, itfaiyeciler ve polisler yaklaşan alevler karşısında gerilerken evsiz kalmış insanlar da oradan uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

Abner kocaman otomobili sokaklarda yığılı molozların ve körfezin karşısındaki Oakland'a geçmek için son bir ümitle feribot iske- leşine akın eden insanların arasından sürmeye devam etti. Nihayet bir demiryolu hattına ulaştıktan sonra bunu takip ederek Southern Pacific tren parkına ve Cromwell'in deposuna vardı. Bir rampayı çıkıp yükleme dokunda bekleyen bir yük vagonunun yanında durdu. Vagonun yan tarafında yazılı seri numarasını kontrol etti: 16455.

Cromwell, Bell'in bu vagonun görüldüğü gibi olmadığını bildiğinden habersizdi. Ama vagonu izlemekle görevli ajan,

depremden sonra Bronson'un talimatıyla başka göreve gönderilmişti. O ?nda her şey emniyette görünüyordu. Cromwell, kilidi kontrol edip kurcalanmış mı, diye baktı. Öyle olmadığını görünce rahatladı ve aslinde sadece göstermelik olan kilidi açtı. Sonra vagonun altına eğilip oradaki döşeme kapağından tırmanarak içeri girdi, girdikten sonra kapıyı içeriden kapatan sürgüleri açtı.

Abner yeni bir talimat beklemeden otomobildeki para yüklü ağır sandıklan vagona taşıdı. Cromwell bunlan içeriye sürükleyerek yerleştirdi. Dört milyon dolann tamamı içeriye taşındıktan sonra Cromwell aşağıda duran Abner'e baktı. "Şimdi eve dön, kız kardeşimi ve eşyalannı alıp buraya getir."

"Siz burada mı kalacaksınız, Bay Cromwell?" diye sordu Abner.

"Evet. Burada, sevk memuruyla halletmem gereken bir işim var."

Abner depodan Nob Hill'e gidip tekrar oraya dönmenin neredeyse imkânsız bir şey olduğunu biliyordu, ama yine de Cromwell'e başıyla bir selam verip, "Kız kardeşinizi buraya getirebilmek için elimden geleni yapacağım," dedi.

"Zaten bunu yapabilecek tek insan sensin Abner," dedi Cromwell. "Sana sonsuz güvenim var."

Sonra Cromwell vagonun sürgülü kapısını çekip kapadı ve döşeme kapağından aşağıya indi. Abner otomobili rampadan indirdiği sırada Cromwell'in raylar üstünden geçerek sevk memurunun kulübesine doğru yürüdüğünü gördü.

39

i , 'W.

"v f,. 1" -

? 'f.. tuşu**

Bell, Nob Hill yokuşundan aşağı doğru yürürken artık bir enkaz haline gelmiş küçük bir otelin molozlarını kaldırmaya çalışan bir ekibe yardım etti. Enkazın altından, ağlayan küçük bir erkek çocuğunun sesi duyuluyordu. Hep birlikte canla başla çalışarak molozları bir yana atıp sesin geldiği tarafa doğru bir çukur açmaya başladılar.

Yaklaşık bir saat sonra çocuğu ezilmekten koruyan küçük hava boşluğuna erişebildiler. Oğlanı oradan çıkarp bir ilkyardım tesisine götürmek için bekleyen otomobile bindirmeleri bir yirmi dakika daha sürdü. Çocuğun kink ayak bilekleri ve ufak tefek bereler dışında başka yarası yok gibiydi.

Bell, oğlanın en çok beş yaşında olabileceğini düşündü. Çocuk ağlayarak annesini ve babasını çağırırken onu kurtaran adamlar büyük bir kederle birbirlerine baktılar, çünkü ebeveynlerinin ve belki de kardeşlerinin çöken oteinin alunda ezilmiş olduklarını biliyorlardı.

Tek kelime konuşmadan ^erkes bir yana dağıldı; üzgündüler, ama hiç değilse çocuğu kurtarabildikleri için memnundular.

İki sokak ötede, Beli bir askerin komutasında sokaklara yığılmış tuğlalan kaldınp kaldırım kenanna dizen bir grup adama rastladı. Adamlardan birinin yakışıklı yüzü Bell'e tanidik geldi. Merak edip bu çalışmayı seyreden yaşlı bir adamın yanma gitti ve gönüllü olarak çalışan o kişiyi tanıyor mu, diye sordu.

"Yeğenim olur," dedi yaşlı adam. "Adı John Barrymore. Diktatör adlı oyunda başrolü oynayan aktördür." Adam bir an durdu. "Ya da oynuyordu demem lazım. Tiyatro tamamen yıkıldı."

"Bir yerden tanıdığımı anlamıştım," dedi Bell. "Onu Chicago'da Macbeth' i oynarken seyretmişim."

Yaşlı adam başmı iki yana sallayıp güldü. "John'u yataktan kaldırmak Tanrı'nın işiydi; çalıştırmak içinse ABD Ordusu gerekti."

Çalışmayı yöneten asker, Bell'i de tuğla kaldırma işine yönlendirmek istedi, ama Bell, ona Van Dom kimliğini gösterip oradan ayrıldı. Artık etraftaki kalabalık dağılmış, sokaklar at üstündeki askerler ve yangını seyretmek için oyalanan birkaç kişi dışında bomboştu.

Cromwell'in bankasına varmak için Bell sekiz sokak daha yürüyene kadar Market Sokağı'nın her iki yanı, şehrin kalbi sayılacak yerler yanıyordu. Bell merdivenleri çıkarken yangının oraya varmasına sadece altı blok kalmıştı. Tam bronz kapıya vardığında en fazla on sekiz yaşında görünen bir asker, tüfeğinin ucundaki süngüyü ona doğru salladı.

"Eğer bankayı yağmalamayı düşünüyorsan, kendini ölmüş bil," dedi, şaka yapmadığını ifade eden bir sesle.

Bell, Van Dom kimliğini gösterip yalan söyledi. "Bankayı kontrol etmeye ve kurtarılacak nakit veya herhangi bir kayıt var mı, diye bakmaya geldim."

Asker tüfeğini indirdi. "Peki, efendim, buyurun geçin."

"Sen de benimle gelsene. Taşınması gereken değerli bir şey varsa, yardımın gerekebilir."

"Gelemem, efendim," dedi asker. "Yangın buraya ulaşmadan yağmalamaya engel olmak için sokağı kollamam emredildi. Siz de içeride fazla oyalanmasanız iyi edersiniz. Alevler bir saate kalmaz buraya ulaşır."

"Dikkat ederim," dedi Bell. Sonra Cromwell'in kilitlememiş olduğu kapıyı açıp içeri girdi. Bankanın içi sanki pazar günü dolayısıyla kapalıymış gibiydi. Gişeler, bankolar ve çalışma masaları sanki

pazartesi günü mesainin başlaması için hazır bekliyorlardı. Gözle görülebilen tek hasar kırılmış olan vitraylardı.

Bell kasa odasının kapısını açık bulunca şaşırdı. Girip baktı ve nakit paranın çoğunun alınmış olduğunu gördü. Sadece altın ve gümüş sikkeler, değeri en fazla beş dolar olan banknotlar kalmıştı. Jacob Cromwell buraya gelmiş ve gitmişti. Küçük oğlanı kurtarmak için zaman harcadığından Bell, onu bankasının likit aktiflerini çalarken yakalayamamıştı.

Cromwell'in deprem kargaşalığından yararlanarak şehirden çıkıp sının geçeceğinden artık hiç kuşkusu yoktu. Locomobile'nin kullanılır durumda olmadığı için hayıflandı. Enkazlar arasında yürümek hem çok zaman tüketiyordu, hem de çok yorucuydu. Bankadan çıkıp yine yangının geliş yönünde olan gümrük binasına doğru yürümeye başladı.

? ?? .

Marion, Bell'in talimatlarını harfi harfine uygulamış değildi. Onun uyarısına rağmen apartmanın sallantılı merdivenlerinden çıkıp dairesine girdi. Aile fotoğraflarını, kişisel belgelerini, mücevherlerini ve nispeten pahalı olan elbiselerini büyükçe bir bavula yerleştirdi. İki tuvaletini katlayıp bavula koyarken gülüyordu. Böyle bir anda ancak bir kadın güzel elbiselerini kurtarmayı düşünürdü. Oysa erkekler öyle şeyleri umursamazlardı.

Marion koca bavulu zorlukla merdivenlerden indirdikten sonra o da tek tük eşyasını sandıklar veya bavullarla taşıyan evsizler grubuna katıldı. Şehrin tepelerini çıkarken kimse geri dönüp bakmadı; o güne kadar huzur içinde yaşadıkları evlerinin, dairelerinin yerle bir olmuş görünümünün akıllarına kazınmasını istemiyorlardı.

Gece boyunca on binlerce insan alevlerden kaçmaya çalıştı. Tuhaf bir şekilde ne panik vardı, ne de herhangi bir karmaşa. Kadınlar ağlanıp sızlanmıyorlar, erkekler başlarına gelen bu talihsizliğe öfke kusmuyorlardı. Arkalarında alevlerle başa çıkamayıp geri çekilmiş askerler vardı; geride kalanları daha çabuk olmaları için zorluyorlar, çok yorulup dinlenmek isteyenleri ilerlemeleri için dürtüyorlardı.

Ağır bavulları ve sandıkların yokuş yukan veya aşağıya kilometrelerce sürüklemek artık zorlu bir iş olmaya başlamıştı. Binlerce kişi bavulunu veya sandığını bırakmak zorunda kaldı. Bazı yangın bittikten sonra geri dönüp almak ümidiyle kürek bulup sandıklarını boş buldukları yerlere gömdüler.

Marion o güne kadar varlığını bilmediği bir ruh hali ve metanet içindeydi. Kendinden geçmiş bir halde bavulunu kâh taşıyor kâh yerde sürüklüyordu. Saatler boyu böyle devam etti, hiçbir erkek ona yardım teklifinde bulunmadı. Bütün erkekler ve aileleri kendi

eşyalannı kurtarmak için çabalıyorlardı. Marion artık bavulunu bir adım daha taşıyamayacak hale geldiği bir anda ergenlik yaşlannda bir oğlan ona yardım teklif etti. Marion bunu minnetle kabul ederken gözleri yaşardı.

Çocukla birlikte Golden Gate Parkı'na vardıklarında saat sabahın beşi olmuştu. Orada bir asker onları mağdur olanlar için kumlan çadırlara yönlendirdi. Marion bunlardan birine girip oğlana teşekkür etti; çocuk, onun para verme teklifini kesinlikle reddetti. Marion bulduğu portatif bir yatağa kendisini bırakıp on saniye geçmeden uykuya daldı.

•I*

Bell, gümrük binasına vardığında kendini ateşten bir duvann içinde yürüyormuş gibi hissetti. Gecenin geç saati olmasına rağmen bütün şehir ürpertici, turuncu renkte titrek bir ışıkla aydınlanmıştı. Alevlerden kaçan insanlar son ana kadar evlerden ve dükkânlardan kurtardıkları eşyaları el arabalarına yüklemekten geri kalmıyorlardı. Yangın gümrük binasına üç koldan yaklaşıyor, bütün o sokağı saracak gibi görünüyordu. Bitişik binaların üstündeki askerler alevleri söndürüp üst kısmı depremde ağır hasar görmüş gümrük binasını kurtarmak için canla başla çalışıyorlardı. Binanın alt kısmı hasarsızdı ve yangın hortumu sağlamakla görevli kara kuvvetleri askerlerinin, bir grup deniz piyadesinin ve deniz kuvvederi personelinin harekât merkezi olmuştu.

Bell binanın önündeki askerlerin arasından geçip içeri girdi. Ana lobide, iki polis ve bir subayla birlikte masanın üstüne yayılmış büyük bir haritada çalışan Bronson'u gördü.

Bronson küllere bulanmış, yüzü kurumdan kapkara olmuş bu adamı ilk başta tanıyamadı. Sonra yüzüne geniş bir gülümseme yayılarak yanına gitti ve Bell'e sarıldı.

"Isaac, seni gördüğüme çok sevindim."

"Oturabilir miyim, Horace?" dedi Bell bitkin bir halde. "Çok uzun süre yürüdüm."

"Elbette." Bronson, onu bir çalışma masasının önündeki koltuğa götürdü. "Sana bir kahve getireyim. Etrafımız cehennemden faricsız, ama kahveyi ısıtamıyoruz... Neyse ki, kimsenin umurunda değil."

"Kahve çok iyi olur, teşekkür ederim."

Bronson, bir demlikten ona bir fincan kahve doldurup verdi. Uzun boylu, kahverengi gözlü, saçları dağınık, tertemiz beyaz gömlekli bir adam yanlarına gelip Bronson'un yanında dikildi.

"Perişan görünüyorsunuz," dedi adam.

"Çoğu insan gibi," dedi Bell.

Bronson, yabancıya döndü. "Isaac, seni yazar Jack London'la tanıştırayım. Deprem hakkında bir yazı hazırlıyor."

Bell başıyla selam verip ayağa kalkmadan tokalaştı. "Görünüşe göre en az on kitaplık malzeme bulursunuz."

"Belki bir tane olabilir," dedi London gülümseyerek. "Bana neler gördüğünüzü anlatabilir misiniz?"

Bell, ona şehirde gördüklerini kısaca özetledi, ama yanan enkaz altındaki kadını vurduğunu anlatmadı. Bitirdikten sonra London, ona teşekkür edip masasına geri döndü ve notlarını düzenlemeye başladı.

"Cromwell işi nasıl gitti? O ve kız kardeşi kurtulmuşlar mı?"

"İkisi de gayet iyi ve ülkeden çıkmak için sınıra gidiyorlar."

"Emin misin?" diye sordu Bronson.

"Cromwell'in bankasına çok geç varabildim. Kasanın içinden beş dolann üstündeki bütün banknotları götürmüş. En az üç, dört milyon dolar olmalı."

"Şehirden çıkamaz. Bu karmaşada mümkün değil. İskeleler Oakland'a geçmek isteyen felaketzedelerle tıklım tıklım dolu. Onca parayı da birkaç bavulla kaçırması imkânsız."

"Bir yolunu bulur o," dedi Bell, soğuk da olsa, kahveyi büyük bir zevkle içmekteydi.

"Ya Margaret? O da ağabeyiyle mi gitti?"

Bell başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Evlerine öğleden önce gittiğimde, Margaret sanki Jacob'la birlikte şehirde kalıp bizimle mahkemede hesaplaşacaklarmış gibi davrandı. Jacob'un bankasını boşalttığını öğrendikten sonra yaklaşan yangın yüzünden tekrar Nob Hill'e gidemedim. Buraya bile güçlükle geldim."

"Marion ne oldu?" diye sordu Bronson çekinerek.

"Onu Golden Gate Parkı'na gönderdim. Orada emniyette olur."

Bronson tam bir şey söyleyecekken, on yaşlarında bir çocuk koşarak salona girdi. Başında büyük bir kep vardı; üstüne kalın bir kazak, altına da dizlerinde bir şort giymişti. Uzun bir mesafeyi koşarak geldiği belliydi; soluk soluğa olduğundan konuşmakta zorlanıyordu.

"Bay... Bay... Bronson'u arıyorum," dedi kekeleyerek.

"Bronson benim," dedi Bronson ilgilenererek. "Beni neden arıyorsun?"

"Bay Lasch..."

Bronson, Bell'e döndü. "Lasch ajanlarımdan biridir. Depremden sonra yaptığımız toplantıda o da vardı. Tren parkındaki resmi depoyu koruyor. Devam et, evlat."

"Bay Lasch mesajın! size iletirsem bana beş dolar vereceğinizi söyledi."

"Beş dolar mı?" Bronson, çocuğa kuşkuyla baktı. "Bu senin yaşındaki bir çocuk için çok para."

Bell gülümseyerek cüzdanından on dolarlık bir banknot çıkardı ve çocuğa uzattı. "Adın nedir, oğlum?"

"Stuart Leuthner."

"Bu karmaşanın içinde uzun bir yol kat etmişsin," dedi Bell. "Al bu on doları tfe Lasch'm sana ne söylediğini anlat."

"Bay Lasch, Bay Bronson'a, Bay Cromwell'in deposunun önünde duran vagonun artık orada olmadığını söylememi istedi."

Bell, çocuğa doğru eğildi; yüzü birden asılmıştı. "Bir daha söyle," dedi.

Çocuk ürkererek Bell'e baktı. "Bay Cromwell'in vagonunun artık orada olmadığını söyledi."

Bell donuk gözlerle Bronson'a bakıp, "Lanet olsun," dedi. "Adam şehirden kaçmış." Sonra çocuğa bir on dolar daha verdi. "Ailen nerede?"

"Jefferson Meydanı'nda yiyecek dağıtımına yardım ediyorlar."

"Hemen gidip onları bul. Seni merak etmişlerdir. Yangından uzak dur, tamam mı?"

İki tane on dolarlık banknotu görünce Stuart'ın gözleri büyüdü. "Vay canına, yirmi dolar. Sağ olun, bayım." Sonra dönüp koşarak binadan çıktı.

Bell koltuğa çöker gibi oturdu. "Bir tren ha?" diye mırıldandı. "Lokomotif nasıl buldu?"

"Bildiğim tek şey, bütün feribotların Oakland'a kaçmak isteyen felaketzedelerle dolu olduğu. Oradan da Southern Pacific yüz elli kilometrelik bir alan içinde ne kadar yolcu treni varsa, bu insanları bölgeden çıkarmak için kullanıyor."

"Jacob'un yük vagonu kendi kendine gidemez ki!"

"İnan bana," dedi Bronson hiçbir yük vagonu feribotla Oakland'a geçirilmiyor."

Bell yine ayağa kalktı ve soğuk bir ifadeyle Bronson'a baktı. "Horace, bana bir otomobil gerek. Şehirde yangının olmadığı bölgelerde yürüyerek zaman harcayamam."

"Nereye gideceksin?"

"Önce Marion'u bulup güvende olduğunu görmeliyim," dedi Bell. "Sonra da tren parkına gidip sevk memurunu göreceğim. Eğer Cromwell, onu şehirden çıkaracak bir tren kiralamış veya çalmışsa, sevk memurunun ofisinde bir kaydı olmalı."

Bconson tilki gibi sırttı. "K Model bir Ford olur mu?"

Bell şaşırdı. "Yeni K modeller altı silindirli ve kırk beygir gücünde. Öyle bir otomobilin var mı?"

"Zengin bir bakkaldan ödünç aldım. Yarın öğlene kadar geri getireceğine söz verirsen, senindir."

"Sana çok şey borçluyum, Horace."

P ; 2!

Bronson elini onun omzuna koydu. "Cromwell ve iblis kız kardeşini yakalayarak borcunu ödeyebilirsin."

321

Marion altı saat uyudu. Uyandığında çadırında beş bekâr kadının daha olduğunu gördü. Bir tanesi yatağının üstüne oturmuş ağlıyordu. İkisi sersemlemiş bir halde boş gözlerle bakarken diğerleri de metanet gösterip parkta kurulan mutfak tesisinde yiyecek dağıtımına gönüllü olarak yardıma gittiler. Marion yatağından kalkıp elbisesini düzelitti ve yeni edindiği arkadaşlarıyla birlikte askerler tarafından acil müdahale hastanesi olarak kurulmuş çadırlara doğru yürüdü.

Doktorlardan biri, hemen ona hekim müdahalesi gerekmeyen yaralanı temizleyip sarma görevi verdi. Bütün doktorlar ameliyathanede ağır yaralılan kurtarmaya çalışıyorlardı. Marion zaman kavramını yitirmişti. Uykusuzluğuna ve bitkinliğine aldırmadan çocuklara ayrılan bannakta çalıştı. Çocukların çoğu son derece yürekliydi; Marion çok duygulanmıştı. Ailesini kaybetmiş üç yaşındaki bir kızın kesiklerini ve berelerini sardıktan sonra kız dönüp çocuksu sesiyle ona teşekkür edince, Marion gözyaşlarını saklamak için arkasına döndü.

Sonra bitişikteki yatağa geçti. Bacağı kırık bir oğlan çocuğu ameliyattan sonra buraya getirilmişti. Marion, onun battaniyesini örterken arkasında birisinin durduğunu hissetti. Ardından da tanıdık bir ses geldi.

"Affedersiniz, hemşire hanım, kolum koptu da. Tamir edebilir misiniz?"

Marion arkasına dönünce kendisini Isaac Bell'in kollan arasında buldu.

"Ah, Isaac, Tann'ya şükür iyisin. Seni çok merak ettim."

Bell'in kurumla kararmış yüzü, geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. "Biraz yorulduğum, ama iyiyim."

"Beni nasıl bulabildin?"

"Ben dedektifim, unuttun mu? İlk baktığım yer acil servis hastanesi oldu. Florence Nightingale'in izinden gideceğini biliyordum; senin gibi kocaman yüreği olan biri yardıma muhtaç kimselere sırtını çevirmez... Özellikle de çocuklara." Bell, onun kolunu sıkıp kulağına fısıldadı. "Seninle gurur duyuyorum, Bayan Bell."

Marion geri çekilip aklı kanşmış bir halde onun gözlerine baktı. "Bayan Bell mi?"

Bell'in gülümsemesi devam ediyordu. "Evlenme teklifi için pek romantik bir yer ve zaman sayılmaz, ama benimle evlenir misin?"

"Isaac Bell," diye çıkıştı Marion. "Bana bunu nasıl yaparsın?" Sonra yumuşayıp Bell'in başını aşağıya çekti ve onu öptü. Başını bıraktıktan sonra güldü. "Tabii ki, seninle evlenirim. Bütün gün bundan daha iyi bir teklif almadım."

Bell'in gülümsemesi kayboldu ve dudakları büzüldü. "En çok bir dakika kalabileceğim. Cromwell ve Margaret, San Francisco'dan kaçıyorlar. Yaşadığım sürece Cromwell gibi kanlı bir katilin kaçmasına izin veremem."

Bell'in kararlılığından biraz ürktüyse de, Marion, ona güçlü bir şekilde sanıldı. "Sevdiğin adamın evlenme teklif eder etmez hemen oradan kaçması pek alışıldık bir olay değil." Onu bir kez daha öptü. "Seni bekleyeceğim, mutlaka dön, tamam mı?"

"En kısa zamanda."

"Ben burada olacağım. Herhangi birimizin yakın zamanda bu güzel şehrimizi terk edeceğini sanmıyorum."

Bell, onun iki elini ağzına götürüp öptü. Sonra dönüp çadırdan dışarı çıktı.

* * *

Bell, Margaret'i bulmak için Nob Hill'deki Cromwell malikânesine gitmeyi hiç düşünmedi. Kadının da ağabeyiyle birlikte kaçtığına emindi.

Zenginlerin ve nüfuzlu insanların saray gibi evleri alevdi. Şehrin her kısmından yangının gümbürtüsüyle çöken duvarların ve patlatılan dinamitlerin gürültüsü işitiliyordu.

K Model Ford hafif ve süratli bir otomobildi. Aynı zamanda dayanıklıydı. Sokakların ortasındaki moloz yığınlarını bir dağ keçisi gibi aşabiliyordu. Bell, farkında olmadan neredeyse Cromwell ve Abner'in kullandığı yolu seçmiş; yangından uzak kalmak için o da kuzeydeki dokların etrafından dolanmıştı. Marion'dan ayrıldıktan yarım saat sonra Cromwell'in deposuna gelip otomobili durdurdu. Evet, gerçekten de Cromwell'in vagonu orada yoktu.

Felaketzedeleri eyaletin güney tarafına götürmek için yolcu trenlerine ek vagonlar takılmaktaydı. Bu arada yük vagonları da Los

An- geles'ten gelecek erzak ve tıbbi malzemeler için sevk ediliyordu. Bell otomobilini tren hattı boyunca sürüp çatısında SEVKIYAT OFİSİ yazan ahşap bir binaya geldi. Kapıyı açıp içeri girdi.

Trenlerle ilgili kayıtları yazmakla meşgul birkaç memur başlarını kaldırıp Bell'e bakmadılar bile. "Sevkıyat şefini nerede bulabilirim?" diye sordu Bell görevlilerden birine.

Memur başıyla bir kapıyı işaret etti. "Oradadır."

Bell odaya girdiğinde sevkıyat şefi tren parkındaki hatları gösteren büyük bir yazı tahtasına sayılar eklemekteydi. Masasının üstündeki isim tabelasında MORTON GOULD yazılıydı. Kısa boylu, küçük çeneli, şahin gagası gibi bumu olan bir adamdı. Tahtada otuzdan fazla trenin sevk edilişi, örümcek ağına benzer bir şekil oluşturmuştu. Bell acaba bunlardan hangisi Cromwell'in vagonu olabilir, diye düşündü.

"Bay Gould?"

Gould dönüp bakınca, karşısında cehennemden çıkmış gibi görünen birini gördü. "Meşgul olduğumu görmüyor musun? Şehirden çıkan bir tren bulmak istiyorsan, Southern Pacific'in deposuna gitmen-gerek... Ya da o depodan geriye ne kaldıysa."

"Benim adım Bell. Van Dorn Dedektiflik Şirketi ajanıyım. Seri numarası 16455 olan bir yük vagonunu arıyorum."

Gould yazı tahtasını işaret etti. "Southern Pacific Şirketi canla başla çalışarak binlerce evsiz vatandaşı feribotlarımızla Oakland'a götürüyor; orada bekleyen yolcu trenlerimiz de felaketzedeleri bölgeden dışarı çıkarıyor. Ülkenin dört bir tarafından bin dört yüzden fazla kurtarma treni gelecek. Körfezin bu tarafında ve diğer tarafında üç yüz tane vagonumuz... Hem yük, hem yolcu vagonu, eyaletin güney kısımlarına yönlendiriliyor. Bu koşullar altında tek bir vagonun nerede olduğunu bilmemi nasıl bekleyebilirsin?"

Bell, adamın gözlerine dikkatle bakıyordu. "Bu vagon Jacob Cromwell'e aitti."

Bell, adamın gözlerinde bir an bu ismi tanıdığını ele veren bir ifade fark etti. "Jacob Cromwell adında kimseyi tanımıyorum." Gould da gözlerini dikip Bell'e baktı. "Nedir bu iş?"

"Onun özel yük vagonunu çekmesi için bir lokomotif sevk ettiniz."

"Sen delirmişsin. Böylesine acil bir durumda özel trenler sevk etmem."

"Size ne kadar para verdi?"

Sevkıyat şefi iki elini kaldırdı. "Tanımadığım birinden para alacak değilim. Saçmalık bu."

Bell, onun yalanını duymazdan geldi. "Cromwell'in treni nereye gitti?"

"Baksana sen," dedi Gould artık korkmaya başlayarak. "Van Dom polisi misin, nesen, derhal buradan gitmeni istiyorum."

Bell, şapkasını çıkarıp içindeki bandı siler gibi bir hareket yaptı. Derken şef bir anda küçük derringer tabancanın ikiz namlusuyla karşı karşıya kaldı. Bell tabancayı adamın sol gözüne dayadı. "Altmış saniye içinde bana doğruyu söylemezsen ateş edeceğim, kurşun sadece iki gözünü yok etmekle kalmayacak yüzünün geri kalanını da tanınmaz hale getirecek. Hayatının geri kalanını yüzü parçalanmış bir kör olarak geçirmek mi istiyorsun?"

Gould'un yüzü dehşet içinde kasılıp kalmıştı. "Sen delisin."

"Dünyanın kararmasına elli saniyen kaldı."

"Bunu yapamazsın!"

"Yapabilirim ve bilmek istediğim şeyi bana söylemezsen mutlaka yapacağım."

Bell'in yüzündeki soğuk ifade ve buz gibi sesi adamı blöf yapmadığına ikna etmeye yetiyordu. Gould çaresizce etrafına bakındı, ama kaçabileceği bir yer yoktu. Bell izin vermedi.

"Otuz saniyen kaldı," dedi tabancanın horozunu kaldırarak.

Gould'un omuzlan çöktü, gözleri dehşetle büyüdü. "Lütfen, yapma," diye geveledi.

"Söyle!"

"Pekâlâ," dedi Gould güç duyulur bir sesle. "Cromwell buradaydı. Vagonunu hızlı bir lokomotifle bağlayıp güneye giden bir hatta sokmam için bana nakit olarak on bin dolar verdi."

Bell şaşırılmıştı. "Güneye mi?"

"Şehirden tek çıkış o yönde," dedi Gould. "Bütün tren feribot- lan felaketzedeleri Oakland'a taşıyıp oradan yardım trenlerini getiriyor. Gidebileceği başka bir yol yoktu."

"Rotası nedir?"

"Önce San Jose'ye, sonra körfezin etrafından dolanıp kuzeye, sonra doğuya dönüp dağları ve Nevada'yı aşarak Salt Lake City'ye gidecek."

"Buradan aynalı ne kadar oldu?" diye sordu Bell.

"Dört saat falan."

Bell baskı yapmaya devam etti. "Salt Lake City'ye ne zaman varacak?"

Gould başını iki yana salladı. "Bilemem. Makinisti kurtarma trenlerine yol vermek için yan hatlarda epey zaman geçirecek. Şansı varsa yarın akşama doğru Salt Lake'e varır."

"Cromwell'in özel vagonuna ne çeşit bir lokomotif taktın?"

Gould masanın üstündeki dosyayı açıp baktı. "Ona 3025 sayılı, 4-6-2 Pacific verdim. Baldwin yapımı."

"Süratli midir?"

"Evet. Ama ondan hızlı birkaç lokomotifimiz daha var."

"Bunlardan biri ne zaman hazır olabilir?"

"Neden soruyorsun?"

"En hızlı lokomotifini istiyorum," dedi Bell tabancasıyla bir kez daha adamı korkutarak. "Acil bir durum var. Cromwell'in trenini yakalamam lazım,"

Gould tahtada yazılı olan bilgilere baktı. "Elimde 4-4-2, Baldwin Atlantic yapımı bir 3455 var. Pacific'ten daha hızlı. Ama onarım için halen Oakland'da yatıyor."

"Ne kadar süre içinde hazır olur?"

"Tamirhane üç saat sonra işini bitirmiş olur."

"Onu alıyorum," dedi Bell duraksamadan. "Kullanım ücreti için faturayı Van Dorn Şirketi'ne yollarsın."

Gould bir an itiraz edecek gibi olduysa da, tabancaya bakınca vazgeçti. "Beni ihbar edersen işimi kaybedip hapse girerim."

"Bana o lokomotifi verip Salt Lake'e gidecek şekilde San Jose hattına sokarsan, ağzımı açmam."

Gould rahatlayarak derin bir nefes aldı ve Van Dorn Dedektiflik Şirketi adına bir lokomotifi kiralayıp sevk etmek için gerekli belgeleri hazırlamaya başladı. İşini bitirdiğinde, Bell belgeleri alıp bir süre inceledi. Tatmin olduktan sonra tek kelime etmeden çıkıp otomobiline bindi ve feribot iskelesine doğru yola koyuldu.

Feribot iskelesine yaklaştığı sırada Bell havada uçuşan küllerden korunmak için başına bir battaniye geçirdi. Gördüğü kadarıyla Chinatown tamamen yanıp kül olmuş, geriye dumanı tüten birkaç direk kalmıştı. Feribot iskelesiyse, saat kulesindeki hafif hasar dışında bir zarar görmemişti. Bell saate bakınca, tam depremin başladığı beş on ikide durmuş olduğunu gördü.

Feribot iskelesinin etrafındaki sokaklar ve kaldırımlar insan yığınlarıyla doluydu. Bütün şehrin yanacağına inanan binlerce kişi kaçmaya çalışıyordu. Kimileri battaniyelere sarınmış, kimileri bir bebek veya alışveriş arabasında üç beş parça eşyasını taşıyor, ortalıkta tam bir curcuna yaşıyordu. Ne var ki, bütün bu karmaşaya rağmen insanlar birbirlerine karşı nazik ve saygılı davranmaktaydılar.

Bell sadece orada durup iskeleden birkaç sokak ötedeki yangını seyreden bir genç adam görünce yanma gitti. Adama yirmi dolarlık bir altın külçe uzattı. "Eğer otomobil kullanmasını biliyorsanız, bu otomobili aim ve gümrük binasına götürüp Van Dom Dedektiflik Şirketi'nden Horace Bronson'a teslim edin. Bu altın külçe sizin olsun."

Genç adamın gözleri parladı; paradan çok bir otomobil kullanacağı için sevinmişti. "Evet, efendim," dedi hevesle. "Amcamın Maxwell'ini kullanabiliyordum."

Bell, delikanlının otomobili vitesle geçirip kalabalık caddeye girişini memnuniyetle seyretti. Sonra da dönüp şehirden kaçmaya çalışan kalabalığın arasına karıştı.

Üç gün içinde tam iki yüz yirmi beş bin insan San Francisco'nun bulunduğu yarımada'yı terk etti; Southem Pacific hiç ücret almadan onları gitmek istedikleri yere götürdü. Depremden yirmi dört saat sonra tıka basa dolu feribotlar saat başı San Francisco'dan kalkıp Oakland'a hareket ediyordu.

Bell, Van Dorn kimliğini gösterip Buena Vista adındaki bir feribota bindi. Çarkların üstünde bir yer bulup oturdu ve geriye bakarak göğe yükselen alevleri ve kapkara dumanları seyretti. Bütün şehir bir panayır ateşi gibi yanmaktaydı.

Oakland'da feribottan indikten sonra bir demiryolu görevlisinden lokomotifin bulunduğu tamirhaneyi öğrendi. Yakından bakınca çelik mamutun görünüşü çok etkileyiciydi. Her yanı siyaha boyanmıştı. Kabinin tavanı raylardan en az beş metre yüksekteydi. Büyük çalıştırma dişlilerinin çapı iki metreydi. O günlerde Atlantik tipi lokomotifler mekanik gücün doruğu sayılıyordu.

Bell'in gözündeysen çirkin ve habis bir şeyden ibaretti. Kabinin yanında beyaz boyayla 3455 ve SOUTHERN PACIFIC yazılıydı. Bell üstünde makinistlerin her zaman giydiği çizgili tulumu ve kepi olan bir adamın yanına gitti. Adam elinde bir yağ tenekesi, piston silindiri tekerleklerle bağlayan biyelleri yağlamakla meşguldü.

"Çok güzel bir lokomotif," dedi Bell.

Makinist başını kaldırıp baktı. Boyu Bell'den daha kısaydı, kepinin altından kırışmaya yüz tutmuş saç tutamları sarkıyordu. Yıllarca son sürat giden lokomotifin kabininden başını çıkardığı için şiddetli rüzgâra maruz kalan yüzü kınışmıştı. Masmavi gözleri ve kıvrık, fırça gibi kaşları vardı.

"Adeline'den iyisi yoktur," dedi makinist.

"Adeline mi?"

"Dört haneli sayısından daha kolay hatırlanıyor. Çoğu lokomotifin kadın adı verilir."

"Adeline çok kuvvetli görünüyor," dedi Bell hayranlıkla.

"Ağır yükler ve yolcu taşımak için yapılmıştır. Baldwin Fabrikası'ndan çıkmalı daha beş ay olmadı."

"Ne kadar hız yapabiliyor?" diye sordu Bell.

"Kaç otomobil taşıdığına bağlı."

"Hiç otomobil yok, diyelim."

Makinist bir an düşündü. "Önü açık, düz bir hatta saatte yüz elli kilometreden fazla yapabilir."

"Benim adım Bell." Adama belgeleri uzattı. "Lokomotifinizi özel bir görev için kiraladım."

Makinist belgeleri inceledi. "Van Dom dedektifi, öyle mi? Neynfiş bu özel görev?"

"Kasap Haydut adını hiç duydun mu?"

"Duymayan mı var? Gazetelerde onun hakkında ne yazıldıysa okudum."

Bell ayrıntılara girip zaman harcamadı. "Onun peşine düşeceğiz. Özel vagonunu çekmesi için Pacific tipi bir lokomotif kiralamış. Son hızla Salt Lake City'ye gidiyor, oradan da Kanada sınırını geçecek. Tahminimce bizden beş saat önde."

"Biz kömür yükleyip gerekli buharı oluşturana kadar altı saat önde olur."

"Bana onanm yapıldığı söylendi. Tamamlandı mı?"

"Evet," dedi makinist. "Atölyede biyellerden biri değiştirildi."

"Mümkün olduğu kadar çabuk hareket edelim." Bell elini uzattı.

"Bu arada, benim adım Isaac Bell."

Makinist uzatılan eli kuvvetle sıkarken, "Benim adım Nils Lofgren," dedi. "Ateşçimin adı da Marvin Long."

Bell cebinden saatini çıkarıp baktı. "Kırk beş dakika sonra görüşürüz."

"Hattın sonundaki kömür yükleme yerinde olacağız."

Bell hemen Oakland istasyonuna gidip oradaki Western Union ofisini buldu. Telgraf şefi, ona açık olan tek hattın Salt Lake City'ye olduğunu ve ona ancak saatler sonra sıra gelebileceğini söyledi. Bell görevini açıkladıktan sonra, adam gereken kolaylığı gösterdi.

"Mesajınız nedir? Bunun hemen Salt Lake ofisinize gönderirim."

Bell şu mesajı yazdı:

Salt Lake City Van Dorn ofis müdürüne. 16455 sayılı yük vagonunu çeken lokomotifi mutlaka durdurun. Kasap Haydut o trende. Son derece tehlikelidir, her türlü önlemi alın. Onu yakalayın ve ben gelene kadar tutun.

Isaac Bell, özel ajan.

Bell mesaj gönderilene kadar bekledikten sonra Lofgren'le Long'un kömür ve su almakta oldukları yere gitti. Kabine binince geniş omuzlu, kaslı kollan olan Long adındaki ateşçiyle tanıştı. Adamın kızıl saçları ateş odasından görünen alevlerle aynı renkteydi. Eldivenini çıkarıp kürek sallamaktan nasır tutmuş eliyle Bell'in elini sıktı.

"Biz hazırız, istediğiniz anda hareket edebiliriz," dedi Lofgren.

"Hemen gidelim," dedi Bell.

Long ateşli canlandırdığı sırada, Lofgren kabinin sağ tarafına oturup silindir vanalannı açtı ve başının üstündeki ipi iki kez çekerek hareket ettiğini duyurmak için buharlı düdüğü öttürdü. Sonra da uzun istim kumanda kolunu çekince, Adeline harekete geçti ve yavaşça hız kazanmaya başladı.

On dakika sonra Lofgren'e doğudaki ana hatta geçme sinyali geldi. İstim kolunu biraz daha geri çekince büyük lokomotifin hızı biraz daha arttı. Bu arada Long, ateşli hep kıvamında tutmaktaydı. Beş yıldır bu işi yaptığı için ideal kıvamı tutturmakta zorlanmıyordu. Lofgren, kolu iyice çekince bir buhar bulutu içindeki kocaman tekerlekler hızla dönmeye başladı. Tepesinden simsiyah bir duman püskürüyordu.

Bell kabinin sol tarafındaki koltuğa oturdu; artık Cromwell'i mutlaka yakalayacağına ve onu Chicago'daki yetkililere ölü veya diri teslim edebileceğini düşünüyordu.

Lokomotifin rayların üstündeki sarsıntısı Bell'e tıpkı bir dağ gölünde, lastik bir bottaymış gibi yatıştırıcı geldi. Tekerleklerle güç veren buharın kesintili patırtısı ve ateş odasından gelen sıcaklık son derece dinlend'riciydi. Sacramento'ya varıp Sierra Nevada Dağlarına doğru döndüklerinde Bell koltuğunun üstünde iyice kaykılmış, esneyip gözlerini kapatmıştı. Birkaç dakika sonra bütün o gürültüye rağmen derin bir uykuya daldı. Adeline büyük bir hızla Sierra Nevada ve Donner Geçidi'ne doğru yol alıyordu.

Ateş odasına kürekle kömür atarken, Abner Weed'in fıçı gibi göğsü ve geniş omuzları ter içinde kalmıştı. Ateşli yeterli kıvamda tutmak çok büyük ustalık isteyen bir iş değildi; ama Abner'in bu konuda hiçbir fikri yoktu. Açık kapaktan içeri hiç durmadan kömür atıyor, ona bağırarak fazla kömürün harareti düşüreceğini söyleyen makiniste kulak asmıyordu.

Abner bu işi sırf trenin ateşçisi olan Ralph Wilbanks'in biraz dinlenebilmesi için üstlenmişti. Wilbanks, Sierra Nevada Dağları'nın dik yamaçlarını tırmanırken büyük Pacific lokomotifin gerektirdiği buhar derecesini tutturabilmek için birkaç saat aralıksız kürek salladıktan sonra bitkin düşmüştü. Artık Abner'le ikisi birer saatlik vardiyalarla kürek sallıyorlardı.

Bu çalışma sırasında Smith & Wesson tabancası belinde olan Abner hep tetikte, bir gözü hep makinistteydi. Emniyetli bir hız tut- t aran makinist dağ yolundaki virajlara girerken rayların üstünde önceden göremediği bir engel veya karşıdan gelebilecek tarifesiz bir tren ihtimalini düşünerek büyük bir dikkat sarf ediyordu. Nihayet da-

ğın doruğuna vardılar; yolun bundan sonraki kısmı, aşağıdaki dümdüz çöl arazisine inene kadar yokuş aşağıdaydı.

"Reno'ya geliyoruz," diye seslendi, adı Wes Hail olan makinist. İri bir adam olan Hail, ondan dağlan aşarken sürat rekoru kırması istenince, buna karşı çıkıp neredeyse treni durduracaktı; fakat Abner tabancasını başına dayayıp hem onu, hem de ateşçisini öldürmekle tehdit edince razı olmak zorunda kaldı. Cromwell'in nakit olarak verdiği bin dolar da ikna olmasında büyük rol oynamıştı. Bundan sonra Hail ve Wilbanks, treni dağların üstünde cesaret edebildikleri kadar hızla sürdüler.

"İlerideki sinyal kırmızı," diye seslendi Wilbanks.

Hali, ona elini sallayarak kendisinin de sinyali gördüğünü belirtti. "Durup bir yan hatta beklemek zorundayız."

Abner tabancasını makinistin başına dayadı. "Düdüğünü öttür. Yola devam edeceğiz."

"Edemeyiz," dedi Hail diklenerek. "Karşıdan San Francis- co'ya yardım malzemesi getiren bir ekspres geliyor olmalı. Kafa kafaya çarpışıp hepimizi öldürecek ve hattı en az bir hafta kapalı bırakacak bir kazaya neden olmaktansa beni vurmanı yeğlerim."

Abner tabancayı tekrar beline soktu. "Pekâlâ. Ama ekspres tren geçer geçmez hemen yine ana hatta çıkalım."

Hail hız kesmeye başladı. "Bu aradan yararlanıp kömür ve su ikmali yapanz."

"Peki. Ama küstahlaşma, yoksa beynini uçururum."

"Ralph de ben de artık devam edemeyeceğiz. Tükendik."

"Devam edip paranızı hak edeceksiniz... Ve hayatta kalacaksınız," diye tehdit etti Abner.

Abner kabinin sol yanından uzanınca ilerideki istasyonu ve Reno'yu görebiliyordu. Biraz daha yaklaştıkları zaman makasın olduğu yerde küçük kırmızı bir bayrak sallayan bir adam gördü. Hail oraya geldiklerini ve sinyali anlayıp ana hattan çıkmak üzere hız kestiğini bildirmek için düdük çaldı.

Hail lokomotifin su/kömür vagonunu tam su deposunun ve kömürlüğün altına gelecek şekilde durdurdu. Wilbanks hemen su vagonunun üstüne çıkıp bir ipi çekti ve depoya su boşalmasını sağladı. Bu sırada Hail elinde bir yağ kutusuyla inip lokomotifin rulmanlarını ve bağlantı parçalarını yağlamaya başladı. Frencinin gelmesini beklemek istemediği için, Cromwell'in su vagonlarının ve yük vagonlarının tekerleklerindeki rulmanları da kontrol etmesi gerekiyordu.

Bir gözü Hail ve Wilbanks'da olan Abner, onlann yanından geçerek yük vagonuna geldi. Tabancasının kabzasıyla kapıya iki kere vurdu,

sonra biraz bekleyip bir kez daha vurdu. Kapının sürgüsü içeriden çekilerek açıldı. Margaret ve Jacob Cromwell orada durmuş, Abner'e bakıyorlardı.

"Neden durduk?" diye sordu Cromwell.

Abner başıyla lokomotifin olduğu tarafı işaret etti. "Yardım trenine yol vermek için hat değiştirdik. Beklerken de su ve kömür ikmali yapıyoruz."

"Neredeyiz?" diye sordu Margaret. Her zamankinden farklı olarak bir erkek pantolonu giymiş, paçalarını çizmelerinin içine tıktırmıştı. Üstünde mavi bir kazak, başındaysa saçlarını örten bir eşarp vardı.

"Reno'dayız," dedi Abner. "Sierra Dağlarını aştık. Bundan sonra önümüzde dümdüz çöl arazisi var."

"Daha ilerideki trafik nasıl?" diye sordu Cromwell. "Önümüzde yol vermemizi gerektirecek başka yardım treni olacak mı?"

"Batı yönündeki tarifeli trenleri makasçıya sorayım. Ama bu trenlere yol vermek zorundayız."

Cromwell vagondan atlayıp büyük bir haritayı yere yaydı. Haritadaki çapraz çizgiler, Mississippi'nin batısındaki tren yollarını gösteriyordu. Reno'nun olduğu yere parmağını koydu. "Pekâlâ, şimdi buradayız. Kuzey yönünde bir sonraki makas Utah, Ogden'de."

"Salt Lake City'de değil mi?" diye sordu Margaret.

"Hayır," dedi Cromwell. "Southern Pacific, ana hattı Salt Lake'in kuzeyinde Union Pacific hatlarıyla birleşiyor. Biz Ogden'den kuzeye dönüp Missoula, Montana'ya gideceğiz. Oradan da Northern Pacific hattını kullanıp Kanada'ya geçeceğiz."

Abner gözünü tren ekibinden ayırmıyordu. Ateşçinin kömür boşaltmasını ve makinistin ruh gibi iş yapmasını seyretti. "Adamlar çok yoruldu. Lokomotifi dört saat daha sürebilirlerse çok şanslı sayılırız."

Cromwell tekrar haritaya baktı. "Nevada, Winnemucca'da bir tren parkı var, yaklaşık iki yüz elli kilometre ileride. Orada başka bir ekip buluruz."

"Bu ikisi ne olacak?" diye sordu Abner. "Onları bırakırsak en yakın telgraf ofisine gidip yetkililere nereye gittiğimizi bildirirler."

Cromwell bir an düşündü. "Onları yanımızda götürüp sonra çölün ıssız bir yerinde trenden atarız. Van Dom ajanları San Fran- cisco'dan ayrıldığımızı öğrenip trenimizi durdurmak için güzergâ- hımızdaki adamlarına gelişimizi bildirebilirler; bunu göze alamayız. Bu nedenle yolumuzun üstündeki telgraf hatlarını keseceğiz."

Margaret, Sierra Dağlarına ve kat etmiş oldukları yola doğru baktı. "Sence Isaac peşimizde midir?"

"Peşimize düşmesi an meselesi, sevgili kız kardeşim," dedi Cromwell her zamanki kendine güvenen tavrıyla. "Ama San Francisco'dan kaçtığımızı anlayıp bizi kovalamak için bir lokomotif bulana kadar, biz Kanada'nın yansını geçmiş oluruz. Ondan sonra da bizi durdurması mümkün değil."

Lofgren Adeline'le gurur duyuyordu, sevgilisiydi, onu ateş soluyarak Sierra Dağlarını ve Donner Geçidi'ni aşan çelik bir canavar gibi değil güzel bir kadın gibi görüyor, onunla tatlı tatlı konuşuyordu. İki yüz ton otomobil ve onca yolcu çekmek zorunda olmadığı için, lokomotif dik yamaçları tırmanırken hiç zorlamıyordu.

İlkbahar havası serindi, yerde hâlâ kar vardı. Donner Geçidi bıTdağlarda, Batı Amerika tarihindeki en üzücü olayın yaşandığı yerdi. 1846 yılında bir düzine aile taşıyan bir yolcu treni burada kar fırtınasına yakalanıp kurtarıldıkları ana kadar acı dolu günler geçirmişlerdi. Kurtulanların çoğu ölüleri yiyerek hayatta kalmışlardı. Yola çıkan seksen yedi erkek, kadın ve çocuktan sadece kırk beşi Califor- nia'ya varabilmişti.

Bell Sacramento'dan çıktıktan sonra uyanmış, muhteşem manzaranın tadını çıkarıyordu. Göğe yükselen kayalık doruklar, dalları karla kaplı çam ormanları, 1867 yılında Çinli işçilerin dinamit patlatarak granitte açmış oldukları tüneller... Adeline uzun bir tünelin simsiyah ağzından içeri girdiği anda, trenin gümbürtüsü yüzlerce bas

davuldan çıkan sesi andınıyordu. Çok geçmeden karanlığın ucunda minik bir ışık çember', belirdi. Sonra Adeline gök gürültüsünü andıran bir sesle tünelden fırlayıp gün ışığına çıktı. Birkaç kilometre sonra tren çöle doğru virajlı bir iniş yoluna girdiğinde Donner Gölü'nün panoramik manzarası belirdi.

Lokomotif keskin bir virajı dönerken üç yüz elli metrelik bir uçuşunun bir adım kenarından geçmek, Bell'i ürkütmemiş değildi. Lofgren'i daha hızlı gitmesi için uyarması hiç gerekmiyordu. Makinist dağın virajlı yollarında lokomotif saatte altmış kilometre hızla sürüyordu, ki bu, emniyetli sayılan hızdan en az on beş kilometre fazlaydı.

"Doruğu geçtik," diye bildirdi Lofgren. "Bundan sonra yüz on kilometrelik yol hep yokuş aşağıya."

Bell ayağa kalkıp kabinin sol tarafındaki ateşçi koltuğunu Long'a verdi. Long oturup dinlenirken Lofgren de buharı kapatıp Adeline'yi rölantide çalıştırdı. Long Sacramento'da ana hatta girip Sierra Dağlarının dik yamaçlarını aştıkları onca zaman boyunca hiç ara vermeden kürek sallamıştı.

"Sana yardım edeyim mi?" diye önerdi Bell.

"İyi olur," dedi Long piposunu yakarken. "Sana ateş odasına nasıl kömür atılacağını öğretirim. Önümüzdeki bir saat boyunca buhara ihtiyacımız olmayacak, ama ateşin sönmesine izin veremeyiz."

"Küreği doldurup kömürü içeri atmaktan ibaret değil mi?"

Long güldü. "O kadar basit değil. Hem ona kürek değil, dört numara ateşçi kepçesi denir."

Bunu izleyen iki saat boyunca Bell birbirine geçmiş boruların ve vanaların arasında bir lokomotif ateşlemenin inceliklerini öğrendi. Virajları geçerken su vagonu bir yandan diğerine savruluyor ve ateş odasına kömür atmayı zorlaştırıyordu. Ama yokuş aşağı inerken bu iş kolaydı. Bell sadece buharı sabit tutacak kadar kömür attı. Ateş odası kapağını yeterince geniş açmayı, kepçeyi buna vurarak kömürü yere dökmeyi hemen öğrendi. Kömürü üst üste yığmak yerine eşit yayarak, ateşin parlak turuncu renkte kalmasını sağlayabiliyordu.

Yokuş aşağıya indikleri sırada artık önlerinde keskin virajlar kalmamıştı. Bell'den kepçeyi aldıktan bir saat sonra, "Doksan kilometre yetecek kadar suyumuz ve kömürümüz var," diye makiniste seslendi Long.

Lofgren gözünü yoldan ayırmadan başını salladı. "Reno'ya varabilecek kadar var. Orada su ve kömür almak için durduğumuzda ekip değişikliği yaparız."

Bell dağlan aştıkları sırada Lofgren ve Long'un fena halde yorulmuş olduklarını görebiliyordu. Hem zihinsel, hem bedensel gerilim makinisti bitap düşürmüştü, kaya gibi sağlam ateşçinin de bütün gücünü tüketmişti. Cromwell'in ekibi de aynı derecede yorulmuş olmalıydı. Saatine baktı; acaba arayı biraz kapatabilmişler miydi?

"Yeni bir ekip oluşturmak ne kadar sürer?" diye sordu Bell.

"Kömür ve su ikmali tamamlanana kadar," dedi Lofgren. Sonra da çarpık dişlerini sergileyerek güldü ve, "Tabii, orada hazır bir ekip bulabilirsek," diye ekledi.

"İkinize de çok teşekkür ederim," dedi Bell içten bir şekilde. "Siena Dağlarını aşarken büyük bir kahramanlık gösterdiniz. Herhalde bir rekor kırmışsınızdır."

Lofgren kocaman cep saatini çıkarıp baktı. "Gerçekten," dedi gülerek. "Üç ay önce Marvin, ben ve Adeline'in kırmış olduğumuz rekoru sekiz dakika kısaltmışız."

"Bu lokomotif çok seviyorsun, değil mi?" diye sordu Bell.

Lofgren güldü. "Servise çıkan bütün Atlantic lokomotiflerine bak; dünyanın en iyi makineleridir, hepsi tıpatıp aynı şekilde yapılmış, aynı ölçülerde, aynı malzemelerle üretilmiştir. Ama her biri diğerinden farklıdır... Tıpkı insanlar gibi, her birinin farklı kişilikleri

vardır. Aynı buhar basıncı verildiği halde bazıları daha hızlı gidebilir. Bazıları huysuzluk ederken bazıları sanki lanetlenmiş gibi hep sorun çıkarır. Ama Adeline ideal bir sevgili gibidir. Hiçbir zaman huysuzluk etmez, kapris yapmaz. Ona hanımefendi muamelesi yaparsan, safkan bir kısrak gibi bütün yarışları kazanır."

"Ondan insanmış gibi söz ediyorsun."

"Adeline yedi ton ağırlığında bir demir ve çelik yığını olabilir, ama onun da bir yüreği var."

Reno'ya yaklaşırken Lofgren düdüğünü öttürerek su ve kömür ikmali için hat değiştireceğini duyurdu, sonra da istim kolunu çekerek hız kesti. Makasçı daha önce Cromwell'in trenine yaptığı gibi, rayları ayıran kolu çekti. Sonra Lofgren'e yan hattın açık olduğunu göstermek için yeşil bir bayrak salladı.

Adeline daha tam durmadan Bell kabinden atlayıp tren parkının karşısındaki istasyona koştu. Sunta duvarları, kemerli pencereleri ve sivri çatısıyla burası da ülkedeki bütün küçük şehir istasyonlarına benziyordu. Yükleme platformunun boş olduğunu görünce, Bell yakın bir zamanda bir yolcu treninin beklenmediği sonucuna vardı.

İçeri girip gişeleri geçtikten sonra telgrafçının küçük odasına uğradı. İçeride iki adam hararetli bir konuşmaya dalmışlardı. Bell ikisinin de yüzlerinde ciddi ve kederli bir ifade olduğunu fark etti.

"Affedersiniz," dedi Bell. "İstasyon müdürünü arıyorum."

Adamlardan uzun boylu olanı bir an Bell'e baktıktan sonra başını salladı. "Ben Burke Pulver istasyon müdürüyüm. Sizin için ne yapabilirim?"

"Son on saat içinde doğu istikametine giden tek yük vagonlu bir tren geldi mi?"

"Evet," dedi Pulver. "San Francico'ya giden iki yardım ekspresine yol vermek için iki saatliğine yan hatta geçti."

"İki saat rötör mı yaptılar?" dedi Bell birden iyimser bir havaya girerek. "Buradan aynalalı ne kadar oldu?"

Pulver duvardaki Set Thomas saatine baktı. "Dört buçuk saat kadar oluyor. Neden sordunuz?"

Bell kendini tanıtip kısaca Cromwell olayını anlatı.

Pulver hayretler içinde Bell'e baktı. "Yani o trenin içinde meşhur Kasap Haydut mu vardı?"

"Evet," dedi Bell.

"Keşke bilseydim, hemen şerife haber verirdim."

Zaman farkı Bell'in umduğundan bile azdı. "Elinizde yedek bir ekip var mı? Benim ekibim Sierra Dağlarını rekor hızla aştıktan sonra bitkin düştü."

"Ekibinizde kimler var?"

"Lofgren ve Long."

Pulver güldü. "O ikisinin kendi rekorlarını kırmaya çalışacaklarını tahmin ediyorum." Duvardaki yazı tahtasına baktı. "Elimde bir ekip var." Bir an durdu. "O trende bir tuhaflık olduğunu sezmiştim zaten. Reno, doğuya veya batıya giden her trenin ekip değiştirme durağıdır. Ekip değiştirmemeleri hiç normal değildi. Yorgunluktan tükenmiş bir makinist ve ateşçiyle sizin haydut fazla uzağa gidemez."

Bell, kel kafalı, alnına yeşil vizörünü indirmiş bir adam olan telgrafçıya baktı. "İlerideki şehirlerin güvenlik güçlerine treni durdurup adı Jacob Cromwell olan haydudu yakalamalarını bildirmek istiyorum."

Telgrafçı başını iki yana salladı. "Mümkün değil. Hatlar kesik. Doğu yönüne hiçbir mesaj iletemiyorum."

"Bahse girerim, hatları Cromwell kesmiştir," dedi Bell.

Pulver başka bir duvardaki Reno'dan geçecek trenleri gösteren büyük yazı tahtasını inceledi. "Yirmi dakikaya kadar size bir ekip bulurum. Elko'ya kadar yolunuz açık görünüyor. Umarım ondan sonra açık bir telgraf hattı bulursunuz, yoksa batıya giden bir trenle çarpışma tehlikesi var."

"O halde," dedi Bell sinsice. "Önce Cromwell'in treninin çarpıştığını bilip rahatlayacağım."

Dümdüz yolda Adeline saatte yüz otuz kilometre hızla yol alıyor; kurumuş dere yataklarının, küçük kasabaların ve hattın açık olduğunu gösteren sinyallerin yanından rüzgâr gibi geçiyordu. Yol boyunca dizili telgraf direkleri birbirine geçmiş bulanık bir şekil gibi görünüyor, karşıdan gelen rüzgârın etkisiyle bacasından çıkardığı cürüflü gri duman kabinin üstünde yatay bir bulut halinde kalıyordu.

Makinist koltuğunda, Viking soyundan gelme, kederli bir yüzü olan Russ Jongewaard oturuyordu. Neşeli bir İrlandalı olan Bill Shea ise ateş odasına kömür atmaktaydı. Bell, onlara hayatı pahasına Kasap Haydut'u yakalamak istediğini söyleyince iki adam da seve seve bu işi kabul etmişlerdi.

Lofgren ve Long da trenden ayrılmamışlardı. "Takip bitene kadar gönüllü olarak kalıyoruz," demişti Lofgren. "Dördümüz nöbetleşe çalışırsak başka bir ekip bulmak için durmak zorunda kalmayız."

Bell de kömür atma işinde yardımcı oluyordu. Telluride'de Cromwell'in kurşunuyla yaralanan bacağı tamamen iyileşmemişti, ama o bacağına fazla ağırlık vermediği sürece canı pek yanmıyordu. Kepçesine Long veya Shea'nın ancak yansı kadar kömür doldurabiliyordu, ama bunu telafi etmek için onlann tek atımlanna karşılık, kendisi iki kere atıyordu.

İki ateşçi sırayla su ve buhar göstergelerini takip ediyorlar, ateşin yeterli olmasına ve motorun yeterli buhar basıncıyla çalışmasına özen gösteriyorlardı. Arada bir bacadan çıkan dumanı da inceleyip gri rengi açıldığı anda daha çok kömür ilave ediyorlardı. Duman siyah olduğu zaman ateş çok yoğunlaşmış demektir; o zaman da kömür takviyesini azaltıyorlardı.

Lofgren ve Jongewaard arasında ilan edilmemiş, fakat gözden kaçmayan bir rekabet vardı. Adeline muazzam bir mekanik güce sahipti, ama o gün Nevada'da ona sürat rekorları kırdıran etken, onu süren adamların azimleri ve dayanıklı yapılarıydı. Her iki makinist de önce masum insanı öldüren katilin trenini yakalamak için canla başla çalışmaktaydılar.

Lofgren, Elko'nun ilerisindeki hattın açık olduğunu gösteren semafor sinyalini gördükten sonra istem kolunu sonuna kadar çekerek lokomotifin hızını saatte yüz kırk kilometreye çıkardı. Adeline bir top güllesi gibi önlerinden geçerken istasyon platformunda bir yolcu treninin gelmesini bekleyen insanlar ağızları açık bakakaldılar.

Makas noktaları seyrek ve aralarında epey mesafe olduğu için hız kesmeden yol alabiliyorlardı. Derken, Wells kasabasında ve daha ilerideki Promontory'de batıya giden yardım trenlerine yol vermek için durmak zorunda kaldılar. Bu gecikmeler kömür ve su ikmali yapılarak değerlendirildi, ama toplam seksen dakika kaybetmişlerdi.

Her durduk'.an yerde, Bell istasyon müdürlerine gidip Cromwell'in trenini sordu. Wells'deki istasyon müdürü ona, Cromwell'in trenini Oakland'dan kaldıran makinist ve ateşçinin, rayları kontrol eden bir ekip tarafından bulunduğunu söyledi. Bitkinlikten ve susuzluktan ayakta durmakta bile zorlanan adamları şehre getirtmişti. Verdikleri ifade Bell'in korktuğu şeyi doğruluyordu: Cromwell sık sık treni durdurmuş, silahlı adamı direklerle tırmanıp telgraf hatlarını kesmişti.

"Ne durumdayız?" diye sordu Lofgren, Bell tekrar kabine gelince.

"İstasyon müdürü üç saat önce buradan geçtiklerini söyledi."

"Demek ki, Reno'dan kalkışımızdan bu yana arayı bir buçuk saat kısaltmışsınız," dedi Long, çabaları boşa gitmediği için ağzı kulaklarında gülümseyerek.

"Buradan Ogden'e kadar gözümüzü dört açmamız gerekiyor. Cromwell telgraf hatlarını kesiyor. Karşımızdan batıya giden bir tren gelirse hiç haberimiz olmayacak."

"Bence o kadar büyük bir tehlike yok," dedi Jongewaard. "Şirket istasyon müdürleriyle tarifeleri ayarlamak için temas kuramaz- ymca ana hattan tren sevk etme riskine girmez. Ama yine de tetikte

olalım... Özellikle iki kilometre önümüzü göremediğimiz dönemeçlerde.",

"Ogden'e ne kadar yolumuz var?" diye sordu Bell.

"Yaklaşık yetmiş beş kilometre," dedi Jongewaard. "Bir saate kadar istasyonda oluruz."

^ •î*

Lofgren'in yönetiminde Adeline, kırk beş dakika sonra Ogden istasyonuna vardı. Lofgren kömür su ikmali yapmak için yan hatta girip lokomotifini durdurdu. İş bölümü artık iyice belirlenmişti. Shea ve Long kömürlerle su alırken, Lofgren ve Jongewaard da motoru kontrol edip rulmanlarla, bağlantılan yağıyorlardı. Bell hemen istasyona gidip sevkıyat ofisini buldu.

Tombul bir adam pencerenin önünde oturmuş gelen bir yolcu trenini seyrediyordu. Adamın ilgisi, genç ve güzel kadınların yolcu vagonundan inerken görünen ayak bilekleri üzerine odaklanmıştı. Bell, onun masasında duran isim tabelasına baktı.

"Bay Johnston?"

Johnston, onun olduğu tarafa dönüp dostça bir gülümsemeyle baktı! "Evet, Johnston benim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bell San Francisco'dan ayrıldığından beri, belki altıncı defa Cromwell'i takip etme hikâyesini anlattı. "O trenin ne zaman buradan geçtiğini söyler misiniz?"

"Buradan hiç geçmedi ki," dedi Johnston.

"İstasyonunuzdan hiç geçmedi mi?" Bell'in gür kaşları saçlarına doğru yükseldi.

"Aynen öyle," dedi Johnston geriye doğru yaslamp ayağını açık bir çekmeceye dayayarak. "O tren kuzeye giden bir hatta yönlendirildi." •

"Nasıl olur?" dedi Bell. "Tarifeli bir tren değildi ki."

"Zengin bir kadın bir önceki makas yerinde sevk memuruna, Montana, Missoula'ya kadar geçiş hakkına sahip bir tren kiraladığını kanıtlayan belgeler göstermiş."

"Haydudun kız kardeşi olmalı," dedi Bell. "Sınıra vanp oradan Kanada'ya geçmeye çalışıyorlar."

Johnston anladığını göstermek için başını salladı. "Sevk memuru, bana güney hattındaki tren seferlerini sordu. Tarifede yarın sabaha kadar sefer olmadığı için ona hanımın trenine kuzey yönünde geçiş hakkı verebileceğini söyledim."

"Bu iş ne zaman oldu?"

"İki saatten az bir süre önce."

"O treni yakalamam lazım," dedi Bell kararlılıkla. "Bana da Missoula'ya kadar geçiş hakkı verirseniz çok sevinirim."

"Butte'deki şerife bir telgraf çekip trenini durdurmasını ve haydutla kız kardeşini tutuklamasını bildirsenize."

"Reno'dan çıktığımızdan beri bunu yapmaya çalışıyorum, ama Cromwell oradan buraya kadar bütün telgraf hatlarını kesmiş. Bundan sonrakileri de kesmemesi için bir neden yok."

Johnston dehşet içinde bakıyordu. "Tanrım, bu yüzden trenlerin kafa kafaya çarpışmasına neden olabilirdi."

"Kız kardeşiyle birlikte Kanada sınırına varana kadar her şeyi göze alabilecek durumda... Yoluna çıkan herkesi öldürebilir."

Johnston şok içinde artık her şeyi iyice anlamıştı. "O alçağı yakalayın," dedi öfkeyle. "Missoula'ya kadar size geçiş hakkını seve seve vereceğim."

"Yardımanız için çok teşekkür ederim," dedi Bell.

"Tren numaranız nedir?"

"Trenimiz yok, sadece bir kömür/su vagonuyla 3455 numaralı lokomotif."

"Ne çeşit lokomotif?"

"Baldwin Atlantic 4-4-2," dedi Bell.

"Onlar epey süratlidir. Yedek ekibiniz var mı?"

"İki ekibim var, haydudu yakalayana kadar takibi sürdürmek istiyorlar."

"O halde yapabileceğim tek şey size iyi şanslar dilemek," dedi Johnston ayağa kalkıp Bell'le tokalaşarak.

"Teşekkür ederim."

"İki saat farkın kapanması zor," dedi Johnston alçak sesle.

"Oakland'dan kalkışımızdan bu yana arayış iki buçuk saat kapattık."

Johnston bir an düşündü. "Çok sıkı bir takip doğrusu. Belki ucu ucuna yetişebilirsiniz."

"Onu durduracağım," dedi Bell. "Onu mutlaka durdurmalıyım, yoksa yine cinayetlerine devam edecek."

45

Kan ter içinde Adeline'ı kullanan adamların yürekleri ümit doluydu. Bu imkânsız gibi görünen işi başarmak için hepsi bütün güçlerini kullanıp daha da ötesine geçiyordu. Demiryolu hattı boyunca tarlalarında veya çiftliklerinde çalışmakta olan insanlar işlerini bırakıp çılgınlık atarak hayretler içinde yıldırım gibi geçen bu lokomotifle hayretle bakıyorlardı. Lokomotifin önlerinden geçip gözden kayboluşu bir dakikayı bile bulmuyor, ondan geriye sadece titrek bir duman izi kalıyordu.

Kumanda koltuğunda oturan Lofgren, hızı daha da artırarak Utah'la Idaho arasındaki sınırın saatte yüz elli kilometreyle geçti. Bu

şekilde Pocatello'yu Blackfoot'u ve Idaho Falls'u geride bıraktılar. İstasyon müdürleri, sadece kömür ve su vagonu olan bir lokomotifin süratle istasyonlanndan geçişini şaşkınlık içinde izlemekteydiler.

Bell, ekibindeki adamlar vardiya arasında biraz uyuyabilsinler diye Ogden'den çıkmadan önce birkaç tane battaniye aldı. Adamlar önce o sarsıntıda kısa süreli uyumakta zorluk çektiler, ama yorgunlukları artınca gözlerini kapadıkları anda uykuya dalabiliyor, sıra tekrar kendilerine gelene kadar deliksiz uyuyorlardı.

Kömür ve su ikmali için verilen kısa molalar dışında Adeline hiç hız kesmiyordu. Idaho, Spencer'da durdukları zaman Bell, Cromwell'in treninden sadece elli dakika geride olduklarını öğrendi. Arayı hızla kapattıklarını bilmek ekibin moralini yükseltmiş, onları daha da sıkı çalışmaya yöneltmişti.

Bell'in akli Spencer istasyon müdüründen aldığı bilgiye takılmıştı. Adamın söylediğine göre Southem Pacific ana hattı Misso- ula'da son buluyor, sadece bir kör hatla yüz yirmi kilometre ilerideki Montana, Flathead Gölü'nün küçük bir limanı olan Woods Bay'a kadar uzanıyordu.

"Sence ne yapıyor bu adam?" diye sordu Lofgren, nöbeti Jon-gewaard'a devrettikten sonra.

"Cromwell. Winnemucca'dan aldığı makinisti ve ateşçiyi öldüresiye çalıştırdıktan sonra yeni bir ekip bulmuş olmalı," dedi Bell.

"Bize telgrafla herhangi bir bilgi gelemediğine göre, sanırım onları da ıssız bir yerde trenden atmış, son bir hamleyle sınırın geçmek için de silah zoruyla yeni bir ekip edinmiştir."

"O halde sınırın karayolundan bir otomobille geçmek zorunda."

Lofgren, ona baktı. "Neden böyle söylüyorsun?"

Bel omuz silkti. "Spencer'daki istasyon müdürü Southern Pacific hatlarının Flathead Gölü'nün doğu yakasındaki Woods Bay'da son bulunduğunu söyledi. Bence Cromwell'in Kanada'ya kadar gidebilmesi ancak kara yoluyla mümkün."

"Aynı fikirde değilim. Bence trenini gölün öbür tarafına geçen bir tren feribotuna bindirecektir."

"Tren feribotuna mı?"

"Evet," dedi Lofgren. "Kanada'daki kereste tüccarların tomrukları, açık vagonlarla sınırın aşır gölün batı yakasında Rollins adındaki küçük bir limana getirilir. Oradan da feribotla gölü aşarlar, Woods Bay'a geldikten sonra da bu vagonlar lokomotiflere bağlanarak güneybatıdaki kereste depolarına nakledilir."

"Neden Southem Pacific kendi hatlarını Kanada'ya kadar uzatmıyor?"

"Great Northern Demiryolu Şirketi, ABD'nin kuzeyine geçmek için arazi hakkını devletten satın aldı. Flathead Gölü'nün batı kıyısından kuzeydeki sınıra kadar demiryolu döşediler; burada lokomotifleri Kanada Pacific Demiryolu Şirketi'nin açık vagonlarını alıp keresteyi taşıyorlar. Southern Pacific ve Great Northern Demiryolu şirketlerinin yetkilileri birlikte çalışmayı istemediler ve gölün iki ucunda birleşebilecek biçimde hat döşemediler."

"Sen bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Amcam gölün kuzeyinde Kalispell'de yaşar. Şimdi emekli oldu, ama eskiden Great Northern Şirketi'nde makinistti. Spokane ve Helena arasında lokomotif kullanırdı."

Bell'in ilgisi yerini kaygıya bıraktı. "Yani, Cromwell trenini gölün karşı tarafına geçirip Northern Pacific hattına girerek vagonundan çıkmasına bile gerek kalmadan Kanada'ya kadar gidebilecek, öyle mi?"

"Eh, özetle öyle."

"Eğer onu durduramadan feribotla karşıya geçerse..." Bell cümlesini bitiremedi.

Lofgren, onun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. "Merak etme, Isaac," dedi. "Cromwell en fazla otuz kilometre önümüzde olabilir. Onu yakalayacağız."

Uzun bir süre Bell bir şey söylemedi. Sonra göğüs cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. Yavaşça bunu açıp Lofgren'e uzattı.

Lofgren bunu incelerken başını kaldırmadan, "Bir isim listesine benziyor," dedi.

"Öyledir."

"Kimlerin adları?"

Bell sesini iyice alçalttı. "Cromwell'in öldürmüş olduğu erkeklerin, kadınların ve çocukların adları. Onu yakalama görevini aldığımdan beri bu listeyi yanımdan ayırmadım."

Lofgren başını kaldırp ön camdan dışanya baktı. "Bunu diğerleri de görmeli."

"Evet," dedi Bell. "Bence de en uygun zaman şimdi."

Üç saat sonra Lofgren'in yönetimindeki Adeline Missoula'ya vardı ve makas noktasından yirmi metre önce durdu. Shea aşağıya atlayıp rayları Flathead Gölü'ne uzanan kör hatta geçecek şekilde değiştirdi. O sırada kulübesinden çıkıp koşarak gelen makasçıya aldırmadı.

"Hey, sen ne yapıyorsun?" diye çıkıştı makasçı.

"Açıklayacak zamanım yok," dedi Shea ve Lofgren'e ana hattan çıkıp kör hatta geçebileceklerinin işaretini verdi. Adeline yavaşça yanından geçerken Shea, adama bakıp, "Son bir saat içinde kör hatta giren başka bir tren oldu mu?" diye sordu.

"Evet," dedi makasçı. "Onlar da izin almadan kör hatta geçtiler."

"Ne kadar oldu?" diye sordu Shea.

-. "Yirmi dakika falan."

Shea başka bir şey söylemeden Adeline'm peşinden koşup kabine çıktı. "Makasçının söylediğine göre Cromwell'in treni yirmi dakika önce kör hatta girmiş," diye bildirdi.

"Aramızda yirmi dakikalık mesafe var," dedi Jongewaard. "Çok zorlanacağız." İstim kolunu sonuna kadar çekti; makas yerinden çıktıktan beş dakika sonra Adeline saatte yüz otuz kilometre hıza ulaştı.

Çok geçmeden Flathead Gölü görüldü. Batı Amerika'nın en büyük tatlı su gölüydü; uzunluğu kırk beş, genişliği yirmi beş kilometre, ortalama derinliği elli metreyi buluyordu.

Uzun ve yıpratıcı bir kovalamacanın son aşamasına gelinmişti. Lofgren ateşçi koltuğuna oturmuş önlerinde uzanan rayları kontrol ederek Jongewaard'a yardım ediyordu. Bell, Shea ve Long da ateş odasındaki ateşi beslemek için nöbetleşe çalışmaktaydılar. Diğerleri gibi deri eldivenleri olmayan Bell ellerini yağ silmek için kullanılan paçavralara sarmıştı. Bunun yaran oluyordu tabii, ama saatlerce kürek sallamanın sonucunda avuçlan su toplamaya başlamıştı.

Çok geçmeden kör hattaki rayların kaldıramayacağı bir hıza ulaştılar. Köprülerde yavaşlamıyorlar, virajlara hız kesmeden giriyorlardı. Bir dönemeçte şiddetle savruldular. Neyse ki, bir süre sonra yol düzleşti. Bunu izleyen altmış kilometre boyunca Jongewaard yüz otuz kilometre hızı korudu.

"İşte orada!" diye bağırdı Lofgren ileride bir noktayı göstererek.

Herkes buz gibi rüzgâra rağmen başını uzatıp bakmaya başladı. Yaklaşık altı kilometre ileride belli belirsiz bir duman bulutu görünüyordu.

Margaret üstünde işlemeli bir ipek sabahlıkla şezlonga kurulmuş, kâse biçimli kadehindeki şampanya köpüklerine bakıyordu. "Acaba doğru mudur?" diye sordu dalgın bir sesle.

Cromwell, ona baktı. "Nedir doğru olan şey?"

"Bu kadehin Marie Antoinette'in göğsü model alınarak yapıldığı."

Cromwell güldü. "Evet, o söylentide gerçeklik payı vardır."

Sonra Margaret, ağabeyinin vagonun arka tarafında yaptırmış olduğu pencereden dışarıya baktı. Kapalıyken bunun bir pencere olduğu anlaşılmıyordu. Çelik tekerleklerin altındaki raylar sonsuzluğa doğru kayar gibi akıp gidiyordu. Margaret etrafına bakınca ormanlarla kaplı dağlar arasındaki bir vadiden geçmekte olduklarını gördü.

"Neredeyiz?"

"Rocky Dağlarının tam kalbindeki Flathead Vadisi'ndeyiz."

"Sınıra ne kadar yolumuz kaldı?"

"Otuz dakika sonra Flathead Gölü'ndeki feribot iskelesinde- yiz," dedi Cromwell o günün ikinci şampanya şişesini açarken. "Yanm saatte gölü aşıp Great Northern hattına gireriz, sonra gün batmadan Kanada'ya varmış oluruz."

Margaret kadeh kaldırdı. "Senin ve San Francisco'dan başarılı kaçışımızın şerefine ağabey. Yeni çalışmamızın da sonuncusu gibi başarılı olması dileğiyle."

Cromwell kibirli bir ifadeyle gülümsedi. "Buna ben de içerim." ? »j« »1«

Abner, makinist ve ateşçiye daha hızlı gitmeleri için baskı yapmaktaydı. Bu adamları Utah, Brigham City'deki tren parkı yakınında bulunan bir kafeden silah zoruyla kaçırmıştı. Kızıl, kıvrıcık saçlı bir adam olan makinistin adı Leigh Hunt daha önce frenci olarak çalışmış, ileride de makinist olmayı hayal eden ateşçinin adıysa Bob Carr'dı. Bir seferden döndükten sonra evlerine gitmeden önce kahve içerlerken Abner başlarına tabanca dayayıp onları zorla Cromwell'in süslü püslü yük vagonunu çeken lokomotifin kabinine sokmuştu.

Bir önceki ekip gibi, Wilbanks ve Hail da ıssız bir yerde tren- • den atılmışlar, o sırada Abner de telgraf hatlarını kesmişti.

Abner kömür vagonunun tepesine oturmuş, bir an önce Fiat- . head Gölü'ne ulaşabilmek için Hunt ve Carr'ın nefes almasına bile izin vermiyordu. Rocky Dağlarının doğusunda toplanan kara bulutlar dikkatini çekti.

"Galiba bir fırtına geliyor," diye seslendi Carr'a.

"Görünüşü bir çinoka benziyor," diye karşılık verdi Carr kürek dolusu kömürü yanma odasına boca ederken.

"Çinok nedir?" diye sordu Abner.

"Rocky Dağlarından aşağıya doğru gelen bir kasırga. Bazen hava sıcaklığının bir saat içinde yirmi beş derece birden düştüğü bile olur; rüzgârın hızı saatte yüz elli kilometreye varır. Bu rüzgâr vagonları raylardan uçuracak kadar kuvvetlidir."

"Kasırganın buraya varmasına ne kadar var?"

"Bir saat falan," dedi Carr. "Biz tam o sırada Woods Bay'daki feribot iskelesine varmış oluruz. Oraya vardığımızda kasırga geçene kadar beklemek zorundasınız. Çinok varken feribotlar çalışmaz."

"Nedenmiş o?"

"Saatte yüz elli kilometre kuvvetinde bir rüzgâr, gölü altüst eder. Rüzgâr yedi metrelik dalgalar oluşturur. Tren feribotu böyle dalgalara

dayanacak biçimde yapılmadı. Mürettebat asla bir çinok sırasında gemiyi kaldırmaz."

"Feribotun bizi beklemesi için önceden telgraf çektik," dedi Abner. "Rüzgâr olsa da olmasa da gölü geçeceğiz."

4. <g> »j.

Bu sırada Cromwell'in tekerlekli sarayında Margaret şampanyanın etkisiyle uyuklarken, ağabeyi de koltuğuna gömülmüş, Abner'in tren ekibini kaçırdığı Brigham City'de aldığı gazeteyi okuyordu. Haberlerio çoğu San Francisco depremi hakkındaydı. Gazetenin yazdığına göre yangın nihayet tamamen söndürülmüştü. Cromwell, Nob Hill'deki malikânesi ve banka binasının akıbetini merak etti.

Tekerleklerin raylarda çıkardığı takırtının dışında bir ses fark edince başını kaldırıp baktı. Bu ses epey uzaktan geliyordu. Derken bir tren düdüğü olduğunu anlayınca birden gerildi. Takip ediliyorlardı; buna şüphe yoktu.

"Bell!" diye bağırdı öfkeyle.

Onun sesinden ürkererek uyanan Margaret doğruldu. "Neden bağıırıyorsun?"

"Bell!" diye bağırdı yine Cromwell. "Bizi San Francisco'dan buraya kadar takip etmiş."

"Ne diyorsun sen?"

"Dinle, bak," dedi Cromwell, ona. "Dinle."

O zaman güçlükle duyulabilen, ama bir trenin buharlı düdüğü olduğuna şüphe bırakmayan sesi Margaret de işitti.

Margaret hemen arka pencereye doğru koşup baktı ve o anda midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Küçük ağaçların tepesinde yükselen siyah duman bulutunu görebiliyordu.

"Hemen Abner'e haber ver," diye çığlık attı.

Cromwell bunu yapmayı ondan önce düşünmüştü; bir merdivenden çıkıp vagonun tepesindeki havalandırma kapağını açtı ve lokomotifin gürültüsü içinde Abner'in dikkatini çekebilmek için tabancasıyla havaya bir el ateş etti. Abner bunu işitir işitmez kömür vagonunun üstünden yürüyerek Cromwell'in dört metre kadar yakınına geldi.

"Arkamızdan gelen bir tren var," diye bağırdı Cromwell.

Abner bacaklarını açıp sallanan vagonun üstünde dengesini sağladıktan sonra arkaya doğru baktı. Hızla gelen tren bir dönemeci aşmıştı ve artık uzaktan görülebiliyordu. Göründüğü kadarıyla bir lokomotif ve sadece onun kömür vagonu vardı. Bacasından çıkan dumanın yere paralel uzanan görünüşü,.ne kadar büyük bir hızla geldiğini belli ediyordu.

Flathead Gölü üstündeki Woods Bay iskelesine otuz kilometre kala iki tren de birbirinin görüş ve işitme mesafesi içine girmişti.

Adeline sanki yarışın son turuna girildiğinde en geriden fırlayıp öne geçmek için dört nala giden saf kan bir yarış atı gibiydi. Devasa tekerleklerini güden bağlantı biyelleri o hızda tek bir parça gibi görünüyordu. O güne kadar hiçbir lokomotif bu kadar zorlanmamıştı. Oakland tren parkından Montana kırsalına kadar olan mesafeyi hiçbir lokomotifin erişemeyeceği bir süratle kat etmişti. Kimse hızını ölçmüyordu; ama hem kabinde bulunanlar, hem de onu yıldırım gibi geçerken görenler düz yolda saatte yüz kırk kilometre hız yaptığına bahse girebilirlerdi.

Jongewaard istim kolunu sonuna kadar çekmiş, Adeline' i o kadar yüksek hızda yapılmamış raylar üstünde koşturmaktaydı. Her iki makinist de kabin koltuklarında oturmuşlar, gözlerini önlerindeki raylardan ayırmıyordu. Bell ve Long kömür atarlarken Shea da maksimum ısıya ulaşmak için ateşin kıvamını tutturmaya çalışıyordu.

Püsküren buharın kesintili sesi artık tekdüze bir tıslama halini almış, bacadan çıkan duman giderek büyüyen bir bulut oluşturunuyordu. Bell arada bir kürek sallamayı bırakıp gittikçe yaklaştıktan tre-
ne bakıyordu. Artık Cromwell'e gizlice yaklaşmak için bir neden yoktu; Bell trenin buharlı düdüğünü uzun uzun öttürürken, dudakları gergin bir gülümsemeyle kıvrıldı. Cromwell'in, ensesindeki solugun kime ait olduğunu anlayacağını umuyordu.

Bell yukarı bakınca, Rocky Dağlarının doğusundan gelen rüzgârın etkisiyle deniz mavisi rengindeki gökyüzünün gri bir kefen görünümünü aldığını fark etti. Toz bulutları, yapraklar ve uçuşan parçacıklar lokomotifin üstüne yağıyordu. Yirmi dakika içinde Flathead Gölü'nün çarşaf gibi dümdüz yüzeyini dalgalar kaplamıştı.

Sonra aynı anda hem Lofgren, hem Jongewaard bağırdı. "Rayların üstünde bir at arabası var!"

Bütün gözler öndeki raylara çevrildi.

Bir çiftçi saman yüklü at arabasıyla rayların üstünden geçmeye çalışıyordu. Trenin düdüğünü duymuş olmalı diye düşündü Bell, ama hızını yanlış tahmin etmiş, karşı tarafa geçmek için fazlasıyla zamanı olduğunu sanmıştı. Jongewaard hemen fren kolunu çekti; tekerlekler önce yavaşlayıp sonra geri dönmeye başlayarak hızla giden lokomotifi-durdurmaya çalıştı.

Çiftçi, bu demir canavar, ancak yüz metre yakınına gelince deli gibi atlannı kamçılamaya başladı, ama çok geç kalmıştı.

Adeline at arabasına kafadan daldığı anda saman, tahta parçalan ve parçalanmış tekerleklerden oluşan bir bomba patlamış gibi oldu. Kabindekiler savrulan parçalardan korunmak için kazanın arkasına eğildiler.

Mucize eseri atlar son anda öne fırlayıp zarar görmeden kurtulabilmişlerdi. Bell de diğerleri de çiftçiye ne olduğunu göremediler. Yüz metre ileride Jongewaard nihayet lokomotifini durdurabilince Bell hemen kabinde aşağıya atlayıp geriye doğru koştu.

Çiftçiyi rayların bir metre yanında, kolları bacakları sağlam halde görünce çok sevindiler. Adam doğrulmuş, hayretler içinde arabasından geriye kalan enkaza bakıyordu.

"Yaralandın mı?" diye sordu Bell endişeyle.

Çiftçi kollarına ve bacaklarına baktıktan sonra elini alnında kabaran şişkinliğe götürdü. "Ufak tefek berelerim var," diye mırıldandı. "Ama Tanrı'ya şükür, hâlâ tek parça halindeyim."

"Atların da yara almadan kurtuldu."

Shea ve Long, çiftçinin ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra, atlattıkları faciayı hemen unutup yol kenarındaki otları yiyen atlarına götürdüler. Adam, atları kurtulduğu için memnundu, fakat arabasının paramparça oluşuna çok öfkelenmişti.

Bell, adamın aklından geçenleri tahmin ederek ona bir Van Dom kartı verdi. "Dedektiflik şirketimi ara," dedi. "Zararı karşılarlar."

"Bunu demiryolu şirketi yapmayacak mı?" diye sordu çiftçi aklı kanşarak.

"Demiryolu şirketinin suçu değil. Uzun bir hikâyeye, bunu gazetelerde okuyacaksınız." Bell dönüp Cromwell'in dumanları giderek gözden uzaklaşan trenine doğru hüsrarla baktı. Hedefine bu kadar yaklaşmışken elinden kaçırmayı içine sindiremiyordu. Ama henüz her şey bitmiş değildi. Jongewaard, Bell ve diğerlerini almak için treni getirmişti.

Çiftçinin yardıma ihtiyacı olmadığını gören Jongewaard, Bell'e seslendi. "Hadi, atlayın hemen. Arayı kapatmamız lazım."

Bell, Lofgren ve iki ateşçi, kabine biner binmez Jongewaard Adeline'i bir kez daha öndeki trenin peşine koştu. Çinok artık tam tepelerindeydi. Rüzgânın uçurduğu toz toprak, sahile vuran dalgaların köpüklerini andırıyordu. Görüş mesafesi iki yüz metrenin altına düşmüştü.

Jongewaard artık kabinin yanından başını uzatıp öne bakamıyordu; rüzgânın büyük bir kuvvetle savurduğu tozlara karşı gözünü açması mümkün değildi. Bunun yerine kabinin ön camından

bakmakla yetindi ve zorunlu olarak Adeline'in hızını saatte yüz on kilometreden altmış beş kilometreye düşürdü.

İleride bayrağı yatay durumda asılı bir semafor gördü. Bu sinyale göre lokomotifin durması gerekiyordu; ama Jongewaard aldırmadı. Ardından Woods Bay'ın dış sınırlarını belirleyen tabela görüldü. Jongewaard feribot iskelesine olan mesafeyi bilmediği için hızını daha da düşürdü; Adeline artık sürünür gibi, otuz beş kilometre hızla gidiyordu.

"Yavaşladığım için üzgünüm, ama limanın beş yüz metre mi yoksa beş kilometre mi uzakta olduğunu göremiyorum," diye açıkladı Jongewaard yanında duran Bell'e. "Haydudun vagonuna veya ana hatta duran kereste .vagonlarına çarpmamız ihtimaline karşı hızı düşürmek zorundayım."

"Sence ne kadar zaman kaybetmişizdir?" diye sordu Bell.

"Benim saatime göre on iki dakika."

"Onları yakalarız," dedi Bell güvenli bir şekilde. "Feribot mürettebatı bu havada gölü aşmayı göze almaz."

Bell feribotun fırtınalı havada normal seferini yapmayacağı konusunda haklıydı; ama Cromwell'i hafife aldığı için gemiye yetişemedi. Kasap Haydut ve kız kardeşi buraya kadar geldikten sonra sorun çıkarmadan teslim olacak değillerdi.

Cromwell ve Margaret durdurulamıyordu. O sırada trenleri iskeleden feribota girmekteydi.

48

?f: ymt \

Cromwell'in treni vardığında feribot, iskelede bekliyordu. Makas değiştirilerek lokomotifi ahşap iskele üstünden feribota götürecek hatta geçildi. Ama hepsi o kadarla kaldı. Geminin üç kişilik mürettebatı fırtına dinip gölün yüzeyi sakinleşene kadar karşıya geçmenin çok tehlikeli olduğuna karar vermişti. Cromwell'in treni feribota çıkarılırken onlar geminin mutfağında kahve içiyorlardı; gidip bakftıaya gerek görmediler.

Cromwell vagonundan inip rüzgânın kuvvetiyle iki büklüm halde lokomotifin doğru yürüdü. Orada durup gölün giderek azgınlaşan dalgalarına baktı. Bu manzara ona fırtınalı bir denizi hatırlatıyordu. Sonra da buharlı feribotu ve yandan çarkını inceledi.

Kaptan köşkünün duvarındaki tabelada KALISPELL yazılıydı. Oldukça yaşlı bir gemiydi. Boyalan soyulmuş, ahşap güverte yıpranmış ve bir hayli çürümüştü. Çok uzun bir zamandır kullanılmadığı belliydi... Hem de çok uzun zamandır... Ama Cromwell'in gözünde bu sert rüzgâra ve dalgaların arasında oluşan vadilere dayanabilecek kadar güçlüydü. Gölün batı tarafına doğru yol

almanın güvenli olacağını düşünüyordu. Mürettebattan kimseyi görmeyince sinirlendi.

Dönüp geriye baktığında peşindeki treni görmeyince rahatladı. Onu neyin geciktirdiğini merak etti. Nedeni her neyse, şimdi oyala- 1(, yoktu. Lokomotifin kabininde duran Abner'i çağırdı. . yle, ateş odasım iyice beslesin ki, Great Northern hattına 'yeterli buhanımız olsun." O, dedi Abner, tabancayı bu konuşmayı duyan Carr'a

"Söylediklerini duydun. Ateş beslemeye devam et." ^ u inürettebatını gördün mü?" diye sordu Cromwell.

,eyi görmedim," dedi Abner. Qnj,,n hemen bulup yola koyulmalıyız. Peşimizdeki lokomo- 1ıvıraya varabilir." ^ ekibi ne olacak?" diye sordu Abner. "Onları yalnız bırakın kaçabilirler." O , tıalatlan çöz," dedi Cromwell. "İskeleden açılırsak bir wler. Gemi mürettebatını ben hallederim."

ide1

, kabinden atlayıp iskeleye doğru koştu; feribotu pruva- dan ^ jlayan halatları buldu. Gölün ortasından gelen dalgalar ta".. geri sallıyor, sancak tarafındaki davlumbaz boyunca ası- 11 , jlan dövüyordu. Gemi iskeleden açılırken halatlar gerili- dalganın tekrar gelip halatları gevşetmesini bekledi.

', ,ılan babalardan çıkanp Kalispell'in küpeştesine attı. Ke- ds , vle tekrar gemiye atlayıp lokomotifin kabinine döndü, ç^ vvell merdivenlerden çıkıp kaptan köşküne girdi ve bir an kurtulmanın tadını çıkardı. Kaptan köşkünün boş olduğu- ^ taşka bir merdivenden inip geminin mutfağına geldi. Mü- Jat şey olmamış gibi gazete okuyordu. Onu görünce bir an . kiijınp baktılar, ama ilgisiz kalmaya devam ettiler, "p Cromwell siz misiniz?" diye sordu iriyan, uzun sakallı

vıızlı bir adam. "g », Cromwell benim."

"~-; -;"izin gemiye girişini duyduk. Ben Kaptan Jack Boss, em- ajnadeyim."

tjurlugu yerden kalkmaya bile gerek görmeyen Boss'un ve iki =xayt tavırlan Cromwell'i çok öfkeliendirdi. "Derhal yo- ' ;ar.: gerekiyor."

Boss başını iki yana salladı. "Mümkün değil. Gölün suyu giderek kabarıyor. Fırtına kesilene kadar beklemek zorundayız."

Cromwell sanki bir sigara yakıyojmuş gibi telaşsızca ,38'lik Colt'unu çıkardı ve tayfalardan birini alnından vurdu. Adam şok içinde başı öne düşmüş; boş bakan gözleriyle hâlâ önündeki gazeteyi okur gibiydi.

"Aman Tanrım!" diyebildi Boss; hayretler içindeki yüzü taş kesilmişti.

Cromwell bu kez tabancasını diğer adamın yüzüne doğrulttu; adam titriyordu. "Hemen bu gemiyi yola koyacaksın, yoksa bunu da yolcu ederim."

"Sen delirmişsin," dedi Boss soluğu kesilmiş bir sesle.

"Yardımcım halatları çözdü. Artık karşı gelerek zaman harcamasan iyi olur."

Boss, ölen adamına bir bakış attıktan sonra sendeleyerek ayağa kalktı. Sonra büyük bir öfke ve tiksintiyle Cromwell'e baktı. "Hepimizi vur istersen," dedi. "Karşıya varamadan nasılsa hepimiz öleceğiz."

"Bu riski göze almak zorundayız," dedi Cromwell buz gibi bir sesle.

Boss tayfası Mark Ragan'a döndü. "Motoru tek başına çalıştırman gerekecek."

Daha on yedisinde bile olmayan Ragan beti benzi atmış bir yüzle, "Yapabilirim," dedi.

"O halde kazanı iyice harla ve hız yapabileceğimiz kadar buhar oluşturun."

Tayfa hemen mutfaktan çıkıp makine dairesine giden bir merdivenden indi. Peşindeki Cromwell'le birlikte Boss da kaptan köşküne çıktı.

Cromwell gözlerini dikip Boss'a baktı. "Bir an bile talimatlarımın dışına çıkmaya kalkma; kaptan; yoksa makine dairesindeki tayfan da ölür. Beni karşı taraftaki tren hattına sokmadığın taktirde seni de gözümü kırpmadan öldürürüm."

"Seni iblis tohumu," diye tısladı Boss yüzü nefretle buruşarak.

Cromwell bu lafa bir kahkaha attıktan sonra ölüm saçan gözlerle Boss'a baktı. Sonra dönüp kaptan köşkünden çıktı.

Vagonuna doğru yürürken bir buharlı düdüğün tiz sesini işitti. Birkaç yüz metre öteden geliyor gibiydi. Sonra da lokomotifin buhar tıslamasını ve tekerleklerin gürültüsünü duydu. Bir süre sonray- sa onca toz bulutu arasından kocaman lokomotif görüldü.

Çok geç kaldınız, diye geçirdi içinden Cromwell. Kalispell iskeleden birkaç metre açılmıştı. Artık hiç kimse, hiçbir şey onu durduramazdı. Cromwell ağzı kulaklarında vagonuna dönüp içeri girdi.

Jongewaard rayların bittiği yere on metre kala Adeline' i durdurdu. Daha tekerlekler tam durmadan Bell kabinden atlayıp iskelenin ucuna koştu. Feribot kazıkların yanından geçerken -yandan çarkları dönmeye başlamıştı. Bell iskelenin ucuna vardığında gemiyle arasındaki boşluk üç metreye yakındı.

Bell hiç duraksamadı, yapacağı hareketi bir an bile düşünmedi, hız kazanmak için geriye gitmedi. Mesafe çok fazla görünüyordu, ama gözünü bile kırpmadan iskeleden atladı. Aradaki uzaklığın ayaküstü

düşemeyeceği kadar çok olduğunu bilerek uzanıp küpeşte parmaklıklarına yapıştı. Vücudu bir çekül gibi boşlukta sallanıyordu. Bu çarpma bütün soluğunu kestiği için bir an parmakları gevşer gibi oldu. Tekrar soluyana kadar parmaklığa bütün gücüyle tutundu, ama göğsündeki sızı giderek artıyordu. Çok zorlanarak, ağır ağır kendini yukarı çekip gemiye çıktı ve Cromwell'in yük vagonunun dibinde yığılıp kaldı.

Bell elini hafifçe göğsünde gezdirince bir kaburgasının, belki de ikisinin kınlanmış olduğunu anladı. Acıyla dişlerini sıkarak ayağa kalkıp sallanan gemide dengesini bulmak için vagonun tepesine çıkan merdivene tutundu. Kalispell gölün ortasına doğru ilerlerken rüzgânın oluşturduğu dalgalar pruvanın üstünden aşır lokomotifin tekerleklerine kadar geliyordu. Şiddetli rüzgâr ısıyı bir anda on derece düşürmüştü.

Bell bütün tedbirleri bir yana bıraktı. Yük vagonunun yükleme kapısını açıp göğsündeki acıya aldırmadan, elinde .45 Colt'uyla yerde yuvarlanarak içeri daldı. Düşmanını şaşırtma avantajı vardı. Cromwell vagona girenin Abner olduğunu zannederek hiç telaşlanmadı. Karşısındakinin can düşmanı olduğunu gördüğü zaman çok geç kalmıştı.

"Merhaba Jacob," dedi Bell nazik bir gülümsemeyle. "Beni özledin mi?"

Bir an buz gibi bir sessizlik oldu.

Bell önce dizleri sonra ayakları üstüne doğrularak ayağa kalktı, ama bir an bile tabancasını Cromwell'in üzerinden ayırmadı. Sonra gemiyi döven şiddetli rüzgâr içeri gelmesin diye vagonun kapısını kapadı. Vagonun içine şöyle bir göz gezdirdikten sonra, beğeniyle, "Vay, vay, vay," dedi. "Demek ki işlediğin suçlardan sonra ihtişamlı bir şekilde kaçıyordun."

"Beğendiğine sevindim," dedi Cromwell sohbet eder gibi.

Bell tabancayı tutan elini hiç indirmeden gülümsedi. Bir duvara dayalı duran deri sandıklara baktı. "Bankadan aldığın nakit para. Epey bir miktar vardır herhalde."

"Yeni bir iş kurmaya yetecek kadar," dedi Cromwell kibarca.

"Bizi takip ettin?" dedi Margaret şaşkınlık içinde. Bu serzeniş daha çok bir soru gibiydi.

"Pek takip ettim sayılmaz," dedi Bell. "Daha çok, kovaladım diyelim."

Tahmin edileceği gibi, Cromwell hemen kendini toparlamıştı. "Nasıl bu kadar çabuk gelebildin?"

"Neyse ki, daha hızlı bir lokomotifim ve gönülden çalışan bir ekibim vardı."

"Margaret'le benim San Francisco'dan ayrıldığımızı biliyor muydun?"

"Bu yük vagonunu soruşturdum ve onu boyatıp yeni bir seri numarası aldığını tahmin ettim. Ajanlanm senin bunu tekrar kullanacağını anı bekleyip gözetim altında tutuyorlardı. Ne yazık ki, deprem oldu ve ajanlanm daha acil görevlere gitmek zorunda kaldılar."

"Sonra da vagonun tren parkından çıktığını öğrendin," diye tahmin yürüttü Cromwell.

"Evet," dedi Bell. "Ama daha önce bankana gidip kasadaki bütün parayı aldığını öğrendim."

"Ama Kanada'ya gittiğimizi nereden bildin?"

"Southern Pacific ofisindeki sevk memurundan," diye yalan söyledi Bell, Marion'u işe karıştırmamak için. "Başına tabancayı dayayınca, senin kiralık treninin güzergâhını söylemeye ikna ettim. Sonra da geriye bir iki boşluğu doldurmak kaldı."

"Çok zekisin, Bay Bell." Cromwell elinde şampanya kadehi, tartar gibi Bell'e bakıyordu. "Galiba seni çok hafife almışım."

"Benim de seni birkaç kez hafife aldığım zamanlar oldu."

Margaret fısıltı düzeyinde bir sesle konuştu. "Niyetin nedir?" Şaşkınlığı bir anda ümitsizliğe dönüşmüştü.

"Karşıya varınca bölge şerifi gelene kadar ağabeyini alıkoymak. Sonra ikinizi Chicago'ya götürebilmem için gerekli belgeleri edineceğim. Orada eski dostlarınızın ayarladığı bir jüri olmadan hızlı bir duruşma yapılacak ve ağabeyin idam edilecek." Bell'in gülümsemesi buz kesmiş, sesi ölüm fermanı okur gibiydi. "Ve sen, sevgili Margaret ömrünün en güzel yıllarını bir federal hapishanede geçireceksin."

O anda Bell, iki kardeşin anlamlı bir şekilde bakıştıklarını fark etti. Ne düşündüklerini kestiremiyordu, ama iyi bir şey olmadığından emindi. Cromwell süslü koltuklardan birinin koluna oturdu.

"Bu kötü hava koşullarından dolayı yolculuğumuz uzayabilir," dedi Cromwell. Sanki bu sözünü vurgularcasına masanın üstündeki şampanya şişesi kayıp yere düştü. "Yazık oldu. Ben de sana bir içki ikram edecektim."

Bell, Cromwell'in tabancasını nerede bulundurduğunu tahmin etmeye çalıştı. "Zaten görevdeyken hiç içmem."

O sırada feribot yana doğru yatınca vagon da sallandı. Yandan çarkı suya girip çıkarken gemi şiddetle sarsıldı. Margaret korku içinde küçük bir çığlık attı; yerdeki yük kapısının altında su birikmeye başlamıştı.

? + ?

Dışarıda rüzgârın çığlıkları, kabarmış dalgaların çalkaladığı KalispelVin teknesinden çıkan gıcırtilara ve çatırdama seslerine karışıyordu. Köhne gemi, fırtına dalgalarının tepesine kadar yükseldikten sonra ürpertici bir şekilde aradaki dalga çukurlarına düşüyordu. Bir hayli yüksek bir dalga ön pencereye çarptı ve kaptan köşkünü sular içinde bıraktı.

Kaptan Boss içeri dolan su suratına kamçı gibi çarparken var gücüyle dümene yapıştı.

Makine dairesine bağlı olan konuşma borusundan tiz bir düdük sesi geldi. Boss boruyu kaldırıp, "Kaptan köşkü," dedi.

Ragan'ın sesi korku doluydu. "Kaptan, buraya su doluyor."

"Pompalayabiliyor musun?"

"Şimdiye kadar idare ettim, ama tekne çatlaklar var. Bölme perdeleri dayanamayacak diye korkuyorum."

"Daha kötüleşirse hemen oradan çık. Mutfağın çatısına çıkıp filikayı çöz."

"Baş üstüne, efendim," dedi Ragan. "Ya siz, kaptan?"

"Makine dairesinden çıkacağın zaman bana haber ver. Gelebilsem ben de seninle gelirim."

"Trendekiler ne olacak? Onları orada bırakamayız."

Boss dürüst, Tanrı korkusu olan ve sözünün eri bir adamdı. Göl civarında yaşayan herkesin saygısını kazanmıştı. Camı parçalanmış ön pencereden karşı kıyıya baktı; KalispelV in pruvasını aşırıp geçen dalgalar gördü... Belli ki, bu gemi yolun sonunu getiremeyecekti.

"Onlar benim sorumluluğum altında," dedi genç tayfasına. "Sen kendini kurtarmaya bak."

"Tann yardımcınız olsun, kaptan."

Konuşma borusunda ses kesildi.

49

Çinokun hortumu andıran rüzgârları o güne kadar yaşananların en yıkıcısıydı. Ahırlar yıkılmış, çatılar uçmuş, ağaçlar kökünden sökülmüş, telgraf ve telefon direkleri yerle bir olmuştu. Ilık rüzgârların kuvveti Flathead Gölü'nün sularında şiddetli bir türbülans yaratarak dalgalar arasındaki vadilerde köhne Kalispell'i ceviz kabuğu gibi çalkalıyordu. Kaptan Boss'un bel bağladığı cankurtaran filikası çoktan yerinden sökülüş, parçaları azgın dalgaların arasına karışmıştı.

Boss bütün gücüyle dümene hâkim olmaya ve rotasını artık üç kilometre yakındaki batı kıyısından ayırmamaya çalışıyordu. Rollins limanına sığınabilecekleri konusunda minik bir ümit kırıntısı yok değildi, ama bu ihtimalin çok zayıf olduğunun da farkındaydı.

Feribotun her an parçalanma tehlikesi vardı. Lokomotif ve ona bağlı iki vagon geminin belini kıracağa benziyordu.

Onların ağırlığı olmasa, Kalispell suda daha çok yükselebilir, bu şekilde alt güvertesine vuran dev dalgalardan daha az zarar görebilirdi. Boss geminin pruvasına bakınca, ağır hasar almış olduğunu gördü. Pruva'nın dalgalara maruz kalan kaburgasındaki keresteler parçalanarak kirişlerinden sökülüyordu.

Boss'un elbiseleri ve ormancı ceketi sıırıslıklam olmuş, derisine yapışmıştı. Bir elini dümenden ayırıp konuşma borusunu kaldırdı. Düdüğü çaldıktan yaklaşık otuz saniye sonra Ragan cevap verdi.

"Efendim kaptan?"

"Orada durum nasıl?"

"Buharım iyi, ama su hâlâ yükseliyor." Ragan'ın sesi duyduğu korkuyu yansıtıyordu. "Ayak bileklerimi geçti."

"Dizlerinin hizasına geldiği zaman orayı terk et," dedi Boss.

"Hâlâ filikayı çözmeme istiyor musunuz?" diye sordu Ragan endişeli bir şekilde.

"Hiç zahmet etme," dedi Boss. "Dalgalar onu söküp götürdü."

Ragan'ın sesinde artık katıksız bir dehşet vardı. "Gemiyi terk edersek ne yapacağız?"

"Dua et, fırtına kesilene kadar tutunabileceğimiz tahta parçalan bulalım," dedi Boss.

Boss konuşma borusunu kapadıktan sonra gelen dalgayı pruvadan alabilmek için bütün gücüyle dümene asıldı; ama dev dalga pruvanın solundan vurup gemiyi yan çevirdi. Bu, Boss'un en korktuğu şeydi. Büyük bir dalgayı yandan alıp da dümeni toplayamazsa feribot alabora olur, trenin ağırlığıyla taş gibi gölün dibini boylardı.

Boss amansız mücadelesine devam ederken güverteye bir göz attı ve gemi dalga çukurlanna düştükçe trenin şiddetle sallandığını ve suların tekerleklerle kadar yükselmiş olduğunu gördü.

Kalispell batıp gölün dibini boyladığı taktirde, trendeki canilerin de onunla birlikte öleceklerini bilmek Boss'u teselli etmiyordu.

? * *

Lokomotifin içinde Hunt ve Carr savrulup kazana veya kabin duvarlarına çarpmamak için tutunabilecekleri ne varsa can havliyle tutunuyorlardı. Ateşçi koltuğuna oturmuş olan Abner ayaklarını pencerenin önündeki ön panelin altına sokmuştu. Artık tabancasını makiniste ve ateşçiye doğrultma gereği duymuyordu. Herkes bir yana savrulup yaralanmamak için uğraşırken buna gerek yoktu. Artık tek tehdit fırtınaydı.

Abner'in ihtimal verdiği son Şey Hunt ve Carr'ın ona karşı bir eylem planlamalarıydı. İki adamın aralarında fısıldaŐıklarını veya gizlice el iŐaretleri yaptıklarını fark etmemişti. Korku içinde feribotu döven dalgalara bakmaktan başka yapacağı bir Şey yoktu. Hunt, makinist koltuğundan düşüp yuvarlanarak Abner'e çarptı. Bu arpma Abner'i bir an Şaşırttı, ama sonra Hunt'u sertçe kabinin diğer yanına itti.

Abner bir yandan dengede durmaya çalışırken diğer yandan da ateş odasına kömür atan Carr'a dikkatini veremiyordu. Hunt bir kez daha sendeleyip üstüne devrildi. Sinirlenen Abner, onu kabinin diğer tarafına itmeye çalıştı. Ama bu defa Hunt, onun üstüne atılıp kollarına sarıldı. Sonra kendini yere atıp öfke içindeki Abner'i de kendisiyle birlikte yere düşürdü.

Bu fırsatı bekleyen Carr kepçesini başının üstüne kaldırıp bütün kuvvetiyle Abner'in kürek kemikleri arasına indirdi. O anda feribot bir dalga çukuruna düştüğü için kepçe Abner'in başına gelmedi; gelseydi kafatasım atlatacağı kesindi. Carr kepçeyi sanki bir kütüğe vurmuş gibi hissetti.

Şiddetli ve kemik kıran cinsten bu darbe çoğu insanı bayıltacak gteydi. Ama Abner'i değil. Abner acı içinde yüzünü buruŐturup Hunt'un üzerinden kalktı ve dizlerinin üstünde doğruldu. Smith & Wesson'unu çıkarıp Carr'a doğrulttu. Tetiği çekerken yüzünde en küçük bir ifade yoktu, gözünü bile kırpmamıştı. Carr yeni bir darbe için kepçeyi kaldırdığı anda göğsüne giren kurŐunla donup kaldı. Arkasındaki vanalara çarpıp yavaşça yere yığıldı.

Abner hiç tereddüt etmeden tabancasını Hunt'a çevirdi ve makinisti kamından vurdu. Hunt nefret ve öfke saçan gözlerle Abner'e bakarken geriye doğru sendeledi; bir eli kamında diğer iğne doğru uzanmıŐtı. Abner, onun aklından geçeni anlamakta çok geç kalmıştı. Tepki göstermesine fırsat kalmadan Hunt uzanıp fren kolunu sağdan sola çekti. Ölmeden önce son yaptığı Őeyse, istim kolunu tutup yere yığılırken aşağıya doğru çekmek oldu.

alıŐtırma diŐlileri harekete geçince lokomotif öne doğru fırladı. Sırtına yediği darbeyle gücü kesilmiş olan Abner zamanında davranamadı. Görüşü bulanmıŐtı; lokomotifin feribot güvertesinde ilerlediğini anlaması  uzun saniye sürdü. Kaçınılmaz sondan kurtulmak için yapacağı hareket için çok geç kalmıştı. Abner istim kolunu geri itene kadar üç yüz otuz dört tonluk lokomotif KalispelV in pruvasından uçmuş, Flathead Gölü'nn soğuk derinliklerine doğru dalıŐa geçmişti.

Dalgaların arasında sürekli sallandıkları için ilk başta Cromwell'in vagonundakiler trenin feribottan düşmekte olduğunu anlayamadılar.

Bell hemen tuhaf şeylerin olduğunu fark edebildi ve tekerleklerin döndüğünü anladı. Yükleme kapısını açınca yüzüne çarpan rüzgârla bir an sersemledi. Sonra başını eğerek dışarıya doğru uzandı. Bakar bakmaz iki ölümcül şey gördü. Birincisi, trenin öne doğru ilerlemesiyle güvertenin kış tarafına doğru hareket ediyormuş gibi görünmesi ikincisi ise, lokomotifin öndeki dört tekerleği pruvadan dışarı çıkmış, trenin suya doğru yuvarlanmak üzere oluşuydu.

Bell hemen içeriye döndü. "Tren gemiden düşüyor!" diye bağırdı. "Fırsat varken hemen atlayın!"

Cromwell yaklaşan felaketi hiç düşünmeden, eline bir fırsat geçtiğini sandı. Tek kelime etmeden kendini koltuktan yere atıp tabancasını çıkardı. Ve çok budalaca bir hata yaptı. Hemen tetiği çekip Bell'i öldüreceği yerde oyalanıp, "Elveda, Isaac," dedi.

Birden tabancayı tutan eli bir yana savruldu ve kurşun Bell'in başının yanındaki kapı çerçevesine saplandı.

Margaret gözlerinden ateş saçarak Cromwell'in önünde duruyordu. Yüzünde en küçük bir korku ifadesi yoktu; dengesini korumak için iki ayağıyla yere sağlam basmıştı. "Yeter artık, Jacob," dedi.

Daha fazla konuşmasına fırsat kalmadan Bell, onun kolunu tuttu. "Atla hemen!" dedi. "Çabuk ol!"

Sadece Bell kaçınılmaz sonun farkındaydı. Kapıdan dışarı bir daha baktığı zaman lokomotifin artık neredeyse tamamen dalgalara gömüldüğünü, bu muazzam ağırlığın çekişiyle kömür ve yük vagonunun da hızla suya doğru kaydığını gördü. Güverte dik bir açıyla yatmış, Kalispell trenle birlikte suya batacak gibi görünüyordu. Yük vagonunun pruvadan aşağıya çekilmesine saniyeler kalmıştı.

Yüzünden nefret fişkıran Cromwell tabancasını bir kez daha Bell'e doğrulttu, ama Margaret, iki adamın arasına girdi. Cromwell nihayet tehlikenin farkına varmıştı; yenilginin ve ölümün eşliğinde olmanın dehşeti gözlerinden okunuyordu. Kapıdan dışarıya atlamak için Margaret'i kenara itmeye çalıştı, ama Margaret, onun beline sanlıp vagonun içine çekti. Cromwell tabancanın namlusuyla onun yanağına vurdu. Hemen kanamaya başladı, ama Margaret, onu sınıksız yakalamış, bırakmıyordu.

Yük vagonunun ön tekerlekleri de kaçınılmaz bir şekilde artık suya düşmekte olan kömür vagonunu takip etmekteydi. Bell, Margaret'i çekip dışarı atmaya çalıştı, fakat kadın, ağabeyine çok sıkı sarılmıştı. Mavi kazağının kolu sökölünce, Bell onu tutamaz oldu.

Margaret artık yumuşamış gözlerle Bell'e baktı. "Üzgünüm, Isaac."

Bell bir kez daha ona doğru uzandı, ama artık çok geçti. Bell kapıdan dışarıya düşüyordu.

Havada iki büklüm olup ahşap güverte zeminine çarptı; kırık kaburgalarının üstüne d        . Duyduğu acıyla bir an soluğu kesildi. Yattığı yerden dehşet içinde Cromwell'in y  k vagonunun suya batışını seyretti. Hâlâ Margaret'in son anda kapıdan dışarı fırlayıp kurtulabileceğini umuyordu. Ama   yle olmayacaktı. Beyaz bir duvan andıran dalga, vagonu i  ine alıp açık kapıdan içeri doldu; içeridekilerin kaçabilme ihtimali yoktu. Bell hâlâ son bir ümitle batan vagonun çıkardığı su kabarcıklarına baktı. Feribot ilerlemiş, trenin battığı yer epey geride kalmıştı. Bell hâlâ oraya bakıyordu, ama ne Margaret, ne de ağabeyi su yüzüne çıkabildi.

Trenin yüzlerce tonluk   l   ağırlığı eksilince feribotun pruvası yukarı doğruldu ve gövdesi yarım metre kadar yükseldi. Hemen ardından Kalispell yine dengesini bulup, dalgaların i  ine dalıp çıkmaya, yandan çarkları tam g   le çalışınca gölün batı yakasına doğru yol almaya ba  ladı. Kaptan k     ndeki Boss rahat bir nefes almıştı.

Bell'in güverteyi a  ıp kaptan k     ne çıkan merdivenlere ulaşması neredeyse on dakika sürdü. Sudan çıkmış sı  an gibi görünüşüyle içeriye girince Boss, ona hayretle baktı.

"Sen de nereden çıktın?"

"Woods Bay'da iskeleden ayrılırken son anda gemiye atladım. Adım Bell. Van Dorn   irketi'nde dedektifim."

"  ansın varmış, diğerleriyle birlikte batmadın."

"Evet," dedi Bell alçak sesle. "  ansım varmış."

"Kimdi onlar?"

"  ki tanesi rehin alınan lokomotif ekibi üyeleriydi. Diğer      cinayet ve soygun su  larıyla aranıyordu. Limana vardığımızda onları tutuklayacaktım."

"Zavallılar. Boğularak   lmek hiç hoş değil."

Bell hem   zg  n, hem de ağır bir suçluluk duygusu içindeydi.   fadesiz bir yüzle gölün sularına baktı. Dalgalar artık o kadar tehdit edici olmaktan çıkmış, su sadece hafif   ırpıntılı bir kıvam almıştı.   inok doğuya doğru kayarken geride sadece serin bir rüzgâr bırakmıştı.

"Evet," diye mırıldandı. "Hiç de hoş değil."

16 NİSAN 1950 FLATHEAD G  L  , MONTANA

Kömür vagonu da yukarıya doğru çekilip salın üstündeki Pacific lokomotifinin yanına yerleştirildikten sonra dalgıçlar y  k vagonunun

da çıkarılabilmesi için çelik kabloları altından geçirip ray yatağına bağladılar. Onca çamura ve pisliğe rağmen kömür vagonun her iki yanındaki SOUTHERN PACIFIC yazısı hâlâ okunabiliyordu.

Akşam olmak üzereydi; dalgıçlar gölün dibinden yukarıya çekilirken Kurtarma Operasyonu Müdürü Bob Kaufman sabırsız adımlarla güvertede volta atmaktaydı. Göge baktı; bulutlar karaydı, ama tehlikesiz görünüyordu. Bir puro yakıp şef dalgıcın ağır, pirinç başlığının çıkarılmasını bekledi.

Başlık çıkarılır çıkarılmaz Kaufman, adama yaklaştı. "Nasıl görünüyor?"

Saçları dökülmüş, kırk yaşlarında bir adam olan dalgıç olumlu anlamda başını salladı. "Kablolar emin bir şekilde yerleştirildi. Vinç operatörüne söyleyin, çekmeye başlayabilir."

Kaufman kurtarma salının üstünde kule gibi yükselen vincin operatörüne elini salladı. "Kablolar yerleştirildi!" diye bağırdı. "Çekebilirsin!" Sonra yanında duran gümüş saçlı adama döndü. "Yük vagonunu çekmeye hazırız Bay Bell."

Isaac Bell başını salladı. Sakindi, ama yüzünden beklenti içinde olduğu belli oluyordu. "Pekâlâ, Bay Kaufman. Bakalım onca yıl gölün dibinde kaldıktan sonra vagon ne hale gelmiş." »

Vinç operatörü kaldırma kollarını çekince kablolar gerildi ve vincin dizel motoru tam güçle çalışmaya başladı. Bu operasyon üç yüz otuz dört tonluk lokomotifin yukarı çekme işi kadar zor olmuyordu. Vagon gölün zemininden kurtulduktan sonra kaldırma işlemi kolayca yürütüldü.

Yük vagonu su yüzeyine çıkarılıp yavaşça salın üstüne yerleştirilirken Bell büyülenmiş gibi seyrediyordu. Vinç operatörü kumanda kollarını ustaca kullanarak bunu da lokomotifle kömür vagonunun arkasına indirdi.

Gözleri trenin üstünde, Bell onca yıl önce bunun nasıl olduğunu hayalinde canlandırmaya çalıştı. Vagonun yanına gidip seri numarasını örten çamuru sildi. Üstü temizlendikten sonra 16455 sayısı net bir şekilde okunabiliyordu.

Bell yükleme kapısına baktı. Yıllar önce dışarıya düştüğü kapı hâlâ aynı biçimde açık duruyordu. Güneş bulutların arasına girdiği için vagonun içi karanlıktı. Trenin feribottan göle yuvarlandığı o günü hatırlarken birçok anı da tekrar gözünde canlanıyordu. İçeride göreceği şeyleri düşünerek ürperdi.

Kaufman lokomotifin çıkması için de kullanmış oldukları merdiveni getirdi ve yük vagonunun açık kapısı önüne dayadı. "Önce siz girin, Bay Bell."

Bell sessizce bu teklifi kabul edip basamakları çıktı ve vagon kapısının eşiğinde durdu, Gözlerini karanlığa alıştırmaya çalışırken damlayan suların gürültüsü sessizliği bozuyordu. Vagonun içindeki nem ve birikmiş çamura ölümün ve dehşetin kokusu sinmişti.

Bir zamanlar lüks mobilyasıyla bir saray yavrusunu andıran vagon şimdi bir kâbus dekoru gibiydi. Kalın tüylü halının üstü dip tortusu ve şerit gibi uzun yosunlarla kaplanmıştı. Yılların biriktirdiği çamur ve çökeltilerin altında ince oymalı bar, deri koltuklar ve kanepeler, tepedeki Tiffany lambalar, hatta duvarlardaki tablolar bile korkunç görünüyordu. Vagon sudan çıkarılırken kaçamayan birkaç küçük balık yerde debelenmekteydi.

Bell neden sonra yapmak zorunda olduğu işe koyuldu ve bir duvarın önünde duran deri sandıkların yanına gitti. Cebinden bir çakı çıkarıp ilk sandığın kilidini açtı. Kapağı kaldırdığında, iç kısmının nispeten daha az tortuyla kaplanmış olduğunu gördü. Özenle bir demet banknotu eline aldı. Kâğıt paralar ıslaktı, ama hâlâ biçimleri bozulmamıştı. Üstündeki yazılar net bir şekilde okunabiliyordu.

O sırada Kaufman da yanına geldi ve sandığın içindeki istif edilmiş paralara büyülenmiş gibi baktı. "Sizce burada ne kadar vardır?"

Bell kapağı indirip eliyle diğer sandıklara işaret etti. "Kafadan bir tahmin yapayım mı? Dört ya da beş milyon."

"Şimdi bu paranın akibeti ne olacak?" diye sordu Kaufman gözleri parlayarak.

"Yatırımcıları soyulmuş olan bankaya geri verilecek."

"Aman benim adamlarımın bundan haberi olmasın," dedi Kaufman ciddi bir şekilde. "Yoksa bunu hak edilmiş ganimet gibi düşünebilirler."

Bell güldü. "Eminim, San Francisco'daki bankalar komisyonu size ve adamlarınıza yüklü bir ödül vereceklerdir."

Kaufman bunu işittiğine memnun olmuş bir halde vagonun içine göz gezdirdi. "Batmadan önce bu vagon, tekerlekler üstünde bir saraydan farksızmış. Daha önce hiçbir yük vagonunun özel bir yolcu vagonu gibi döşendiğini görmemiştim."

"Hiçbir masraftan kaçınılmamış," dedi Bell yerdeki çamurun üstünde yatan pahalı şarap ve konyak şişelerine bakarak.

Kaufman yerde çıkıntı yapmış iki biçimsiz tümseği görünce yüzü buruştu. "Aradığınız kişiler bunlar mıydı?"

"Evet," dedi Bell. "Meşhur Kasap Haydut Jacob Cromwell ve kız kardeşi Margaret."

"Kaiap Haydut ha?" dedi Kaufman huşu içinde. "Ben, onu ortadan kayboldu sanıyordum."

"Para bir türlü bulunamadığı için bugüne kadar süregelmiş bir efsane işte "

Croiuvvell'in yağ dokusu çözülmüş olduğu için onun vücudu da lokomotifteki cesetler gibi sabunlaşmıştı. Kanlı katilin o andaki görünüşüne bakan onun bir zamanlar insan olduğuna inanmakta zorluk çekiyordu. Erimiş, şekli belirsiz bir kahverengi jelatin topağı görünümünü almıştı. İki büklüm olmuştu; sanki tonlarca su vagonun içine dolarken dehşet içinde kalmış gibi bir hali vardı. Ama Bell, öyle düşünmedi. Cromwell hayatta kalmak için mücadele etmiş olabilirdi, ama asla dehşete kapılacak bir adam değildi. Artık çok tehlikesiz görünüyordu. Soygun ve cinayetlerle dolu hayatı kırk yıl önce Flathead Gölü'nün soğuk sulan altında son bulmuştu.

Bell, Margaret'in cesedinin olduğu yere gitti. Bir zamanlar ıslık saçan gür saçları çökeltinin üstüne yayılmış, yosunlara dolanmıştı. Bell onunla Brown Palace Otel'inin asansöründe karşılaştıkları geceyi ve onun güzelliğinden ne kadar etkilendiğini hatırlamadan edemedi.

Kaufman, Bell'in düşüncelerinin arasına girdi. "Kız kardeşi bu mu?"

"Evet," dedi Bell. Müthiş bir keder ve vicdan azabı duymaktaydı. Vagondan aşağıya düşmeden önce Margaret'in ona son olarak söylediği şey yine aklına yerleşti. Bell bu kadına karşı hissettiklerini açıklamakta zorlanıyordu. Buna aşk denmezdi; olsa olsa üstü nefretle cilalı bir hoşlanmaydı herhalde. Ağabeyiyle birlikte işlediği suçlar için bağışlanamazdı. O da ağabeyi gibi ölmeyi hak etmişti.

"Bu görünüşünden kestirmek zor," dedi Kaufman. "Ama herhalde çok güzel bir kadınmış."

"Evet, öyleydi," dedi Bell fısıltı gibi bir sesle. "Hayat dolu güzel bir kadındı, ama içi karanlıktı." Kederli bir şekilde başını çevirdi, ama gözleri kuruydu.

? ? '!

Gece yansına az bir zaman kala, kurtarma salı Rollins'deki demiryolu limanına bağlandı. Bell cesetlerin en yakın morga kaldırılması ve Hunt ile Carr'ın yakınlarına bilgi verilmesi için Kaufman'ı görevlendirdi. O sırada limanda Joseph Van Dorn ve dört ajanım görünce pek şaşırmadı.

Van Dorn seksenli yaşlanındaydı, ama gür gri saçlarıyla hâlâ dimdik duruyordu, gözleri ışıltısından hiçbir şey kaybetmemişti. Artık dedektiflik şirketini iki oğlu Washington D.C.'den yönetiyorlardı, ama kendisi hâlâ Chicago'daki eski ofisinde çalışıp çözülmemiş vakalarda danışmanlık yapıyordu.

Bell yanına gidip Van Dorn'un elini sıktı. "Seni gördüğüme sevindim, Joseph. Epey zaman oldu."

Van Dorn içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sen emekli olduğundan beri işim o kadar ilginç olmaktan çıktı."

"Bu vakaya tekrar el atmamı hiçbir şey engelleyemezdi."

Van Dorn uzun uzun yük vagonuna baktı. Limandaki zayıf ışıklar altında göl dibinden çıkan bir canavarı andırıyordu. "Para orada mıydı?" diye sordu.

Bell "evet" anlamında başını salladı.

"Ya Cromwell?"

"O da, kız kardeşi Margaret de."

Van Dorn derin bir iç geçirdi. "Demek ki, bu iş nihayet bitti. Kasap Haydut efsanesine son perdeyi indirebiliriz."

"Cromwell Bank'ın yatırımcılarının çoğu hayatta olmadığı için paralarını alamayacaklar," dedi Bell.

"Doğru, ama vârisleri bulunup onlara verilecek."

"Kaufman ve adamlarına dolgun bir kurtarma ücreti vaat ettim."

"Bunu almalarını sağlarım," dedi Van Dorn. Elini Bell'in omzuna koydu. "İyi başardın, Isaac. Ne yazık ki bu treni elli yıl önce bulamadık."

"Trenin battığı yerde gölün derinliği doksan metreyi buluyor," diye açıkladı Bell. "1907 yılında San Francisco bankalar komisyonunun görevlendirdiği kurtarma şirketi bütün göl dibini taradıkları halde bir şey bulamamışlardı."

"Nasıl bulamamış olabilirler?"

"Tren göl yatağında bir çukura düşmüş olduğu için çeneli ekskavatör ona değmeden üstünden geçmiş."

Van Dorn dönüp başıyla limanın kenarında park etmiş bir otomobili işaret etti. "Herhalde evine gidersin artık."

"Evet," dedi Bell. "Karım bekliyor. Otomobille California'ya gideceğiz."

"San Francisco'ya mı?"

"Soruşturmayı yürüttüğüm sırada bu şehre âşık oldum, depremten sonra da yerleşmeye ve yuvamı burada kurmaya karar verdim. Cromwell'in Nob Hill'deki eski malikânesinde oturuyoruz."

Bell, Van Dorn'un yanından ayrılıp onu bekleyen otomobile gitti. 1950 model Custom Super 8 üstü açılır Packard'ın metalik rnavi boyası liman ışıkları altında ışıldıyordu. Gece, hava serin olmasına rağmen otomobilin tentesi açıktı.

Direksiyonda son moda bir şapka giyen, saçları özgün san renginde boyalı bir kadın oturmaktaydı. Gözleri hâlâ Bell'in onunla ilk tanıştığı zaman olduğu gibi mercan-denizi yeşiliydi. Göz kenarlarındaki çizgiler onun her an gülmeye hazır bir insan olduğunu, yüz hatlanırsa güzelliğinin yıllara meydan okuduğunu gösteriyordu.

Bell kapıyı açıp onun yanındaki koltuğa yerleşti. Kadın uzanıp onu dudaklarından öptükten sonra başını geri çevirip gülümsedi. "Nihayet dönebildin."

"Zorlu bir gün geçirdim," dedi Bell derin bir nefes vererek.

Marion kontak anahtarını çevirdi. "Aradığın şeyi bulabildin mi?"

"Jacob, Margaret ve para... Hepsi oradaydı."

Marion gölün karanlık sulanna baktı. "Keşke üzgünüm diye-bilseydim, ama onların cinayetlerini bildiğim için ne kadar zorlaşanı da üzölmek elimden gelmiyor."

Bell artık Cromwell kardeşler hakkında konuşmak istemediği için konuyu değiştirdi. "Çocuklarla konuştun mu?"

Marion gaz pedalına basıp otomobili limandan çıkardı ve anayola doğru ilerledi. "Bu öğlen dördüyle de konuştum. Eve vardığımız zaman bize bir yıldönümü partisi vereceklermiş."

Bell, kansının dizini okşadı. "Bütün gece otomobil kullanabilecek misin?"

Marion gülüp onun eline bir öpücük kondurdu. "Eve bir an önce varmak istiyorum."

Bir süre çok eskiden yaşanan olayları düşünerek hiç konuşmadılar. Geçmişin üstüne bir perde inmişti. İkisi de bir daha dönüp trene bakmadılar.

Nisan 1950: Montana Gölü'nün derin sularından paslı bir buharlı lokomotif enkazı çıkarılır. Lokomotifte bulunan kırk dört yıl önce ölmüş üç ceset, olayı izleyenleri hiç ilgilendirmemektedir. Onları ilgilendiren, bundan sonra olacaktıdır...

Yıl 1906: Amerika'nın batı eyaletlerinde iki yıldır esmekte olan suç dalgası ortalığı kasıp kavurmaktadır.

Tek başına pek çok banka soygunu düzenleyen bir adam, olaylara tanık olanları da gözünü kırpmadan öldürüp geride tek bir iz bırakmadan ortadan kaybolur.

"Kasap Haydut" adıyla anılan adamın işlediği suçlar, artık hükümeti de harekete geçirir.

İşin başına getirilen Isaac Bell adındaki dedektif, oldukça başarılı, zeki ve dikkatli biridir, ama o da Kasap Haydut'un soygun ve öldürme yöntemlerindeki kusursuzluğu ve ince planları karşısında neredeyse çaresiz kalır.

Karşısındakinin, şimdiye dek karşılaştığı en zeki katil ve soyguncu olduğunu kısa sürede fark eden Bell, düşmanını tanımaya, adeta onun beynini okumaya çalışır. Atacağı her adımı hesaplar, ama

hesaplayamadığı bu hayatta kalma çabasının kimin lehine sonuçlanacağıdır.

9789752111752

YILLARDIR GERİLİM VE AKSİYON ÖĞELERİYLE SÜSLEDİĞİ
ROMANLARIYLA OKUYUCULARIN DERİN HAYRANLIĞINI KAZANAN
CLIVE CUSSLER'DAN YEPYENİ SOLUK SOLUĞA BİR ROMAN...

^A»

(*) Poker masasından başlangıç parasıyla kalkma durumu (kuman kayıp ya da kazanç olmadan bitirme).

(*) Güneşten, yağmurdan korunmak için veya süs olarak bir şeyin üzerine çekilen dam saçağı gibi düz veya eğimli öHU.

(*) Bacağın alt bölümünü ve ayakkabının üstünü örten, kumaş veya köseleden yapılmış bir tür tozluk.

* * *

* * *

®

1 Caz müziğinin öncüsü olan bir müzik türü.

2 19. yüzyılda Amerika'da oynanan bir tür kart oyunu.

Clive Cussler _ Kusursuz Plan